

Nếu Mùa Hạ Ấy Em Không Gặp Anh

Contents

Nếu Mùa Hạ Ấy Em Không Gặp Anh	2
1. Chương 1: Tôi Vì Tôi (lời Nói Đầu)	2
2. Chương 2: U Dương Tịch Hạ Khi Mười Bảy Tuổi Là Một Cô Gái Cô Đơn Lẻ Loi Như Đóa Hoa Sen	3
3. Chương 3: Có Một Cô Bạn Thân Xinh Đẹp Phong Tình Tên Là Chương Tiểu Bò	6
4. Chương 4: Dùng Tên Của Chương Tiểu Bò Để Viết Thư Cho Thẩm Gia Bạch	11
5. Chương 5: Tình Yêu Đầu Như Một Miếng Sứ Mỏng(1) Xanh Xanh, Trong Suốt	15
6. Chương 6: Bí Mật Dưới Gốc Cây Hợp Hoan	19
7. Chương 7: Bí Mật Dưới Gốc Cây Hợp Hoan	24
8. Chương 8: Tôi Là Kẻ Si Tình Sao?	28
9. Chương 9: Tất Cả Loạn Rồi.	33
10. Chương 10: Ở Nam Kinh, Chương Tiểu Bò Yêu Rồi	36
11. Chương 11: Tai Nạn	40
12. Chương 12: Bờ Biển Màu Hồng, Chương Tiểu Bò Màu Hồng	44
13. Chương 13: Tháng Chín Bạc Hà Mát Lạnh	50
14. Chương 14: Anh Đúng Cách Tôi Hai Mươi Centimet, Đi Lướt Qua Người Tôi	54
15. Chương 15: Xăm Hình, Trên Người, Ở Đáy Trái Tim	58
16. Chương 16: Xuân Thiên Đã Xuất Hiện Không Đúng Lúc	62
17. Chương 17: Em Dùng Cách Của Riêng Mình Lặng Lẽ Yêu Anh	66
18. Chương 18: Trong Làn Khói Thuốc, Em Thật Đẹp	71
19. Chương 19: U Dương Tịch Hạ Biến Thành Bọt Tường Vĩ	75
20. Chương 20: Tôi Hi Vọng Mình Yêu Chính Tình Yêu	80
21. Chương 21: Đùng, Đùng Bật Đèn	84
22. Chương 22: Lúc Đây, Cô Chính Là Yêu Tình Của Anh	88
23. Chương 23: Em Sẽ Không Tìm Được Ai Khác Như Anh Ấy Nữa	93
24. Chương 24: Trên Thế Giới Đây Khoảng Cách Xa Nhất Là...	99
25. Chương 25: Tình Si	104
26. Chương 26: Tin Nhắn Duy Nhất, Không Nỡ Xóa	110
27. Chương 27: Xuất Ngoại	113
28. Chương 28: Thời Gian	118
29. Chương 29: Vỡ Vụn	122
30. Chương 30: Một Đời Châu Sa(1), Một Đời Đau	127
31. Chương 31: Thì Ra, Tình Yêu Là Một Cây Xoan	130
32. Chương 32: Yêu Đến Sâu Đậm Sẽ Cô Đơn	135
33. Chương 33: Đến Nhật Bản Tìm Tình Yêu	140
34. Chương 34: Thời Gian Bảy Năm	145
35. Chương 35: Kiếp Sau	148
36. Chương 36: Tôi. Xuân Thiên. Bắc Kinh. Hôn Lễ	154

Nếu Mùa Hạ Ấy Em Không Gặp Anh

Giới thiệu

Đó là tên của một bức tranh sơn dầu. Ngày hôm đó, khi tôi vừa bước chân vào Bảo tàng mỹ thuật T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-mua-ha-ay-em-khong-gap-anh>

1. Chương 1: Tôi Vì Tôi (lời Nói Đầu)

Đó là tên của một bức tranh sơn dầu.

Ngày hôm đó, khi tôi vừa bước chân vào Bảo tàng mỹ thuật Trung Quốc thì nhìn thấy bức tranh này. Đó là một cuộc triển lãm tranh sơn dầu của Mexico, trên bức tường đối diện nơi tôi vừa bước vào là bức tranh vẽ khuôn mặt một người đàn ông dường như đang nhìn tôi với ánh mắt đơn độc. Giây phút đó tôi đã bị kích động. Ánh mắt ấy, như hiểu, như biết, cũng là sự lạnh lùng đầy cố chấp.

Sau đó tôi nhìn thấy tên của bức tranh, “Tôi vì tôi”.

Ngay lập tức, tôi sững người lại.

Cái tên gì thế này? Có thể anh ta đã trải qua nhiều bể dâu, hoặc quá hư hỏng quá vô vị, hoặc là anh ta thất tình, hoặc anh ta cô đơn đến nỗi không biết nói gì, cũng có thể, anh ta chỉ là đột nhiên muốn khóc trong một buổi chiều yên tĩnh, bởi sự cô độc của người đàn ông, là sự cô độc của kiếm, là sự cô độc của đá, cứng mà lạnh.

Còn trong buổi chiều cô đơn này, cũng cô độc như thế, tôi viết đoạn kết cho tiểu thuyết Nếu mùa hạ ấy em không gặp anh của mình, cái kết này thê lương mà đẹp đẽ, khiến tôi đau lòng.

Cũng giống như sự cô độc trong bức họa “Tôi vì tôi”, mỏng manh, trong suốt và đau thương.

Chúng ta cứ nghĩ rằng mình sống vui vẻ, sống tích cực biết bao, cứ nghĩ mình có thể dùng sự bận rộn để khóa lấp sự cô độc, cứ nghĩ rằng thời gian qua đi thì có thể quên quá khứ, chỉ đến khi sự cô độc chiếm lĩnh trái tim thì cuối cùng mới nhận ra, cảm giác lạnh thấu xương này là cái lạnh của nhân tình thế thái.

Còn bạn, vẫn luôn ở trong tim tôi. Cho dù, cho dù tình yêu đã nguội lạnh.

Đây không phải là lời cảm thương những bông hoa ven đường nở rồi tàn, mà là cảm giác hoang mang bất lực, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút trong lòng, chỗ nào cũng lưu lại vết tích, vết tích của tình yêu đã qua, vết tích của hận thù, vết tích của sự đơn độc giữa sự sống và cái chết, những vết tích đó, tròn vành vạnh như giọt nước mắt. Đã từng khóc chưa? Đã từng say chưa?

Thì ra đã bị trúng độc của tình yêu.

Những thứ có độc bao giờ cũng khiến người ta say mê, cũng dễ khiến người ta nghiện, mà nghiện những thứ này thường rất khó cai.

Ví dụ như say mê tình yêu.

Say mê nụ cười của anh ấy, giọng nói của anh ấy, lông mày của anh ấy, bờ môi của anh ấy, sự say mê này bắt đầu từ khi nào? Câu đầu tiên trong Du viên kinh mộng(1) đã nói rất hay: Tình không biết khởi nguồn từ đâu, nhưng tình sâu vô cùng vô tận.

(1). Du viên kinh mộng là tên một bộ phim chuyển thể từ vở côn khúc Mẫu đơn đình nổi tiếng của Trung Quốc.

Vì vậy, quên một người chắc là việc khó nhất, anh ấy ở trong tim, như hình với bóng, như mầm cây đâm chồi nảy lộc, như âm hồn không tan, biến người ta thành một kẻ si tình.

Nhưng, anh ấy là kiếp sau. Xét cho cùng, chẳng liên quan gì đến bạn.

Bạn yêu tới chết đi sống lại, đến cuối cùng mới phát hiện ra, tình yêu của bạn chẳng qua chỉ là tình yêu tưởng tượng của một mình bạn mà thôi, chẳng liên quan gì tới anh ấy.

Nhưng, anh ấy lại trở thành hình xăm ở nơi sâu thẳm trong trái tim bạn, cứ ở mãi trong đó, suốt nhiều năm.

Hoa ven đường nở như gấm, mạnh mẽ như tường vi, tất cả mọi đau đớn cuối cùng cũng quay về, bạn đột nhiên phát hiện ra, tất cả những thứ đã qua trong tuổi thanh xuân, dù là đau đớn, dù là buồn thương, vẫn đẹp tới nao lòng.

Trong tuổi thanh xuân luôn có hai chữ sáng lấp lánh, bạn nhìn kĩ lại, thì ra là hai chữ: bất hối(2).

(2). Không hối hận.

Tôi đã từng yêu bạn, rừng rực dung nham; tôi đã từng yêu bạn, như pháo hoa thág tưng; tôi đã từng yêu bạn, chết đi sống lại... đã đủ rồi, tất cả mọi tình yêu đều sẽ nở cho tới khi tàn lụi, cũng giống như tất cả mọi màu xanh đều sẽ đậm rồi nhạt dần, ai có thể ngăn cản thời gian? Cũng giống như bạn, người đã từng yêu, hồi ức của bạn dần dần nhạt nhòa, khi quay đầu lại, chỉ còn lại một mảnh nhỏ xíu trong bàn tay, mở ra xem, đã lạnh như thế rồi. Không kịp nữa, tất cả đều không còn kịp nữa.

Lúc này, tôi mặc chiếc áo sơ mi trắng to và rộng, đi chân đất, ngồi trên ghế hóng gió, tâm trạng thản nhiên và vui vẻ, đây là thời gian của một mình tôi, mỏng rồi dày rồi nhạt rồi ngán... đều là của tôi, thời gian tốt đẹp, thời gian tồi tệ, đều là của tôi, tôi không chạy thoát được.

Tôi nhìn mình trong gương, khuôn mặt tỏa ra ánh sáng mộc mạc. Tôi châm một điếu thuốc, sau đó để nó cháy, tôi biết câu nói trong tiểu thuyết Nếu mùa hạ ấy em không gặp anh đã đúng: Tôi vì tình yêu của tôi, đó là tình yêu của một người.

Còn bạn, là kiếp sau của tôi.

2. Chương 2: U Dương Tịch Hạ Khi Mười Bảy Tuổi Là Một Cô Gái Cô Đơn Lẻ Loi Như Đóa Hoa Sen

Tôi là Tịch Hạ, Âu Dương Tịch Hạ.

Âu Dương Tịch Hạ mười bảy tuổi, cao cao gầy gầy, ít nói, phần lớn thời gian, tôi thường ngẩn ngơ một mình. Âu Dương Tịch Hạ mười bảy tuổi, trước khi gặp Thẩm Gia Bạch, luôn là một bông hoa xấu hổ thẹn thùng khép chặt cánh.

Một mình đeo chiếc ba lô dài, tôi thường chạy tới giáo đường do người Pháp để lại nghe Thánh kinh, với chiếc xe đạp cũ kĩ, chiếc quần bò rất dài, không ai biết tôi đang nghĩ gì. Khi màn đêm buông xuống, tôi thường lên khu tường thành cũ nát, một mình đứng ở nơi cao nhất và nhìn về phía chân trời.

Tôi hâm mộ Tam Mao(1) cuồng nhiệt, ngoài áo sơ mi trắng và quần bò, tôi không bao giờ mặc thứ gì khác. Tôi có mười đôi giày thể thao màu trắng, đi luân phiên. Tôi biết mình là một kẻ cố chấp điên cuồng, vì vậy, Chương Tiểu Bô nói, nếu Âu Dương Tịch Hạ mà thích ai, thì người đó coi như chết chắc.

(1). Một nữ tác giả nổi tiếng của Trung Quốc.

Chương Tiểu Bồ là bạn thân của tôi, vừa qua sinh nhật mười bảy tuổi. Cô ấy luôn đối xử với bọn con trai rất thất thường theo kiểu có mới nới cũ, cô ấy nói, bởi vì, cô ấy có khả năng thu hút họ.

Không thể phủ nhận, Chương Tiểu Bồ rất đẹp, có nụ cười tươi như hoa nở. Sau này khi tôi nhìn thấy Chương Tử Di thì cảm thấy thế giới này quả thật có những người vô cùng giống nhau.

Tôi nói: Về đẹp đó của cậu quá nông cạn, một người con gái phải đẹp từ trong nội tâm mới được gọi là đẹp. Khi mười sáu tuổi, tôi luôn miệng nói cô gái, cô gái, thực ra chúng tôi cùng lắm cũng chỉ có thể được coi là cô học trò nhỏ, khi thật sự trở thành một cô gái, tôi lại hi vọng người ta sẽ gọi mình là nữ sinh, cho dù tôi không bao giờ còn có thể là nữ sinh nữa.

Trước khi mỗi cô bé trở thành một cô gái, thì bạn thân là người quan trọng nhất trong đời cô ấy, trước khi tôi trình trọng xuất hiện, tôi phải giới thiệu qua với mọi người về Chương Tiểu Bồ, bởi sau khi gặp được cô ấy dưới gốc cây hoa đó, tất cả mọi thứ ở tôi đều đã thay đổi.

Ai đó đã từng nói: Thay đổi cuộc đời một con người, có thể chỉ cần trong một khoảnh khắc?

Đối với câu nói này, tôi dám khẳng định chắc chắn là đúng.

Khi tôi mười bảy tuổi, tôi không phải là một con bướm, mà là một con sâu xấu xí, đi sau con bướm xinh đẹp Chương Tiểu Bồ, nhìn cô ấy tung tăng bay lượn.

Cô ấy thật diễm lệ, luôn luôn là thế.

Những cô gái bình thường như cây cỏ đa phần đều sẽ làm nền cho những người con gái như thế chẳng?

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau là lúc vào năm học mới, cô ấy kiên quyết chọn chỗ ngồi cạnh tôi, hôm đó cô ấy mặc một chiếc váy xòe, đối với một nữ sinh ngày nào cũng mặc quần bò như tôi mà nói, váy xòe là một thứ đồ xa xỉ của giai cấp tiểu tư sản.

Ở cô ấy có thứ gì đó rất hấp dẫn, không phải bởi vì cô ấy quá đẹp, mà là có những người con gái sinh ra đã có thứ khí chất ấy.

Chúng tôi nhìn nhau cười, sau đó là màn tự giới thiệu.

Cô ấy khen tên tôi hay và nói rằng thích những bạn nữ có dáng người cao gầy. Chúng tôi trở thành bạn cùng bàn, chỉ vài ngày sau đã trở thành đôi bạn tri kỷ. Ở độ tuổi mười sáu đó, cái gì cũng đẹp để hoàn hảo, nhưng lại rất mong manh, dễ vỡ.

Khi chúng tôi cùng đi dạo trong ánh hoàng hôn, cô ấy nói, hồi học lớp năm, cô ấy nhận được bức thư tình đầu tiên.

Tôi biết cô ấy đang muốn thể hiện với tôi.

Tịch Hạ? Cậu có không? Tôi mỉm cười nói: Không có.

Hồi lớp tám, cô ấy bị một nam sinh chặn lại trên đường, nhưng cô ấy không hề tỏ ra hoảng hốt. Lúc đó, cô ấy mặc một chiếc váy kẻ caro màu đỏ, áo sơ mi trắng, tay bông có thêu hoa, là người dẫn đầu trong vở múa ba lê Tứ tiểu thiên nga của trường. Còn tôi, nhìn thấy có nam sinh xuất hiện thì vô cùng kinh hãi, mặt đỏ bừng như quả táo, sau đó nhanh chóng chạy mất. Cô ấy nói với tôi, Tịch Hạ, cậu đúng là đồ quê mùa.

Chương Tiểu Bồ thông minh, xinh đẹp, ưu tú, đến năm lớp mười hai đã trở thành nhân vật cở minh tinh của trường, người dẫn chương trình của các buổi dạ hội trong trường chưa bao giờ là ai khác ngoài cô ấy. Cao ráo sáng sủa, tóc xoăn lộn to, còn cả sự trưởng thành trước tuổi, tôi thấy bộ ngực đầy đặn của cô ấy khi chạy, còn mình vẫn bằng phẳng như không, vẫn là quả đào đầu xuân, còn cô ấy đã là quả đào mùa thu, bọn con trai thích cô ấy cũng là lẽ tự nhiên.

Chương Tiểu Bồ xinh đẹp như thế, lại thông minh như thế, thành tích học tập của cô ấy không hề thua tôi, trong lớp, hai chúng tôi, kẻ nhất người nhì.

Không phải là cô ấy, thì là tôi.

Một nữ sinh xinh đẹp mà học giỏi thì thật đúng là kì tích, một nữ sinh xinh đẹp hay suy nghĩ vu vơ mà học giỏi lại càng là kì tích. Chương Tiểu Bồ chính là kì tích. Cô ấy không chỉ học giỏi, mà thậm chí còn viết

văn rất hay, thường xuyên có bài đăng trên tạp chí của trường. Những văn thơ mộng lung đó khiến lũ con trai đa sầu đa cảm phải phát sốt lên, thế là bọn họ cũng lại làm thơ, chẳng mấy chốc tạp chí của trường trở thành một diễn đàn thơ tình, Chương Tiểu Bò lại không chơi thơ nữa, cô ấy thích leo núi, cuối tuần nào cũng rủ tôi đi.

Bố mẹ của Chương Tiểu Bò cũng chỉ là những người công nhân bình thường, nhưng cô ấy luôn nói, mẹ cô ấy là họa sĩ, bố cô ấy là kĩ sư, ngoài tôi ra, chẳng ai biết được bí mật đó. Mặc dù chỉ là con của một gia đình công nhân bình thường, nhưng cô ấy rất được nuông chiều, trong căn hộ nhỏ bé khiêm nhường còn có một chiếc đàn piano.

Vì vậy, khi cô ấy nói mình biết chơi đàn, không ai hoài nghi gì về người mẹ họa sĩ và người bố kĩ sư của cô ấy.

Chương Tiểu Bò là tiêu điểm của cả trường trung học, còn tôi làm nền cho tiêu điểm ấy. Sự cứng nhắc của tôi tôn lên sự linh hoạt nhạy bén của cô ấy, vẻ ngoài bình thường của tôi càng tô điểm cho sắc đẹp của cô ấy, khi hai chúng tôi đi cùng nhau, thì một người là hoa còn kẻ kia là lá, tôi không phải không biết điều đó, nhưng tôi thích cô ấy. Đôi khi, sự hư vinh phù phiếm của con gái khiến người khác chán ghét, nhưng đôi khi, cô ấy lại rất đáng yêu.

Mỗi lần mặc một chiếc váy mới, cô ấy bao giờ cũng hỏi tôi đầu tiên, Tịch Hạ, có đẹp không?

Và lần nào tôi cũng trả lời rất kiên định: Đẹp.

Bởi vì, tôi chưa bao giờ mặc váy, tôi thích mặc quần, không phải vì như thế sẽ khiến tôi trông cao hơn, mà là vì, tôi thích mặc quần bò.

Những cô gái mặc quần cũng có vẻ đẹp và khí chất cao quý rất riêng, sau này, khi xem chương trình “Super girl”(2), tôi phát hiện ra Lí Vũ Xuân(3) cũng là một nữ sinh thích mặc quần, hơn nữa cô ấy lại ột mét bảy mươi tư, còn tôi ột mét bảy mươi hai!

(2). Super girl voice: Cuộc thi tìm kiếm tài năng âm nhạc dành cho nữ của Đài truyền hình Hồ Nam.

(3). Ca sĩ đã đoạt giải quán quân trong cuộc thi “Super girl” năm 2005.

Bức ảnh về Tam Mao mà tôi thích nhất là bức ảnh bà tết tóc đuôi sam hai bên, đầu đội chiếc mũ bò, mặc quần bò áo sơ mi trắng, đứng đút hai tay vào túi quần, nhìn rất phong cách. Đôi khi tôi thầm cảm ơn những chàng cao bồi miền Tây nước Mỹ đã phát minh ra loại quần dễ mặc mà rất bền này, lại còn thể hiện được thần thái của một người ở mức hoàn hảo nhất, có thể nói ngắn gọn bằng một từ - bụi bặm.

Không ai biết được những suy nghĩ trong lòng tôi, vì tôi vốn là đoá hoa cô độc, lạnh lẽo, bố mẹ không hiểu tôi, anh trai không hiểu tôi, thậm chí, cả Chương Tiểu Bò cũng không biết gì về tôi.

Chương Tiểu Bò coi tôi là bạn, thứ nhất là vì tôi học giỏi, có thể cùng giúp đỡ lẫn nhau, hai là tôi có thể im lặng hàng giờ nghe cô ấy dốc bầu tâm sự, nói đúng hơn là, nghe cô ấy khoe khoang.

Cô ấy cho tôi đọc những bức thư tình cô ấy nhận được, không hẳn chỉ là khoe khoang, mà còn là vì tôi không ghen tị.

Bởi vì, tôi là bạn của cô ấy.

Cô ấy chỉ có duy nhất một người bạn thân là tôi, bởi vì những nữ sinh xinh đẹp khác đều ghen tị với cô ấy, hoặc nói cách khác là hoàn toàn không thèm để ý tới cô ấy.

Chỉ có tôi, chỉ có tôi luôn ở bên cạnh cô ấy.

Tôi thích ngắm nụ cười tươi tắn của cô ấy, thích nhìn dáng vẻ quý tộc của cô ấy khi cô ấy ngồi chơi đàn piano, những ngón tay thon dài, chiếc cổ cao trắng ngần, còn cả gờ xương quai xanh gợi cảm của cô ấy nữa. Tất cả những thứ thuộc về tôi hoàn toàn tương phản với cô ấy, mộc mạc và ngượng ngập, là một bông cúc nhỏ xinh chúm chím, vĩnh viễn chỉ mặc quần bò áo sơ mi trắng ngả màu, tóc tём, nhưng tôi không thể mặc những kiểu quần áo khác, bởi khoác chúng lên người, tôi không còn là tôi nữa.

Chương Tiểu Bò từng nói, tôi là một kẻ cố chấp điên cuồng.

Đúng vậy, có lẽ là đúng như vậy.

Tôi thích giáo viên tiếng Anh, thế là liền lao vào học tiếng Anh như điên, tôi không thích giáo viên dạy toán, thế là trốn học đến giáo đường nghe Thánh kinh.

Tôi và Chương Tiểu Bò vô cùng trái ngược nhau. Cô ấy thích sự ồn ào, tôi thích tĩnh lặng, nhưng điều đó hoàn toàn không cản trở việc tôi và cô ấy trở thành bạn. Khi cô ấy khoe khoang những bức thư tình của bọn con trai, tôi bình thản nhìn cô ấy, sau đó quay mặt đi, ngắm nhìn mùa xuân bên ngoài. Cả một mùa xuân, tôi đã đi qua như thế, trong lòng dập dềnh bất an, nhưng bề ngoài lại thản nhiên như không.

Đúng vậy, thản nhiên như không.

Tôi thích thế, cũng giống như mẹ tôi.

Mẹ thường mặc chiếc váy dài màu đen, khoác trên vai một chiếc khăn lớn kiểu Scotland, để mặt mộc ngồi bần thần trước cửa sổ, mà đã ngồi là ngồi cả nửa ngày. Mẹ của tôi, giống như một bức tranh sơn dầu, bà luôn khiến tôi liên tưởng đến nhân vật Phồn Y trong Lôi Vũ(4), cô độc và cô đơn, đúng vậy, từ khi bố tôi có tình nhân, mẹ luôn như thế.

(4). Vở kịch nổi tiếng của nhà văn Trung Quốc Tào Ngưu (1910-1996).

Giới thiệu qua về gia đình tôi một chút: Bố tôi là một thương nhân, một người đàn ông anh tuấn hơn bốn mươi tuổi, ngoại hình hơi giống Châu Nhuận Phát, có điều thấp hơn một chút, hơn nữa, nhìn bố người ta sẽ nghĩ đó là một người sống vô trách nhiệm.

Mẹ tôi từng là một diễn viên kịch xinh đẹp. Mẹ thường đóng vai “thanh y”(5) trong đoàn kịch, thanh y Trình phái(6). Trong tất cả những vai diễn nữ, thì vai hát Trình phái là vai thanh y có khí chất u buồn nhất, mẹ tôi khi đó được mọi người trong thành phố tung hô là “Đệ nhất Trình đán”.

(5). Hay còn gọi là “chính đán”, là vai nữ chính trong các vở kịch của Trung Quốc, thường mặc đồ màu xanh.

(6). Trình phái là một trường phái hát kịch do Trình Nghiễn Thu (1904-1958) sáng lập.

Diễn xuất của bà lúc nào cũng đặc sắc và chính thống, do được hóa trang hết sức xinh đẹp, nên khi bà diễn các vai khuê nữ rất được khán giả hâm mộ. Dường như bà bẩm sinh đã có khí chất của một “oán nữ”, sự ai oán đó xuất phát từ nội tâm, trong giọng hát như có sự u uất không thể lí giải được, trong ánh mắt luôn ẩn chứa sự bi ai.

Khi đó, mẹ thật sự rất đẹp, chỉ cần một cái hất tay hay một ánh mắt cũng khiến người ta phải rung động. Mẹ mặc đồ gì, lập tức những cô gái trẻ trong đoàn kịch sẽ mặc theo. Khi đó, mẹ là một người nổi tiếng trong một huyện thành nhỏ, còn nổi tiếng hơn cả Lưu Hiểu Khánh ngày ấy. Còn bố là một diễn viên tuồng nghiệp dư, mỗi vở kịch mẹ diễn, bố đều đến xem. Rồi họ kết hôn, mẹ sinh ra tôi và anh trai, vừa béo vừa già, mẹ không còn đi hát kịch nữa, chỉ hát ở nhà. Mẹ hát rất say sưa, tôi biết, mẹ hát cho bố nghe, chỉ khi bố ở nhà mẹ mới hát, nếu bố không có nhà, mẹ luôn trầm mặc.

Anh trai tôi là u Dương Gia Hòa, đang học năm thứ ba Đại học Nhân Dân, bố muốn anh học quản trị kinh doanh, nhưng anh lại học Trung văn. Bố muốn anh sau này sẽ phụ giúp việc làm ăn, nhưng anh nói, anh không thích làm kinh doanh, anh muốn làm bạn với chữ nghĩa.

Trước khi tôi mười bảy tuổi, cuộc sống đã diễn ra một cách hết sức quy củ như thế.

Nhưng năm tôi mười bảy tuổi, tất cả đã đổi thay.

3. Chương 3: Có Một Cô Bạn Thân Xinh Đẹp Phong Tình Tên Là Chương Tiểu Bò

Đầu tiên là gia đình có biến cố.

Mẹ phát hiện bố có nhân tình.

Bố si mê một nữ họa sĩ. Khi phát hiện ra việc đó, mẹ không làm ầm lên, mà hàng ngày đều chờ cửa đợi bố về.

Tôi nhận ra chỉ qua một đêm mà mẹ già đi rất nhiều.

Bà không còn là người phụ nữ hấp dẫn và quyến rũ nữa. Tôi đã từng nhìn thấy mẹ trang điểm diễn kịch, vừa hấp dẫn vừa xinh đẹp, nhưng không có bố thưởng thức, mẹ trở nên cô đơn và lạc lõng.

Tôi đi tìm người phụ nữ có tên là Vân Cẩm kia. Chính cô ta đã dụ dỗ bố tôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vân Cẩm, tôi nhận thấy thật ra cô ta rất hấp dẫn.

Vân Cẩm là một người phụ nữ hấp dẫn, tất cả những người đàn ông từng gặp cô ta đều không dễ dàng gì mà quên cô ta được. Có người nói cô ta là liều thuốc độc, cũng có người nói cô ta là thuốc phiện, tóm lại, cô ta khiến đàn ông muốn bỏ cũng không được.

Cô ta không thể được coi là xinh đẹp hay có nhan sắc, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy cô ta, cô ta cô đơn, ngồi trong một góc hút thuốc, lặng lẽ nhìn người khác tự hành hạ mình không chút bận tâm. Chắc các nữ họa sĩ đều như thế, mọi người bàn tán về Picasso(1), Van Gogh(2), là sinh viên của lớp tài năng trong trường Mỹ thuật, dù có hành động thế nào thì cũng không bị cho là quá đáng: nam sinh vì nữ sinh mà nhảy lầu; nữ sinh vì nam sinh mà cắt cổ tay là chuyện thường xảy ra ở trường Mỹ thuật, nhưng làm vậy họ chưa chắc đã chết được, bởi vì thiên tính của họ chính là lãng mạn.

(1). Pablo Picasso (1881-1973) là họa sĩ, nhà điêu khắc nổi tiếng người Tây Ban Nha, một trong hai người sáng lập trường phái lập thể trong hội họa và điêu khắc.

(2). Vincent van Gogh (1853-1890) là danh họa người Hà Lan thuộc trường phái hậu ấn tượng.

Vân Cẩm không giống họ, cô ta lúc nào cũng điềm đạm, khiến người khác nhìn vào cảm thấy cô ta là một người rất lạnh lùng. Hôm đó, Vân Cẩm mặc một chiếc áo thổ cẩm, quàng khăn màu đỏ, trông da càng trắng hơn, nhìn rất đẹp và nổi bật.

Trong mùi nước hoa thoang thoảng cô ta dùng có mùi bạc hà thanh nhẹ. Cô ta giống như Marthe(3) dưới ngòi bút của đại danh họa người Pháp Pierre Bonnard, có chút gì đó như uể oải, suy đồi.

(3). Marthe de Mèligny, là vợ và là nguồn cảm hứng sáng tác của họa sĩ Pierre Bonnard (1867-1947).

Đúng, uể oải và suy đồi.

Suy đồi là một từ đẹp, tôi không cho rằng đó là một từ xấu.

Đã từng có người nói về Vân Cẩm, về những thứ mà Vân Cẩm thích đó là: một đình viện sâu hun hút, nha hoàn với ánh mắt xinh đẹp, sự phồn hoa và tuổi trẻ, quần áo đẹp, hình ảnh ngựa phi nước đại, những ánh đèn thần kì, pháo hoa nổ rộ giữa trời đêm, ca vũ ở Lệ viên(4), những món đồ cổ đặt trên kệ gỗ hồng, những ngón tay trắng như tuyết bóc vỏ cam màu vàng, những lá trà màu xanh tươi dần dần nở ra trong làn nước...

(4). Cách gọi nhà hát kịch thời xưa.

Tôi nghĩ, cô ta là một phụ nữ cảm tính.

Có người nói cô ta đã từng lên giường với hơn mười người đàn ông, ai biết là thật hay giả, nhưng họ nói cứ như thế họ đã tận mắt chứng kiến vậy, khiến người ta không thể không tin.

Cô ta có một khí chất giống như hương trầm, cho dù bạn đã đi rất xa, nhưng vẫn ngửi thấy thoang thoảng.

Nhưng cô ta là nhân tình của bố. Vì vậy, có tốt đến đâu, cũng là người mà tôi không thể chấp nhận được.

Khi tôi tìm thấy cô ta, cô ta đang hút một điếu thuốc, tôi bước tới, giơ tay lên, sau đó giáng cho cô ta một cái bạt tai khá mạnh.

Con điếm! Tôi mắng cô ta.

Thực ra, tôi rất ghét từ “con điếm”, nếu Vân Cẩm không qua lại với bố tôi một cách bất chính như thế, thì tôi sẽ thích cô ta.

Đúng vậy, tôi thích những người phụ nữ xinh đẹp và cô đơn, những người không quan tâm đến sự tồn tại của người khác, họ là những con bướm phát ra thứ ánh sáng thần kì trong đêm.

Tranh của cô ta vẽ rất lạnh, nên không dễ bán, nhưng cô ta làm thế nào mà duy trì được gallery? Đường nhiên do bố tôi bỏ tiền.

Phòng tranh của cô ta nằm ở một vị trí đẹp trên phố Số 8, một căn hộ ba phòng rất lớn, năm tầng, phía dưới là một dãy các quán bar. Ban ngày rất yên tĩnh, ban đêm rất ồn ào, cô ta thường ngày ngủ đêm vẽ, cô ta nói thích buổi tối, bởi vì sự ồn ào đó khiến cô ta thấy vui.

Trong phòng có rất nhiều hoa khô, còn có cả tranh cô ta vẽ, từng bức từng bức cứ đập vào mắt người nhìn, khiến người ta thích thú.

Tôi cứ nghĩ rằng cô ta sẽ gào khóc, nhưng sau cái bạt tai đó, cô ta lặng lẽ rời đi. Sau khi đi được khoảng năm bước, cô ta quay đầu lại nói: Cô giống hệt mẹ cô, không đẹp, còn nữa, cái áo sơ mi trắng cô đang mặc đem giặt được rồi đấy.

Tôi cứ đứng thần thờ hồi lâu ở đó, rồi đột nhiên bừng tỉnh và bật khóc.

Mẹ là một người phụ nữ không đẹp lắm, chỉ có thể được gọi là bình thường, không đẹp bằng bố, anh trai tôi giống bố, anh tuấn và rắn rỏi, đôi môi mỏng mềm, là ai đã từng nói rằng, đàn ông mà môi mỏng quá rất phụ bạc?

Tôi đến gây chuyện với bố. Tôi cầm dao đặt lên cổ tay mình, yêu cầu bố phải trở về với mẹ, bố giữ chặt tôi từ phía sau, tước con dao khỏi tay tôi. Tôi im lặng nhìn bố với ánh mắt phẫn nộ. Tôi không thích những người đàn ông bạc tình!

Tịch Hạ, con không hiểu về tình yêu, tình yêu đến là một việc hết sức bất đắc dĩ... Đây là lời giải thích mà người đàn ông đó nói với tôi. Tôi quay người bỏ chạy, từ đó, tôi không dùng tiền của ông, cũng không gọi ông là bố nữa, tôi vừa chạy vừa khóc, trong vô thức, tôi chạy tới trước cửa nhà Chương Tiểu Bồ.

Đó là một căn nhà ba tầng nhỏ và cũ kĩ, cây hoa thường xuân leo kín khắp tường rào bằng sắt. Tôi đứng dưới gọi tên Chương Tiểu Bồ, tiếng đàn dương cầm ngừng bật, Chương Tiểu Bồ thò đầu ra.

Mười bảy tuổi, tuổi mười bảy cô đơn, lạc lõng và lạnh lẽo của tôi.

Cô ấy đi ra, tôi ôm chặt lấy cô ấy và bật khóc.

Tôi khóc rất lâu, nước mắt thấm ướt hết áo cô ấy, cô ấy không hỏi tôi làm sao, đây chính là ưu điểm của Chương Tiểu Bồ, cô ấy lúc nào cũng thông minh như thế: Khóc, chắc chắn phải có lí do để khóc.

Chương Tiểu Bồ đưa tôi vào căn phòng nhỏ của cô ấy.

Một căn phòng nhỏ khá lãng mạn, tường sơn màu hồng, chỗ nào cũng thấy búp bê Barbie và cả gấu bông nữa. Cô ấy thích những thứ đó, còn tôi thì không, tôi thích trong phòng phải yên tĩnh và có không gian, thậm chí, chỉ thích toàn màu trắng, chỉ một màu trắng, cũng giống như tôi chỉ thích để mặt mộc, còn cô ấy thích trang điểm, khi rảnh rỗi rất thích đánh son môi, sau đó hỏi tôi là mình có xinh không.

Ánh nắng chiều ngày hôm ấy tắt dần, cô ấy đưa cho tôi một cuốn tiểu thuyết của Diệc Thư, tôi nói: Mình không thích Diệc Thư, toàn viết về tài tử giai nhân, nếu không thì lại là xe sang, đồng hồ hàng hiệu, cuộc sống hiện thực làm gì có chuyện dễ như thế?

Cậu thích tác giả nào? Mình vừa đọc Câu chuyện Hoa Hồng của Diệc Thư.

Tôi nói, Lí Bích Hoa, mình thích Lí Bích Hoa.

Lí Bích Hoa lạnh lùng quá, cậu xem Rắn xanh, Rouge... đều quá lạnh.

Lạnh có cái đẹp của lạnh mà. Tôi và Chương Tiểu Bồ bắt đầu tranh luận, thậm chí tôi đã quên mất mục đích chính khiến tôi tới tìm cô ấy. Tôi muốn nói với cô ấy rằng tôi rất đáng thương, bố tôi và một nữ họa sĩ quyền rũ đang lên lút qua lại với nhau, mẹ tôi một mình ở nhà làm Vương Bảo Xuyên(5), nhưng cuối cùng tôi đã không nói gì, thời gian cứ thế trôi qua, tôi lật xem album của cô ấy, sau đó nghe cô ấy kể có ai đó lại gửi thư tình cho cô ấy.

(5). Nhân vật thời nhà Đường Trung Quốc, một mình chờ chồng mười tám năm.

Cuối cùng chủ đề dừng lại ở những lá thư tình.

Tôi không nhớ ai đã viết thư tình cho cô ấy, nhưng tôi biết vì Chương Tiểu Bò xinh đẹp và xuất sắc nên tôi trở thành đối tượng tiếp cận của bọn con trai. Đương nhiên không phải là vì tôi mà đa phần bọn họ muốn thông qua tôi để tiếp xúc với Chương Tiểu Bò.

Ví dụ có mấy nam sinh hẹn tôi đi đánh bóng bàn, thực ra, tôi biết bọn họ không thích đánh bóng bàn, chỉ có tôi là thường đi đánh bóng bàn vào buổi trưa. Bọn họ biết sau khi ăn cơm trưa xong tôi sẽ ra phía sau vườn trường đánh bóng với mọi người, vì vậy, mấy cậu nam sinh đó xuất hiện rất đúng giờ.

Vì không phải là đối thủ của tôi, nên đánh được mấy ván, bọn họ đều lần lượt chịu thua.

Sau khi khen ngợi tôi đánh bóng hay, bọn họ sẽ hỏi trình độ đánh bóng của Chương Tiểu Bò thế nào?

Cũng được. Tôi diễm nhiên trả lời. Một người con gái khi bị bọn con trai hỏi về cô gái khác thường sẽ có cảm giác ghen tị, nhưng tôi bị hỏi nhiều thành quen, tôi đã chẳng nghĩ ngợi gì nữa rồi.

Có những anh chàng còn hỏi thẳng, Chương Tiểu Bò thích gì nhất?

Tôi trả lời cũng thẳng không kém, tôi nói: Cô ấy thích các bạn nam viết thư tình cho cô ấy.

Đúng là thế, khi Chương Tiểu Bò nhận được thư tình từ một anh chàng nào đó, cô ấy sẽ nhanh chóng bóc ra cho tôi xem, sau đó tiện tay ném vào trong thùng rác. Cô ấy hoàn toàn không thích họ, cô ấy nói: Kể nào kẻ nấy đều giống như củ khoai tây, thế mà dám theo đuổi mình sao? Hơn nữa, thành tích học tập lại kém như vậy.

Lúc nói câu này, thái độ của Chương Tiểu Bò rất đắc ý và kiêu ngạo. Cô ấy xinh đẹp như hoa, hơn nữa, lúc nào cũng đứng ở top 3 trong các kì thi Olympic, một người con gái như thế có quyền được kiêu ngạo.

Tôi thích dáng vẻ kiêu ngạo của cô ấy, giống hệt điệu bộ kiêu ngạo của một con ngựa cái nhỏ, đầu ngẩng cao, tóc hất ra đằng sau bay bay, ánh mắt đen lấp lánh, sao tôi lại thích một cô gái ư ư vinh như thế chứ? Nhưng, đúng là tôi thích cô ấy, nghe cô ấy khoác lác tôi cũng thích.

Trên thế giới này có nhiều việc rất kì lạ, bao gồm cả tình cảm giữa người với người.

Có ai đó đã từng nói, vào thời kì dậy thì của các thiếu nữ, người con gái nào cũng có những tâm tư tình cảm phức tạp? Cũng có thể thế, khi tôi ở bên Chương Tiểu Bò, tôi cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trong mắt thầy cô và bạn bè, chúng tôi hoàn toàn trái ngược. Một người hiền lành trầm lặng nội tâm, một người hoạt bát xinh đẹp phù phiếm, nhưng chúng tôi là những người bạn thân, cho dù tôi biết đôi lúc cô ấy nói dối để lừa tôi nhưng tôi vẫn giúp cô ấy bảo vệ những lời nói dối ấy.

Khi đó tôi thường xuyên viết thư cho người anh trai đang học ở Đại học Nhân dân của mình, kể cho anh ấy nghe chuyện giữa tôi và Chương Tiểu Bò. Anh trai tôi nói: Em nên có thêm vài người bạn nữa, đừng chỉ trung thành với một người, có phải tình yêu đâu, đừng có thân mật như thế! Hơn nữa, anh có cảm giác không tốt về Chương Tiểu Bò này.

Anh trai tôi khi ấy đã có người yêu là một cô gái người Bắc Kinh, anh cũng đã gửi ảnh cho tôi xem. Tôi phát hiện ra mình hoàn toàn không có cảm giác quý mến gì cô gái đó, nhìn có vẻ là người tẻ nhạt, thoáng nhìn thôi cũng thấy là kiểu con gái ngày xưa, tôi vẫn thích những cô gái quyến rũ hơn, cho dù bản thân tôi cũng rất tẻ nhạt.

Cũng có thể con người ta khi thiếu thứ gì thì thường thích thứ đó chẳng?

Nói vậy, nhưng tôi và Chương Tiểu Bò vẫn thân thiết như thế, cùng ăn cơm, cùng đi học, thỉnh thoảng cùng trốn học đi xem phim. Cô ấy nói với tôi về bọn con trai trong lớp, Vương Ngũ, Mã Lục, Trương Tam, Lí Tư, cô ấy thích phân tích bọn họ hết một lượt, tóm lại, kết quả cuối cùng cô ấy nói: Một đám con trai yếu kém, chẳng có chí khí gì cả.

Năm lớp mười hai, chúng tôi quyết định ở kí túc xá của trường, thứ nhất là vì không khí ở nhà quá lạnh lẽo, thứ hai là việc học bắt đầu căng thẳng.

Mẹ giúp tôi thu dọn hành lí, sau đó dẫn dò tôi, nhất định phải chú ý chăm sóc bản thân cho tốt.

Mẹ càng ngày càng gầy, sắc mặt trắng bệch, tôi muốn an ủi mẹ mấy câu, nhưng lại không biết nói gì. Thực ra, tôi muốn khuyên mẹ nếu cảm thấy cô đơn quá, thì hãy tìm một người đàn ông. Nhưng tôi không thể nói được, vì tôi biết, mẹ mãi mãi không thể yêu một người đàn ông khác.

Năm mười tám tuổi, tôi lên lớp mười hai, ở hẳn lại trường, nằm giường tầng cùng Chương Tiểu Bò.

Mùa xuân, tỉnh tổ chức thi Olympic Hóa học, tôi thiếu một điểm nên không được vào chung kết, cả thành phố chỉ có hai người vào vòng chung kết, trên bảng vàng viết: Chương Tiểu Bò của trường Nhất Trung, Thẩm Gia Bạch của trường Nhị Trung.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy tên của Thẩm Gia Bạch, nhưng trước đó, tôi cũng đã từng nghe qua, ở Nhị Trung có một người tên Thẩm Gia Bạch, rất thông minh, thường xuyên đứng đầu toàn trường! Tên của anh ấy và tên của Chương Tiểu Bò được xếp gần nhau, dán trên bảng thông báo của trường, bọn họ lập tức được lên tỉnh bồi dưỡng, sau đó lên Bắc Kinh thi.

Tôi bắt đầu âm thầm cảm thấy ghen tị, nếu tôi cẩn thận hơn một chút, hoặc trong nhà không xảy ra mấy chuyện buồn bã đó, thì có thể xếp sau tên Thẩm Gia Bạch là tên tôi.

Một tháng sau, Chương Tiểu Bò trở về từ Bắc Kinh.

Sau khi trở về, cô ấy luôn miệng nhắc đến Thẩm Gia Bạch.

Thẩm Gia Bạch tốt thế này tốt thế kia, tóm lại, mọi ưu điểm trong thiên hạ đều bị Thẩm Gia Bạch kia chiếm hết cả rồi.

Đây là hiện tượng rất hiếm thấy, tôi vẫn nhìn cô ấy bình thản như thế, cô ấy cười nói, Thẩm Gia Bạch nói anh ấy sẽ thi vào Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, Tịch Hạ, mình cũng sẽ thi vào trường ấy.

Mùa hè đến, lại một lần nữa Chương Tiểu Bò trở thành nhân vật tiêu điểm!

Khi tôi đi qua phòng thường trực, phát hiện có ít nhất hai mươi bức thư đề tên người nhận là Chương Tiểu Bò, hơn nữa, còn được gửi đến từ khắp nơi trên cả nước!

Tôi thấy rất lạ và cũng rất kinh ngạc, ở đâu ra mà nhiều thư như thế!

Khi tôi đưa thư cho Chương Tiểu Bò, cô ấy bóc một trong những lá thư đó, kêu lên kinh ngạc và túm lấy tôi, sau đó lao vào trong lớp!

Thơ của mình được đăng rồi, thơ của mình được đăng rồi!

Đây là một bài thơ ngắn chỉ có mấy câu, tiêu đề là “Mùa mưa tuổi mười bảy”, tôi có nhớ một câu trong bài thơ đó là: Trong mùa mưa của tuổi mười bảy; Tôi một mình đỡ cả bầu trời.

Ngày hôm đó, giọng của Chương Tiểu Bò trở nên rất kì quái, nghe có hơi hướng của sự hoang tưởng. Tôi nhìn cô ấy, có lẽ vì quá kích động nên mặt cô ấy gần như bị biến dạng, trên mặt như bay lơ lửng mấy đám mây hồng, trong lòng tôi vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị. Tại sao cô ấy luôn giỏi hơn tôi? Cho dù ở bất cứ lĩnh vực nào, thì cô ấy cũng luôn giỏi hơn tôi?

Cô ấy điên cuồng kéo tôi đi, đi thẳng đến hồ sen sau trường Nhất Trung, ở đó có từng lá sen to đang vươn mình trên mặt nước, tháng năm, hoa sen chưa nở, nhưng tối hôm đó tôi như nhìn thấy cả hồ sen đều đã nở rộ.

Đêm đó, Chương Tiểu Bò kéo tôi ra ngồi cạnh hồ sen cả đêm, đọc từng bức thư một, hơn hai mươi lá thư đến từ khắp nơi trong cả nước. Thơ của Chương Tiểu Bò được đăng trên tạp chí Văn nghệ Thiếu niên, tờ tạp chí đó ghi rõ địa chỉ của cô ấy, vì thế, cô ấy nhận được nhiều thư như vậy.

Đêm tháng năm đột nhiên trở nên vui tươi và náo nhiệt, Chương Tiểu Bò càng hấp dẫn hơn, cô ấy nói, Tịch Hạ yêu quý, mình nhất định sẽ trở thành một nhà thơ, tương lai, mình nhất định phải trở thành một nhà thơ.

4. Chương 4: Dùng Tên Của Chương Tiểu Bò Để Viết Thư Cho Thẩm Gia Bạch

Sau ngày hôm ấy, thư gửi về cho Chương Tiểu Bò nhiều không kể xiết.

Mỗi ngày gần năm, sáu mươi lá thư. Tôi thường cùng cô ấy đến phòng thường trực lấy thư, việc đó tự nhiên trở thành một hoạt động đặc biệt giữa chúng tôi, sau đó tôi giúp cô ấy bóc thư, đọc thư, trả lời thư. Cô ấy chỉ chọn những bức thư được gửi từ những chàng trai ở thành phố để trả lời. Trong đám con trai gửi thư có những sinh viên nam còn gửi kèm cả ảnh, thế là, những người đó trở thành mục tiêu tấn công chính của cô ấy.

Cuối cùng, sự nhiệt tình của tôi cũng giảm dần, thư quá nhiều, không thể bóc xuể. Sau kì thi thử lần một, lần hai, thành tích của cô ấy trượt dốc thê thảm. Sau cuộc thi thử lần một cô ấy trượt xuống thứ tư, còn tôi xếp thứ nhất, mẹ cô ấy tìm đến trường, hiệu trưởng của trường đích thân gặp cô ấy để nói chuyện.

Sau đó cô ấy nhanh chóng lấy lại trạng thái cân bằng. Cô ấy nói một cách tùy tiện rằng, Tịch Hạ, giao cả cho cậu đấy, cậu thích trả lời ai thì trả lời, còn nữa, những con tem trên bì thư, cậu có thể cắt hết, chẳng phải cậu thích sưu tập tem sao?

Thế là tôi đã được giao ột đặc quyền như vậy. Thực ra, tôi biết Chương Tiểu Bò vẫn đang liên lạc thư từ với hai người con trai mà cô ấy đánh giá là xuất sắc nhất, nói là bạn thơ, thực ra là cô ấy thích họ.

Thư của hai người này được gửi thẳng tới hòm thư ở nhà cô ấy.

Cô ấy nói với tôi, một người là sinh viên Nam Kinh, một người là sinh viên Vũ Hán, còn nữa, cả hai đều rất đẹp trai.

Vậy còn Thẩm Gia Bạch thì sao? Tôi hỏi.

Thẩm Gia Bạch nào?

Cô ấy đã hoàn toàn quên mất Thẩm Gia Bạch, chỉ chưa đầy hai tháng. Hai tháng trước, Chương Tiểu Bò còn luôn miệng nhắc đến tên Thẩm Gia Bạch, ngày ngày nói Thẩm Gia Bạch thế này, Thẩm Gia Bạch thế kia, nhưng bây giờ, cô ấy nói, Thẩm Gia Bạch quá đơn thuần, làm sao có thể so sánh được với sinh viên? Cậu xem hai anh sinh viên ở Nam Kinh và Vũ Hán kia đẹp trai lại tài giỏi, đã từng đến Singapore để tham gia cuộc thi hùng biện rồi đấy, cậu xem đi, đây là ảnh mà họ gửi đến.

Người con trai trong ảnh đúng là rất đẹp trai, cao cao gầy gầy, nhưng tôi thực sự không thích cách làm này của Chương Tiểu Bò, tôi nói: Cậu chỉ nên liên hệ với một người thôi, không nên cùng gửi thư cho cả hai người như thế.

Sợ gì chứ! Chương Tiểu Bò ngheh mặt nói: Mình có phải là yêu đương gì đâu, bọn mình chỉ là bạn, rất trong sáng, cậu có hiểu không hả?

Tôi không hiểu, nếu là tôi, tôi sẽ chỉ liên lạc với một người, hoặc là người ở Nam Kinh hoặc là người ở Vũ Hán, nhưng Chương Tiểu Bò lại cùng lúc liên lạc với cả hai người, mỗi lần đều gửi đi hai lá thư.

Thư của Thẩm Gia Bạch được gửi đến sau khi thơ của Chương Tiểu Bò được đăng một tháng.

Là tôi nhận thư.

Nhìn thấy phong bì đề người gửi là Thẩm Gia Bạch, tôi còn nghĩ chắc trùng tên, nhưng địa chỉ của người gửi khiến tôi hiểu ra ngay, anh ấy chính là Thẩm Gia Bạch của trường Nhị Trung, bởi vì bên trên bì thư có viết: Lớp mười hai số ba trường Nhị Trung.

Đúng thế, Thẩm Gia Bạch là lớp trưởng của lớp mười hai số ba trường trung học Nhị Trung, là chủ tịch hội học sinh và là học sinh xuất sắc nhất của trường Nhị Trung. Anh ấy còn là học sinh duy nhất của thành phố đến Bắc Kinh tham dự kì thi Olympic, trong cuộc thi tuyển chọn, Chương Tiểu Bò rớt, còn anh ra nước ngoài dự thi.

Người con trai khiến Chương Tiểu Bò ngày đêm mong nhớ hai tháng trước cuối cùng cũng đã gửi đến một lá thư.

Phong bì màu xanh nhạt, trên đó còn vẽ hình một chiếc thuyền lá cô đơn trên biển, chắc là anh ấy đã lựa chọn rất kĩ? Bởi vì Thẩm Gia Bạch là cố nhân của Chương Tiểu Bò, lá thư này, tôi không đọc, mà giao trả cho Chương Tiểu Bò mặc dù cô ấy đã nói tôi có thể tự bóc ra đọc. Tôi biết bây giờ cô ấy đang rất thân thiết với hai anh sinh viên ở Nam Kinh và Vũ Hán kia, nhưng, tôi vẫn đưa lá thư cho cô ấy.

Của Thẩm Gia Bạch gửi. Tôi thần nhiên nói.

Chương Tiểu Bò lập tức bóc thư.

Tôi đã nhìn thấy cô ấy bóc thư của hai chàng sinh viên kia, dùng một cây kéo, cắt cẩn thận từng chút một, cẩn thận lấy thư ra, thậm chí, giấy viết thư cũng đặc biệt đến cửa hàng trong trường mua loại giấy chuyên dùng để viết thư, loại đắt nhất, màu hồng, có mùi thơm.

Nhưng cô ấy đối xử với lá thư này rất dã man.

Bì thư bị xé toạc.

Bên trong là một lá thư, là của Thẩm Gia Bạch viết cho cô ấy.

Tôi nhìn qua một cái, sau đó sững người lại.

Chữ đẹp quá! Thể chữ Liễu(1) bay bướm! Con trai mà viết được kiểu chữ này rất hiếm, bọn con trai trong lớp viết chữ như viết ra một đồng ruồi nhặng, nghiêng nghiêng ngã ngã, nhưng chữ của Thẩm Gia Bạch được viết trên tờ giấy màu vàng nhạt nhìn rất đẹp.

(1). Thể chữ Liễu: Một kiểu chữ viết theo phong cách của Liễu Công Quyền, nhà thư pháp thời Đường của Trung Quốc.

Chương Tiểu Bò chỉ đọc một trang, còn lại ném vào thùng rác.

Trong thùng rác hình con chó nhỏ có lá thư của Thẩm Gia Bạch.

Nào là khen thơ mình hay, muốn làm bạn văn chương với mình, xì, chẳng qua cũng chỉ học giỏi môn Hóa thôi mà, thi đỗ hay không còn chưa biết. Cậu biết không, hoàn cảnh nhà Thẩm Gia Bạch này cũng không tốt, nhà chỉ có mẹ, bố mẹ anh ta li hôn rồi, mẹ anh ta còn là công nhân của xưởng làm thùng carton, cậu nghĩ xem, người như thế liệu có xứng với mình không!

Tôi không ngờ Chương Tiểu Bò lại tầm thường như thế, đúng vậy, cô ấy quá tầm thường! Cô ấy cho rằng mình ở nhà cao ba tầng thì hay lắm sao? Đây chẳng phải là của ông bà tổ tiên cô ấy để lại sao? Vậy thì, liệu có phải vì gia đình tôi có tiền nên cô ấy mới kết bạn với tôi không?

Trong đám học sinh có lưu truyền một câu nói cửa miệng, cô ấy có đôi mắt bồ câu, chỉ nhìn lên trên, tôi là nữ sinh đầu tiên trong lớp đi giày Nike và đeo đồng hồ Thụy Sĩ, nhưng, tôi hoàn toàn không thấy vui.

Khi nhìn thấy ánh mắt người khác nhìn mình một cách kì lạ, tôi đã không còn đeo chiếc đồng hồ có giá trị hơn một vạn tệ đó nữa.

Hơn nữa, tôi cũng không thích ăn mặc lộng lẫy cầu kì, chỉ cần áo sơ mi trắng và quần bò là đủ rồi.

Nhưng Chương Tiểu Bò nói với tôi, Tịch Hạ, cho dù cậu có mặc đơn giản như thế, nhưng, người cậu vẫn toát lên khí chất của một quý tộc. Cậu biết thế nào là quý tộc chứ, cho dù có sa sút thì cũng vẫn là quý tộc.

Tôi không phải là quý tộc, tôi nói với Chương Tiểu Bò ông nội tôi là một thợ mộc, bố tôi cũng không phải là kĩ sư, chỉ học đến trung học, sau đó đi kéo than nung thép kiếm tiền, tôi còn nói với Chương Tiểu Bò, tôi không thích thương nhân, đặc biệt là bố tôi, thậm chí, tôi còn hận ông ấy.

Bởi vì, sự phản bội của ông đã khiến thân kinh của mẹ tôi càng ngày càng nhạy cảm.

Mỗi lần về nhà, mẹ đều bảo tôi đi phơi chăn cho bố, mẹ bảo: Bố con thích ngủ trong một chiếc chăn có mùi của nắng, bố con thích những chiếc chăn được làm thủ công, mẹ phải khâu cho bố con thêm vài cái chăn nữa.

Còn bố đã rất lâu rồi không về nhà.

Bố bỏ tiền mở triển lãm tranh cho Vân Cẩm, thậm chí mở triển lãm tranh ở Hồng Kông.

Tôi đã từng nói tôi sẽ không bao giờ tiêu tiền của bố nữa, nhưng tôi hận ông, thế là tôi chỉ còn cách ra sức đốt tiền của ông.

Tôi hết lần này tới lần khác tới văn phòng tìm bố, lần nào cũng là để xin tiền, sau đó kéo Chương Tiểu Bồ đi phung phí, cô ấy thích gì tôi liền mua cho cô ấy. Tôi từng mua cho Chương Tiểu Bồ nước hoa của Chanel, son môi của CD, tôi không thích nước hoa, tôi không ngửi được thứ mùi ấy, tôi chỉ thích một cuộc sống đơn giản, nhưng Chương Tiểu Bồ thích, thế là, tôi mua cho cô ấy.

Dường như cô ấy là một sinh vật sống kí sinh vào tôi. Cô ấy mặc những bộ quần áo đẹp, dùng đồ trang điểm đắt tiền, sau đó thì rực rỡ tươi tắn tới mức khiến các nữ sinh khác phải đổ kị. Tôi dùng tiền của bố để mua về hư vinh cho người bạn thân.

Tôi đã tiến gần tới giới hạn của sự biến thái.

Người duy nhất không biết sự tình là anh trai tôi, anh đang trong thời kì yêu đương nồng cháy, hoàn toàn không biết rằng bố đã lừa dối và phản bội mẹ. Anh và tôi không giống nhau, anh thích một cuộc sống hào nhoáng hoa lệ, mới vào đại học năm thứ nhất, bố đã mua cho anh một chiếc xe hơi kiểu dáng thể thao, tiền sinh hoạt phí hàng tháng của anh ít nhất cũng là tám ngàn tệ, anh ấy nói, tiền có thể dùng để chơi gái.

Bạn gái của anh tôi cứ năm ba ngày lại đổi một lần, mỗi lần gửi về một bức ảnh khác nhau, anh ấy nói, cần phải để em gái kiểm tra, bởi vì, đây là một cô gái rất quan trọng.

Tôi bỏ phiếu chống đối với tất cả bọn họ.

Những bức ảnh anh gửi về, tôi đều không thích.

Đối với anh trai mình tôi luôn có tâm lí dựa dẫm, từ nhỏ tôi và anh đã cùng ngủ một phòng, anh giúp tôi đánh nhau, bởi vì bố mẹ rất ít khi quan tâm đến chúng tôi, mẹ còn mãi lo hát kịch, bố còn mãi cưng chiều mẹ. Nếu như giữa anh em tôi và mẹ có xảy ra tranh cãi, thì cuối cùng bố vẫn trách chúng tôi làm không đúng, ngày đó bố rất yêu mẹ, vô cùng chiều chuộng mẹ.

Tôi đã nhìn thấy họ cùng hát kịch, cùng chụp ảnh, thay trang phục, một cảnh tượng thật đẹp đẽ, tôi không hiểu tại sao những người đã từng thương yêu nhau như thế lại có thể thay lòng đổi dạ, bởi vì, họ đã từng thương yêu nhau tới mức quên cả tôi.

Anh trai là người duy nhất cùng chơi với tôi.

Chúng tôi đi bắt ve sầu, anh hòa bột, sau đó phết bột lên trên một chiếc gậy, trong đêm tối, chúng tôi tay nắm tay nhau đi đánh ve sầu.

Một tuổi thơ vui vẻ biết bao.

Năm mười ba tuổi, tôi có kì kinh nguyệt đầu tiên, bị dây ra quần, trong trường có một tên con trai cười tôi, anh đã chạy đến đánh cho tên đó một trận, đánh mạnh tới mức tên đó chảy cả máu, rồi anh mua băng vệ sinh cho tôi.

Anh không giống anh trai, mà anh giống mẹ.

Còn mẹ, trong mắt lại chỉ có mình bố, hát kịch vì bố, nấu cơm vì bố, bố chưa về thì cả nhà chưa được ăn cơm.

Ngày anh vào đại học, tôi tự giam mình ở trong phòng không chịu ra, anh nói, Tịch Hạ, anh sẽ còn quay về, rồi hai anh em mình lại đi đánh ve, được không?

Tôi là người thích bám người như thế đấy, thích ai rồi là sẽ dính chặt lấy người ấy không rời.

Anh nói tôi giống như bã kẹo cao su, dính vào đâu là không cạy ra được.

Tôi thích nhìn điệu bộ của anh khi anh nói chuyện, giống hệt như bố hồi trẻ, mọi người thường gọi anh là Tiểu Mã Ca(2), bởi vì anh vừa cao lại vừa đẹp trai, khi hai mắt nhắm lại, trông rất giống Châu Nhuận Phát.

(2). Tiểu Mã Ca là một nhân vật trong phim Bản sắc anh hùng do Châu Nhuận Phát đóng.

Anh trai tôi giống bố, diện mạo ưa nhìn, tôi giống mẹ, diện mạo bình thường.

Tôi viết thư cho anh, chỉ kể chuyện vui không kể chuyện buồn, tôi không kể cho anh nghe chuyện bố đã thích một người phụ nữ có tên là Vân Cẩm, tôi không nói, tôi sợ anh sẽ buồn.

Nhưng tôi đã kể cho anh nghe chuyện tôi viết thư cho Thẩm Gia Bạch.

Tôi nói: Anh, đây là lần đầu tiên em viết thư ột người con trai.

Đúng thế, đây là lần đầu tiên của tôi.

Tôi nhặt lá thư trong thùng rác lên, khi Chương Tiểu Bồ đứng dậy ra khỏi phòng đi gọt hoa quả, tôi đã vội vàng gấp lá thư đó lại cho vào cặp, sau đó, tôi vội có không khỏe rồi về nhà.

Mẹ vẫn đang ngồi bên cửa sổ ngóng ra ngoài, bà cứ lẩm bẩm một mình: Không biết hôm nay bố con có về hay không?

Bố đã nửa tháng nay không về nhà.

Tôi cũng đã nửa tháng rồi không về nhà, sau kì thi thử thứ ba của năm cuối trung học tôi được nghỉ, tôi đã ôm bí mật đó trong lòng rồi về nhà.

Về đến nhà, tôi tự giam mình trong căn phòng nhỏ.

Căn phòng nhỏ của tôi không trang hoàng đẹp đẽ như phòng của Chương Tiểu Bồ, cùng là phòng của thiếu nữ nhưng của tôi lại sạch sẽ và đơn giản. Tôi chỉ có một tấm nệm trải trực tiếp xuống dưới sàn gỗ làm giường, bên cạnh giường xếp rất nhiều đĩa hát và sách, trong góc phòng bày những bông hoa, cỏ khô do tôi hái về. Tôi thích những thứ đã khô héo, không thích hoa tươi, tôi cảm thấy thực vật khi khô đi rồi đều có linh hồn, chúng ở trong phòng của tôi, tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo rất thu hút.

Tôi mở lá thư đó ra.

Tôi đọc ngay trang thứ hai.

Vẫn là thứ giấy Tuyên Thành(3) màu vàng nhạt đó, vẫn là những nét chữ bay bướm thể chữ Liễu, Thẩm Gia Bạch viết: Chương Tiểu Bồ, lần trước sau khi chia tay với em ở Bắc Kinh, anh thường xuyên nằm mơ thấy hình ảnh một người con gái cao cao để tóc dài, em mặc váy màu hồng thật sự rất đáng yêu, đúng rồi, em có thích Tịch Mộ Dung(4) không? Anh đặc biệt thích thơ của Tịch Mộ Dung, đương nhiên là anh thích nhất bài thơ này, tặng em đây.

Làm sao để em gặp anh, trong giờ phút tươi đẹp nhất

Vì điều này, anh đã đứng trước Phật, xin người năm trăm năm

Xin người cho chúng ta được kết mối trần duyên.(5)

(3). Giấy Tuyên Thành: Loại giấy cao cấp do thành Tuyên, huyện Kinh ở tỉnh An Huy, Trung Quốc sản xuất, dùng để viết chữ bút lông và vẽ quốc họa, chất giấy dai bền khó rách, không bị một đục, hút mực đều, để được lâu.

(4). Tịch Mộ Dung là nhà thơ, tác giả chuyên viết tản văn và là họa sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

(5). Đoạn đầu trong bài thơ Cây nở hoa của nhà thơ Tịch Mộ Dung.

Mặt tôi chợt đỏ bừng lên!

Quá rõ ràng, anh ấy đã mượn thơ để bày tỏ tình cảm!

Đúng thế, anh ấy thích Chương Tiểu Bồ, nhất định là thích cô ấy, ai mà không thích cô ấy chứ? Cô ấy tươi tắn xinh đẹp lại hào phóng, cô ấy thông minh đa tình, nhưng ai biết cô ấy ham hư vinh một chân giẫm hai thuyền.

Bức thư ấy, tôi đã đọc đi đọc lại, có cảm giác như trái tim mình đang bị thứ gì đó thiêu đốt!

Một ý nghĩ điên rồ lóe lên trong đầu tôi, tôi phải viết thư trả lời Thẩm Gia Bạch!

Dùng tên của Chương Tiểu Bồ!

Bởi vì, bức thư này là anh ấy viết cho Chương Tiểu Bồ mà.

Khi ý nghĩ này lướt qua, mặt tôi càng đỏ hơn, tôi làm sao thế này? Là vì nhìn những nét chữ của anh ấy xếp ngay ngắn bên nhau mà bị kích thích, hay vì Thẩm Gia Bạch quá xuất sắc? Tôi không thể nói rõ được, tôi chỉ biết, tôi phải viết cho người con trai có tên là Thẩm Gia Bạch này một bức thư.

Khi tôi viết ba chữ Thẩm Gia Bạch, tay tôi thực sự hơi run!

Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch.

Hết lần này tới lần khác, tôi thì thầm gọi cái tên đó. Một cái tên mới đẹp làm sao!

Sau khi dán lá thư lại, tôi đi ngủ, trong giấc mơ, hồ sen sau trường đã nở hoa và bông hoa thẹn thùng nhất trong số đó chắc là tôi.

5. Chương 5: Tình Yêu Đầu Như Một Miếng Sứ Mỏng(1) Xanh Xanh, Trong Suốt

(1). Sứ mỏng còn gọi là sứ vỏ trứng, một trong những loại sứ truyền thống nổi tiếng của trấn Cảnh Đức.

Thực ra lá thư của tôi rất đơn giản. Tôi chỉ viết có mấy câu thôi.

Thẩm Gia Bạch:

Chào anh, nhận được thư của anh, em đã rất vui.

Còn nhớ lần trước cùng đi thi, mọi thứ vẫn như đang hiện ra sống động ngay trước mắt, anh cũng đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng em, hình ảnh anh tung hoành ngang dọc trong cuộc thi đó thật khiến người khác khó quên.

Cảm ơn bài thơ của anh, em rất thích.

Cuối thư, tôi đã kí tên Chương Tiểu Bồ.

Sau đó, tôi có ghi lại địa chỉ nhà, dù sao thì sau khi anh trai đi học chìa khóa hòm thư của nhà cũng đã giao lại cho tôi, tôi không thể để Thẩm Gia Bạch gửi thư đến trường, tôi muốn anh gửi về địa chỉ nhà tôi.

Sau khi thư được gửi đi, tôi ngoan ngoãn chờ đợi.

Giấy phút bỏ lá thư vào hòm thư màu xanh đỏ, trên bầu trời cao vọng tới tiếng chim hót líu lo, lúc này đang là tháng sáu tươi đẹp, hoa hợp hoan nở rộ, từng bông lại từng bông, những đóa hoa trên từng thân cây chứa đựng sự tươi sáng và hoan hỉ. Tôi ngồi trên xe quay lại trường mà lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Khi chạy lên tầng để vào lớp học, tôi nhảy hai bước một, bí mật hạnh phúc như thế, chỉ có tôi biết nó khiến tôi cảm thấy run rẩy thế nào.

Chương Tiểu Bồ vẫn liên lạc qua lại rất nhiệt tình với hai nam sinh viên của đại học Nam Kinh và Vũ Hán, bọn họ thi nhau gửi cho cô ấy rất nhiều tài liệu ôn tập và những đề thi mẫu của địa phương nơi họ ở, điều này khiến cô ấy đặc ý rất lâu.

Thành tích của chúng tôi vẫn là người này nhất thì người kia nhì, người này nhì thì người kia nhất, cứ luân phiên nhau như thế.

Ngày hôm sau, tôi tranh thủ về nhà vào giờ nghỉ trưa, mẹ đang ngủ trưa trong phòng, chỉ có con mèo đang nằm ườn trên bục cửa ngủ gà ngủ gật, tôi vẫy vẫy tay chào nó, sau đó lấy chìa khóa mở hòm thư. Điều khiến tôi thất vọng là bên trong trống rỗng. Haizz, cũng phải thôi, chiều hôm qua thư mới gửi đi mà.

Buổi tối, sau khi ăn cơm ở trường xong, tôi lại về nhà.

Trời mưa lất phất, cũng may từ trường tôi về nhà chỉ phải đi khoảng hai cây số, nên rất nhanh sau đó tôi đã tới nơi, nhưng không vào trong mà chỉ đứng ngoài mở hòm thư ra xem.

Tôi không dám tin vào mắt mình nữa!

Bên trong có một lá thư màu xanh nhạt đang lặng lẽ nằm đó.

Tim đập nhanh tới loạn nhịp, mặt tôi ửng đỏ!

Tôi cầm lấy lá thư, quên cả khóa hòm thư lại, chạy đi một lúc lâu rồi mới nhớ quay lại khóa hòm thư, lá thư gửi đến số 23 đường Tân Khai này khiến tôi vô cùng kích động!

Tôi chạy tới đứng dưới một bóng cây, không nỡ xé bì thư ra, đúng thế, đúng thế, đúng thế, đúng thế, đúng là thư của Thẩm Gia Bạch!

Nét chữ của anh ấy như rồng bay phượng múa uốn lượn trước mắt tôi, còn đẹp hơn cả lần trước, phía dưới không ghi địa chỉ, mà viết, xem xong sẽ rõ.

Xem xong sẽ rõ. Thần bí biết bao, chứa đựng sự ngọt ngào và niềm vui mãnh liệt, sau này, khi tôi đọc Ngọc Mễ của Tất Phi Vũ(2), khi Ngọc Mễ chờ đợi thư của Quốc Lương, chắc tâm trạng cũng như tôi lúc này? Cô ấy cũng đã vui mừng như thế, thậm chí còn không nỡ đọc.

(2). Tất Phi Vũ là nhà văn nổi tiếng người Chiết Giang, tác phẩm Ngọc Mễ từng đoạt giải thưởng Lỗ Tấn lần thứ ba.

Ngọc Mễ không biết chữ, vì muốn đọc thư của Quốc Lương mà đã dùng từ điển Tân Hoa để tra từng chữ từng chữ một, người con gái khi yêu, trong mắt họ là một hồ nước nổi sóng, nhìn đâu cũng thấy tình.

Tôi và Ngọc Mễ giống nhau, tình cảm ấp ủ trong lòng chỉ toàn màu hồng.

Người con gái khi có tâm sự, tim sẽ đập loạn nhịp, mặt sẽ ửng hồng, sẽ trở nên rất không bình thường.

Lúc này, trái tim tôi như chứa hàng trăm nghìn con diều đang bay lượn.

Bước chân của tôi nhẹ nhàng uyển chuyển, tiếng chim hót trong không trung nghe thật véo von, sắc mặt tôi lúc này có đỏ như một trái táo không?

Cẩn thận dùng răng xé ra một chút, rồi hết sức tỉ mỉ từ từ mở ra xem.

Lá thư bên trong được gấp thành hình một con chim, một con chim màu xanh.

Không ngờ anh ấy lại tỉ mỉ và dụng tâm như thế, khiến người khác cũng phải động lòng!

Tôi cẩn thận mở lá thư ra, vẫn là giấy viết thư màu vàng nhạt, lần này lại thêm dòng kẻ đỏ, càng khiến nó trông có màu sắc cổ điển hơn.

Tiểu Bò. Anh ấy viết.

Lần này, anh ấy đã bỏ họ đi.

Đọc thư em gửi, anh còn không dám tin vào mắt mình nữa, em có biết là chữ của em đẹp lắm không? Anh thật không dám tin là nó lại được viết bởi bàn tay một người con gái!

Suốt đêm, anh không sao ngủ được, cứ đọc đi đọc lại thư của em. Đây là lá thư của cô gái anh thích viết cho anh sao? Là thật sao? Anh không dám tin nữa.

Em có biết anh biết em từ khi nào không?

Em có còn nhớ, một lần em đến trường Nhị Trung tham gia cuộc thi hùng biện Ngũ Tứ(3) không, em giải nhất anh giải nhì, lúc đó, anh đã chú ý tới em rồi. Còn có một lần, Nhất Trung và Nhị Trung thi đấu, em là đội trưởng của đội cổ động, em đứng giữa một nhóm các bạn nữ, nổi bật như thế, tỏa sáng như thế!

...

(3). Ngũ Tứ là Ngày Thanh niên Trung Quốc, dùng để kỷ niệm ngày mừng bốn tháng năm năm 1919, ngày thanh niên học sinh Trung Quốc xuống đường biểu tình thể hiện lòng yêu nước.

Tôi đọc thư, mà trái tim lúc nóng lúc lạnh, nóng là vì Thẩm Gia Bạch trả lời thư nhanh như thế, lạnh là vì, thư lại viết ột người con gái khác, không liên quan gì đến tôi.

Đọc hết lần này tới lần khác, tôi không biết phải đối diện với việc này thế nào.

Là do tôi tự chuốc lấy.

Đúng thế, từ giây phút nhìn thấy tên anh ấy tôi đã cam chịu chấp nhận sự sai lầm này rồi, tôi biết Thẩm Gia Bạch, cũng lâu như anh ấy biết Chương Tiểu Bò.

Cuộc thi nào anh ấy tham gia cũng đều giành giải nhất, anh ấy từng đoạt giải thưởng cao nhất trong cuộc thi thơ ca do đài truyền hình tổ chức, tôi đã từng nghe cái tên này mấy lần trên truyền hình rồi!

Còn về tôi, anh ấy không nhắc đến dù chỉ một từ, có thể, trong mắt anh ấy, tôi chỉ là một cái kén, một cái kén không thể hóa thành bướm bướm, hoặc, tôi chỉ là một chú vẹt con xấu xí, tất cả đều rất bình thường, chẳng có gì đáng để nhắc đến.

Lên lớp ôn tập buổi tối, giáo viên phát bài thi trắc nghiệm, một bài trắc nghiệm nhỏ nhưng tâm trí của tôi đều ở trong bức thư cả rồi.

Hồi âm, hay không hồi âm? Đầu óc trống rỗng, rút cục là có hồi âm hay không?

Trắc nghiệm tiếng Anh là môn sở trường của tôi, nhưng lần này, tôi chỉ được 85 điểm, Chương Tiểu Bò được 98 điểm, cô ấy đúng là rất có bản lĩnh, dù có đùa cợt với bọn con trai, cũng không bao giờ để ảnh hưởng tới việc học tập.

Hết giờ tự học, tôi kéo Chương Tiểu Bò ra hồ sen sau trường tản bộ, còn một tháng nữa là thi đại học rồi, chỗ nào cũng tràn ngập một bầu không khí căng thẳng, lo lắng, nhưng trong lòng tôi chỉ có lá thư đó, lá thư có liên quan tới Chương Tiểu Bò.

Cô ấy nói với tôi, anh chàng sinh viên ở đại học Nam Kinh tỏ tình với cô ấy: Cậu có biết thế nào gọi là tỏ tình không? Cô ấy đắc ý, nói về khoe khoang.

Không biết. Tôi nói. Tôi còn chưa được khai hóa mà.

Anh ấy nói ba từ “Anh Yêu Em” rồi.

Còn nữa, cô ấy lại nói, Anh ấy còn gửi ình rất nhiều đá cuội Vũ Hoa(4), bị mẹ mình phát hiện, mắng ình một trận, rồi bắt mình vứt vào thùng rác, mình đâu có vứt được, định sau khi thi đại học xong sẽ đi Nam Kinh gặp anh ấy, cậu đi cùng mình được không?

(4). Đá cuội Vũ Hoa: Loại đá cuội nhỏ sáng bóng, có màu sắc và vân rất đẹp, xuất hiện nhiều ở Nghi Chính, Nam Kinh.

Được, tôi nói, tôi chưa từng đến Nam Kinh bao giờ.

Lúc nói chuyện với Chương Tiểu Bò, rất nhiều lần tôi định nói với cô ấy về việc Thẩm Gia Bạch gửi thư đến, nhưng thấy cô ấy hào hứng như thế, tôi chẳng có cơ hội nào để nói xen vào. Tôi nhìn khuôn mặt sinh động của cô ấy, đành nén những lời định nói lại, có lẽ, cô ấy đã chẳng quan tâm gì tới Thẩm Gia Bạch nữa, đúng vậy, cô ấy không quan tâm! Nếu cô ấy quan tâm, sao cô ấy có thể ném thư của Thẩm Gia Bạch vào thùng rác chứ?

Hãy để điều này trở thành bí mật của riêng mình tôi đi.

Buổi tối, tôi nằm giường tầng trên, lẩn qua lẩn lại, bật đèn pin lên, đọc lá thư đó một lần nữa, đọc mãi đọc mãi, nước mắt lăn dài trên má, tôi đau xót, buồn bã, tại sao thư anh ấy viết lại không phải viết cho tôi? Tại sao?

Cuối cùng, tôi quyết định dùng phương pháp tung đồng xu để quyết định có hồi âm hay không.

Tôi biết, lần này nếu tôi hồi âm, thì sẽ mãi mãi không bao giờ có thể quay lại được nữa.

Trong chần, tôi tung đồng xu một tẹ, mặt trước là hồi âm, mặt sau là không.

Vào giây phút tôi tung đồng xu lên, tôi đã hối hận.

Đúng thế, dù trước hay sau thì tôi cũng đều sẽ hồi âm lá thư đó.

Tôi thích anh, không chỉ bởi vì Chương Tiểu Bò đã từng khen ngợi anh, mà còn là vì lần đầu tiên nhìn thấy cái tên đó, tôi đã có cảm giác như từng quen biết, như Bảo Ngọc và Đại Ngọc lần đầu gặp nhau, cái tên này, tôi biết!

Tôi không dám nhìn đồng xu, cầu mong sẽ là mặt trước.

Khi tôi cầm đèn pin lên soi, phát hiện ra là mặt sau.

Điều này khiến tôi vô cùng thất vọng, nhưng tôi biết, tôi là một cô gái cố chấp, cho dù mặt trước hay mặt sau, tôi cũng sẽ trả lời lá thư đó!

Nhiều năm sau này tôi mới tin rằng buổi tối ngày hôm đó có thần linh mách bảo tôi, ngầm nhắc nhở tôi, đừng nên trả lời, đừng nên tự đưa mình vào thế bí, nếu không, cái giá phải trả sẽ là cả cuộc đời!

Đáng tiếc, tôi như bị một thứ gì đó rất kỳ lạ làm cho đầu óc u mê, tôi không thể nào không chế được tình cảm của mình, tôi viết thư cho anh trai, tôi nói, Anh! Hình như em yêu rồi!

Anh nói, Nhóc con, em thì yêu gì mà yêu? Em hãy lo thi đại học trước đi đã!

Nhưng trái tim tôi hết lần này tới lần khác cứ lao ra ngoài, lao theo tiếng gọi của tình yêu.

Thì ra, tình yêu đầu là như thế này. Tình đầu là gì? Một nghìn người sẽ có một nghìn đáp án. Nhưng có một điều chắc chắn, đó chính là tình đầu khó quên nhất.

Tình đầu là gì? Tình đầu là một mảnh sứ vỡ trắng, trong suốt, thoáng xanh, thoáng có cả sự say mê, bởi vì yêu nên thấy chỗ nào cũng khác, biết rõ là sai mà vẫn không thoát ra được.

Tôi viết thư trả lời.

Cho dù chỉ là kể về trọng điểm ôn tập gần đây, tôi cũng cảm thấy thật ngọt ngào, từng chữ từng chữ như nhảy múa trước mắt.

Hàng ngày, tôi đều phải đạp xe về nhà lấy thư, mỗi ngày một lá thư đúng giờ nằm lặng lẽ trong hòm thư nhà tôi. Mặc dù, đầu thư anh ấy bao giờ cũng viết: Tiểu Bò!

Tôi chỉ quan tâm đến nội dung lá thư, anh ấy coi tôi như một người bạn tri kỷ, chuyện gì cũng kể, kể về chủ nhiệm lớp anh có cái miệng rất to, rất say mê cô vợ trẻ vừa lấy, kể trong lớp chân cậu con trai nào có mùi hôi nhất, chắc là chân của người Hồng Kông, đề nghị nên dùng nước ngâm chân Hồng Kông.

Chúng tôi cứ như thế viết qua viết lại, từ những chuyện phong hoa tuyết nguyệt cho tới những việc phải làm hàng ngày. Lấy đâu ra mà nhiều chuyện như thế chứ? Nhưng, đúng là có đấy.

Anh ấy ghi cho tôi địa chỉ, số 14 đường Quang Minh, cũng là địa chỉ nhà của anh ấy, chắc là, anh ấy cũng giống như tôi, phải về nhà để mở hòm thư chẳng?

Thứ bảy, tôi thường đạp xe đến số 14 đường Quang Minh, nơi đó là nhà của anh ấy, nhưng, tôi chưa gặp anh ấy lần nào.

Thực ra, tôi đến là để nhìn anh ấy thôi.

Nếu anh ấy đi ra, liệu tôi có nhận ra anh ấy hay không?

Khi viết đến lá thư thứ hai mươi, tôi đến trường Nhị Trung.

Nhị Trung cách Nhất Trung mười cây số, ở ngoại thành.

Đổi ba lần xe bus, tôi đến Nhị Trung.

Đây là lần đầu tiên tôi đến trường Nhị Trung, cũng là trường trung học trọng điểm của tỉnh, danh tiếng của trường Nhị Trung còn lớn hơn Nhất Trung, bởi vì năm nào cũng có vài học sinh thi đỗ vào trường đại học Thanh Hoa. Tôi đi gặp Thẩm Gia Bạch.

Chúng tôi đã thân thiết với nhau như thế, nhưng tôi lại không biết anh ấy trông như thế nào.

Anh ấy biết tôi, bởi vì, anh ấy đã luôn coi tôi là Chương Tiểu Bò.

Xuống xe bus, tôi đi từng bước từng bước một về phía trường Nhị Trung, bên cạnh cổng trường Nhị Trung có một cây hợp hoan rất to, hoa nở đầy cây, tôi đứng dưới gốc cây hợp hoan đó, bác bảo vệ trường hỏi: Cháu gái, cháu tìm ai?

Tôi cười ngượng ngùng: Bác ơi, nếu bạn Thẩm Gia Bạch đi ra, phiền bác chỉ cho cháu.

Bác bảo vệ mỉm cười: Được, cháu gái ạ.

Buổi chiều hoàng hôn tháng sáu, tôi đứng ở cổng trường Nhị Trung, mặc chiếc quần bò bạc phéch, chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình vì gầy, khi vạt áo sơ mi trắng bay theo gió, cảm giác cả người tôi như một con hạc đang bay.

Tâm trạng khi chờ đợi thật căng thẳng, cứ mỗi lần có người đi ra, tìm tôi lại đập thình thịch, quay đầu lại nhìn bác bảo vệ trường. Bác vẫn ngồi đó mỉm cười lặng lẽ, bác bảo vệ hơn sáu mươi tuổi, chắc cũng hiểu được tâm sự trong lòng tôi?

Mười ngón tay của tôi đan vào nhau, bỏ ra lại đan vào.

Đám đất dưới chân đã chất thành một ụ đất nhỏ do tôi cứ bồn chồn đi lại, đột nhiên tôi nhớ đến một bài hát, một bài hát đang khá thịnh hành thời gian gần đây, Người bạn cùng bàn, nhưng không sao cất lời được.

Vì căng thẳng, lòng bàn tay tôi đổ rất nhiều mồ hôi!

Khi một thiếu niên tao nhã mặc quần bò áo sơ mi trắng đi ra, tôi sững lại.

Giác quan thứ sáu cho tôi biết, là anh ấy, chỉ có thể là anh ấy, đúng là anh ấy! Anh ấy từng nói rằng mình rất cao, từng nói mình thích mặc quần bò áo sơ mi trắng, anh ấy còn nói, tóc anh khá dài, thường thích hất tóc.

Động tác đầu tiên khi anh ấy đạp xe ra khỏi cổng trường, đó là hất tóc.

Bác bảo vệ già nói: Cháu gái, đấy chính là Thẩm Gia Bạch.

Sao anh ấy có thể tuấn tú hơn người như thế? Sao có thể khí chất hơn người như thế?

Sao anh ấy lại giống Kim Thành Vũ như thế? Sao có thể là người trong mộng của tôi?

Gió tháng sáu thổi tung mái tóc ngắn của tôi, tôi sững sờ, ngẩn ngơ, đờ đẫn!

Sao anh ấy có thể là Thẩm Gia Bạch? Sao có thể chứ?

Một chàng trai tuấn tú hơn người, có khí chất lạnh lùng, vừa kiêu ngạo lại vừa mạnh mẽ, một vẻ đẹp buồn bã khiến trái tim người khác tan chảy, vừa phong độ lịch lãm lại vừa nghiêng nước nghiêng thành!

Tôi đã chạy về Nhất Trung, sau đó cứ ngẩn ngơ như thế ngồi dưới gốc cây hợp hoan, rất lâu, rất lâu, nước mắt đã chảy rơi.

Tôi nghĩ, tôi khó mà thoát khỏi kiếp nạn, tôi nghĩ, tôi đã yêu anh mất rồi!

Thẩm Gia Bạch, gió thổi bay vạt áo sơ mi mỏng manh của em, em một mình đi trên con đường nhớ anh, vừa ấm áp, lại vừa thê lương.

6. Chương 6: Bí Mật Dưới Gốc Cây Hợp Hoan

Tôi ốm rồi, về đến trường thì phát sốt.

Sốt rất cao, ba mươi chín độ. Chương Tiểu Bò đưa tôi về nhà, mẹ nói: Sao sốt cao thế? Gọi bác sĩ, tiêm thuốc hạ sốt, Chương Tiểu Bò để bài tập giáo viên giao lại cho tôi rồi quay về trường.

Nửa đêm, tôi lại sốt, tôi gọi tên một người.

Trong lòng, tôi thầm gọi tên anh không biết bao nhiêu lần.

Là anh, là anh, là anh.

Thắm Gia Bạch, em đang gọi anh, anh có nghe thấy không?

Sáng sớm hôm sau, nhân lúc mẹ còn chưa dậy, tôi đi lấy thư, lá thư đó lặng lẽ nằm trong hộp thư trước nhà.

Một lá thư rất dày, bên trong có kẹp một bức ảnh của anh!

Anh đứng trước cổng trường Nhị Trung, trông đầy phong độ lịch lãm!

Tôi là một con tốt thí, qua sông rồi, không còn đường trở về nữa.

Cảnh cây hợp hoan vươn cả vào trong bức ảnh, thật đẹp, thật đẹp. Tôi nhẹ nhàng áp bức ảnh lên mặt. Thắm Gia Bạch, đây là em, đây là người con gái tự ti như một chú sâu, em thích anh, anh, có thích em không?

Anh trong ảnh vẫn đang nhìn tôi, mặt tôi đỏ ửng như một miếng vải đỏ, trái tim tôi run rẩy, run rẩy.

Tôi vẫn sốt, không, mà là trái tim tôi đang phát sốt.

Là anh, anh thân yêu, anh thật đẹp. Tôi thầm nói như vậy.

Bức ảnh đó được kẹp vào trong sổ nhật kí của tôi, trong nhật kí, trang nào cũng chỉ viết về anh, chỉ có tên của một người, quyển nhật kí có khóa, chìa khóa chỉ mình tôi biết.

Thắm Gia Bạch viết thư đến nói cũng muốn có một bức ảnh của tôi, tôi trả lời: Đừng vội, hãy đợi nhé, em sẽ đi chụp một bức ảnh đẹp nhất gửi cho anh.

Tôi không thể gửi ảnh mình cho anh, tôi sợ bị bại lộ chân tướng.

Chúng ta có thể gặp nhau không? Anh đề nghị.

Tôi hốt hoảng, anh muốn gặp mặt, nếu gặp mặt, tất cả sẽ chấm dứt.

Không, không thể, tuyệt đối không thể! Tôi viết thư cho anh: Giờ chúng ta chỉ còn hơn hai mươi ngày nữa là thi đại học rồi, hãy đợi thi xong đã.

Phải rồi, tôi không thể để anh nhìn thấy tôi, tôi không thể để anh và Chương Tiểu Bồ gặp nhau, nếu không, tất cả sẽ kết thúc, bí mật này kéo dài được ngày nào hay ngày ấy đi!

Sau khi nhận được bức ảnh đó, tôi trầm tư mất hai ngày, tôi đang do dự, liệu có nên đi tiếp nữa không, nếu đi tiếp thì con đường này sẽ kết thúc ở đâu?

Lẽ nào cuối cùng tôi chỉ còn lại một trái tim tan vỡ?

Hai ngày rồi tôi không viết thư trả lời anh.

Tôi cũng không đi mở hòm thư nữa, mà ở lại trường ra sức học, mặc dù tay lật sách, nhưng đầu óc thì trống rỗng, tôi chẳng nhớ được gì.

Chương Tiểu Bồ muốn tôi ra hồ sen với cô ấy, cô ấy nói rằng anh chàng sinh viên đại học Vũ Hán muốn đến thăm cô ấy, bởi vì nghỉ hè rồi.

Chương Tiểu Bồ hỏi tôi, Tịch Hạ, có nên để anh ấy đến không?

Cậu nghĩ thế nào? Tôi hỏi ngược lại Chương Tiểu Bồ.

Mình muốn anh ấy đến.

Nhưng mình cảm thấy như thế không ổn lắm, cậu nghĩ mà xem, một là sắp thi rồi, hai là đến đây rồi thì phải làm thế nào với bố mẹ và thầy cô giáo? Ba là nếu cậu thật sự thích anh ấy thì chẳng phải sẽ rất phân tâm sao?

Cũng phải. Chương Tiểu Bồ đá đá mấy hòn sỏi nhỏ cạnh hồ sen, Nhưng anh ấy nói muốn đến, bọn mình đã thư qua thư lại tới mười mấy lá rồi, nhà anh ấy ở Bắc Kinh, đến chỗ mình cũng tiện đường, đến thì đến, có cậu đi với mình, cậu chính là lá chắn của mình, nếu mình ghét anh ấy thì sẽ nói cậu là mình, nếu mình thích anh ấy, thì tự mình sẽ ra mặt!

Trời ạ. Tôi nói, Chương Tiểu Bồ, cậu cũng thật là mưu mô quá!

Đúng thế, cô ấy lấy tôi ra làm lá chắn, cô ấy biết rằng tôi gầy, diện mạo bình thường, cô ấy biết bọn con trai chỉ thích những cô gái đẹp, nhưng sao cô ấy có thể làm như thế chứ?

Cứ quyết định như thế đi! Cô ấy ném một viên sỏi xuống hồ: Yêu là phải bản lĩnh! Từ ngày hôm nay trở đi, mình đã là một cô gái đang yêu rồi, mình phải học cách thích ứng với điều đó.

Cậu đâu cần phải học? Tôi châm chọc cô ấy: Cậu giỏi bẩm sinh rồi.

Cũng có thể là thế. Cô ấy lại còn tỏ ra đắc ý: Có người sinh ra đã có bản lĩnh gây rắc rối rồi, mình chính là người như thế! Đám con trai giống như những con nhặng, chỉ thích lao vào những cô gái đẹp, haizz, thật chẳng còn cách nào.

Nhặng không thích những quả trứng gà không bị rạn. Tôi đột nhiên cảm thấy thật khó có thể tha thứ được cho cô ấy, nhưng trong lòng chỉ còn lại cảm giác buồn bã.

Được rồi, được rồi, bạn thân yêu, coi như giúp mình lần này đi.

Nhìn bộ dạng đó của cô ấy, tôi lại không nhẫn tâm, nhưng cô ấy đâu biết, lòng tôi cũng đang rối như tơ vò.

Thứ tư khi về nhà lấy thư, tôi phát hiện ra hòm thư đã gần đầy.

Quả nhiên có khoảng mười lá thư, chỉ trong ba ngày.

Cũng có nghĩa là Thẩm Gia Bạch một ngày gửi cho tôi ba lá thư!

Mở ra đọc, đều là những lời lo lắng, Chương Tiểu Bồ, em sao thế? Em ốm rồi phải không? Hay ở nhà đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không trả lời thư của anh?

Trong thư, còn kẹp mấy chiếc lá phong! Đây là những chiếc lá được ép khô khi anh đi chơi ở Hương Sơn, Bắc Kinh, nhìn rất đẹp. Vẻ đẹp của lá phong khiến tôi suýt chút nữa rơi lệ.

Tôi không còn muốn kìm nén nữa.

Bỏ ra bàn học, tôi điên cuồng viết thư trả lời anh, phải, tôi muốn kể cho anh nghe toàn bộ sự kìm nén mình đã phải chịu đựng trong mấy ngày nay, tôi đã nhớ anh như thế như thế, nhưng tôi lại kiên định nói, Không, chúng ta không thể gặp mặt, đợi thi đại học xong hãy nói đến chuyện này.

Bạn qua thư của Chương Tiểu Bồ ở đại học Vũ Hán sắp đến, nói theo cách của cô ấy thì chỉ là bạn thơ. Nhưng ánh mắt cô ấy lại lấp lánh long lanh khác thường, tôi trêu cô ấy: Đúng là hòa thượng nơi xa đến lại biết niệm kinh.

Cô ấy kéo tôi đi shopping, và mua một chiếc váy liền.

Cho mình vay tiền, cô ấy nói, coi như mình vay cậu.

Coi như mình ủng hộ cậu. Tôi lấy ra một nghìn tệ, sau đó cùng cô ấy đi hết trung tâm thương mại này đến trung tâm thương mại khác để chọn. Con gái lúc nào cũng thấy thiếu váy thiếu giày, tôi nói.

Cậu lắm bả gì thế?

Mình nói làm con gái như cậu thật phiền phức!

Đây là vì cậu chưa yêu thôi! Cô ấy ngẩng cao đầu nói: Nếu cậu thật sự yêu một người con trai, cậu cũng sẽ như thế. Nhưng, mình cảm thấy rất nghi ngờ, cậu sẽ thích một người con trai chứ?

Như bị cô ấy nhìn thấu tâm can, mặt tôi đỏ bừng lên, liệu có phải cô ấy đã nhận thấy điều gì rồi không? Có phải vậy không?

Không đâu, cô ấy khẳng định, Tịch Hạ, cậu là người trung tính, độ pH là 7. Mình sớm đã nhận ra điều đó rồi, đám con trai và đám con gái đều sẽ thấy thích cậu, bởi vì cậu khiến họ không có cảm giác bị uy hiếp.

Tôi là như thế sao?

Tôi lại bị coi là người có độ pH là 7!

Nhưng tôi lại điên cuồng thích Thẩm Gia Bạch như thế, tôi thật sự thích anh. Nhận được thư của anh, nhiều lúc tôi không nở đọc, mà cất trong cặp sách.

Tình đầu đến, giống như một ngọn đèn sáng rực rỡ, chiếu xuống thứ ánh sáng khiến mặt người ta hồng lên, mắt cũng long lanh hơn, nói ít đi, làm việc thì quên trước quên sau, trong lòng lúc nào cũng như có lửa đốt, đi bộ xuống cầu thang cũng muốn cất tiếng hát, làm việc nặng nhọc nhất cũng thấy thật nhẹ nhàng. Nếu như có những triệu chứng như trên thì nhất định là đang yêu rồi.

Đây là những điều được viết trong một cuốn sách.

Vậy, tôi đang yêu rồi sao?

Trở về nhà sau khi tan học buổi tối, tôi dùng kéo cẩn thận cắt bì thư, sau đó tỉ mỉ mở ra, tâm trạng thấp thỏm và vui mừng. Đọc xong, đánh số cho lá thư đó, tôi bắt đầu viết thư trả lời trong buổi tối nóng bức. Không khí trong phòng rất nóng, tôi vừa viết thư vừa lau mồ hôi, vừa viết vừa nghe nhạc Tề Tần, bởi vì anh ấy thích Tề Tần, anh ấy nói đã đứng thứ hai trong cuộc thi hát của trường Nhị Trung, hát bài Tuyên ngôn tình yêu của Tề Tần, thế là tôi liền nghe đi nghe lại bài Tuyên ngôn tình yêu, giai điệu đau buồn đó thật sự đã làm tôi rung động, tôi nghĩ, có lẽ tôi cũng hâm mộ Tề Tần rồi. Đương nhiên, tôi không thể thừa nhận trong thư rằng tôi đã yêu anh, bởi vì dù sao chúng tôi cũng chỉ mới viết thư qua lại, đến giọng của nhau còn chưa được nghe nữa mà.

Tôi đâu phải cô gái có độ pH là 7, tôi là một cô gái có suy nghĩ cẩn thận như thế cơ mà.

Ngày hôm đó, chúng tôi chọn mấy chiếc váy, trong đó ưng nhất là một chiếc váy màu trắng. Thất đại ở eo, chân váy xòe rộng, Chương Tiểu Bồ mặc lên trông như một tiên nữ, cô ấy nhất định mua một lúc hai cái, tôi cứ nghĩ là để cho tôi một cái, nhưng cô ấy nói thích quá, muốn có hai cái, để mặc thay nhau.

Cho dù có thích đến thế nào, tôi cũng sẽ chỉ cần một cái.

Cô ấy và tôi không giống nhau, nếu như cô ấy thích thứ gì đó, cô ấy luôn mua hai cái, chỉ để cất một cái treo trong tủ quần áo, cô ấy nghĩ, mình thích như thế, nếu lỡ mặc bị rách bị hỏng, không mua lại được thì sao?

Vì vậy, rất tùy hứng cô ấy mua liền hai chiếc váy. Những thứ đồ giống nhau cô ấy có rất nhiều: giày dép, kẹp tóc, tất, nội y, quần dài,... Nhiều người nghĩ rằng cô ấy chỉ có một chiếc, bởi vì đồ của cô ấy lúc nào cũng mới như thế, thực ra đều là hai chiếc, cô ấy biết mình là một kẻ tham lam, nhưng không sửa được, nhất định phải có hai chiếc mới cảm thấy an toàn.

Trong cảm giác an toàn đó ẩn chứa một niềm vui bí mật.

Thứ cô ấy thích ăn thì lại càng như thế, sau khi ăn xong, sẽ mua một phần giống hệt để mang về, cũng có thể cô ấy bỏ quên không ăn, nhưng bởi vì làm thế khiến cô ấy có cảm giác an toàn, cô ấy luôn như vậy.

Tôi biết, những thời son cô ấy thích cũng đều mua hai thỏi, nhân viên bán hàng hỏi, dùng một đem tặng một phải không? Cô ấy cười: Không, tôi để dùng. Nhưng dùng chưa hết, cô ấy đã đổi sang dùng thương hiệu khác. Tính cách đó đã từng khiến tôi phiền não, nhưng bảo cô ấy thay đổi là điều không thể.

Một lần bữa bãi nhất là lần cô ấy thích kiểu dáng của một chiếc áo, liền muốn mua tám cái, mua cả tám màu, tất cả mang về treo trong tủ quần áo, giống hệt chị em sinh đôi, chẳng có điểm nào khác biệt.

Cho dù là tình yêu, thì cô ấy cũng phải yêu hai người.

Thực ra cô ấy biết phải lựa chọn có điều cô ấy không nở, hai người con trai đều có điểm mạnh và điểm yếu, chọn ai bỏ ai cũng đều khiến cô ấy đau lòng, mà điều đáng sợ hơn cả là cô ấy yêu cả hai.

Thế là cô ấy làm người yêu của cả hai người đó, một nửa là của người này, một nửa thuộc về người khác.

Cũng may bọn họ không biết, vì thế cô ấy hưởng thụ tình yêu của cả hai người, nhưng cô ấy không cảm thấy đau khổ, mất đi một người mới là đau khổ. Chương Tiểu Bồ rất hiểu tính cách của mình, cô ấy sẽ không chỉ yêu một người con trai, như thế không có cảm giác an toàn, nếu anh ta không cần cô ấy nữa thì sao? Ít nhất, vẫn còn có một người khác đang đợi cô ấy.

Đây là tính cách của Chương Tiểu Bồ, cô ấy cái gì cũng cần phải có hai phần, dù là tình yêu.

Tôi đã từng khuyên cô ấy từ bỏ anh chàng sinh viên ở Nam Kinh, bởi vì cô ấy đã rất thân thiết với anh chàng ở Vũ Hán rồi, thế là cô ấy nói: Thế sao được?

Tôi không thích tính cách ấy của Chương Tiểu Bồ, nhưng cô ấy lúc nào cũng đặc ý nói, Tịch Hạ, điều đó cho thấy mình rất có sức hút, rất có năng lực, mình cùng lúc có thể qua lại với mấy người con trai, bọn họ cũng giống như các loại hoa quả, mùi vị không giống nhau, một người là chuối, người kia có thể là xoài, mình thích những hương vị khác nhau của đám con trai.

Thế sao có thể được? Tôi hỏi đi hỏi lại.

Thế có gì là không được?

Cô ấy ướm thử váy lên người, hỏi tôi: Cậu nói xem, mình nên mặc màu trắng hay màu hồng? Cô ấy mua quá nhiều quần áo, tôi đứng bên cạnh, quyết định thay cô ấy: Màu trắng.

Tôi không thích mặc váy, chỉ thích mặc quần bò những chiếc quần bò theo phong cách khác nhau.

Được, vậy thì mặc màu trắng.

Từ hôm đó tôi biết Chương Tiểu Bồ là một cô gái quá ích kỷ, thậm chí, cô ấy còn không cho tôi được thử.

Bà chủ cửa hàng nói: Để cô bạn này mặc thử xem sao, có thể cô ấy mặc lên sẽ đẹp hơn.

Tôi đứng trước gương, vừa gầy vừa cao, sắc mặt có phần nhợt nhạt, tôi không thể tưởng tượng ra bộ dạng của mình khi mặc váy, Chương Tiểu Bồ cười nhạo tôi: Đừng để cô ấy thử, cô ấy không có ngực, mặc lên cũng không giữ được dáng váy.

Người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đó nói với Chương Tiểu Bồ một câu: Sao cô biết cô ấy mặc lên không đẹp, cô gái này nhìn rất có khí chất, hơn nữa chiếc váy này mang phong cách Bohemieng... Chương Tiểu Bồ không nghe bà ấy nói, trả tiền rồi kéo tôi đi.

Ngày hôm sau, anh chàng sinh viên ở Vũ Hán đến.

Trần Ngôn. Khi chàng trai có tên là Trần Ngôn xuất hiện trước ga tàu, Chương Tiểu Bồ gần như hét lên một tiếng: Trời ạ, anh ta lùn quá.

Trần Ngôn có gửi ảnh cho Chương Tiểu Bồ, nhưng Chương Tiểu Bồ không gửi ảnh của mình cho anh ta, Trần Ngôn trong ảnh rất đẹp trai, nhưng Trần Ngôn bước từ tàu xuống đường như chỉ ột mét sáu mươi bảy. Chương Tiểu Bồ thất kinh kêu lên: Trời ơi!

Cô ấy lập tức nói, Tịch Hạ, cậu hãy nói cậu là mình, nghe thấy chưa hả? Đừng bao giờ nói mình là Chương Tiểu Bồ.

Dù gì cậu cũng biết rất rõ về mình mà! Cô ấy đẩy tôi lên từ phía sau.

Chào anh, tôi nói, em là Chương Tiểu Bồ.

Có trời mới biết tại sao tôi lại nói dối thay cho Chương Tiểu Bồ.

Anh là Trần Ngôn, em không giống so với tưởng tượng của anh lắm. Anh ta nói chuyện có vẻ căng thẳng, cũng chẳng liếc nhìn Chương Tiểu Bồ lấy một cái, xem ra, đây là một chàng trai thật thà, bên cạnh có đại mỹ nữ không nhìn, chỉ chăm chăm nhìn tôi, còn tôi chẳng có cảm giác gì.

Đã đặt trước nhà hàng, chúng tôi cùng nhau đi ăn cơm.

Trên đường, Trần Ngôn và tôi sánh vai nhau bước đi, mặc dù thấp hơn tôi, nhưng anh ấy vẫn tỏ ra rất nhiệt tình.

Chỉ có tôi là vô cùng bất an, chuyện gì xảy ra thế này?

Còn cô bạn Chương Tiểu Bồ đi phía sau len lén cười thầm.

Chúng tôi gọi sáu món ăn, ăn cơm trong một nhà hàng nhỏ có tên là Lệ Tinh, ngồi gần cửa sổ, có thể nhìn ra hồ nước bên ngoài.

Chỗ các em thật đẹp. Trần Ngôn nói: Trong thư rất nhiều lần em nhắc đến biển của thành phố nơi em ở, em còn nói đợi anh đến rồi mình cùng đi ngắm biển, thực ra, anh vì muốn ngắm em nên mới đến ngắm biển đấy.

Anh ấy luôn nói với tôi bằng giọng hết sức chân tình như thế.

Trời ơi! Qua cách nói chuyện của Trần Ngôn, tôi có thể hiểu là, trong thư Chương Tiểu Bò đã thể hiện tình cảm nồng đậm của mình như thế nào với anh ấy.

Ừm, tôi nhẹ nhàng trả lời, bởi vì thực sự tôi cũng không biết phải nói thế nào mới không để bị lộ.

Bữa cơm đó khá gượng gạo, Chương Tiểu Bò chỉ ngồi cười thầm, tôi có thể nhận ra sự dắc ý của cô ấy, trên chiếc váy trắng cô ấy mặc dính một ít thức ăn, thế là cô ấy kêu lên kinh hãi, sau đó chạy vào nhà vệ sinh.

Trần Ngôn nói: Là ai thế, các em là bạn học à, bộp chộp quá, anh không thích diện mạo của cô ấy, trông rất phong trần, chẳng giống học sinh gì cả.

Trời ơi, anh ấy đâu biết, cô gái mà anh ấy nhìn không thuận mắt, la hét om sòm đó chính là Chương Tiểu Bò; chính là người vẫn làm hồng nhan đưa thư với anh.

7. Chương 7: Bí Mật Dưới Góc Hợp Hoan

Câu chuyện kịch tính này đã lên tới cao trào vào buổi chiều khi tiễn Trần Ngôn về.

Anh ấy lấy ra một chiếc vòng cổ nam kim cương, sau đó nhất định đòi phải tặng cho tôi bằng được, anh ấy nói: Coi như quà gặp mặt.

Không cần. Không cần. Tôi từ chối.

Nhưng trong thư em nói là thích kim cương mà, em nói kim cương có nghĩa là vĩnh hằng!

Trời ơi, mọi thứ loạn thật rồi.

Chương Tiểu Bò nói xen vào: Anh lấy đâu ra nhiều tiền thế, chiếc vòng kim cương này rất đắt mà.

Anh ấy quay sang nhìn Chương Tiểu Bò: Bố anh có một công ty bất động sản ở Bắc Kinh, tiền không phải là vấn đề, chỉ cần thích là được.

Tôi nhìn thấy ánh mắt Chương Tiểu Bò sáng lên khác thường, nhưng tôi không thích tiền, đúng thế, nếu không vì tiền thì bố tôi đã không rời xa mẹ tôi, sẽ không chạy sang tận Hồng Kông để mở cuộc triển lãm tranh quỹ quái gì đấy cho Văn Cẩm.

Anh ấy nhất quyết muốn tặng cho tôi, còn tôi cũng nhất quyết từ chối.

Chương Tiểu Bò đứng ở phía sau kéo tôi một cái, tôi hiểu ý của cô ấy, nhưng tôi tuyệt đối không tùy tiện nhận đồ của người khác!

Trần Ngôn lên xe rồi, Chương Tiểu Bò mắng tôi: Cậu đúng là con ngốc, chiếc vòng ấy đắt lắm.

Tôi nói: Chính cậu mới là người có bệnh, đùa kiểu gì thế! Mình chẳng phải đã bị cậu đẩy ra hững hờ rồi sao! Tôi giận thật sự, cô ấy lại nín lấy tay tôi dỗ dành: Được rồi được rồi, coi như là cậu vì mình được không?

Haizz, trong khi còn chưa đến hai mươi ngày nữa là tới kỳ thi đại học, tôi và Chương Tiểu Bò lại diễn một vở kịch như thế này. Chuyện gì đang xảy ra thế không biết.

Hai ngày sau cô ấy nhận được thư của Trần Ngôn, Trần Ngôn nói, Chương Tiểu Bò, anh thích em, dáng vẻ cao cao gầy gầy của em đúng là nghiêng nước nghiêng thành, đến cả sự trầm ngâm của em cũng thật mềm yếu đáng thương, anh chờ câu trả lời của em.

Chương Tiểu Bò phá lên cười lớn, Âu Dương Tịch Hạ, anh ta thích cậu rồi.

Tôi nói: Cậu đừng có đùa nữa, nếu cậu không thích anh ấy, thì hãy nói để anh ấy đừng gửi thư đến nữa, làm thế này cuối cùng sẽ khiến người ta bị tổn thương, không tốt đâu.

Chương Tiểu Bò cuối cùng cũng gửi thư từ chối lời tỏ tình của Trần Ngôn, cô ấy nói, Tạm biệt nhé anh chàng ột mét sáu mươi bảy, anh lùn quá. Cô bạn Chương Tiểu Bò của tôi, đến chia tay mà cũng tuyệt tình như thế.

Cô ấy bắt đầu tập trung toàn bộ tinh lực vào người con trai ở Nam Kinh, nghe nói, anh ta cao đủ một mét tám mươi lăm, hơn nữa nói theo cách của Chương Tiểu Bò thì là, đẹp trai tuyệt đối. Ít ra thì cũng đẹp trai hơn Lão Lang(1).

(1). Lão Lang tên thật là Vương Dương, ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

Tôi chẳng hề thích Lão Lang, anh ta quá nhạt nhẽo.

Nhưng Chương Tiểu Bò thích, cô ấy vốn thích những người con trai bẩm sinh có một chút bụi bặm.

Tôi thì không, tôi thích những người con trai sạch sẽ, đơn thuần, trong suốt, ví dụ như Thẩm Gia Bạch.

Đúng thế, chính là Thẩm Gia Bạch, một người con trai như thế, ánh mắt lúc nào cũng trong sáng, thậm chí, tôi còn có thể cảm nhận được mùi của nắng tỏa ra từ cơ thể anh. Tôi đã thực sự si mê thứ mùi hương đó.

Cũng có thể trên người tôi chỉ có mùi mốc meo, Chương Tiểu Bò nói tôi là một bông hoa nhỏ mọc nơi góc tường khuất ánh mặt trời, thật là đáng thương, hình ảnh của tôi lúc nào cũng cô độc. Ngoài Chương Tiểu Bò ra, tôi gần như không có người bạn nào khác nữa, tôi thường xuyên vùi mình vào thế giới của những cuốn sách, tôi thích Marcel Proust(2), thích tác phẩm Đi tìm thời gian đã mất. Chương Tiểu Bò nói tâm hồn tôi ít nhất cũng ba mươi tuổi rồi.

(2). Marcel Proust (1871-1922) là nhà văn, nhà phê bình nổi tiếng người Pháp, tác giả cuốn Đi tìm thời gian đã mất.

Không, tôi phản đối cách nói đó của cô ấy, bởi vì tôi thích một người con trai.

Bởi vì tình cảm đó, tôi nhìn hoa cũng thấy đẹp, nhìn lá cũng thấy xinh.

Đọc lại “Nữ tử Dân quốc” của Hồ Lan Thành(3), ông viết về ông và Trương Ái Linh như thế này: Đồng hoa vạn lí lộ, liên triều ngữ bất yết(4). Đọc đến đây trái tim của tôi như nhói lên, đó là một tình yêu như thế nào chứ?

(3). Hồ Lan Thành (1906-1981) nhà văn nổi tiếng Trung Quốc, người chồng đầu tiên của nữ văn sĩ Trương Ái Linh. “Nữ tử Dân quốc” là một chương trong cuốn tản văn nổi tiếng Đời này kiếp này của ông.

(4). Hai câu trong bài thơ Tử Dạ ca, bài thơ của một cô gái thời Tấn tên Tử Dạ, ý muốn nói đến sự ân ái thân mật, đồng cam cộng khổ, cùng sống cùng chết giữa hai người nam nữ.

Tôi, tôi cũng là đồng hoa vạn lí lộ đây.

Quãng đường mười cây số đến trường Nhị Trung chỗ nào cũng thấy hoa nở, cây hợp hoan rất nhiều, cây nào cây nấy hoa nở rực rỡ, tôi như chìm đắm trong đó, không thể tự mình thoát ra.

Mỗi buổi chiều hoàng hôn, tôi đạp xe mười cây số đến trường Nhị Trung, sau đó đứng dưới gốc cây hợp hoan trước cổng trường, nhìn Thẩm Gia Bạch đi ra, tôi biết, chỉ cần được nhìn thấy anh một lát thì làm gì cũng đáng cả.

Khi đó, trên xe của anh sẽ có một lá thư, đó là lá thư viết cho tôi, khi anh đạp xe lướt qua người tôi, tôi sẽ nhìn theo anh từ phía sau, anh đạp xe tới bên cạnh bưu điện, sau đó tiện tay bỏ thư vào thùng, rồi lại đạp xe quay về trường học, hàng ngày đều như thế.

Chúng tôi ở cùng trong một thành phố nhưng hàng ngày lại phải giao tiếp với nhau qua những lá thư, bí mật đó khiến tôi vô cùng hạnh phúc.

Đi theo anh một đoạn đường ngắn như thế thật ngọt ngào biết bao.

Cả đoạn đường hoa hợp hoan nở rộ, anh mặc áo sơ mi trắng và quần bò, tôi cũng quần bò áo sơ mi trắng, đôi khi anh buộc một chiếc áo chơi bóng màu xanh thẫm ở thắt lưng, dáng vẻ cao gầy hiện lên hoàn mỹ trong ánh tà dương, khi anh hất tóc, trái tim tôi cũng như rung lên theo.

Đây chính là người con trai hàng ngày viết thư cho tôi sao?

Trong ánh tà dương, tôi dùng ánh mắt si mê của mình để tiến anh.

Thỉnh thoảng, anh lướt qua người tôi nhưng dường như không để ý đến sự tồn tại của tôi. Tôi thầm gọi tên anh, Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch!

Nhưng anh vẫn huyết sáo đi qua.

Hàng ngày đứng trước cổng trường Nhị Trung đã trở thành một việc làm cố định của tôi, tôi nguyện điên cuồng như thế, nguyện thầm yêu anh đến cùng! Thầm yêu là một bông hoa nở rộ, nở trong lòng tôi, từng bông lại từng bông, đan kết thành một vườn hoa tương tự.

Thư tôi viết cho anh càng ngày càng dài, anh hồi âm cho tôi cũng thế.

Trong lá thư thứ bốn mươi ba anh viết, Chương Tiểu Bò, hôm nay anh đã đến trường Nhất Trung và nhìn thấy em rồi, đứng vào lúc em bước ra khỏi cổng trường đó, tim anh như muốn ngừng đập!

Em mặc một chiếc váy dài màu trắng, vô cùng quyến rũ.

Chiếc váy trắng đó thật đẹp, anh đứng nhìn mà ngẩn ngơ!

Trời ơi. Thẩm Gia Bạch cũng giống như tôi, đến để nhìn Chương Tiểu Bò.

Mà còn lặng thầm đứng nhìn.

Trái tim tôi đã đau nhói lên, đau từng chút từng chút một, có ai biết là trái tim tôi đang đau đớn không? Thẩm Gia Bạch, em không mặc váy, em chỉ mặc quần.

Trong lá thư thứ bốn mươi lăm, Thẩm Gia Bạch nói, Hôm nay anh có tham gia một trận bóng, anh đá ở vị trí tiền đạo, em có thể đến không?

Đây là lần đầu tiên anh mời tôi, bàn tay cầm lá thư của tôi như run lên bần bật, tôi đi hay là không đây? Đi hay là không đi? Đúng là một vấn đề nghiêm trọng.

Cuối cùng, tôi quyết định đi, nhưng trong thư viết cho anh tôi nói, bọn tôi có một bài kiểm tra nhỏ, không thể đi được. Thực ra, tôi sợ bị bại lộ.

Nếu anh phát hiện ra người đến gặp anh không phải là Chương Tiểu Bò thì sao? Tất cả mới chỉ vừa bắt đầu, tôi không thể để nó chết yểu được.

Hôm đó, tôi đến từ rất sớm, đứng trên khán đài của trường Nhị Trung và nhận ra anh ngay! Anh trẻ trung tràn đầy sức sống, cao lớn và đẹp trai! Mặc một chiếc áo màu xanh thẫm, một đôi giày thể thao màu trắng, anh hất tóc, vẻ đẹp thật quyến rũ! Những thiếu niên trẻ tuổi đứng bên hồ soi mình xuống nước tự thương cảm chắc cũng chỉ đẹp đến thế là cùng! Tôi gần như nghẹt thở, đúng, nghẹt thở.

Rất nhiều nữ sinh đến cổ vũ, có thể họ cho rằng tôi là một trong những học sinh của trường Nhị Trung.

Không không, tôi là học sinh trường Nhất Trung, đi mười cây số tới đây để xem Thẩm Gia Bạch thi đấu.

Tâm trạng anh bất định, hướng về phía tôi nhìn mấy lần, tôi để ý thấy ánh mắt anh có chút thất vọng, nếu như Chương Tiểu Bò xuất hiện, thì ánh mắt của anh sẽ như thế nào?

Trận đấu bắt đầu, tất cả mọi nữ sinh đều hét gọi tên anh, cách anh đón bóng, chuyền bóng cũng rất đẹp, đúng vậy, đẹp trai như thế, đẹp hơn cả David Beckham, nếu sau này Thẩm Gia Bạch trở thành cầu thủ bóng đá, nhất định còn được hâm mộ hơn cả David Beckham.

Khi đám con gái hét gọi tên anh, tôi cảm thấy hơi ghen tị, cũng phải, một nam sinh xuất sắc như thế, sao lại không có cô gái nào thích chứ?

Tôi không hét gọi tên anh, chỉ đứng trong gió, nhìn anh chạy tới chạy lui, Thẩm Gia Bạch, anh có biết là em đến không? Anh có biết là em kích động như thế nào không?

Tôi toát mồ hôi vì quá căng thẳng.

Đột nhiên, anh bị một cầu thủ khác xô ngã, người bay xa khoảng một mét, đầu gối chảy máu.

Thẩm Gia Bạch! Tôi hét gọi tên anh! Đây là lần đầu tiên tôi gọi tên anh rõ ràng như thế, có chút bối rối, tôi mấp máy môi, muốn chạy tới đó, nhưng chạy được vài bước rồi dừng lại, tôi là ai chứ? Tôi là gì của anh?

Có người đỡ anh ra ngoài sân bóng, tôi nhìn theo anh mãi, trái tim nhói đau liên hồi.

Quay về trường Nhất Trung, tôi viết thư cho anh khi đang ở trên lớp tự học buổi tối, tôi viết, Thẩm Gia Bạch, anh có khỏe không? Tối qua em mơ thấy anh thi đấu, mơ thấy anh bị ngã chảy máu đầu gối, anh không sao chứ?

Ngày hôm sau tôi nhận được thư của anh, anh nói, Chúng ta đúng là có thần giao cách cảm, đúng là anh ngã bị thương ở đầu gối, có điều không sao rồi, chỉ hơi trầy da một tí thôi. Chương Tiểu Bồ, em khiến anh rất cảm động!

Haizz, có ai biết là tôi đã đích thân tới xem trận đấu đó!

Hành vi quái dị của tôi cuối cùng cũng bị mẹ phát hiện. Khi tôi len lén về nhà mở hòm thư để lấy thư, tôi phát hiện ra, thư đã biến mất.

Từ phía sau vang lên giọng nói của mẹ.

Con tìm cái này phải không?

Lá thư màu xanh nhạt đang ở trên tay của mẹ.

Mặt tôi ửng đỏ.

Haizz, mẹ thở dài một tiếng, Tịch Hạ, con sắp thi đại học rồi, phân tâm quá như thế không tốt, mẹ biết, Thẩm Gia Bạch là một chàng trai rất ưu tú, đúng không? Nhất định là con rất thích cậu ấy.

Vâng, tôi nói, mẹ, con thích anh ấy, con rất thích anh ấy.

Vậy thì hãy cố gắng nữa đi, lên đại học rồi hãy nói tới chuyện yêu đương, còn nữa, mẹ thấy dạo này con gầy quá rồi đấy, như thế này không được.

Tôi liếc nhìn mẹ, mẹ cũng gầy đi rất nhiều, mẹ vẫn còn phiền não vì chuyện của bố, người đàn ông mà bà yêu mang đến không ít buồn phiền cho bà.

Mẹ không làm gì khác, cả ngày chỉ ở nhà mang những bộ đồ diễn kịch ra phơi, rất nhiều bộ đã bị mốc, trên những bộ trang phục hoa lệ đó đã bị một gặm thành lỗ, những bộ trang phục thêu phượng hoàng và hoa mẫu đơn được mang ra phơi dưới nắng, phượng hoàng chết trên đó, còn hoa mẫu đơn cũng khô héo trên đó.

Thời gian trôi thật nhanh, bà vẫn thường xuyên lẩm bẩm một mình, đều là những lời thoại kịch, tôi nghe không hiểu, chỉ nhớ được một câu: Đáng thương thay cho người mãi đợi trong buồng khuê, hải đường nở ta vẫn đợi cho tới tận bây giờ. Nhìn bộ dạng gần như sắp phát điên của mẹ, tôi biết, có những người phụ nữ sinh ra là vì tình yêu.

Mẹ của tôi vẫn luôn chờ đợi người bố đã thay lòng đổi dạ của tôi, khi tôi đến tìm bố, Văn Cẩm đi ra. Cô ta mặc một bộ đồ với những tua rua rủ xuống, phía trên in hình tranh của Picasso, tóc được giữ gọn lại bằng một chiếc trâm, thần thái của cô ta vẫn lạnh lùng như thế.

Dù là tình nhân của bố tôi, nhưng tôi không thực sự ghét cô ta.

Tôi tìm bố tôi. Tôi nói.

u Dương Chuẩn, có người tìm. Nói xong, cô ta rút ra một miếng thuốc, châm lửa, dựa vào cửa sổ đưa lên miệng hút.

Nói thật lòng, tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào có dáng điệu hút thuốc bất mắt như Vân Cẩm, nhìn rất gợi cảm mê hoặc, nhưng ai bảo cô ta lại là tình địch của mẹ, với cô ta tôi chỉ có thể hận.

Bố đi ra, tôi chỉ nói với ông một câu: Mẹ con ngày nào cũng phơi chăn cho bố!

Nói xong tôi quay người bỏ đi, người đàn ông này có mới nói cũ, bạc tình bạc nghĩa! Tôi hận ông ấy! Hận vô cùng! Ngày xưa ông đã yêu mẹ say đắm như thế, cảnh họ cùng nhau hát kịch vẫn còn đọng lại mãi trong mắt tôi, cho dù tôi và anh trai có đói, thì mẹ vẫn phải hát xong cho bố nghe rồi mới đi nấu cơm!

Nhưng bây giờ, ông lại phụ bạc mẹ tôi!

Tất cả chẳng còn trật tự gì nữa, tất cả đều loạn hết lên rồi.

Tôi vẫn kiên trì chiều nào cũng đi tới trường Nhị Trung chỉ để nhìn Thẩm Gia Bạch, việc này dường như đã trở thành một thứ tôn giáo, giống như trước kia khi một mình tôi vẫn thích đi đến giáo đường, bây giờ, tôi lại say mê những buổi chiều hoàng hôn.

Có ai biết sự chờ đợi của tôi? Có ai biết sự si mê và điên cuồng của tôi?

Vì Thẩm Gia Bạch mà mùa hè này nhuộm một màu hồng mơ mộng, “Mùa hạ dần dần qua đi để lại một bí mật nhỏ”. Bài hát suốt mười giờ đây khi nghe tôi không còn thấy phản cảm nữa, khi Thẩm Gia Bạch xuất hiện, anh chính là trời là đất, là hình là bóng, là vũ trụ nhỏ của tôi.

Tình yêu cuối cùng đều biến thành tôn giáo, đây là điều mà sau này tôi cũng đã hiểu ra.

Đúng vậy, nó biến thành tôn giáo, khiến tôi có muốn thôi cũng không được.

Trong đời người, ai có thể không tạo ngộ tình yêu? Chỉ là đôi khi, tình yêu là chuyện riêng của một người, đôi khi, là chuyện của hai người, đối với việc yêu thầm, thì nó là chuyện của một người.

Trên quãng đường mười cây số mà hàng ngày tôi đi về, tôi cảm thấy con đường này thật ngát hương thơm, cây thì xanh như thế, hoa thì thơm như thế, cho dù có gặp mưa, tôi cũng vẫn cảm thấy nó đẹp.

Chỉ cần có thể nhìn thấy anh, chỉ cần có thể đứng từ xa mà cảm nhận anh, vậy là đủ rồi.

Thì ra, yêu một người có thể trở nên hèn mọn như thế, giống như mẹ của tôi, bà biết rõ bố tôi đã phản bội bà, nhưng bà vẫn không khóc không hờn, vẫn chờ đợi ông quay trở về, vẫn phơi chăn cho ông, để chiếc chăn thấm đẫm mùi của nắng.

Tháng sáu, tôi cứ đi về giữa trường Nhất Trung và Nhị Trung như thế, không ai biết bí mật của tôi, đây là bí mật khi tôi mười tám tuổi, tôi cảm thấy rất hưng phấn và run rẩy vì chính bí mật này.

Những dòng nhật kí của tôi chỉ viết về anh, khi viết tên anh lên giấy, lòng bàn tay tôi rịn mồ hôi.

Sau đó là đến tháng bảy đen tối.

Tất cả mọi người đều nói, tháng bảy của năm cuối cấp là tháng đen tối, nhưng với tôi, nó vẫn xán lạn và kiêu diễm như thế, trong mơ, tôi thường thấy mình đứng dưới gốc cây hợp hoan, sau đó Thẩm Gia Bạch nhẹ nhàng bước tới, nhẹ nhàng hỏi tôi một câu: Hey, em cũng ở đây sao?

8. Chương 8: Tôi Là Kẻ Si Tình Sao?

Ngày mừng bốn tháng bảy, còn ba ngày nữa là đến kì thi đại học.

Tôi vẫn đến để ngắm Thẩm Gia Bạch.

Nhưng tôi đã không còn gặp anh vào mỗi buổi chiều hoàng hôn nữa.

Cũng có thể anh đã đến các phòng thi để làm quen dần, cũng có thể anh đã về nhà chẳng? Đến lúc này loạn cả lên rồi, trong trường dường như rất tĩnh lặng, nhưng trong không khí dập dềnh một sự căng thẳng không thể diễn tả bằng lời, đến ngay cả những bông hoa hợp hoan cũng lặng lẽ khép lại, có thể là do nóng quá? Tiếng ve râm ran không ngớt, tôi cũng không ngừng nghĩ đông nghĩ tây.

Chương Tiểu Bò nói với tôi về anh chàng tên Minh Lạc ở Nam Kinh, Lê Minh Lạc, tôi không có ấn tượng gì về cái tên này, cô ấy phải nói tới lần thứ mười tôi mới biết, là Lê Minh Lạc của đại học Nam Kinh.

Đúng vậy, ngoài Thẩm Gia Bạch, thì tất cả những người con trai khác đều không còn ý nghĩa gì với tôi nữa. Thậm chí, với tôi bọn họ còn trở thành những kẻ trung tính.

Chương Tiểu Bò nói tôi rất bất thường, bởi vì tôi thường xuyên quên trước quên sau, bữa cơm tối thì thường không gặp tôi, vì khi đó tôi còn đang trên đường tới trường Nhị Trung. Chương Tiểu Bò trách tôi đã quá lạnh nhạt với cô ấy, tôi nói: Mình phải về nhà thăm mẹ, nhà mình có chút chuyện.

Tôi đã học cách nói dối. Thậm chí, tim không đập nhanh, mặt không ửng đỏ.

Tình yêu khiến người ta có thể nói dối một cách trơn tru như thế.

Cũng may, còn ba ngày nữa.

Nhưng chúng tôi vẫn cứ gửi thư qua lại cho nhau. Cố lên, anh ấy đã nói như thế trong thư, Chương Tiểu Bò, chúng ta cần phải cố gắng.

Tôi càng ngày càng không thích anh gọi tên Chương Tiểu Bò trong thư, đúng vậy, chắc chắn phải là tôi, anh đang dụ dỗ với một người con gái khác.

Nhưng tôi cũng chẳng có cách nào, tôi chỉ còn cách coi như đây là thư anh viết cho tôi, thậm chí, còn tình nguyện cho rằng, Thẩm Gia Bạch thích tôi.

Mùng bốn, tôi không nhận được thư của anh.

Mùng năm, cũng không có.

Mùng sáu, lại vẫn không có.

Suốt ba ngày liền, tôi không nhận được thư của anh.

Đột nhiên, tôi có cảm giác mọi thứ thật trống rỗng, nhưng tôi không kịp nghĩ đến chuyện khác, bởi vì ngày thi đại học đã đến.

Mùng bảy, tôi vào phòng thi, môn đầu tiên thi không tốt lắm, tôi nghĩ, nếu tôi còn thi không tốt nữa, tất cả sẽ càng thất bại, ba ngày tiếp theo, tôi tự tin lạnh lùng vào phòng thi, tự tôi cảm thấy thi cũng không tồi. Sau khi thi xong việc đầu tiên tôi làm không phải là đi liên hoan với các bạn, mà vội vàng đi so điểm với bảng đáp án chuẩn được phát xuống, không phải là đi nghe Chương Tiểu Bò luyện thuyên về anh chàng học đại học Nam Kinh của cô ấy, mà vội chạy về nhà, mở hòm thư ra!

Điều khiến tôi thất vọng là, bên trong vẫn trống rỗng!

Rút cục là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Kì thi đại học đã kết thúc, Thẩm Gia Bạch lại không có tin tức gì!

Tôi cảm thấy không thoải mái, bởi vì tôi không biết Thẩm Gia Bạch có chuyện gì?

Cảm giác chán nản, thất vọng khiến mọi thứ trong mắt tôi biến thành một màu xám xịt. Chương Tiểu Bò tới tìm tôi, nói các bạn rủ nhau đi bar chơi, sau đó thì đi hát karaoke chúc mừng vì được giải phóng, tôi nói: Cậu đi đi, mình không muốn đi.

Cậu sao thế? Chương Tiểu Bò hỏi. Thi không tốt, mình còn thăm hơn cậu, bỏ cả một trang, lúc đó thật ngu muội.

Không có gì, tôi nói, mình chỉ cảm thấy chán.

Tịch Hạ, tính cách u ám của cậu thật không hay đâu, rất nhiều người có tính cách hướng nội quá mà mắc bệnh trầm cảm đấy, lẽ nào cậu cũng muốn giống như dì?

Ý cô ấy muốn nói tới mẹ tôi.

Mình và mẹ không giống nhau! Tôi cảm thấy có chút tức giận, có trời mới biết vì sao tôi lại tức giận với Chương Tiểu Bò, tất cả đều là do cô ấy mà ra, cô ấy là minh tinh, đi đến đâu cũng phát ra ánh sáng huy

hoàng, cô ấy có thể tùy ý lựa chọn một người con trai để mà yêu mà thích, nhưng tôi thì chỉ có thể bắt mình phải âm ỉu thầm lặng yêu một người.

Thần kinh! Chương Tiểu Bò mắng tôi.

Xin lỗi, tôi nói, tâm trạng của mình không tốt.

Thôi bỏ đi, không đôi co với cậu nữa, ai bảo mình quý cậu chứ. Bộ dạng nũng nịu của cô ấy khiến tôi không nhẫn tâm nổi giận nữa, tôi đành phải đi cùng cô ấy.

Trong quán bar vốn đã rất ồn ào, con trai con gái cùng nhau ca hát rồi nhảy nhót, đã hẹn nhau là ngày hôm sau ra bờ biển chơi, có người đã chuẩn bị dụng cụ để cắm trại, người thì mang dụng cụ để nướng đồ ăn, một bạn nam nói, thi đỗ thì đi học, không đỗ thì đi làm, hoặc tự mình mở công ty, làm cái này cái kia. Bạn nữ khác nói, không thi đỗ thì lấy chồng, lấy một người có tiền, dù sao cũng là sống cả mà.

Nghĩ thoáng thật đấy.

Có vài bạn nam đã châm thuốc hút, bọn họ lúc nào cũng muốn tỏ ra chín chắn, nhưng cách họ hút thuốc kém xa cách Vân Cẩm hút, có điều cũng chỉ là những cậu con trai mới mười tám, mười chín tuổi, vẫn còn trẻ con!

Có một cậu con trai đang nhả khói, tôi đi đến nói: Nào, ỉn một điếu.

Cậu ta liếc nhìn tôi một cái, Âu Dương Tịch Hạ, cậu không sao đấy chứ?

Không sao.

Cậu ta đưa cho tôi một điếu, tôi nói: Châm giúp ỉn.

Đây là điếu thuốc đầu tiên trong đời tôi, tôi hít một hơi, vừa tê vừa cay, tôi sặc, sau đó là ho, Chương Tiểu Bò chạy lại nói: Cậu điên à? Hút thuốc gì chứ? Tở về gì chứ?

Tôi lao ra ngoài, ngồi xổm dưới ánh trăng, cảm giác có thứ gì đó chảy từ mắt ra.

Sao thế? Chương Tiểu Bò đứng phía sau tôi hỏi: Cậu có chuyện gì giấu mình phải không?

Không có, tôi thở dài, nhưng mắt lại ướt nhoe.

Sặc khói thôi, không sao. Tôi nói: Cậu vào trong chơi tiếp đi.

Tối mừng tám tháng bảy, tâm sự chất chứa trong lòng, tôi cứ ngồi đó mà rơi lệ, Thế nhân ai cũng vướng tình si. Hận này đâu phải tại vì gió trăng(1), Thẩm Gia Bạch, rút cục là anh đã có chuyện gì?

(1). Hai câu thơ trong bài thơ Ngọc lâu xuân của nhà thơ thời Bắc Tống u Dương Tu (1007-1073).

Thẩm Gia Bạch, em với anh, là Hoan nhược kiến liên thời, quan mộc vị nùng khai(2) đã là một lời hẹn ước rồi.

(2). Hai câu hát trong bài đầu tiên trong cuốn Hoa sơn kì, tuyển tập những bài hát dân ca tình yêu nổi tiếng thời Nam Triều (420-589). Bối cảnh của bài hát là chàng trai đã chết, cô gái đứng trước quan tài chàng trai, hát rằng nếu chàng còn yêu thì hãy mở quan tài cho em.

Tôi là kẻ si tình sao.

Ai đó đã từng nói, kẻ si tình có một trái tim nóng bỏng, nồng nhiệt dâng trào, bởi vì si mê nên gần như có ánh mắt phát điên, như muốn nuốt trọn cả người con trai đó.

Tôi quyết định phải đi thăm dò xem sao, tôi nghĩ, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nếu không, sao đột nhiên lại không có tin tức gì như thế? Nhìn bộ dạng của Chương Tiểu Bò thì có vẻ chuyện tôi và Thẩm Gia Bạch chưa bị bại lộ, cô ấy vẫn nhắc tới việc muốn đi Nam Kinh một chuyến, mà còn muốn tôi đi cùng, tôi chẳng còn tâm trạng nào, chỉ nói để sau đi.

Mùng chín tháng bảy, tôi đến trước cửa trường Nhị Trung.

Vẫn đứng dưới gốc cây hợp hoan, mọi thứ đã xong cả rồi, cổng trường Nhị Trung rất yên ắng, chỉ có bác bảo vệ là vẫn ở đây.

Học sinh đã nghỉ hè, kì thi đại học vừa kết thúc, hoa viên trong trường bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, chỉ có tôi là ngốc nghếch đứng ở đó thôi.

Ngoài việc đến đứng ở đây ra, tôi chẳng nghĩ ra cách nào khác.

Đứng phải tới nửa ngày, tôi gần như bị say nắng, chẳng nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ ai, bác bảo vệ đang ngủ trưa, tôi lặng lẽ rời đi.

Lúc đạp xe quay về, cảm giác toàn thân như nóng bỏng lên, phải nóng đến bốn mươi độ mất? Về đến nhà, tôi như người bị cảm nắng, ngã vật ra giường và không dậy được nữa, sau đó tôi mong chờ tới hoàng hôn, mong chờ một lá thư.

Hoàng hôn rồi cũng tới, nhưng lá thư tôi chờ đợi không tới. Anh trai tôi trở về.

Anh được nghỉ hè, vừa bước vào cửa đã hỏi, Âu Dương Tịch Hạ, thi thế nào rồi? Có vào được đại học Bắc Kinh gì gì đó không? Năm ngoái em vẫn còn khoắc lác với anh là muốn trở thành sinh viên của trường Thanh Hoa, giờ thì sao nào?

Tôi thở dài một tiếng: Không biết, không chắc chắn gì cả.

Rõ ràng tôi đã bị Thẩm Gia Bạch làm cho hồ đồ rồi!

Em nói năng linh tinh gì thế! Tôi bị anh nói cho phát ngại, tôi cũng hối hận vì đã kể mọi chuyện với anh, chuyện còn chưa đâu vào đâu, tôi đã kể hết cho anh nghe rồi!

Anh ôm mẹ: Mẹ xem con có đẹp trai không?

Mẹ mơ mơ màng màng nhìn anh, ánh mắt thất thần, tôi biết thần kinh mẹ đã có phần hỗn loạn, mẹ coi anh là bố.

u Dương Chuẩn, anh về rồi, cuối cùng anh cũng về rồi...

Bà ôm lấy anh trai tôi, anh nói: Mẹ, mẹ làm sao thế, con là Gia Hòa đây mà.

Tôi lay mẹ: Mẹ, mẹ, đây là anh con!

Bố đã khiến mẹ thành ra thế này! Tôi càng hận con hồ li tinh kia hơn, Tô Văn Cẩm, tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Anh bị mẹ làm cho sợ hãi: Mẹ, mẹ sao thế?

Mẹ nhìn anh: Mẹ hồ đồ thật rồi, con giống hệt bố con hồi còn trẻ, giống nhau như lột! Mẹ nhìn thấy con, liền nhớ tới hồi bố con còn trẻ, cũng cao cao đẹp trai thế này, còn hấp dẫn hơn cả con nữa, haizz, thời gian trôi nhanh thật đấy.

Anh trai nhìn tôi: Mẹ sao thế?

Anh không biết là bố đã có nhân tình!

Chưa đến nửa năm, bố đã bị Văn Cẩm mê hoặc hoàn toàn, mười ngày nửa tháng cũng không về nhà một lần. Tôi gọi điện cho bố, chỉ nói một câu: Anh về rồi. Nếu ông không muốn gây chuyện, thì hãy mau trở về nhà đi!

Buổi tối, quả nhiên là bố về nhà, bốn mươi lăm tuổi ông vẫn đẹp trai cao lớn như thế, thậm chí còn thêm sự hấp dẫn của một người đàn ông thành đạt, quần áo ông mặc cũng đã thay đổi phong cách, trước kia, ông thích mặc áo sơ mi tối màu, bây giờ, ông chỉ mặc áo sơ mi màu kem.

Từ mấy lần trước gặp ông tôi đã nhận ra, hầu như toàn bộ quần áo của ông đều là màu kem, mà đều là vải gai! Có lẽ đây là phong cách mà Văn Cẩm thích.

Có điều, ông mặc đồ màu kem nhìn càng trẻ ra, lại còn toát ra thứ khí chất hướng nội nữa, dù sao người ta cũng học mỹ thuật, cũng là một họa sĩ.

Bố và anh nói chuyện không nhiều, người căng thẳng chỉ có mẹ, mẹ chạy tới chạy lui, không biết phải làm gì, bố đề nghị cả nhà ra ngoài ăn cơm, mẹ nói: Không không, ăn ở nhà đi, em sẽ nấu cho cả nhà ăn, nhất định phải ăn cơm ở nhà.

Giọng nói của mẹ có chút khẩn cầu.

Cũng phải thôi, phần lớn thời gian mẹ đều ở nhà một mình, bố thì ở chỗ nhân tình, anh ở Bắc Kinh học, tôi vào kí túc xá trường, mà mỗi lần về nhà đều tự giam mình trong phòng, chỉ có một mình mẹ ở giữa căn nhà rộng thênh thang này, thỉnh thoảng tôi còn nhìn thấy mẹ nói chuyện với hoa, với cây, cảnh tượng đó khiến tôi sợ hãi vô cùng.

Mẹ làm một bàn lớn toàn thức ăn, mẹ ân cần hỏi bố: Anh, anh thấy mặn hay nhạt?

Tình yêu thấp kém biết bao! Tôi không nói không rằng, bố hỏi, Tịch Hạ, con chưa thi xong sao? Tôi cầm đũa gấp thức ăn liên tục, gấp tới gấp lui, không nói gì cả, phải, tôi lờ ông đi, người đàn ông khiến tôi tuyệt vọng đau lòng, người đàn ông khiến mẹ tôi phải ngày ngày rơi lệ này, tôi lờ ông ấy đi!

Tịch Hạ, mẹ gọi tôi.

Tôi cúi gằm mặt xuống, nước mắt chực trào ra.

Anh và mẹ nói chuyện về tình hình học hành năm vừa rồi, mẹ hỏi anh đã có bạn gái chưa, anh nói: Có nhiều rồi, cảm giác vẫn chưa tìm đúng người, đến Tịch Hạ cũng không thích, vì vậy, con cũng thôi rồi.

Bố cũng hỏi: Nếu có người thích hợp thì cứ yêu đi, rồi cùng ở lại Bắc Kinh, sau khi con tốt nghiệp, bố sẽ tìm gặp bạn bè cũ, sau đó bỏ ra chút tiền, tìm cho con một công việc tốt ở bộ ngành nào đó chắc không vấn đề gì.

Tôi nhìn về mặt đắc ý của anh. Từ nhỏ anh đã có đức tính của một công tử nhà giàu, tiêu tiền như nước, học cấp hai đã yêu, giáo viên tìm đến tận nhà, nhưng thành tích học tập của anh vẫn tốt như thế, chỉ đáng tiếc là tình yêu như nước chảy, hết đoạn này lại tới đoạn khác.

Ăn cơm xong, bố đột nhiên nói: Ở công ty còn có việc, phải qua đó xử lý.

Tôi biết ông muốn đi tìm Vân Cẩm, mẹ cũng biết. Tôi nói: Anh về rồi, bố vẫn còn muốn đi à?

Bố quay lại nhìn tôi: Bố thật sự có việc phải đi.

Mẹ từ nãy tới giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: u Dương Chuẩn, có thể không đi không? Anh không muốn nghe hát kịch à? Em hát cho anh nghe một đoạn.

Đừng hát cho ông ấy nghe nữa! tôi gần như hét lên xé toạc bầu không khí đặc quánh.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Bởi vì thái độ của tôi tỏ ra rất ghê tởm. Tôi thấy mẹ phải chịu ảm ức như thế, hạ mình như thế, nhìn thấy bộ dạng như cầu xin của bà, trái tim tôi tan nát.

Đúng vậy, đừng hát cho ông ấy nghe nữa!

Con làm sao thế hả? Cả anh và mẹ đều đồng thanh quát lên.

Mẹ, tôi hét, tại sao mẹ lại phải nhục nhã như thế, tại sao mẹ vẫn dung túng cho ông ấy? Lẽ nào còn muốn dung túng cho ông ấy đi tìm con hồ li tinh kia sao?

Bốp một tiếng, mẹ cho tôi một cái bạt tai. Mẹ lại đánh tôi! Tới tận lúc này, mẹ vẫn còn bảo vệ bố.

Anh sửng người lại, kéo tay tôi, Tịch Hạ, nói cho anh biết, rốt cục là có chuyện gì?

9. Chương 9: Tất Cả Loạn Rời.

Tôi đã nói sự thật.

Từ khi phát hiện ra mối tình bí mật của bố, đến hết lần này đến lần khác đi tìm ông, tôi phải nói, tôi phải nói hết với anh trai, tôi không muốn mẹ phải chịu ầm ức như vậy nữa.

Sắc mặt bố trắng bệch tới cực độ, còn cả người mẹ như đang run lên bần bật.

Bố, có thật không?

Anh trai tôi đứng trước mặt bố, hỏi rành rọt từng từ từng từ một.

Chuyện người lớn, trẻ con đừng tham gia vào.

Xin lỗi, anh nói, con đã không còn là trẻ con nữa, nếu chuyện đó có thật, thì bố hãy nhanh chóng rời bỏ người phụ nữ kia, sau đó quay về với mẹ con, còn nếu là giả thì tốt. Nhưng tối nay, bố không thể đi, bởi vì mẹ con định hát kịch cho bố nghe.

Trong tình huống ngỡ ngàng như thế, bố đặt cặp xuống, khoát khoát tay: Hát đi hát đi, bố không đi nữa. Di động của bố đổ chuông, anh trai tôi giật ngay lấy. Là người phụ nữ kia gọi.

Anh bắt máy, nói: Đồ dê tiện, mau cúp đi cho tôi. Mẹ kiếp, không biết là thứ đàn bà con gái gì chứ!

Bố vung tay lên, giáng cho anh một cái bạt tai như trời giáng!

Trong một buổi tối, anh em tôi mỗi người nhận một cái bạt tai!

Trời sụp đổ.

Bên ngoài bắt đầu mưa, sấm vang chớp giật, anh tôi hét lớn: Nếu trong nhà có kẻ thay lòng đổi dạ, sấm sét hãy đánh chết kẻ đó đi! Mẹ sợ hãi chạy lại bịt chặt miệng anh, đêm nay là một đêm mưa gió, tôi ngẫm có cảm giác rằng, đại nạn sắp đến rồi.

Cô hát đi hát đi. Bố tôi gần như phát điên: Cô hát ngay cho tôi!

Mẹ tôi đã cất giọng hát trong cơn ghen ngào đến ngẹt thở như thế, đây là một đoạn trong vở Bạch xà truyện đắm nước mắt.

Duyên tại Hồng Lâu xuân vô hạn, làm sao biết được lương duyên lại thành nghiệt duyên... Dẫu cho là khác loài ân tình ta đối với chàng không nông, trông ngóng chàng quay về chàng không chuyển, có đêm nào ta không đợi chàng tới tận canh năm. Đáng thương cho ta nước mắt ướt gối, đáng thương cho ta sau giấc mộng uyên ương bình tĩnh chỉ còn lại sầu bi...

Trong tiếng nấc ghen ngào, mẹ ca hết bài đó, tôi chạy vào phòng mình, nằm sấp trên giường, nước mắt thấm ướt chăn, tháng bảy, quả nhiên là tháng bảy đen tối! Nhà loạn rồi, Thẩm Gia Bạch lại không có tin tức gì!

Tôi đã gặp một cơn ác mộng, tôi mơ thấy Thẩm Gia Bạch bị kẻ xấu truy đuổi, tôi hét gọi tên anh, nhưng không thể bật lên thành tiếng, tôi muốn chạy tới để cứu anh, nhưng không thể nhúc nhích được.

Giữa đêm tôi tỉnh dậy, bên ngoài trời vẫn mưa, tôi bật đèn bàn, sau đó mở cuốn sổ nhật kí ra, tôi viết: Thẩm Gia Bạch, anh đang ở đâu, tại sao không trả lời thư của em? Em đã đến trước cửa nhà anh, đến trước cổng trường Nhị Trung, đều không thấy anh, anh đã đi đâu? Lẽ nào anh đã phát hiện ra em là kẻ giả mạo? Lẽ nào anh hận em rồi sao?

Gấp cuốn sổ nhật kí lại, tôi buồn rầu thất vọng.

Phòng bên, vọng tới tiếng nấc ghen ngào, là mẹ, mẹ lại đang khóc.

Trong nhà bao trùm bởi một bầu không khí nặng nề. Căn nhà rộng gần hai trăm mét vuông này đột nhiên trở nên trống vắng lạ thường, tôi nhớ da diết căn hộ ba mươi mấy mét vuông nhưng có đầy đủ cả bốn người trong gia đình quây quần bên nhau, hàng ngày bố mẹ vừa nấu cơm vừa hát kịch, đầu mùa cuối mùa chứa chan tình ý, còn bây giờ, trái tim của họ đã chia làm hai nửa, nhà cũng sạt mất một góc.

Trời sáng, Chương Tiểu Bò gọi điện đến, cô ấy nói, Âu Dương Tịch Hạ, cậu quyết định chưa? Đi Nam Kinh với mình không?

Tâm trạng của tôi buồn phiền muốn chết, đi để giải tỏa cũng là một cách hay. Ở nhà cũng chỉ thêm u uất. Một là kì thi đại học cũng đã xong, hai là không có tin tức gì của Thẩm Gia Bạch, ba là nhà tôi giờ đã loạn tới mức này rồi, thà cứ đi một chuyến cho khuây khỏa còn hơn.

Trong bữa sáng, tôi nhắc đến chuyện đi Nam Kinh, anh trai và mẹ đều không có ý kiến gì, bố nói: Con gái lớn tướng thế này rồi còn chạy lung tung đi đâu?

Đến nhìn tôi cũng không thèm nhìn ông.

Xin mẹ tiền, sau đó xếp mấy bộ quần áo và đồ dùng cá nhân, tôi đi tìm Chương Tiểu Bò.

Gặp Chương Tiểu Bò tôi vô cùng kinh ngạc!

Cô ấy đã làm tóc xoăn, kiểu xoăn lộn to, khiến cô ấy trông rất người lớn, tôi nói: Cậu diện thật rồi, sao lại làm kiểu đầu nhìn già dặn thế này?

Nhưng nhìn cô ấy rất Tây, hơn nữa, lại còn mặc một chiếc sườn xám bằng lụa màu xanh da trời, ngực đầy đặn, tôi chỉ liếc mắt nhìn một cái, mặt đã đỏ bừng cả lên.

Cô ấy còn trang điểm, vẽ lông mày, đánh mắt. Có những người sinh ra đã có thể làm diễn viên, chỉ cần lên sân khấu là đã vô cùng hấp dẫn và quyến rũ.

Chương Tiểu Bò là kiểu con gái ấy.

Nói thật, cô ấy quá xinh đẹp, vừa xinh đẹp vừa có phong cách, làm gì có người con trai nào không động lòng chứ? Nếu tôi là con trai, chắc là tôi cũng thích cô ấy.

Lên tàu, cô ấy muốn tôi sử dụng phương pháp hoán đổi vị trí như đã từng làm với anh chàng ở Vũ Hán trước kia, nếu như cô ấy thích, thì sẽ nói mình là Chương Tiểu Bò, nếu cô ấy không thích, thì sẽ nói tôi là Chương Tiểu Bò. Tôi đã không còn hứng thú với vở kịch ấy nữa, tôi nói: Cậu thôi đi, mình quyết không diễn lại vở ấy nữa đâu.

Không diễn thì thôi, dù sao nếu mình không thích anh ấy thì cũng coi như đến Nam Kinh du lịch một chuyến.

Ngồi ghế đối diện là hai thanh niên, hình như là sinh viên, họ nói muốn tới Nam Kinh chơi, Chương Tiểu Bò vui vẻ trò chuyện với họ, cô ấy là người có bản lĩnh đó, đi đến đâu cũng có thể trở thành trung tâm, tiêu điểm, còn tôi luôn luôn là người nép mình trong góc khuất.

Huống hồ tâm trạng của tôi lúc này lại cô đơn như thế.

Suốt chặng đường, tôi dường như chỉ im lặng, cầm trên tay cuốn tiểu thuyết của Murakami, đọc được một nửa thì bỏ xuống không đọc nữa vì không vào đầu tí nào cả.

Thẩm Gia Bạch, rút cục thì vì sao anh lại không viết thư cho em?

Số nhà 14 đường Quang Minh, nơi đó là nhà của anh, mỗi lần tôi đi ngang qua đấy, đều không nhìn thấy anh.

Haizz, chán nản quá.

Vừa ra khỏi cửa ga Nam Kinh, Chương Tiểu Bò bắt đầu gọi điện cho Lê Minh Lạc.

Lê Minh Lạc, em là Chương Tiểu Bò.

Cô ấy tự nhiên lại dùng thứ giọng phổ thông êo ọt, nghe rất miễn cưỡng! Bởi vì, chúng tôi luôn dùng giọng địa phương để nói chuyện, lần đầu tiên nghe Chương Tiểu Bò nói tiếng phổ thông, tôi cảm thấy rất khó chịu.

Hơn nữa, khi cô ấy nói tiếng phổ thông, giọng đặc biệt ông ẹo, sau này sau khi nghe Lâm Chí Linh nói, nhớ lại Chương Tiểu Bò năm đó, đem cô ấy ra so sánh với Lâm Chí Linh, chỉ có hơn chứ không kém.

Nghe xong khiến người khác phải sờn hết da gà!

Ra khỏi cửa ga Nam Kinh thì nhìn thấy một anh chàng cao ráo sáng sủa đứng trong ánh bình minh của Nam Kinh, tôi quay lại nhìn Chương Tiểu Bò, mắt cô ấy lấp lánh đầy sao.

Lần này, xem ra cô ấy sẽ thừa nhận mình chính là Chương Tiểu Bò rồi!

Bọn họ gần như hấp tấp bắt tay nhau, anh chàng Lê Minh Lạc kia còn ôm nhẹ Chương Tiểu Bò một cái, Chương Tiểu Bò còn không kịp giới thiệu tôi. Tôi kéo vali đi theo họ.

Tôi đi cách họ chừng năm, sáu mét, xem ra tôi là người thừa rồi, vốn đã không nên đến đây! Nhưng nếu tôi không đi, Chương Tiểu Bò cũng sẽ không đi, bởi vì cô ấy đã nói dối, cô ấy nói cùng tôi tới gặp bạn qua thư!

Lại thành ra tôi mới là người đến gặp bạn qua thư!

Lê Minh Lạc sắp xếp cho chúng tôi ở trong một khách sạn nhỏ có tên Kiến Quốc, mỗi phòng ba mươi tệ một tối, anh ta đặt hai phòng. Tôi hỏi, thuê hai phòng để làm gì?

Chương Tiểu Bò nhè nhẹ kéo tôi: Hai đứa mình ở một phòng, anh ấy cũng muốn ở lại đây, sau đó ngày mai đưa bọn mình đi chơi.

Thật không hiểu, Đại học Nam Kinh cách nơi đây rất gần, thực ra anh ta vẫn có thể về kí túc xá để ngủ.

Chương Tiểu Bò véo mũi tôi một cái: Đã đến thì cứ nghe theo sắp xếp đi, chúng ta khám phá thành phố Nam Kinh một chuyến.

Tôi có thể nhận thấy cô ấy rất hào hứng, còn tôi chẳng có cảm giác gì, không khí của thành phố Nam Kinh tràn ngập mùi sơn phấn. Tôi chẳng thích thành phố này chút nào, âm khí quá nặng, kém xa Bắc Kinh, Bắc Kinh thoáng đãng biết bao nhiêu.

Lê Minh Lạc mời chúng tôi đến khu miếu Phu Tử để ăn cơm, đều là những món ăn vặt của Nam Kinh... Chương Tiểu Bò còn nũng nịu nói, Lê Minh Lạc, em có thể gọi chút rượu không?

Thái độ này hoàn toàn khác với thái độ khi cô ấy gặp Trần Ngôn!

Ngày trước, cô ấy đối xử với Trần Ngôn bao giờ cũng tốt hơn Lê Minh Lạc, viết cho Trần Ngôn hai lá thư thì chỉ viết cho Lê Minh Lạc một lá. Sau này, không cần phải viết thư nữa, lên đại học, mua một chiếc di động liên hệ sẽ thuận tiện hơn, cô ấy nói với Lê Minh Lạc: Có biết chức năng đầu tiên em sẽ dùng khi có di động là gì không?

Là gì?

Gửi tin nhắn!

Nhìn ánh mắt lấp lánh của cô ấy, tôi biết người con gái này đang yêu say đắm! Đúng thế, cô ấy vừa gặp đã trúng tiếng sét ái tình với Lê Minh Lạc rồi.

Lê Minh Lạc rõ ràng là một anh chàng khá hấp dẫn, mặc chiếc áo sơ mi màu tro nhạt, quần kaki màu xám, khi đứng trước gió, gió thổi tung những lọn tóc lòa xòa trước trán anh ta, nhìn rất thu hút.

Ba người chúng tôi chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ, hai người bọn họ ngồi đối diện với nhau, một mình tôi ngồi bên cạnh.

Chương Tiểu Bò đã giới thiệu tôi với anh ta như thế này: Đây là bạn học của em.

Cô ấy không nói bạn thân của em.

Tôi không để ý, trong mắt cô ấy giờ chỉ có anh chàng tên Lê Minh Lạc đó thôi.

Nếu trong mắt một người con gái chỉ toàn hình ảnh của một người con trai thì nhất định là vì người con gái ấy đã thích người con trai rồi. Chỉ khi thích một người con trai, người con gái mới có ánh mắt long lanh như thế, ít nhất thì ánh mắt cũng sẽ khác thường, ít nhất thì làn da cũng sẽ căng bóng lên như nước men của sứ. Bởi vì đây là điều mà tôi phát hiện ra khi tự mình soi gương, sau khi biết mình thích Thẩm Gia Bạch, tôi thường xuyên soi gương, mà mỗi lần, tôi lại phát hiện thấy da mình như sắp trở nên trong suốt, ánh mắt mình như một mặt gương, bên trong là tôi với đôi má đang ửng hồng.

Yêu một người cũng có thể là sự đau khổ triền miên, nhưng cảm giác yêu thích cũng sẽ sinh sôi nảy nở, từng chút từng chút một.

Trong thời gian đó, tôi đi vệ sinh ba lần, tôi hi vọng tạo thêm nhiều cơ hội để hai người họ được ở với nhau, lần thứ ba sau khi quay lại, phát hiện ra chân của họ đã gác lên nhau!

Đôi tất ren màu đen trong suốt đó, đang gác lên một đôi tất màu trắng!

Tôi vờ như không nhìn thấy gì, quay ra ngắm phong cảnh bên ngoài. Trời dần tối, sông Tần Hoài gió nhẹ thổi, có người đang hát Bình Dân(1), có người kéo đàn hồ già(2), Lê Minh Lạc nói, chút nữa sẽ ọi người đi thuyền du ngoạn trên sông Tần Hoài, để Chương Tiểu Bò có thể thưởng thức Sông Tần Hoài trong tiếng mái chèo khỏa nước và ánh đèn rực rỡ(3).

(1). Nghệ thuật hát nói của Trung Quốc, xuất phát từ Tô Châu.

(2). Tên một loại nhạc cụ của dân tộc Mông Cổ, lưu hành nhiều ở khu tự trị Nội Mông.

(3). Tên bài tản văn nổi tiếng của Chu Tự Thanh, viết về cảnh đẹp của sông Tần Hoài trong đêm.

Được đấy, được đấy, Chương Tiểu Bò nói, chắc chắn sẽ vô cùng lãng mạn nên thơ. Mình thích nhất tác phẩm này của Chu Tự Thanh, đúng vậy không, Tịch Hạ?

À, tôi nói, đúng vậy.

Tôi để lộ khẩu âm giọng địa phương khó nghe, Chương Tiểu Bò trừng mắt nhìn tôi, nhân lúc Lê Minh Lạc vào nhà vệ sinh cô ấy nói với tôi rằng: Cậu có thể cũng nói tiếng phổ thông như mình không, lên đại học nhất định phải đổi đấy, cậu quê mùa như thế thì làm gì có ai thích?

Tôi đột nhiên nhớ tới Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch nói tiếng địa phương hay tiếng phổ thông, nếu anh ấy thích tôi nói tiếng phổ thông, tôi nhất định sẽ nói, nhưng nếu anh ấy không thích thì tôi sẽ không nói.

Nghĩ đến đây trái tim tôi lại nhói lên từng hồi, tôi đã coi Thẩm Gia Bạch là trung tâm ọi việc mình làm.

Bọn họ uống một chút rượu vang, mặt Chương Tiểu Bò ửng hồng, cô ấy nói đây là lần đầu tiên mình uống rượu, bọn họ khuyên tôi cũng nên uống một chút, tôi lắc lắc đầu nói: Không, mình không thích uống rượu.

Uống rượu cũng phải chọn người, rượu phải có tri kỉ mới uống được.

Nếu gặp Thẩm Gia Bạch, tôi sẽ uống.

Nếu anh muốn tôi say, phải uống say tới chết tôi cũng uống.

Vì anh, chuyện gì cũng có thể.

Tôi từng đứng trước gương nói với mình, Thẩm Gia Bạch, nếu anh muốn em vì anh mà chết, em sẽ không bao giờ hối hận. Bởi vì em đã yêu anh một cách vô vọng, đã trúng cực độc, đã rơi vào lưới tình mù quáng.

10. Chương 10: Ở Nam Kinh, Chương Tiểu Bò Yêu Rồi

Tôi không biết có bao nhiêu cô gái từng trải qua tâm trạng yêu thầm như mình.

Khi bạn yêu say đắm một người con trai, khi bạn vì anh ấy mà mặt đỏ, tim đập loạn nhịp, cơm không buồn ăn, nước không buồn uống, tất cả mọi thứ đều là vì anh ấy, ví dụ như mặc quần áo sẽ nghĩ, liệu anh ấy có thích không? Ví dụ như khi ăn uống sẽ nghĩ, anh ấy có thích ăn không? Thậm chí là thay một tấm rèm cửa sổ, trong đầu cũng vụt lóe lên suy nghĩ, liệu anh ấy có thích màu sắc của chiếc rèm cửa sổ này không?

Anh ấy trở thành tất cả, anh ấy trở thành người mà hàng ngày bạn thầm gọi tên hàng nghìn lần.

Cho dù đã đến Nam Kinh, tôi cũng sẽ hỏi, Thẩm Gia Bạch, nếu anh đến Nam Kinh liệu có thích nơi này không?

Buổi tối ngày hôm đó, chúng tôi đi thuyền trên sông Tần Hoài, Chương Tiểu Bồ và Lê Minh Lạc ngồi ở mũi thuyền, trên thuyền có treo đèn lồng đỏ, một mình tôi ngồi ở đuôi thuyền, buồn bã ừ ừ.

Nếu như có Thẩm Gia Bạch ngồi ở bên cạnh tôi thì tốt biết bao, liệu tôi có đỏ mặt không? Liệu có run rẩy nép mình lại không? Chỉ là suy nghĩ thôi, nhưng tim tôi cũng đập thình thịch, mỗi khi nghĩ đến Thẩm Gia Bạch là người tôi như có luồng điện chạy qua.

Thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, tôi thấy Lê Minh Lạc nắm tay Chương Tiểu Bồ. Chương Tiểu Bồ cất tiếng hát nho nhỏ, mơ màng, không biết là đang hát bài gì, nhưng lại rất hợp tình hợp cảnh đêm nay. Tôi tự biết mình là một người thừa, chỉ hận không thể ngay lập tức quay trở về.

Buổi tối khi quay về khách sạn, tôi thấy bọn họ bịn rịn không rời nhau, thế là tôi nói, mình đi ngắm cảnh đêm một lát.

Một mình tản bộ trong cảnh sắc ban đêm của Nam Kinh, phát hiện ra rằng thành phố này tràn ngập một không khí ma quỷ, dường như sương khói của vài trăm năm trước vẫn còn lưu lại chưa tan. Tôi nhìn vào màn đêm hỏi một câu, Thẩm Gia Bạch, lúc này anh đang ở đâu? Tại sao lại không quan tâm đến em nữa?

Rất muộn tôi mới quay về, thấy Lê Minh Lạc vẫn ở trong phòng của tôi và Chương Tiểu Bồ, khi tôi đẩy cửa bước vào, bọn họ đột ngột tách nhau ra. Chương Tiểu Bồ chỉnh sửa lại váy áo, động tác đó như một hành động thừa nhận tội lỗi họ vừa gây ra.

Đi ngủ thôi đi ngủ thôi, Chương Tiểu Bồ nói, buồn ngủ quá, ngày mai còn phải đi chơi lăng Trung Sơn và Vũ Hoa đài gì đó mà. Lê Minh Lạc nói: Hai em nghỉ sớm đi, mấy ngày tới sẽ đưa các em đi chơi rất nhiều nơi.

Vẫn còn sớm? Tôi nhìn đồng hồ, mười hai giờ ba mươi rồi.

Tắm xong, tôi lên giường đi ngủ.

Mờ sáng, tôi cảm thấy Chương Tiểu Bồ đang mò mẫm ra khỏi giường, trong lúc mơ màng tôi nghe thấy cô ấy gõ cửa phòng bên cạnh, sau đó hai người thì thảo luận chuyện, có tiếng đóng cửa.

Tôi nặng nề chìm dần vào giấc ngủ, sau khi trời sáng hẳn, tôi mở mắt ra, nhìn thấy Chương Tiểu Bồ nằm trên giường của cô ấy.

Có thể là do tôi nằm mơ chẳng? Tôi không nghĩ nhiều thêm nữa, ngồi dậy đi đánh răng rửa mặt.

Ăn sáng xong chúng tôi đến lăng Trung Sơn, hai người bọn họ dính chặt lấy nhau, tay của Lê Minh Lạc đã ôm eo Chương Tiểu Bồ, tôi áp mặt vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài, nhìn từng cây, từng cây ngô đồng Pháp lùi dần về phía sau. Con đường tới lăng Trung Sơn vô cùng yên tĩnh và rất đẹp, nếu Thẩm Gia Bạch nhìn thấy thì tốt biết bao.

Thấy không, tôi lại nghĩ đến Thẩm Gia Bạch rồi.

Đến lăng Trung Sơn hai người họ luôn đi phía trước, tôi theo phía sau, đồng thời phụ trách việc chụp ảnh cho họ, Chương Tiểu Bồ chụp rất nhiều ảnh, tôi chẳng chụp mấy, bởi vì tôi vốn cũng không thích chụp ảnh.

Chương Tiểu Bồ khi đứng trước ống kính rất biết cách thể hiện, làm dáng đủ kiểu để pose ảnh, tôi cảm thấy cô ấy rất hợp để có thể làm một minh tinh trong ngành biểu diễn, đáng tiếc hồi đó không có những cuộc thi kiểu như Super girl... nếu không Chương Tiểu Bồ chắc chắn sẽ rất có triển vọng.

Hai người bọn họ chụp ảnh chung với nhau rất thoải mái, tự nhiên, nếu là tôi chắc chắn tôi sẽ đỏ mặt.

Lê Minh Lạc muốn chụp chung với tôi một bức ảnh, tôi lắc đầu, nói: Không.

Vậy thì thôi, Lê Minh Lạc đáp, em cũng thật là phong kiến quá.

Đây không phải là vấn đề phong kiến, tôi còn muốn nói nữa, nhưng Chương Tiểu Bồ đã nói chen vào: Không sao đâu, cô ấy luôn như vậy, bạn Âu Dương Tịch Hạ đây luôn là một người kì dị như thế.

Hai ngày sau đó chúng tôi đi chơi khắp thành phố Nam Kinh, hẻm Ô Y, Vũ Hoa đài, phủ Tổng thống, hồ Mạc Sâu... Nếu tôi không nói phải về, chắc Chương Tiểu Bồ vẫn còn muốn ở lại chơi tiếp.

Ngày cuối cùng, tôi nói mệt quá, bọn họ nói ngay rằng hai người họ sẽ ra ngoài đi chơi. Một mình tôi ở lại khách sạn, nằm nhìn trần nhà, xi măng trên trần nhà hình như đã bị bong tróc, chỗ trắng chỗ đen, trong góc còn có mạng nhện, tôi nhìn chú nhện đang bám trên đó, cảm thấy mình cũng giống như nó, còn cái mạng kia chính là Thẩm Gia Bạch.

Thẩm Gia Bạch, anh đã lừa dối em.

Em không thể tự mình thoát ra được.

Năm mươi một bức thư đó đã được em cẩn thận đánh số, sau đó cất vào ngăn kéo, đây là những bài thơ xinh đẹp mà anh đã viết tặng em, chẳng liên quan gì đến phong nguyệt, nhưng lại khiến em khắc cốt ghi tâm.

Tôi cảm thấy có thứ gì đó chảy ra từ mắt mình, tôi chạy vào nhà vệ sinh, đứng nhìn mình trong gương, một khuôn mặt trắng bệch gầy gò, ai đang vì yêu mà si? Ai đang vì yêu mà điên? Tại sao tất cả chỉ có thể là ảo tưởng? Tại sao tôi không thể đến gần anh? Cô gái ở trong gương kia, trong mắt như có đốm lửa cháy rực lên.

Tôi ôm chặt lấy mặt, cảm nhận hai hàng nước mắt lạnh lẽo chảy xuyên qua kẽ tay.

Thật bất công, đúng vậy, thật là bất công quá.

Tình yêu, tại sao lại có thể giày vò con người ta đến thế? Tại sao em yêu anh, anh lại yêu Chương Tiểu Bồ? Tại sao?

Không sớm một bước, không muộn một bước, lại đúng lúc này.

Tôi tìm lấy hai tờ giấy, sau đó viết tên một người.

Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch... tôi viết kín mít tên anh, càng viết càng rung động càng viết càng đau đớn, cả hai trang giấy đều bị tôi viết kín đặc, hai trang giấy đó có in tên của khách sạn nhỏ này, tôi điền ngày tháng, sau đó nhét vào túi của mình.

Thẩm Gia Bạch, em ở Nam Kinh đã nhớ nhung anh như thế.

Khi Chương Tiểu Bồ và Lê Minh Lạc quay về, trời đã tối đen, tôi ra ngoài ăn chút gì đó, quay về thì gặp họ.

Tôi đứng trong bóng tối, họ không nhìn thấy tôi.

Là ở bên ngoài khách sạn. Bọn họ ôm nhau, Chương Tiểu Bồ hơi ngẩng mặt lên: Nào, hôn em một cái nữa đi rồi em vào, tí nữa em vào phòng rồi là không có cơ hội nữa đâu, anh không biết chứ, Âu Dương Tịch Hạ giống như một nữ tu ấy, khô khan vô cùng, cả ngày chỉ biết sùng bái chính bản thân mình thôi.

Tôi không ngờ Chương Tiểu Bồ lại nói tôi như thế, tôi thấy hơi giận, nhưng lại không tiện lên tiếng.

Nha đầu hừ, tham lam quá. Lê Minh Lạc mắng yêu cô ấy, sau đó cúi người xuống hôn lên môi Chương Tiểu Bồ.

Bọn họ cuốn lấy nhau mà hôn một lúc lâu, tôi chỉ còn biết nấp sau cây trúc đào, nghe tiếng rên rỉ của cả hai người. Lê Minh Lạc nói: Hay là nửa đêm em sang phòng anh đi?

Không, không được đâu. Chương Tiểu Bồ nũng nịu nói.

Được, được mà. Nhất định phải sang đấy.

Không sang, sợ Tịch Hạ biết sẽ không hay.

Haizz, tôi thật hối hận vì đã theo cô ấy tới đây, giờ trở thành hòn đá cản đường, có điều, tôi vẫn cảm thấy rất giận, Chương Tiểu Bồ, cậu thật quá đáng, sao cậu có thể tùy tiện như thế? Tôi chuẩn bị chinh cô ấy một trận.

Bọn họ ôm nhau cùng đi vào phòng, phải mười phút sau tôi mới vào, mà trên tay còn cầm bình nước.

Cậu đi đâu đấy Tịch Hạ? Bọn mình đang tìm cậu.

Mình đi ăn cơm, tôi nói, hai người đã ăn chưa?

Ăn rồi ăn rồi, hôm nay đi chơi với anh ấy, nhìn này, mình đen hết cả rồi, anh ấy còn đặt mua vé tàu ngày mai cho hai đứa mình nữa đấy, ngày mai bọn mình về nhé.

Ừ, tôi nói, cảm ơn anh đã chăm sóc cho bọn em mấy hôm nay.

Lê Minh Lạc liếc mắt nhìn tôi một cái nói, Âu Dương Tịch Hạ, tính cách của em hướng nội quá, thực ra đã ra ngoài rồi thì nên vui vẻ mới phải, anh thấy hình như em đang có tâm sự gì đó?

Làm gì có, tôi chối, em chẳng có tâm sự gì cả, em đang lo vừa rồi thi không được tốt, lần này quay về là có điểm rồi, đúng lúc phải đăng kí nguyện vọng, em đang suy nghĩ về việc đăng kí nguyện vọng.

Cũng phải, Chương Tiểu Bò tiếp lời, cũng không biết thi thố có ra ông ra bà gì không nữa, thi cử đúng là chán chết.

Hai em đến Nam Kinh đi, Lê Minh Lạc nói, Nam Kinh cũng không tồi đâu.

Không, Chương Tiểu Bò trả lời, em muốn vào Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, từ nhỏ em đã muốn vào trường đó rồi, sau đó thì học khoa tiếng Nhật, ông nội em ngày trước đã du học ở Nhật đấy, em muốn học ở đó, khoa tiếng Nhật của trường đó là mạnh nhất, cũng tốt nhất trong cả nước.

Tôi thì chẳng thích tiếng Nhật gì gì đó, bởi vì tôi vốn không thích nước Nhật, nếu học, tôi sẽ học tiếng Pháp, tiếng Pháp nghe rất hay, tôi đã từng xem bộ phim The Lovers on the Bridge của Pháp, cả Camille Claudel nữa, tiếng Pháp đẹp như thế, nghe thôi cũng thấy xúc động rồi, vô cùng xúc động!

Nói qua nói lại, cuối cùng không biết đã nói thêm bao nhiêu lâu nữa?

Tối hôm đó sau khi đi ngủ, tôi trầm ngâm một lúc mới hỏi, Chương Tiểu Bò, cậu và anh ta rút cục... tôi vẫn thấy ngượng, cuối cùng mặt đỏ bừng cả lên.

Anh ấy... hôn mình rồi.

Giọng tôi như run lên, cảm giác hay không?

Dù sao thì mình vẫn cảm thấy hay, Chương Tiểu Bò ngọt ngào nói, hơn nữa gia đình anh ấy cũng rất khá, rất có thể lực ở Nam Kinh.

Khi Chương Tiểu Bò nói như thế tôi cảm thấy rất phản cảm, như thế đâu có giống đang yêu? Tình yêu là gì? Tình yêu là một loại cảm giác, có liên quan gì đến tiền tài và địa vị đâu? Yêu một người chính là dốc hết mình. Tình yêu là thứ cảm giác không thể thay thế, chỉ khi ở cùng với anh ấy, bạn mới có cảm giác tim đập nhanh, mặt đỏ bừng, hốt hoảng, tưởng như chết được, nếu không, bạn sẽ không thể cảm nhận được sự rung động nguyên thủy nhất xuất phát từ nơi sâu thẳm của trái tim! Đây mới là tình yêu.

I love you not because of who you are, but because of who I am when I am with you. Đúng thế, em yêu anh không vì anh là ai, mà là khi ở bên anh em mới được là chính mình. Tôi nghĩ, câu nói này nếu nói cho Thẩm Gia Bạch nghe thì sẽ rất phù hợp, sẽ có một ngày, tôi sẽ nói với anh ấy như thế.

Giờ là Chương Tiểu Bò bước vào lưới tình, hai mắt cô ấy sáng rực, mặc dù tôi biết cô ấy thực sự là một cô gái kiêu ngạo và ham hư vinh, nhưng giờ này phút này, cô ấy thành tâm thành ý.

Mỗi khi nhắc đến Lê Minh Lạc, sắc mặt cô ấy trở nên tươi tắn, tỏa sáng.

Đúng thế, nụ hôn đầu của một cô gái, luôn là nụ hôn khó quên, tôi nghĩ, Nam Kinh trong lòng Chương Tiểu Bò là Nam Kinh vĩnh viễn rồi.

Buổi tối ngày hôm đó chúng tôi nói chuyện suốt đêm, nói rất nhiều, nói về tình yêu, nói về tương lai. Với thành tích của chúng tôi, vào đại học không phải là vấn đề khó khăn, chúng tôi đã tưởng tượng rất nhiều về cuộc sống sinh viên, Chương Tiểu Bò hỏi tôi sẽ chọn một người bạn trai như thế nào, tôi trầm ngâm một lúc rồi nói: Tìm một người mà mình yêu.

Không, Chương Tiểu Bò phản đối, nên tìm một người mà người đó yêu cậu, như thế, cậu mới có thể hạnh phúc.

Không, tôi sửa lại, nên tìm một người yêu mình mà mình cũng yêu, ví dụ như cậu và Lê Minh Lạc. Vì vậy, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ đi tìm Thẩm Gia Bạch để hỏi, Thẩm Gia Bạch, anh có yêu em không?

Nhưng tôi biết, một cơ hội như thế dường như là số không.

Người mà anh yêu là Chương Tiểu Bồ trong thư, là Chương Tiểu Bồ trong tưởng tượng, hoàn toàn không liên quan gì đến tôi, cô gái tên Âu Dương Tịch Hạ.

Trời sáng, chúng tôi vẫn còn đang ngủ, tôi thấy Chương Tiểu Bồ gọi tên Lê Minh Lạc trong mơ, tôi biết, cô gái hoa khôi của trường Nhất Trung này, bông hoa mẫu đơn đang nở rộ này, cô ấy đã yêu thật rồi.

Sáng sớm, chúng tôi đến ga tàu, Lê Minh Lạc tiễn chúng tôi lên tàu, tôi lên trước, họ đứng lại trên sân ga tay nắm tay, khi tàu sắp chạy, Lê Minh Lạc đột nhiên ôm chặt Chương Tiểu Bồ vào lòng, sau đó hôn cô ấy thật sâu!

Lúc đó, rất nhiều người đang nhìn, cảm giác của tôi rất lạ, vừa vui mừng cho họ, lại cảm thấy có chút ngại ngùng, dù sao cũng đang ở nơi công cộng.

Đến giờ tàu chạy, Chương Tiểu Bồ ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, Nam Kinh lùi dần về phía sau, tiếng máy ầm ầm, tàu bắt đầu lăn bánh, nước mắt Chương Tiểu Bồ cũng rơi.

Tạm biệt Nam Kinh, tạm biệt nụ hôn đầu của Chương Tiểu Bồ.

11. Chương 11: Tai Nạn

Về đến nhà, tin đầu tiên mà chúng tôi nhận được chính là thành tích của mình!

Anh trai tôi nói: Được đấy, Âu Dương Tịch Hạ, đứng thứ hai toàn trường, thế này thì có thể tùy ý chọn trường rồi.

Chương Tiểu Bồ thi cũng không tồi, xếp thứ mười bảy, cô ấy không thể lựa chọn đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa, nhưng những trường trọng điểm khác thì không vấn đề gì, sau khi biết được kết quả thi, Chương Tiểu Bồ rất vui, cô ấy nói: Mình sẽ vào đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh học tiếng Nhật.

Giờ lựa chọn của tôi lại trở thành vấn đề.

Anh trai nhất định muốn tôi vào đại học Bắc Kinh, hoặc đại học Phúc Đán điểm số của tôi cũng vẫn đáp ứng được. Nếu không có Thẩm Gia Bạch, nếu không có những lá thư, tôi nghĩ, chắc tôi một giây cũng không cần phải do dự mà đăng kí ngay vào trường đại học hàng đầu này.

Đến tôi cũng không ngờ là mình lại thi tốt như thế. Xem ra, thi thôi cũng giống như đánh bạc, bình thường thành tích học tập của tôi ở trường xếp thứ mười mấy, không ngờ, thi đại học lại có được thành tích vượt trội như thế.

Thực ra, việc đầu tiên khi tôi về đến nhà là chạy ra xem hòm thư, bên trong vẫn trống rỗng. Sự thất vọng lúc đó lớn hơn tất cả mọi niềm vui khiến tôi trở nên khó chịu.

Thẩm Gia Bạch, tại sao anh lại không có tin tức gì?

Tôi có cảm giác anh đã biết tôi là kẻ giả mạo, anh rất giận, đương nhiên sẽ không thèm để ý tới tôi nữa.

Tôi không biết anh thi được bao nhiêu điểm, chắc thành tích cũng sẽ rất tốt, một học sinh xuất sắc như thế, cả thế giới đều biết anh học hành giỏi giang, làm sao điểm thi có thể kém được chứ?

Buổi chiều, tôi đến trường đăng kí nguyện vọng, trước khi đăng kí nguyện vọng, tôi đạp xe đến trường Nhị Trung.

Cổng trường Nhị Trung cũng đã dán bảng điểm, thậm chí có rất nhiều học sinh đang chen nhau đứng xem, tôi chen vào tìm tên của Thẩm Gia Bạch, tôi cho rằng, anh ít nhất cũng đứng trong top 10.

Điều khiến tôi kinh ngạc là, tôi chẳng tìm thấy tên anh đâu.

Sau số thứ tự 100, tôi nhìn thấy tên Thẩm Gia Bạch.

Điều này sao có thể chứ?

Tôi nghe thấy có người bàn tán, có người nhắc đến Thẩm Gia Bạch: Thật tiếc cho Thẩm Gia Bạch quá, nếu không phải là vì bị tai nạn giao thông thì thành tích sao có thể kém thế này? Xem ra, chắc là cậu ấy sẽ ôn lại thôi, những trường đại học loại hai, chắc chắn cậu ấy sẽ không học.

Thẩm Gia Bạch gặp tai nạn giao thông?

Anh bị tai nạn xe?

Trời ơi, chuyện gì thế này?

Tôi kéo tay một bạn nữ, hấp tấp hỏi bạn ấy: Bạn vừa nói, Thẩm Gia Bạch bị tai nạn xe sao?

Đúng vậy, bạn ấy đáp, ngày mừng bảy tháng bảy sau khi thi xong môn đầu tiên thì cậu ấy gặp tai nạn, buổi chiều phải bỏ thi, sáng hôm sau thi môn cuối cùng lại đến, thật quá thảm, cậu xem, người ta chỉ thi có hai môn mà đã xếp số thứ tự hơn một trăm, mình còn xếp sau cậu ấy.

Tin này đối với tôi mà nói đúng là kinh thiên động địa! Thẩm Gia Bạch, sao anh lại xui xẻo như thế? Sao anh lại gặp tai nạn xe chứ? Giờ thì tôi đã hiểu vì sao anh không viết thư ình nữa. Nhất định là vì anh không có cách nào để đi gửi thư rồi? Không chừng anh còn cảm thấy cô đơn và lạnh lẽo biết bao, còn tôi thì vì trách cứ anh không viết thư ình, cũng không hề viết lại cho anh dù chỉ là một lá.

Thật ra, trường Nhất Trung cũng có rất nhiều người biết anh gặp tai nạn, nhưng tôi lại không hề biết gì.

Tôi tìm hiểu thêm, mới biết là anh bị gãy chân, đã phải chịu sự đau đớn đến cùng cực để vào phòng thi, có được thành tích như thế đã là rất bất ngờ rồi!

Về đến nhà, đóng cửa phòng lại, tôi nằm bò trên giường bật khóc.

Bao nhiêu ảm ức, bao nhiêu buồn bực, bao nhiêu nước mắt của sự nhớ nhung!

Thì ra anh đã phải chịu một nỗi khổ lớn như thế!

Tôi mở nhật kí ra, vừa viết vừa khóc, Thẩm Gia Bạch, anh có đau không? Khi đau anh có nhớ đến em không? Em đúng là một con bé ngốc nghếch ngờ nghệch biết bao, chỉ biết oán trách anh đã không viết thư ình, còn chạy tới Nam Kinh để chơi, không biết là anh lại khổ sở như thế!

Tôi quyết định đi thăm anh.

Khi suy nghĩ này lóe lên, tôi như muốn nhảy dựng lên, lẽ nào, tôi muốn nói ra sự thật sao? Lẽ nào, tôi lại khiến anh phải chịu thêm một sự dả kích lớn nữa sao?

Đêm hôm đó, tôi trần trọc mất ngủ, sáng sớm hôm sau tôi đến trước số nhà 14 đường Quang Minh.

Là nhà của anh.

Tôi đứng bên kia đường đối diện với cổng nhà anh, nhìn chăm chăm vào cánh cổng, tôi hi vọng có thể thấy anh đi ra, hoặc là mẹ anh đi ra, chỉ cần cho tôi nhìn thấy anh một chút thôi là cũng đủ rồi.

Đứng suốt cả buổi sáng, không có ai đi ra. Tôi quay về nhà ăn cơm, vẫn còn耿耿 ngơ.

Ba giờ chiều, tôi lại đạp xe ra ngoài, tôi vẫn đến đứng bên kia đường đối diện với cổng nhà anh.

Ánh nắng mặt trời rất độc, chẳng bao lâu, mồ hôi túa ra, đứng cạnh tôi là một bác sửa xe, bác ấy hỏi tôi: Cháu gái, cháu cứ đứng nghệt ra đây làm gì? Cần thận bị cảm nắng đấy!

Tôi nói: Cháu không sao, cháu đợi bạn.

Đúng thế. Tôi đang đợi bạn.

Trong lúc tôi đứng đợi Thẩm Gia Bạch đi từ cổng nhà anh ra thì thấy trước cửa nhà anh có treo một hòm thư, thư của tôi chắc là được lấy từ trong ấy ra.

Chân anh đã lành chưa? Có thể đi được chưa? Tôi biết rõ cứ tiếp tục đứng đợi thế này chẳng có hi vọng gì, nhưng tôi mong muốn biết bao sẽ có kì tích xảy ra, ví dụ, anh đột nhiên xuất hiện, sau đó nhìn thấy tôi, cho dù là anh không nhận ra tôi, tôi vẫn mong anh có thể nhìn tôi một cái.

Kì tích đã xảy ra vào năm giờ chiều.

Anh rất gầy, da trắng xanh, tóc khá dài, vẫn anh tuấn như thế, nhưng ánh mắt có phần buồn bã, bên mặt phải của anh hình như có một vết thương, bởi vì tôi thấy vẫn còn đang dán băng. Xem ra, anh cũng bị thương ở đầu nữa! Khi anh làm hành động hất tóc như thường thấy, trái tim tôi đau biết bao, đau biết bao!

Tôi thầm cầu nguyện trong lòng, Thẩm Gia Bạch, nhìn em, nhìn em đi.

Anh không hề nhìn sang bên kia đường. Cũng phải, đứng đối diện là một người con gái anh không quen và một bác sửa xe, làm sao anh biết người con gái kia đang vì anh mà đứt từng khúc ruột chứ?

Có điều, anh ngồi trên xe lăn, chân bó bột, chắc là chuẩn bị đi thay thuốc, người đứng sau chắc là mẹ anh, bà đẩy xe cho anh, anh liếc mắt về phía hòm thư, nói câu gì đó, mẹ anh mở hòm thư ra, bên trong vẫn trống như thường.

Đúng thế đúng thế, anh cũng giống như tôi, đang chờ đợi thư của đối phương!

Giây phút đó, mắt tôi ướt nhoe.

Tôi phải viết thư cho anh, lập tức viết ngay.

Hôm ấy tôi đã viết một lá thư rất dài, tôi nói, Thẩm Gia Bạch, tại sao anh lại không nói cho em biết? Em vừa biết tin anh bị tai nạn xe, vừa biết tin anh bị gãy chân, không sao đâu, em sẽ ở bên anh, em sẽ luôn ở bên anh, tôi vừa viết vừa khóc, tôi nói, tôi sẽ ở bên anh.

Đấy đã là sự thể hiện lớn của tôi rồi, tôi muốn ở bên anh, tôi không muốn để anh phải cô đơn như thế!

Tôi đã viết một lá thư rất dài rất dài, tôi không thể đợi được, tôi không thể đợi nó được chuyển qua đường bưu điện, tôi phải đích thân đến bỏ vào hòm thư nhà anh.

Đúng thế, tôi đạp xe trong đêm đến số nhà 14 đường Quang Minh, sau đó nhờ bóng tối mà len lén bỏ thư vào hòm thư trước cửa nhà anh.

Trên đường quay về, trời đổ mưa, trong tiếng gió mưa vùn vùn, tôi vừa đạp xe vừa hét gọi cái tên Thẩm Gia Bạch. Tôi phát điên rồi, trong tim chỉ có một người này, tôi thích anh, bất luận anh có thành ra thế nào tôi vẫn thích, cho dù cả đời anh phải ngồi trên xe lăn tôi vẫn thích!

Tôi đã quyết định, vào trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, mặc dù điểm số của tôi cao hơn điểm chuẩn mà trường yêu cầu rất nhiều. Mặc dù tôi có thể trở thành một sinh viên của Đại học Thanh Hoa, nhưng để tiếp tục câu chuyện bí mật này, để hàng ngày vẫn có thể nhận được thư của Thẩm Gia Bạch, để anh vẫn coi tôi là Chương Tiểu Bò, tôi chỉ có thể ghi danh vào Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, Chương Tiểu Bò ở đâu, tôi phải ở đấy.

Chương Tiểu Bò cho rằng tôi không thể tách khỏi cô ấy nên mới đăng kí vào trường đó, tôi chỉ cười, không giải thích.

Bất luận Chương Tiểu Bò tốt hay xấu cũng vẫn là bạn của tôi, cô ấy là người bạn duy nhất của tôi. Tôi thừa nhận mình là một cô gái cô đơn lẻ loi, tôi chỉ biết tự yêu bản thân mình và rất độc lập, chưa bao giờ tùy tiện nhận bạn học nào là bạn, nhưng một khi họ trở thành bạn của tôi, thì họ mãi mãi là bạn của tôi. Cho dù Chương Tiểu Bò có thật sự xấu xa, cho dù cô ấy đã lừa dối tôi, tôi vẫn coi cô ấy là bạn mình.

Tôi và Chương Tiểu Bò cùng đăng kí vào Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh.

Tôi vào khoa tiếng Pháp, tôi đã nói rồi, tôi thích tiếng Pháp, còn Chương Tiểu Bò đăng kí vào khoa tiếng Nhật.

Chỉ có mình tôi biết, tôi vào trường này vì một lí do duy nhất, tôi phải tiếp tục viết thư cho Thẩm Gia Bạch, cho đến khi anh yêu tôi, cho đến khi tôi trở thành cái cây bên đường mà anh nhất định phải đi qua, anh sẽ nhìn thấy, hoa nở đầy cây.

Ngày hôm sau, tôi nhận được thư của Thẩm Gia Bạch.

Đây là bức thư đầu tiên của anh mà tôi nhận được sau hơn hai mươi ngày chờ đợi.

Vẫn là những nét chữ rất đẹp, bay bổng mà tao nhã, khi cầm lá thư, tay tôi run lên, một lá thư rất dày, dày đến mức cầm cũng thấy nặng, dán hai con tem tám hào, khi tôi xé bì thư, tôi phát hiện, đó không phải là một lá thư, dường như là những trang nhật kí, là những trang nhật kí mà hằng ngày Thẩm Gia Bạch viết cho tôi, vì chân anh bị gãy, không tiện viết thư gửi cho tôi, nhưng anh chưa bao giờ gián đoạn việc viết thư cho tôi, cho dù là vào mấy ngày thi đại học, anh vẫn viết, anh nói, Cố lên, Chương Tiểu Bồ, anh cầu chúc cho em!

Khi mở bức thư ra, tay tôi run lập cập.

Từng trang từng trang, rất rõ ràng.

Trong đó có một lá thư khiến tôi bị sốc, cuối cùng tôi cũng biết vì sao anh lại bị tai nạn giao thông.

Chương Tiểu Bồ em khỏe không?

Ngày hôm qua đối với anh mà nói đúng là một ngày địa ngục.

Sau khi thi xong môn buổi sáng, anh làm bài rất tốt, đột nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ, anh muốn đến trường Nhất Trung nhìn em, dù chỉ một chút thôi.

Thế là anh đạp xe đi, khi chỉ còn cách trường Nhất Trung một cây số, một chiếc xe từ khúc ngoặt ầm ầm lao đến, anh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đâm phải, Chương Tiểu Bồ, lúc ấy anh chỉ có một suy nghĩ, anh còn chưa nhìn thấy em, kì thi đại học e là cũng đã bị bỏ lỡ.

Sau khi được đưa vào bệnh viện kiểm tra, đầu anh bị thương, chân cũng gãy, môn thi buổi chiều anh không thể tham gia được.

Mặc dù ngày hôm sau dưới sự hỗ trợ của các bác sĩ và y tá, anh đến trường thi môn cuối cùng, nhưng anh biết, lần này anh đã thua trên chiến trường thi cử.

Không ai biết bí mật của anh, Chương Tiểu Bồ, anh vì muốn đến trường Nhất Trung để nhìn em một cái mà gặp tai nạn xe.

Anh không hối hận, bởi vì, đây là việc anh nhất định phải làm vào ngày hôm ấy!

...

Tôi đọc thư xong người đỡ đầu, trời ơi, thì ra là như thế.

Thì ra, vào ngày mừng bảy tháng bảy hôm ấy muốn nhìn thấy Chương Tiểu Bồ một lát mà anh gặp tai nạn, trước đây chúng tôi vẫn hàng ngày nhờ khổng tước đưa thư, trong lòng anh cũng áp ủ sự rung động của tuổi mới lớn, thi xong rồi, muốn đến nhìn người con gái mà mình thích một cái, cho dù chỉ là ánh mắt giao nhau một giây thôi cũng được, nhưng anh lại xảy ra tai nạn!

Anh đâu có biết, Chương Tiểu Bồ mà anh muốn nhìn lại hoàn toàn không hề biết gì về chuyện này, còn người luôn canh cánh nhớ nhung về anh lại là một người con gái khác.

Tất cả đều sai rồi, ngay từ đầu đã sai.

Anh vì Chương Tiểu Bồ mà gặp tai nạn, Chương Tiểu Bồ lại không hề hay biết, hàng ngày tôi đều xuất hiện trước số nhà 14 đường Quang Minh, anh cũng không hề hay biết, người con gái vì anh mà cố thủ là Âu Dương Tịch Hạ!

Anh viết trong thư, cũng có thể sẽ từ bỏ việc học ôn lại, cũng có thể sẽ tìm một việc để làm, sau đó chia sẻ gánh nặng gia đình, còn tôi viết thư trả lời cho anh nói, Không, Thẩm Gia Bạch, anh cần phải ôn thi lại, em ủng hộ anh, em đợi anh ở trường đại học!

12. Chương 12: Bờ Biển Màu Hồng, Chương Tiểu Bò Màu Hồng

Mùa hè năm đó của Chương Tiểu Bò vô cùng vui vẻ, không chỉ là việc cô nhận được thông báo nhập học của trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, mà quan trọng hơn cả là tình yêu đầu của cô cũng đã chớm nở vào mùa hè đó. Cô đã chọn được một trong hai người, cuối cùng cũng cùng Lê Minh Lạc trở thành đôi tình nhân ngọt ngào.

Việc đầu tiên mà Chương Tiểu Bò làm là xin tiền bố mẹ mua một chiếc điện thoại di động. Cũng phải, đã là sinh viên rồi, cũng nên có một chiếc điện thoại, cô lại là con gái duy nhất. Bình thường những yêu cầu của cô đều được bố mẹ đáp ứng, huống hồ có một cô con gái thông minh, xinh đẹp cũng khiến bố mẹ được nở mày nở mặt.

Đương nhiên, mục đích cô muốn có di động chỉ là để nghỉ hè có thể gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại cho Lê Minh Lạc.

Mùa hè này, bởi vì chuyến đi Nam Kinh, vì sự anh tuấn cao ráo lịch lãm của Lê Minh Lạc, vì những nụ hôn triền miên và ánh mắt khao khát, khiến trái tim cô như muốn cất cánh bay lên, tin nhắn đầu tiên cô đã viết thế này: Hey, chào anh, anh thử đoán xem em là ai?

Cô tự cảm thấy mình thật thông minh, cô đang chơi một trò chơi.

Tin nhắn trả lời nhanh chóng được gửi lại, Chương Tiểu Bò mở ra xem, nhưng rất thất vọng, bởi vì đối phương hỏi cô, Em là ai? Cô cho rằng, Lê Minh Lạc sẽ lập tức nhận ra cô ngay khi đọc tin nhắn.

Cô gửi lại một tin nữa, Em là một người quen của anh.

Lần này, cô đột nhiên muốn thử trò chơi này đến cùng, bởi vì, cô thấy nó rất hấp dẫn.

Là Trần Hòa Hòa phải không? Có phải đã từ Bắc Kinh trở về rồi, anh còn định đi đón em cơ đấy.

Tin nhắn trả lời khiến Chương Tiểu Bò ngây ra mất một lúc, sao lại ở đâu ra một Trần Hòa Hòa nào thế, nghe khẩu khí có vẻ rất thân thiết với cô gái tên Trần Hòa Hòa ấy, thật hết sức lạ lùng.

Chương Tiểu Bò có chút tức giận, nhưng lại tiếp tục gửi tin nhắn cho anh ta, Em không phải là Trần Hòa Hòa, chúng ta là bạn học cũ, anh quên em rồi sao?

Cô dứt khoát dụ dỗ anh ta vào vùng nguy hiểm, lẽ nào anh ta đã học đến năm thứ hai rồi mà chưa từng yêu ai? Hay là, anh ta đã từng có một tình yêu lay động trời đất? Nghĩ như thế, cô bỗng nhiên có cảm giác ghen tuông, thật chẳng ra sao. Chương Tiểu Bò mười tám tuổi mà cũng đã nếm mùi vị của ghen tuông rồi đấy, hơn nữa, đây lại là lần đầu tiên cô yêu một người con trai.

Oh, vậy thì là Trần Hồng Ảnh rồi, em là Hồng Ảnh phải không? Anh đã mong em quay về biết bao nhiêu, có một vài chuyện, anh thật sự cần phải giải thích.

Xem đấy, lại ở đâu ra một Trần Hồng Ảnh nữa, Chương Tiểu Bò đã cảm thấy mình tức giận thật rồi, đang định trả lời, thì chuông điện thoại reo.

Đèn nhấp nháy liên tục, là Lê Minh Lạc gọi tới, anh ta không muốn nhắn qua nhắn lại nữa, anh ta muốn biết người con gái kia là ai.

Điện thoại cứ reo mãi như thế, Chương Tiểu Bò nằm trên giường của mình, ôm con chó bông, vốn không định nghe, cô chuyển sang chế độ rung, điện thoại rung liên tục, trái tim cô như cũng rung theo. Chiều hôm nay khiến người ta cảm thấy vô vị vô cùng, thậm chí, không thể nói rõ là lí do vì sao, Chương Tiểu Bò rõ ràng muốn khóc.

Điện thoại đổ chuông phải đến hơn mười lần, sau đó, lại dùng số khác để gọi đến, chắc là mượn di động của bạn. Số điện thoại lạ nhấp nháy hiện lên trên màn hình liên tục nhưng Chương Tiểu Bò vẫn không nghe. Không thể có chuyện ai đó biết được số của cô, số này cô vừa mua ở một cửa hàng lưu động, đến bố mẹ cô còn chưa biết, người khác làm sao biết được chứ?

Xem ra, là Lê Minh Lạc muốn thăm dò cô.

Cô không nghe, điện thoại reo liên tục, gần nửa tiếng đồng hồ, nhấp nha nhấp nháy. Điện thoại trên con chó bông run bần bật, nó rung, trái tim Chương Tiểu Bò cũng rung theo.

Sau đó, một tin nhắn được gửi tới.

Em thật vô vị, Lê Minh Lạc viết, Em là một cô gái nhạt nhẽo, tại sao lại muốn trêu anh? Còn không chịu nghe điện nữa? Tại sao? Rút cục em là ai?

Chương Tiểu Bò thật sự bị tổn thương, cô vốn nghĩ, người đầu tiên mà Lê Minh Lạc nghĩ đến sẽ là cô, bởi vì khi cô còn ở Nam Kinh đã từng nói, nếu em có di động, tin nhắn đầu tiên em sẽ gửi cho anh, huống hồ rõ ràng số điện thoại là số của vùng khác.

Cô nhắn trả lời, Em là ai có quan trọng không?

Tin nhắn ngay sau đó của Lê Minh Lạc khiến cô càng thất vọng, ba từ: Không quan trọng.

Chương Tiểu Bò nằm lên trên người chú chó bông, khóc rống lên.

Tắt máy, cô lật giở vài cuốn tạp chí thời trang, cảm thấy mình ảm ức chết mất, dần vật bứt rứt. Cô cảm thấy giờ mình giống như một cây chuối rừng, xanh tốt một mình, nở hoa đỏ rực cũng không ai biết. Chẳng trách có nhà thơ đã từng viết, Anh đào màu đỏ, Chuối tiêu màu xanh, Nhưng trái tim, vẫn lạnh lẽo cô đơn.

Cô nặng nề chìm vào giấc ngủ, trời tối mới mở máy lại.

Có hơn mười tin nhắn.

Lê Minh Lạc hỏi, Rút cục em là ai? Là Hòa Hòa? Hay Hồng Anh?

Chương Tiểu Bò đọc từng tin từng tin một, càng đọc càng đau lòng.

Đến tin cuối cùng, Lê Minh Lạc hỏi, Có phải là Tiểu Bò không?

Khi đọc đến tin nhắn này, nước mắt Chương Tiểu Bò lăn chã rơi xuống, cô quá tủi thân, đúng là thế, là tủi thân, bởi vì cô là người con gái cuối cùng mà Lê Minh Lạc nhớ đến, mà mấy người trước đó chắc chắn là có quan hệ không bình thường với Lê Minh Lạc.

Cô bấm điện thoại gọi cho anh ta.

Chuông reo ba tiếng, Lê Minh Lạc đã nghe máy.

Là em, cô nghẹn ngào nói.

Thật quá tủi thân, vì vậy, cô nói xong hai từ “là em” liền cảm thấy mình không thể kìm chế được nữa: Là em, vẫn luôn là em, tại sao anh lại không biết?

Cô oán trách, nước mắt nhạt nhòa.

Lê Minh Lạc ở đầu dây bên kia dường như rất lo lắng, Chương Tiểu Bò, em đừng khóc mà, anh đâu có biết là em chứ, anh cứ nghĩ phải sau khi nhập học em mới mua điện thoại, xin em đừng khóc, em mà khóc, anh sẽ rất rối bời, nghe lời anh, đừng khóc...

Anh ta càng nói như thế, nước mắt của Chương Tiểu Bò rơi xuống càng nhiều, cuối cùng, đã vỡ òa ra nước nức.

Anh ta an ủi dỗ dành Chương Tiểu Bò, Chương Tiểu Bò, đừng khóc, anh sai rồi, gặp mặt em cứ đánh cho anh một trận có được không? Anh để em bạt tai anh có được không? Chương Tiểu Bò, em mà khóc là trái tim anh cũng như tan vỡ, em không biết là anh yêu em biết nhường nào...

Đang định nói tiếp thì điện thoại bị ngắt đột ngột, Chương Tiểu Bò gọi đến, tổng đài trả lời, không liên lạc được.

Haizz, đêm nay càng thêm u sầu.

Cô thậm chí không ra ngoài ăn cơm tối, nói là mình không đói, rồi đi ngủ sớm. Sau đó ngồi xem lại những lá thư mà Lê Minh Lạc đã gửi ình, chữ Lê Minh Lạc khá đẹp, cũng rất văn vẻ, trong thư nhiều lần còn bàn đến những lý luận văn học to lớn. Chương Tiểu Bò thích Trương Ái Linh, Lê Minh Lạc nói, thực ra Trương

Ái Linh viết không tốt bằng Hồ Lan Thành, em đã từng đọc “Nữ tử Dân quốc” chưa, văn phong của họ Hồ này rất tinh tế. Đương nhiên, anh ấy còn bình thơ của Hải Tử, Eliot... Một chàng tài tử học Trung văn, dường như đến đâu cũng thể hiện sự hiểu biết rộng lớn của mình, nhưng đối với một người thiếu nữ thanh xuân mà nói, chỉ riêng cái tiếng là sinh viên khoa văn của trường Nam Kinh cũng đủ để được sùng bái rồi, cho dù Lê Minh Lạc có nói tới một bài thơ mà Chương Tiểu Bồ không thích, nhưng khi Chương Tiểu Bồ nghe, vẫn cảm thấy rất khác biệt, cảm giác không giống với những người khác.

Buổi tối, cô đã mơ rất nhiều giấc mơ đẹp, giấc mơ khiến cô khó quên nhất là Lê Minh Lạc hôn cô.

Lê Minh Lạc nhẹ nhàng hôn lên trán cô, vô cùng trong sáng. Chương Tiểu Bồ nghĩ, chẳng phải anh ấy nói thích hôn môi mình hay sao? Sao giờ lại hôn lên trán?

Cô nói: Anh hãy hôn môi em đi.

Khi nói ra câu đó, mặt Chương Tiểu Bồ ửng hồng.

Một người con gái yêu cầu một người con trai hôn mình, đây đúng là việc khiến người ta phải đỏ mặt.

Lê Minh Lạc vẫn hôn lên trán cô, Chương Tiểu Bồ tức giận: Thật chẳng còn mặt mũi nào nữa, đã bảo anh hôn môi, sao vẫn cứ hôn lên trán?

Cô dẩu môi, quay lưng lại với Lê Minh Lạc.

Lê Minh Lạc ôm Chương Tiểu Bồ từ phía sau, sau đó nhẹ nhàng quay mặt cô lại, cúi đầu xuống tìm môi cô.

Đang định hôn, Chương Tiểu Bồ liền tỉnh giấc.

Tỉnh rồi mới biết là mình nằm mơ.

Bởi vì là mơ, cho nên vô cùng buồn bã, sao lại là một giấc mơ chứ? Thật đáng tiếc.

Bởi vì vừa mới chạm môi vào môi, không tỉnh sớm hơn hay muộn hơn, lại tỉnh đúng lúc đó, thật chán!

Cô nhận ra trời đã tờ mờ sáng, thế là lôi tấm ảnh mà Lê Minh Lạc gửi cho cô ra xem, trong không gian rộng lớn, cô nhìn thấy Lê Minh Lạc đứng yên trên Vũ Hoa đài, vô cùng thanh tú, vô cùng hấp dẫn. Nước mắt cô bất giác lại rơi xuống, thì ra tình yêu chính là như thế này, muốn quên không quên được, trong lòng trăm mối tơ vò, giận anh ấy nhưng lại nhớ anh ấy, vừa nghe điện thoại, nghe anh ấy dỗ dành, đã lại quên hết. Vốn đã tự hứa với mình không thêm quan tâm tới anh ấy nữa nhưng trong giấc mơ lại mơ thấy anh ấy hôn mình.

Thật đúng là buồn phiền muốn chết!

Sáng sớm cô lại gọi cho Lê Minh Lạc, đối phương đã tắt máy, chắc vẫn chưa sạc pin.

Chương Tiểu Bồ quyết định phải đến trường học một chuyến, hoặc là tìm người bạn nào đấy để đi chơi cho khuây khỏa, nếu không cô thấy vô vị quá. Bố mẹ đều đã đi làm cả rồi, niềm vui thích lớn nhất của cô chính là thử quần áo, thay một bộ rồi đứng trước gương xoay xoay, sau đó lại thay bộ khác, hết bộ này tới bộ khác không biết chán. Thử quần áo đương nhiên kiểu tóc cũng phải thay đổi theo, thế là cô đã tiêu tốn rất nhiều thời gian để đứng trước gương ngắm nghía. Không biết đã có ai từng nói rằng, những cô gái thích soi gương chưa chắc đã là những cô gái tốt, bởi vì họ chỉ biết yêu bản thân mình.

Đương nhiên phải yêu bản thân mình rồi, tại sao lại không chứ? Chương Tiểu Bồ nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương, ngũ quan được sắp xếp hết sức tinh tế, hấp dẫn hơn cả Củng Lợi, khí chất hơn cả Chương Tử Di, tại sao lại có thể không yêu bản thân mình chứ?

Chương Tiểu Bồ hôm ấy đã đến tìm tôi. Chúng tôi cứ ngồi ngẩn ra rất lâu ở bên bờ biển, mỗi người tự suy nghĩ chuyện riêng của mình. Cô ấy có vài lần nhắc đến cái tên Lê Minh Lạc, sau lại nói không có hứng thú nữa.

Còn Thẩm Gia Bạch là bí mật của tôi, tôi không nói gì cả, cứ ngồi đó nhìn ra biển xa, đột nhiên có cảm giác mọi thứ thật mong manh, đời người cũng mong manh biết bao, đại dương này nhìn giống như một giọt nước mắt của địa cầu, cứ chảy mãi không ngừng, xanh mãi không thôi.

Chương Tiểu Bò nhận một cuộc điện thoại trong chiều hoàng hôn, thần thái của cô ấy lập tức trở nên khác lạ, khuôn mặt để lộ ra những sắc thái vui tươi. Cô ấy đi ra ngoài mấy bước, đứng cách tôi khoảng năm, sáu mét, tôi thấy dường như cô ấy rất kích động. Sau đó cô ấy nhanh chóng nói lời tạm biệt với tôi, tôi không hỏi là đã có chuyện gì, nhưng ngầm cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lê Minh Lạc.

Con gái mà, chỉ khi nhắc đến người con trai mà mình thích mới có ánh mắt như thế.

Cảm giác của tôi rất chính xác, đúng là có liên quan đến Lê Minh Lạc.

Lê Minh Lạc đến đây.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này tôi mới biết.

Ngày hôm đó, Chương Tiểu Bò cố ý muốn tách khỏi tôi để nghe điện thoại, khi nghe thấy Lê Minh Lạc hỏi rằng giờ cô ấy đang ở đâu, lúc đầu còn hờn dỗi nói: Anh quan tâm đến em làm gì, em thích ở đâu thì ở đó thôi. Bởi vì vừa cãi nhau xong, trong lòng Chương Tiểu Bò vẫn còn thấy ảm ức, ít ra thì cô cho rằng Lê Minh Lạc nên đổ dành cô, chuyện không thể nói xong là xong như thế được.

Vậy em đoán xem anh đang ở đâu nào? Giọng Lê Minh Lạc vui vẻ khác thường.

Anh đang ở đâu? Lúc ấy Chương Tiểu Bò vẫn nghĩ Lê Minh Lạc đang cố làm mình vui, cô nói: Ở Nam Kinh tụ tập bạn bè phải không? Gặp Trần Hòa Hòa và Hồng Ảnh rồi chứ? Con gái thường là như thế, cả đời sẽ không quên được tên của người con gái mà người con trai mình thích từng nhắc đến, cho dù chỉ là quan hệ bạn học bình thường, thì cô vẫn coi họ như kẻ thù của mình.

Anh đang ở cạnh em, thành phố A, đang ở ga tàu.

Chương Tiểu Bò á lên một tiếng, sau đó bắt đầu kích động: Thật không, không thể nào?

Dù sao giờ anh cũng đã là người bơ vơ rồi, không ai đến đón anh, e là anh đành ngủ lại ở ga tàu một đêm vậy.

Anh đợi đấy, em sẽ đi đón anh ngay. Giọng Chương Tiểu Bò như run lên, thậm chí cô còn không kịp về nhà thay quần áo, mặc chiếc quần bò mài màu xanh và đi dép lê chạy như bay đến ga tàu hỏa!

Còn gì ngọt ngào hơn cuộc gặp gỡ của những đôi tình nhân vừa mới cãi nhau xong đây?

Khi Chương Tiểu Bò nhìn thấy Lê Minh Lạc, cô đã lao về phía anh ta như một chú chim nhỏ, sau đó nũng nịu nói: Trên trời rơi xuống hay sao thế, làm giun trong bụng người ta chắc, sao lại biết em đang nhớ anh đến chết mất... Cô cứ nói như thế, người cũng bắt đầu thở gấp gấp. Còn Lê Minh Lạc nhìn rất phong trần, kéo tay Chương Tiểu Bò nói: Tối qua em tức giận như thế, anh sợ quá, vì vậy phải chạy tới đây.

Vào giây phút bị Lê Minh Lạc đột nhiên tóm chặt lấy tay, trong lòng Chương Tiểu Bò tràn ngập sự ngọt ngào và xót xa, người con trai này sợ cô giận, sợ cô khóc, đã đi hơn một nghìn cây số tới thăm cô, có thể không cảm động sao?

Huống hồ, lúc này tình yêu của Chương Tiểu Bò đang trong thời kì nồng đượm, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ đến anh ta.

Cô gọi điện về nhà, nói dối: Mẹ, con đang ở cùng Tịch Hạ, gặp gỡ bạn bè, tối nay con không về, con ở nhà Tịch Hạ.

Chương Tiểu Bò đứng trước mặt Lê Minh Lạc nói dối, lúc đó, Lê Minh Lạc ôm lấy cô từ phía sau, cảm giác rất buồn, nhưng cố gắng nhịn để không bật cười. Thật xấu quá, cô bỏ điện thoại xuống, Lê Minh Lạc, anh đúng là đồ xấu xa.

Vậy em có nhớ kẻ xấu xa này không?

Chương Tiểu Bò hơi hất đầu lên, đắc ý nói: Anh đoán xem.

Vậy thì, để đầu lưỡi anh đoán đi.

Nói xong, Lê Minh Lạc ôm chặt lấy Chương Tiểu Bò, sau đó say đắm hôn cô, Chương Tiểu Bò không ngờ, giấc mơ lại trở thành hiện thực, thì ra đơn giản như thế, chính vào buổi tối của ngày hôm qua, cô còn mơ Lê Minh Lạc hôn mình!

Bọn họ đứng ở một góc khuất hôn nhau rất lâu. Trời đã tối hẳn, nhưng Chương Tiểu Bò còn chê chưa đủ tối, đèn đường vẫn sáng quá, sáng tới mức khiến người ta bị choáng váng, cô nói: Ở khách sạn ven biển đi, ở đó điều kiện phục vụ tốt nhất. Lê Minh Lạc nói: Không cần, không cần phải đắt như thế, ở đại một chỗ nào đấy cũng được rồi.

Không được, phải ở nơi tốt nhất.

Không cần, có em ở đâu cũng là thiên đường cả. Những lời Lê Minh Lạc nói khiến Chương Tiểu Bò cảm thấy thật ấm lòng, cô quần lấy anh ta: Vậy thì, ở một khách sạn nhỏ cạnh bờ biển, chỉ hơn ba mươi tệ nhưng cũng rất sạch sẽ, hơn nữa, còn nhìn thẳng ra biển, được nghe tiếng sóng và ăn hải sản.

Đương nhiên là được, Lê Minh Lạc nói: Nghe cứ như là đi trăng mật ấy nhỉ.

Đáng ghét, Chương Tiểu Bò mắng yêu anh ta một câu, nhưng trong lòng cảm giác ngọt ngào vô hạn.

Thật ra, khi cô nói những lời dối trá đó, trong lòng cô vô cùng sợ hãi, nhưng Chương Tiểu Bò lại khao khát được ở riêng với Lê Minh Lạc, chỉ có cô và anh ta, mãi mãi, chỉ cần ở bên nhau là được. Cô trách thời gian trôi quá nhanh, cứ như mọc thêm chân vậy, nhìn xem, vừa mới ra ga đón đó mà đã là chín giờ tối rồi.

Trong khách sạn nhỏ bên bờ biển, bọn họ ở lì trong phòng không ra ngoài.

Chỉ là, nếu không phải Lê Minh Lạc ôm Chương Tiểu Bò thì là cô lười biếng nằm trong lòng Lê Minh Lạc. Bọn họ quần quýt lấy nhau rất lâu, đã mấy lần Lê Minh Lạc luồn tay xuống vùng bụng dưới của Chương Tiểu Bò nhưng cô đều đẩy tay anh ta ra: Không, không, cô nói không, vô cùng kiên quyết, hôn thì được, tiến xa hơn làm sao có thể được chứ?

Đúng vậy, làm sao có thể?

Chương Tiểu Bò mười tám tuổi vẫn còn rất xem trọng cơ thể mình.

Cô có thể buông lời trêu đùa với bọn con trai trên giấy hoặc qua điện thoại, nhưng trong thực tế, cô vẫn sợ, vẫn nhát gan bởi vì cô hiểu, mất đi thứ đó có nghĩa là gì.

Bọn họ quần lấy nhau mà hôn không rời, cuối cùng, môi Chương Tiểu Bò như tê đi.

Môi của Lê Minh Lạc cũng tê, chín giờ ba mươi, Lê Minh Lạc nói: Anh đói rồi.

Lúc này Chương Tiểu Bò mới nhớ ra, cô và Lê Minh Lạc còn chưa ăn cơm!

Ở cách bờ biển khoảng một trăm mét, họ tay trong tay đi đến một quán ăn lớn rất đông khách, vừa ăn đồ nướng vừa uống bia. Chương Tiểu Bò gọi một đĩa tôm cay, ốc xào, ốc hương, còn rất nhiều các món nướng như cá nướng... Hai người gọi thêm mấy chai bia của địa phương, Chương Tiểu Bò nói: Em không biết uống bia đâu. Lê Minh Lạc đáp: Tối nay trăng đẹp thế này, sao có thể không uống, chỉ có điều, người còn đẹp hơn cả trăng.

Bọn họ chọn ngồi ở một nơi cách xa đám thực khách ồn ào, ngồi cạnh bờ biển bắt đầu ăn hải sản và uống bia.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Chương Tiểu Bò uống bia, nhưng buổi tối hôm đó là lần cô uống nhiều nhất, cô dần dần cảm thấy mình bắt đầu say, rất say, nhìn Lê Minh Lạc thành ra hai người.

Lê Minh Lạc hỏi: Em cười ngây ngô gì thế? Chương Tiểu Bò nói năng lắp bắp: Em cười anh sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây? Làm em sợ chết khiếp, nhưng trong lòng lại vui vô cùng, sự vui sướng đó, chỉ mình em biết.

Lê Minh Lạc bẹo mũi cô: Vui thế nào?

Dù sao thì cũng là vui, trái tim đập rộn ràng, nhìn thấy anh, mờ mờ ảo ảo, chẳng giống người thật gì cả.

Phải vậy không? Lê Minh Lạc đang ngồi phía đối diện chạy tới bên cạnh Chương Tiểu Bồ, thơm nhẹ lên trán cô: Phải vậy không?

Không phải. Chương Tiểu Bồ nũng nịu nói.

Lê Minh Lạc ôm lấy cô, sau đó đi về phía biển, nước biển như muốn nhấn chìm hai người họ, Chương Tiểu Bồ kêu lên thất thanh, tiếng kêu đó nghe thật hấp dẫn. Là thật không? Lê Minh Lạc hỏi.

Thật thật, Chương Tiểu Bồ vòng lên phía trước, hôn Lê Minh Lạc một cái: Chúng ta không đến nỗi đi tự tử vì tình đấy chứ? Em không muốn chết, em muốn anh phải yêu em thật nhiều.

Uống tới gần mười một giờ, bọn họ lên một chiếc thuyền nhỏ bên bờ biển.

Hai người nằm trên thuyền, ngắm nhìn bầu trời đầy sao, còn có cả ánh trăng vàng vạc, tiếng sóng biển rì rào vọng lại, tiếng người xa dần, họ lặng lẽ nằm bên nhau, Lê Minh Lạc nói, Chương Tiểu Bồ, anh muốn hôn em có được không?

Chẳng phải đã hôn rồi sao? Hôn từ lâu rồi còn phải hỏi.

Không phải, Lê Minh Lạc đáp, anh muốn hôn chỗ đó.

Chỗ nào?

Chỗ kia kìa!

Mặt Chương Tiểu Bồ đỏ bừng lên, cũng may trời tối, nên không ai nhìn thấy gì, cô nói: Không được, không... Từ không còn chưa buột ra khỏi miệng, thì đã cảm thấy quần của mình bị kéo xuống, đang định giăng ra, đã bị hôn rồi.

Cô khóc rống lên, tiếng khóc rất uyển chuyển, rất hấp dẫn, Lê Minh Lạc hôn cô, Chương Tiểu Bồ, anh sẽ tốt với em.

Câu nói thối nát đó Chương Tiểu Bồ nhớ mãi.

Sau này có rất nhiều lần ông nói câu đó, nhưng Chương Tiểu Bồ đã sớm coi nó là một câu nói thối nát, tốt với em? Giờ này phút này anh ta muốn bạn, đương nhiên phải tốt với bạn. Nhưng ngày hôm ấy, Chương Tiểu Bồ cảm động tới phát khóc, lật người lại ôm chặt lấy Lê Minh Lạc nói, Lê Minh Lạc, em yêu anh.

Cô say quá rồi, được Lê Minh Lạc công về khách sạn, vừa vào phòng đã ôm nhau hôn điên cuồng, chân vẫn còn dính đầy cát, nhưng đã không còn nghĩ được gì nữa rồi.

Cuối cùng, trên giường cũng đầy cát.

Lưng của cô đè lên cát rất đau, nhưng không nghĩ được gì nữa!

Cô mê man say đắm bị Lê Minh Lạc cởi bỏ quần áo, lần này, Lê Minh Lạc không hỏi cô nữa, mà cứ thế đi thẳng vào trong cô, cô kêu lên một tiếng, sau đó chỉ cảm thấy từng thớ thịt của mình như nóng lên, dường như có thứ gì đó vừa phun ra.

Cô dùng sức để cơ thể mình nằm gọn trong cơ thể Lê Minh Lạc, sự khao khát đã phải kìm nén bao lâu nay đã bùng nổ vào giây phút ấy. Đây là lần đầu tiên của cô, không tốt đẹp như trong tưởng tượng, nhưng cũng không quá tệ, chỉ cảm thấy nóng, đau, chỉ cảm thấy như rất quen thuộc. Đúng thế, trong mơ cũng đã từng tưởng tượng như thế này, có điều không phải là Lê Minh Lạc, rất mơ hồ, không rõ ràng, rút cục là ai? Cô không biết.

Đau không? Lê Minh Lạc hỏi.

Ừm. Chương Tiểu Bồ đáp.

Cát rất nhiều, dính ở chân họ, đầu gối Lê Minh Lạc đã bị xước, anh ta bật đèn, nhìn thấy vết máu hồng trên ga trải giường, anh ta ôm lấy Chương Tiểu Bồ: Em vẫn còn trinh?

Câu nói đó khiến Chương Tiểu Bồ rất đau lòng, cô cười cười nói: Anh đã nghĩ thế nào?

Lê Minh Lạc trả lời: Anh xin lỗi.

Câu “anh xin lỗi” càng khiến Chương Tiểu Bồ đau lòng hơn, cô cảm thấy có thứ gì đó đã mất đi và không bao giờ quay trở lại nữa.

Sau việc đó, họ cùng nhau đi tắm, Lê Minh Lạc nói, Chương Tiểu Bồ em đúng là có một thân hình ma quỷ, hấp dẫn hơn bất kì người con gái nào anh đã gặp trước đây.

Những câu nói như thế khiến Chương Tiểu Bồ rất khó chịu. Cô biết, đây không phải là lần đầu tiên của Lê Minh Lạc, nếu không đã không hỏi cô một câu như thế. Còn cô, lại cứ nghĩ rằng mình là lần đầu tiên của Lê Minh Lạc nên có chút tủi thân. Sau khi Lê Minh Lạc tắm xong đi ra, cô ở một mình trong nhà tắm rất lâu, cát đã trôi hết rồi, đang chảy dưới chân cô, bao nhiêu là cát như thế, cô giẫm lên chúng, tự nhiên cô thấy buồn.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, cô không còn là trinh nữ nữa.

Vậy thì là gì? Cô cũng không thể nói rõ ràng được, dù sao thì cũng không giống như cô tưởng tượng. Cô thà chưa từng lên giường với Lê Minh Lạc, thà rằng bọn họ vẫn đang trong thời kì yêu đương tìm hiểu, thà rằng quay trở lại thời điểm anh vừa xuống ga tàu, vừa xuống đã kéo tay cô, cảm giác đó, tốt hơn bây giờ gấp mười lần.

Sau khi Lê Minh Lạc chìm vào giấc ngủ sâu, Chương Tiểu Bồ vẫn còn đang thao thức, vẫn mở mắt dăm chiêu.

Trăng vẫn sáng giống như một viên bảo ngọc màu xanh, xanh như thế, sáng như thế.

Cô cứ nghĩ mình sẽ không khóc, nhưng khi nhìn trăng, nước mắt cứ lăn chã rơi xuống, nhẹ nhàng thấm ướt gối, cô đặt cánh tay mình vòng qua người Lê Minh Lạc, sau đó ngủ thiếp đi.

13. Chương 13: Tháng Chín Bạc Hà Mát Lạnh

Tháng tám hoa quế thơm, tháng chín bạc hà mát lạnh.

Tôi và Chương Tiểu Bồ cùng đến trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, tôi học khoa tiếng Pháp, Chương Tiểu Bồ học khoa tiếng Nhật, chúng tôi bắt đầu cuộc sống sinh viên của mình.

Còn Thẩm Gia Bạch chọn ôn lại.

Anh hỏi tôi qua thư, Chương Tiểu Bồ, em có chắc chắn muốn anh học ôn lại không?

Khi đọc câu hỏi này, tôi đã trả lời rất kiên quyết, Đương nhiên, nhất định phải ôn lại.

Câu hỏi này thân thiết như hỏi người thân, Thẩm Gia Bạch được coi là một học sinh thi trượt nổi tiếng, nên rất nhiều trường trung học tranh giành để nhận anh. Anh chọn trường Nhất Trung, trong thư anh nói, Bởi vì ở trường Nhất Trung có mùi vị của em.

Nhưng anh không biết, tôi chọn Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh là vì anh. Nếu không phải vì anh, tôi có thể chọn Đại học Bắc Kinh hoặc Thanh Hoa, nhưng chính vì anh, tôi cần phải chọn Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, tôi phải tiếp tục câu chuyện dối trá ngọt ngào này, chẳng có cách nào khác, đây là tình yêu đầu tiên, mối tình đầu tiên, là cảnh liêu của mùa xuân đã vượt cảnh vênh vang trong lòng tôi, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Khi anh nhận được lá thư được gửi về từ trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, có thể tượng tượng được sự kích động trong lòng anh. Thẩm Gia Bạch nói, Chương Tiểu Bồ, anh sẽ không khiến em phải thất vọng đâu, anh nhất định sẽ cố gắng.

Ngày đầu tiên nhập học, tôi gặp một người con trai có tên là Xuân Thiên.

Anh đi một chiếc xe đạp rất cũ kĩ, anh đã đâm vào tôi khi rẽ sang đường, bởi vì lúc ấy tôi đang run rẩy cầm một lá thư gửi cho Thẩm Gia Bạch. Tôi chỉ chăm chú cúi đầu bước đi, không để ý ở chỗ rẽ đó xuất hiện một người con trai.

Tôi ngã, váy bị rách.

Rất hiển nhiên, anh hoảng sợ, sau khi đỡ tôi đứng dậy nói: Em không sao chứ?

Không sao, không sao. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mắt mình là một người con trai cao lênh khênh, đang cười, răng trắng bóng, trên người tỏa ra mùi hương bạc hà dễ chịu.

Anh không được đẹp trai lắm, nhưng mang lại cảm giác gần gũi cho người đối diện.

Tôi biết có rất nhiều nam sinh viên muốn làm quen với những nữ sinh mới nhập trường, sau đó may mắn thì có thể yêu nhau, nhưng tôi sẽ không bao giờ cho người như vậy có cơ hội, bởi vì trong tim tôi chỉ có Thẩm Gia Bạch.

Anh là Nghê Xuân Thiên, nếu có chuyện gì anh đưa em đến cơ sở y tế của trường kiểm tra nhé, còn nữa, váy em rách rồi, anh đền em một cái khác nhé?

Không không, tôi nói, không cần đâu.

Nói xong tôi bỏ chạy. Tôi rất ít tiếp xúc với cánh con trai, từ ngày xưa khi còn học trung học, tôi luôn là một cô gái nhút nhát hướng nội, với Thẩm Gia Bạch cũng là tình yêu trên giấy, đây là lần đầu tiên đứng gần một người con trai như thế này.

Chạy rất lâu tôi mới quay đầu lại nhìn, tôi phát hiện anh vẫn đứng nguyên tại chỗ. Thàng chín dưới bóng cây bạch dương, người con trai tên Xuân Thiên đã dựng xe vào tôi đang đứng đó.

Lễ khai giảng, bởi vì điểm số của tôi cao nhất nên hội sinh viên đề cử tôi đại diện cho toàn bộ tân sinh viên đứng lên phát biểu trước toàn trường. Tôi chối đây đẩy, bởi vì không muốn lên phát biểu, nhưng Chương Tiểu Bò nói: Đi, nhất định phải đi, bởi vì vẻ vang như thế cơ mà. Đây là một việc tốt.

Những việc như thế này, nếu là Chương Tiểu Bò, cô ấy nhất định sẽ xử trí rất khéo léo, nhưng đáng tiếc là họ lại chọn tôi! Đây là lần đầu tiên tôi phát biểu trong một tình huống long trọng như thế này, hướng hồ, lại còn có thể viết để kể cho Thẩm Gia Bạch nghe, vì vậy, cuối cùng tôi quyết định đi.

Sau khi Thẩm Gia Bạch biết liền nói, Nhất định phải đi, anh tin em sẽ nói rất hay, bởi vì, em chẳng phải vẫn là người dẫn chương trình cho các buổi dạ tiệc ở trường Nhất Trung hay sao?

Haizz, anh vẫn coi tôi là Chương Tiểu Bò.

Đương nhiên, cũng sẽ có anh chị sinh viên khóa trước đứng lên phát biểu, tôi không ngờ lại chính là Xuân Thiên.

Trước khi lên sân khấu, tôi và anh đều ở sau cánh gà, anh nhìn tôi, cười nói: Chúng ta thật có duyên.

Ai có duyên gì với anh? Xì!

Hai chân tôi như run lên, anh đưa cho tôi một viên kẹo bạc hà nói: Ăn kẹo đi, sẽ trấn tĩnh lại ngay, năm ngoái anh cũng từng đại diện tân sinh viên phát biểu, khi ấy cũng giống như em, căng thẳng tới mức mặt trắng bệch cả ra.

Ai căng thẳng chứ? Tôi giải thích. Anh nhất quyết bắt tôi phải ăn, tôi nhận lấy, ăn luôn viên kẹo bạc hà đó, cảm giác quả nhiên lạnh lạnh mát mát, khi ra sân khấu mặc dù vẫn còn run, nhưng cuối cùng cũng đã hoàn thành bài phát biểu hết sức thuận lợi.

Tôi lùi về phía sau sân khấu thì anh đi lên, anh nói rất hay, thậm chí không cần dùng bản nháp. Tôi không ngờ người con trai đứng phải mình lại ưu tú như thế, bên cạnh có bạn nói: Hey, thì ra là chủ tịch hội sinh viên của trường mình, thật giỏi quá!

Anh chính là chủ tịch hội sinh viên trong truyền thuyết đó sao?

Đợi anh đi xuống, tôi gọi anh một tiếng chủ tịch, anh chỉ cười hì hì đáp: Vì nhân dân phục vụ.

Buổi tối có thời gian không? Mời em ăn cơm, chọn một hàng bé nhất gần trường, không được vượt quá năm mươi tệ, anh nghèo mà chí cũng ngắn, đắt quá là không thể mời được em đâu, xem như là để nói lời xin lỗi vì đã đâm vào em, được không? Còn cái váy, đừng có bắt anh phải đền nữa.

Không cần đâu. Tôi khách sáo nói, thái độ của chủ tịch đã khiến em cảm động lắm rồi, không cần phải mời cơm đâu, món cà xào ở căng tin trường rất ngon, cảm ơn anh.

Tôi biết, nếu không có Thẩm Gia Bạch, tôi và Xuân Thiên cũng có thể nhờ việc này mà nên duyên, tình yêu trong trường đại học, có mối tình nào không được bắt đầu từ những chuyện nhỏ đâu?

Xuân Thiên có chút ủ rũ, mùi bạc hà từ tôi lan tỏa khắp trong không khí. Không lâu sau, nữ sinh trong kí túc xá nữ ầm ầm lao vào yêu đương, người thì tìm bạn học cũ, người thì yêu sinh viên của thành phố khác đến đây học, thư từ qua lại dày đặc, còn thường xuyên xuống dưới lầu gọi điện thoại, mỗi cuộc điện thoại kéo dài ít nhất nửa tiếng.

Tôi vẫn viết thư cho Thẩm Gia Bạch, mỗi tuần một lá, dưới danh nghĩa của Chương Tiểu Bò.

Tôi đến khu Hải Điện ở Bắc Kinh mua cho anh một cuốn hướng dẫn tuyển sinh, sau đó gửi chuyển phát nhanh, tôi nói, Thẩm Gia Bạch, em tin anh nhất định sẽ thành công.

Ngoài việc cổ vũ cho anh thì dường như tôi rất ít nhắc đến tình cảm giữa hai chúng tôi, mà tình cảm này mong manh biết bao, chỉ là trên giấy, bởi vì người mà anh yêu là Chương Tiểu Bò, là người con gái trong tưởng tượng của anh.

Đương nhiên, tôi vẫn viết những bài tản văn về những việc được nghe, được nhìn thấy ở Bắc Kinh dưới dạng nhật kí gửi cho anh.

Bắc Kinh, Bắc Kinh là một thành phố kì diệu biết bao.

Bầu không khí trang trọng như thế, cuối tuần nào tôi cũng đạp chiếc xe đạp cũ mua lại chưa đến năm mươi tệ đi tham quan khắp thành phố. Tôi không đi tham quan vì một mình tôi, mà muốn gửi chút không khí ở Bắc Kinh về cho Thẩm Gia Bạch.

Tiền Môn và Thiên Kiêu là hai nơi mà tôi hay đến nhất, tôi thích những nơi cổ xưa như thế này, cứ như ở nơi đây vẫn còn lưu lại không khí của âm hồn không tan được vậy.

Tôi dường như nhìn thấy những con người của những năm ba mươi quay về đây để ăn đồ rim và nhìn xe kéo. Tôi kể với Thẩm Gia Bạch về chuyện mình đã đi ăn đồ rim như thế nào, một bát rau to lót ở dưới, thêm một bát to lòng non, đặt lên bếp lửa, điểm rau thơm lên trên, ngon chết đi được.

Mà chỉ mất có mấy đồng!

Tôi nói với Thẩm Gia Bạch, còn cả những món tái ở trong một ngõ nhỏ trước Tiền Môn nữa, rất đúng vị, nhất định là phải chấm với tương gừng, ngon vô cùng! Những nét văn hóa dân gian này khiến tôi chìm đắm, không thể thoát ra được.

Chương Tiểu Bò bận rộn yêu đương với Lê Minh Lạc, từ Nam Kinh đến Bắc Kinh, hai người thay nhau đi đi về về, còn tôi thì bận rộn với việc đi thám hiểm khắp thành phố Bắc Kinh, một mình đạp xe lên Hương Sơn, Trường Thành, Di Hòa Viên, cảm giác tự do cô độc này khiến tôi rất thích. Tôi thích sự cô độc, thích một mình đi lang thang khắp mọi nơi, hơn nữa cảm giác đi bằng xe đạp càng thêm đặc biệt.

Khi tôi viết kể lại cho Thẩm Gia Bạch nghe những trải nghiệm này của mình, anh nói, Chương Tiểu Bò, em thật là một cô gái vừa xinh đẹp vừa đặc biệt, anh, anh thật sự rất rất thích em. Em đã đọc tiểu thuyết của Marguerite Duras bao giờ chưa? Em rất giống bà ấy, cô độc, không giống với mọi người, cảm giác vừa cô đơn vừa khác loài đó, những người phụ nữ như thế là tinh linh của thế gian.

Những lời khen ngợi của anh khiến trái tim tôi đập rộn ràng, nhưng nếu, nếu anh biết tôi là Âu Dương Tịch Hạ chứ không phải là Chương Tiểu Bò thì sao?

Anh yêu cầu tôi gửi anh một bức ảnh, anh nói, Anh muốn nhìn xem trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh trông như thế nào, có được không?

Thật ra là anh muốn nhìn thấy Chương Tiểu Bò.

Cũng may tôi và Chương Tiểu Bò sau khi vào Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh chụp rất nhiều ảnh, cô ấy còn để lại ở chỗ tôi khá nhiều, tôi tìm trong đó một tấm ảnh cô ấy đang ngồi trên thảm cỏ, phía sau là khu giảng đường của trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, tôi viết vào sau tấm ảnh một câu: Vì từ bi, nên thấu hiểu.

Câu nói ấy năm đó Trương Ái Linh đã nói với Hồ Lan Thành.

Giờ, tôi nói với Thẩm Gia Bạch.

Nếu anh thấu hiểu, nếu anh biết, thì tôi cũng đã không tốn công vô ích.

Thỉnh thoảng Chương Tiểu Bò có đến tìm tôi, trên mặt tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ của tình yêu, Tịch Hạ, cậu một mình mà bận rộn gì thế? Sao toàn thấy cậu đạp xe đi ra ngoài một mình. Tôi nói: Mình đi tham quan Bắc Kinh, còn cậu vẫn đang bận rộn yêu đương với Lê Minh Lạc phải không?

Ừ đúng thế, Chương Tiểu Bò nói, Lê Minh Lạc, nói thế nào nhỉ? Chính là kiểu đàn ông xấu xa đó, chính bởi vì anh ấy xấu, nên mình mới không thể rời xa anh ấy.

Anh ta xấu sao?

Xấu lắm. Chương Tiểu Bò đáp: Cậu không biết anh ấy xấu xa thế nào đâu?

Khi nói câu này, thái độ của Chương Tiểu Bò trở nên rất dịu dàng ầm ập, không biết vì sao, mặt tôi đỏ bừng lên.

Tôi không dám hỏi rút cục thì Lê Minh Lạc xấu tới mức nào, bởi vì, có xấu xa tới đâu cũng chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi không thích đàn ông xấu, tôi thích những người đàn ông tốt bụng, cho tôi cảm giác mát dịu, đáng người dong dỏng, tao nhã kiên định, nói qua nói lại nửa ngày, tôi đã vẽ ra hình ảnh lí tưởng về người đàn ông mình mong muốn mô phỏng theo hình ảnh của Thẩm Gia Bạch.

Điều tôi không ngờ được là, cứ dăm ba ngày Xuân Thiên lại đến tìm tôi.

Khi tôi nghe thấy có tiếng người gọi tên tôi ở dưới lầu tôi đã giật mình hoảng sợ, bởi vì, tên của các thành viên trong phòng tôi đa phần đều đã từng có người gọi rồi, tôi là người duy nhất chưa được gọi, một ngoại lệ, khi tôi thò đầu ra ngoài để nhìn xem là ai, tôi lại giật mình thêm lần nữa.

Là anh, mặc một chiếc quần bò sạch sẽ cùng chiếc áo sơ mi màu xám, đứng dưới gốc cây gọi tên tôi.

Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ...

Có chuyện gì không?

Anh cười hì hì: Anh vẫn muốn mời em đi ăn cơm.

Lão tam trong phòng kí túc xá nói, Tịch Hạ, ý nghĩa của việc mời đi ăn cơm là anh ta muốn tán tỉnh cậu đấy.

Vì sợ anh đứng dưới lầu gọi liên tục, tôi phi xuống, sau đó khó chịu nói: Anh không thấy phiền phức sao?

Không phiền.

Em không muốn đi ăn cơm với anh.

Nhưng làm người thì ai chẳng phải ăn cơm chứ, không ăn thì sẽ đói, người là sắt, cơm là thép, em không ăn sẽ gãy đấy, như thế càng chẳng có ai thèm theo đuổi em!

Anh thật đáng ghét!

Vì muốn cho em có một đám người hâm mộ, anh nhất định phải mời em ăn cơm.

Nhưng em không muốn đi ăn cơm cùng với anh.

Em chưa có bạn trai mà, anh đã quan sát mấy tháng rồi, lúc nào cũng thấy em có một mình, giống hệt các cậu con trai mới lớn, tự đạp xe đi khắp thành phố Bắc Kinh. Anh đã nghĩ, kiểu đi du lịch một mình này năm ngoái anh cũng làm như thế, thời nay, thật không dễ dàng gì khi gặp được một người có cùng chí hướng. Anh không có ý gì khác đâu, em đừng nghĩ anh đang muốn tán tỉnh em, anh chỉ muốn chia sẻ một

chút cảm giác đi du lịch khắp Bắc Kinh của mình, nếu có cơ hội thích hợp, chúng ta cùng đi, em nghĩ xem, anh còn thích một mình đạp xe đi vòng quanh thế giới nữa. Hay là, chúng ta hãy tự tạo ra một cơ hội đi?

Còn tạo ra cơ hội gì chứ, đáng ghét!

Tôi cười, sau đó đồng ý đi ăn với anh một bữa cơm, bởi vì anh đã nói một câu rất đúng, ăn cơm có thể tăng thêm tình hữu nghị, huống hồ, người ta đã nói rồi, chỉ muốn tìm một người bạn đồng hành, vốn không có ý định theo đuổi tôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, đây cũng là lần đầu tiên tôi đi ăn cơm với một người con trai, tôi ăn mặc hết sức mộc mạc, chiếc váy khá dài, giày màu trắng hơi cũ kĩ, mặt mộc, tinh thần phần chần chừ cùng anh đi ăn cơm.

Chúng tôi ăn trong một nhà hàng nhỏ cạnh trường.

Gọi bốn món ăn, tổng cộng chưa tiêu hết năm mươi tệ, quả nhiên đúng với tiêu chuẩn anh đưa ra, tôi có chút căng thẳng, nên ăn uống hết sức dè dặt nho nhã. Anh hạ giọng hỏi tôi: Bạn Tịch Hạ, chúng ta có thể không ăn bát đũa không?

Tôi phì cười.

Đúng thế, tôi rất ít cười, tôi luôn cho rằng một người con gái u buồn nhìn sẽ hấp dẫn hơn, nhưng khi gặp Xuân Thiên, anh cứ nói đùa, người con trai tài hoa xuất chúng này từ lúc xuất hiện là lúc nào cũng như đang diễn hài kịch, vì vậy, cuối cùng tôi đã bắt đầu thoải mái ăn ngấu nghiến từng miếng to. Anh nói: Được, anh thấy có khả năng phát triển đấy.

Thế là, chúng tôi trở thành anh em.

Từ đó tôi gọi anh là lão Thiết, có nghĩa là người anh em vô cùng thân thiết.

14. Chương 14: Anh Đứng Cách Tôi Hai Mươi Centimet, Đi Lướt Qua Người Tôi

Cậu được lắm, Tịch Hạ, cậu câu kéo được chủ tịch từ khi nào thế? Anh ấy là chàng trai mà mọi nữ sinh trong trường này đều ngưỡng mộ, một người đàn ông đầy ma lực, cậu khá lắm.

Khi Chương Tiểu Bồ nhìn thấy tôi và Xuân Thiên cùng nhau đi về sau bữa cơm, ngay ngày hôm sau cô ấy đã đến túm lấy tôi và kéo vào một nhà hàng nói là muốn mời tôi ăn cơm, sau đó chất vấn tôi, muốn tôi kể cho nghe.

Kể chuyện gì? Có gì để kể đâu, tôi nói: Anh ấy đâm phải mình, muốn mời mình ăn cơm để chuộc lỗi, mời năm lần bảy lượt, chỉ đơn giản thế thôi, được chưa?

Nhóc ơi, không đơn giản như thế đâu. Cậu phải biết có một từ được gọi là “duyên ngầm”, cậu chính là dạng người như thế. Đây chính là sự hấp dẫn toát ra từ bên trong, cũng giống như mặc quần áo, mỏng tang hở hên nhưng chưa chắc đã gợi cảm, nhưng cậu xem, cậu mặc một chiếc váy dài bằng vải bông cũ kĩ, để mặt mộc, lại chính là một sự hấp dẫn khác, cộng thêm cả sự cô độc của cậu, sự e thẹn của cậu, để nói chuyện với con trai là đỏ mặt, tất cả đều rất gợi cảm.

Cậu nói linh tinh gì thế? Người ta còn nhỏ thế này, gì mà gợi cảm với không gợi cảm!

Nói thật, tôi vẫn luôn nghĩ rằng Chương Tiểu Bồ rất gợi cảm, cô ấy thích mặc những bộ đồ diêm dúa, dù mỏng dù lộ thế nào cũng vẫn dám mặc, vào học ở một trường trăm hoa đua nở như Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, lại càng có môi trường để phát huy! Hơn nữa, cô ấy luôn tận dụng mọi cơ hội để mặc đồ màu hồng, điều này rất đáng sợ, một màu sắc như màu hồng, không cẩn thận sẽ bị người ta cho rằng người mặc nó là người con gái có thân phận đặc biệt, nhưng cô ấy mặc lên lại xinh đẹp như thế, có phong cách như thế!

Sau này Xuân Thiên nói, Chương Tiểu Bồ hướng ngoại, còn tôi hướng nội, người hướng ngoại giống như bông hoa hướng dương nở rộ, người hướng nội giống như đoá dạ hương trong đêm, vấn vương, uyển chuyển khiến người ta phải nao lòng. Chính bởi vì không phô trương, chính bởi vì mang trong mình hương bạc hà và mùi hương loài bướm của đời này kiếp trước, nên mới khiến người khác khó quên.

Người hướng ngoại là người xông vào trận địa của địch khi cuộc chiến đang diễn ra ác liệt, tràn đầy khoái cảm của sự hăng hái không biết lùi bước, còn người hướng nội là người lặng lẽ thu xếp mọi việc trong sự lặng im, hướng nội thực sự là khí chất của thứ hương thơm êm dịu. Người con gái như thế không quá diễm lệ rực rỡ, nhưng lại có một sức hấp dẫn ngầm, cuộn cuộn trong lòng... Đó là những lời Xuân Thiên nói khi bày tỏ tình cảm với tôi khoảng một năm sau đó, nhưng tôi cười nói: Em không hiểu.

Em hiểu, em hiểu hết. Em giả vờ không hiểu thôi.

Cho dù là giả vờ, thì tôi cũng phải giả vờ đến cùng.

Khi trong lòng bạn mang bóng hình của một người thì bạn sẽ không thể còn ôm đồm thêm một người nào khác nữa. Trái tim cũng giống như một căn phòng, chỉ có một chiếc chìa khóa, chiếc chìa khóa đó nằm trong tay người con trai mà bạn yêu, nếu anh ấy không đến, thì căn phòng của bạn mãi mãi trống rỗng.

Chiếc chìa khóa của tôi nằm trong tay Thẩm Gia Bạch.

Chỉ trong tay anh thôi.

Vì vậy, tôi đã dùng danh nghĩa anh trai em gái để đẩy Xuân Thiên xuống địa ngục. Người con gái thông minh nhất luôn biết phải dùng cách nào để đẩy người con trai thích mình ra xa, chiêu này vừa có thể duy trì tình bạn, lại cũng mang cả sự khách khí, sự khách khí đó lạnh lùng đẩy người kia ra xa cả nghìn dặm.

Sau khi Chương Tiểu Bồ chất vấn tôi mà không đạt được kết quả như mong muốn đã nói: Dù sao cái thứ gọi là tình yêu kia cũng không nói hay được, đôi khi cậu nghĩ nó mạnh mẽ cuộn trào, thì nó lại lững lờ như nước chảy, cậu nói muốn bên nhau cả đời này, thì nó sẽ rời xa cậu ngay lập tức.

Chuyện gì thế? Tôi hỏi.

Cô ấy lấy một điều thuốc từ trong túi ra, sau đó nói: Châm ỳnh.

Trời ạ! Cậu bắt đầu hút thuốc từ bao giờ?

Khi ở cùng với Lê Minh Lạc, anh ấy nói mình rất phong trần, anh ấy nói khi mình hút thuốc nhìn rất đẹp, thế là mình hút thôi.

Lê Minh Lạc bảo cậu làm gì thì cậu cũng làm sao? Đồ ngốc!

Chứ lại không, phụ nữ là những con ngốc mà.

Cậu đừng có phụ nữ, phụ nữ mãi thế, cậu mới bao nhiêu tuổi.

Là phụ nữ!

Chỉ là con gái thôi!

Cô ấy đột nhiên áp sát vào tai tôi nói, Tịch Hạ, cậu đúng là đồ ngốc, ngủ với đàn ông rồi thì gọi là phụ nữ, ngốc quá!

Mặt tôi đỏ bừng lên: Cậu đừng có mù quáng như thế Chương Tiểu Bồ. Tôi mắng cô ấy: Cậu đúng là xấu xa.

Chương Tiểu Bồ ngay từ đầu lúc nào cũng khiến tôi phải giật mình thon thót. Cô ấy bao giờ cũng đi trước một bước, bất luận là chuyện gì, tình yêu đầu, hay tình yêu mãnh liệt, tôi còn đang hoang mang mơ hồ thì cô ấy đã mạnh bạo làm tới rồi.

Tuy nhiên, nhìn dáng cô ấy khi hút thuốc đúng là đẹp, khi cô ấy lim dim mắt nhìn rất phong trần, cùng lúc yêu đương với Lê Minh Lạc, cô ấy vẫn đi leo núi, đi chơi công viên, đi xem phim, uống rượu với những bạn nam khác trong khoa, tóm lại, cuộc sống của cô ấy lúc nào cũng phong phú đa dạng như thế.

Tôi và Chương Tiểu Bồ thuộc hai tuýp người hoàn toàn khác nhau, theo như lời của Xuân Thiên thì cô ấy là cây hoa gạo vênh vang, khoe từng bông, từng bông hoa lớn đỏ rực rỡ cho đến tận khi tàn.

Còn tôi là cây hoa xoan khẳng khiu, khi lá già rụng đi, lá non mới mọc.

Nếu dùng hoa để hình dung, thì cô ấy là hoa mẫu đơn, một vẻ đẹp yêu kiều kiêu sa, nghiêng nước nghiêng thành, còn tôi chỉ là bông hoa nhài bé nhỏ, chỉ có hương thơm lặng lẽ lan tỏa.

Nếu dùng sứ để hình dung, cô ấy chính là thứ đồ sứ được nung ra từ lò nung dùng áp suất lớn, còn tôi là thứ đồ sứ được nung ra từ một lò than. Người hiểu biết thì sẽ khen tốt, còn người không biết thì sẽ nói là thứ đồ sứ thô sơ ở nơi hoang dã.

Nhưng điều đó không hề cản trở việc tôi và cô ấy trở thành bạn, tâm sự với nhau những chuyện thầm kín nhất.

Ví dụ như kích cỡ của nội y.

Chương Tiểu Bò có một bộ ngực rất đầy đặn, theo cách nói của tôi thì là mọc nhô hẳn lên, 36D, còn tôi 34A. Hơn nữa, tôi còn cao hơn cô ấy, như vậy khiến cho sự so sánh càng khập khiễng hơn, khi nhìn thấy cô ấy chạy về phía tôi, tôi luôn nói, Chương Tiểu Bò, cậu chạy chậm thôi. Tóm lại thì cô ấy chạy không nhanh bằng tôi.

Vì vậy, bọn con trai thích cô ấy cũng là việc hết sức bình thường.

Chương Tiểu Bò bẩm sinh đã có bản lĩnh gây tranh luận, thị phi.

Chẳng có cách nào, có những người con gái bẩm sinh đã có bản lĩnh này, bạn không phục cũng không được.

Hai bọn tôi đi đi lại lại tới tìm nhau, cô ấy liên tục kể với tôi về Lê Minh Lạc, vừa yêu vừa hận, khi hận cô ấy uống rất nhiều, khi yêu thì vứt tôi sang một bên chạy tới Nam Kinh, cuối cùng, tôi tặng cô ấy bốn từ: Trọng sắc khinh bạn. Cô ấy cười hi hi nói: Đây chính là bản chất của con người.

Còn bí mật của tôi chỉ là bông hoa bí mật mình tôi biết, lặng lẽ nở trong trái tim tôi.

Thư của Thẩm Gia Bạch rất đúng giờ nằm trong hòm thư của lớp tôi, mỗi tuần một lá, vì sợ người khác phát hiện ra bí mật này, tôi chủ động đứng ra nhận làm người đi lấy thư cho lớp, đúng mười giờ sáng hàng ngày đều mở hòm thư. Thư tôi đi lấy về đa phần là thư của người khác, chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng vì muốn đợi lá thư của Thẩm Gia Bạch, tôi vẫn áp ủ một cảm giác rất khác thường trong lòng mỗi khi đi lấy thư. Khi nhìn thấy chiếc phong bì màu xanh lam nằm trong thùng thư, tay tôi sẽ run run mà lấy nó.

Không nở đọc.

Nhất định phải đợi cho tới khi không còn ai, mới tự mình đi đến hoa viên nhỏ trong trường để đọc.

Chữ của anh vẫn bay bướm nhẹ nhàng, kể về tình hình học tập gần đây của mình, anh luôn đứng đầu. Sau đó anh hỏi tôi, Chương Tiểu Bò, em nói xem anh nên đăng kí vào Thanh Hoa hay Phúc Đán? Anh muốn đăng kí nguyện vọng vào Thanh Hoa, bởi vì em ở Bắc Kinh.

Tôi quả quyết nói, Anh hãy đăng kí vào Phúc Đán, Phúc Đán là một trường quá tốt, hơn nữa, ở Thượng Hải cũng rất thú vị. Anh không cảm thấy một Thượng Hải xưa cũ tràn ngập mùi vị của sự phồn hoa hay sao?

Được rồi, anh nói, anh sẽ chuẩn bị để nhắm vào Phúc Đán mà tiến công.

Chớp mắt đã tới kì nghỉ đông, đây là kì nghỉ đông đầu tiên của tôi. Chương Tiểu Bò không cùng tôi về nhà mà đi Nam Kinh, cô ấy đi tìm Lê Minh Lạc, sắc mặt của cô ấy rất khó coi, nhất định phải đi tìm Lê Minh Lạc. Tôi nói về nhà trước đã, nếu không người nhà sẽ lo lắng.

Không, Chương Tiểu Bò nói, mình nhất định phải đi tìm anh ấy.

Trong thư Thẩm Gia Bạch hỏi tôi, Chương Tiểu Bò, chúng ta có thể gặp nhau không?

Không, không thể. Tôi kiên quyết và dứt khoát từ chối anh! Trước khi anh vào được trường Phúc Đán, em quyết sẽ không gặp anh.

Là Xuân Thiên đã tiễn tôi ra ga tàu, tôi nói không cần phải tiễn, thật đấy, tự tôi có thể đi được. Anh nói: Em xem, anh tiễn bao nhiêu bạn học như thế mà lại không tiễn em thì thật không phải. Anh mua rất nhiều trứng gà luộc với lá trà, bánh mì, cọng cải muối, còn cả nước khoáng, vừa dặn dò tôi phải cẩn thận đường

làm mất túi, vừa giúp tôi thay pin áy mp3. Tôi nói: Anh làm gì vậy, giống y như là mẹ của em. Xuân Thiên nói: Anh nguyện vì nhân dân phục vụ, em cứ mặc kệ anh.

Sau khi tôi lên tàu, anh vẫn chạy đuổi theo phía sau.

Còn tôi lại không nhìn anh, chỉ nói một câu: Cảm ơn anh.

Tôi nghĩ tôi hiểu ý của Xuân Thiên.

Nhưng trong tim tôi không có anh. Trong tim tôi chỉ có người đó, người con trai vẫn đang cho rằng tôi là Chương Tiểu Bò, anh đang học lại ở trường Nhất Trung, đọc những cuốn sách tham khảo mà tôi mua tặng anh.

Tóm lại, không thể gặp mặt, gặp mặt có nghĩa là chấm hết. Nhưng tình yêu hư ảo này có thể kéo dài bao lâu đây? Tôi không biết, thật sự là không biết. Cho dù chỉ duy trì thêm một phút, tôi cũng rất hạnh phúc!

Trước khi nghỉ tôi đã hẹn với Thẩm Gia Bạch, đúng không giờ đêm giao thừa, chúng ta hãy cùng gọi tên nhau, có được không? Đúng thế, tôi muốn hét gọi tên anh, ba tiếng.

Được, Thẩm Gia Bạch nói, Anh nhất định sẽ hét gọi tên em.

Anh hãy gọi tên ở nhà của em nhé, tôi nói, tên ở nhà của em là Từ Từ. Ngoài bố mẹ tôi ra không ai gọi tên này của tôi cả, mà nickname này gần như không ai biết.

Thẩm Gia Bạch đồng ý với tôi, anh còn đùa nói, Ở thời cổ, nếu như người con trai gọi tên ở nhà của người con gái, thì người con gái đó phải gả cho người con trai.

Tôi đỏ mặt. Mặc dù anh không nhìn thấy, nhưng tôi đã hi vọng được gả cho anh biết bao.

Tôi đã mong chờ đêm giao thừa đến như thế.

Không giờ, khi chuông đồng hồ vang lên, tôi đã hét gọi tên của Thẩm Gia Bạch. Cái tên đẹp đẽ này, cái tên đã khiến tôi mất cả ba hồn bảy vía này.

Thật là một ước hẹn tuyệt với, mỗi lần nghĩ đến, lòng tôi lại run rẩy.

Trong nhật kí tôi viết tên anh, hết lần này tới lần khác, vì là bí mật, nên tôi đã viết tên viết tắt bằng phiên âm của anh tôi viết SJB(1), anh có biết em thích anh tới mức nào không? Tôi không dám dễ dàng nói tới từ yêu, yêu thì dung tục quá.

(1). Phiên âm tên của Thẩm Gia Bạch là Shen Jia Bai.

Đúng thế, tôi cứ yêu Thẩm Gia Bạch như thế.

Thiên sứ cũng biết là tôi yêu anh, ma quỷ cũng biết, nhưng anh không biết.

Khi tôi đặt chân lên mảnh đất của thành phố quê hương, khi tôi đạp xe như bay về hướng trường Nhất Trung, tìm tôi đạp thành thịch, anh yêu quý, em đến rồi đây. Em đến thăm anh.

Đúng lúc học sinh trường Nhất Trung tan học, anh chen chúc trong dòng người, đi một chiếc xe đạp màu đen, hơi cũ, mặc một chiếc áo len màu tro, quần bò. Nửa năm không gặp, anh càng đẹp trai hơn, vì thi trượt nên thần thái có chút buồn bã. Hai mắt tôi cay xè, trân trân nhìn anh.

Anh không biết tôi là ai, anh cho rằng tôi là một học sinh cũng vừa tan học phải không? Vì vậy, khi anh cách tôi nửa mét và đạp xe lướt qua người tôi, tôi cảm thấy như từ mắt mình có thứ gì đó rơi xuống, từng giọt từng giọt, thấm ướt chiếc áo mới tôi mặc hôm nay.

Tôi mua áo mới là vì anh, một chiếc áo len màu hồng, thứ màu mà tôi luôn từ chối không muốn mặc. Tôi thích màu đen và màu trắng, nhưng, vì để bắt mắt hơn, tôi đã thay chiếc áo len màu hồng.

Anh không hề nhìn mà lướt qua tôi, khi chỉ còn cách tôi hai mươi centimet và đi lướt qua vai tôi. Anh không hề biết, có một người đứng bên đường, với một trái tim lụi tàn.

Tôi ngồi xổm ở giữa sân vận động trường, rất lâu, rất lâu.

15. Chương 15: Xăm Hình, Trên Người, Ở Đáy Trái Tim

Sau đó cứ mỗi ngày, trước khi Thẩm Gia Bạch được nghỉ, tôi đều đến đứng đợi ở đầu con đường mà anh sẽ đi qua.

Mỗi ngày, mỗi ngày.

Nhưng anh không một lần nhìn tôi.

Trong tim anh chỉ có Chương Tiểu Bò. Thậm chí không nhìn bất cứ người con gái nào khác. Trong thư, anh đã từng nói với tôi, Từ nay về sau, bất kì người con gái nào cũng không còn sức cảm dỗ đối với anh nữa, trong tim anh, đầy ắp hình ảnh của một người con gái có tên là Chương Tiểu Bò. Nụ cười của cô ấy, cái chau mày của cô ấy, mỗi lần nghĩ đến, cứ như có một cơn gió nhẹ thổi qua, hãy tha thứ cho những con sóng lẫn lộn trong lòng anh nhé.

Mà trong mùa đông này, tôi đứng bên đường, nhìn anh đi lướt qua mình, người con trai luôn bịn rịn vương vấn với tôi trong thư đã lạnh lùng đi ngang qua tôi như thế, thậm chí đến một ánh mắt cũng không ban cho tôi.

Có một lần tôi đứng gần anh nhất, khoảng cách chỉ hai mươi centimet, tôi và anh cùng hòa mình vào đám học sinh đang tan học, rất sát nhau, tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh, có thể cảm nhận được mùi hương bạc hà dễ chịu tỏa ra từ người anh, nhưng anh vẫn không nhìn tôi.

Yên chi lệ, lưu nhân túy, kỉ thời trùng?(1). Trái tim tôi còn mát lạnh hơn cả bạc hà, nhưng vẫn thích như thế, vẫn thích anh một cách không thể tự kiềm chế được. Không thể ngăn cản, giống như hải triều, hết đợt sóng này qua, đợt sóng khác lại ào tới.

Niệm khứ khứ, thiên lí yên ba, mộ ái trầm trầm Sở thiên khoát(2). Thẩm Gia Bạch, anh chính là Thiên lí yên ba của em, thiên lí tương tư!

(1). Ba câu thơ trong bài Tương kiến hoan của nhà thơ Lí Dục (937-978), vị vua cuối cùng nước Nam Đường thời Ngũ đại thập quốc trong lịch sử Trung Quốc. Có nghĩa là: Nước mắt người con gái như muốn níu kéo vãn vương, biết khi nào mới gặp lại?

(2). Ba câu thơ trong bài thơ Vũ lâm linh của nhà thơ Liễu Vĩnh (khoảng 987-1053), Trung Quốc. Tạm dịch: Nhớ người đi, sóng khói nghìn dặm, mây triều nặng nặng, trời Sở bát ngát.

Mùa đông này, tôi đã làm một việc đau đớn nhất, chính là đi xăm.

Trên cánh tay của tôi, tôi đã xăm tên tiếng Anh của Thẩm Gia Bạch lên đó: Jess. Đây là tên anh thường dùng khi viết thư, thậm chí, còn còn đặt cho tôi một tên tiếng Anh là Anita.

Khi cây kim chích từng chút một lên da thịt tôi, tôi lại hoàn toàn không cảm thấy đau, Thẩm Gia Bạch, anh có biết em thích anh nhiều như thế nào không!

Hình xăm này là nỗi đau của cả đời tôi!

Đúng vậy, vào mùa đông này, tôi đã vì Thẩm Gia Bạch mà đi xăm!

Ngày hai mươi ba tháng Chạp Chương Tiểu Bò mới trở về.

Tết ông Công ông Táo, mẹ làm sủi cảo, bố vẫn ở chỗ của Vân Cẩm, anh trai đi du lịch với bạn gái ở Vân Nam, nếu như anh trai tôi về thì bố còn thu kiểm, bởi vì anh trai sẽ gây sự, gây sự thật sự, vô cùng hung dữ.

Tôi và mẹ đang nặn sủi cảo thì điện thoại đổ chuông.

Là Chương Tiểu Bò.

Cô ấy vừa khóc vừa nói, Tịch Hạ, mau ra đây đi, mang theo tiền, ít nhất là một nghìn tệ.

Chuyện gì thế? Cậu đừng lo, tôi nói, mình đến ngay.

Tôi xin mẹ một nghìn tệ, tôi nói: Có việc gấp cần dùng, là bạn học của con.

Tôi gọi xe đi về phía bờ biển, Chương Tiểu Bồ đứng trong gió lạnh, đi xuống biển.

Bờ biển mùa đông cô độc biết bao, hoang vắng không một bóng người, đến đá cũng cô đơn, chỉ có tôi và Chương Tiểu Bồ. Tôi gọi cô ấy không biết bao nhiêu lần, nhưng cô ấy không nghe thấy, là do tiếng sóng biển quá lớn, hay là cô ấy cố ý?

Khi tôi lao đến trước mặt cô ấy, giày của cô ấy đã ướt.

Chuyện gì thế?

Cô ấy đột ngột ôm lấy tôi, òa lên khóc, tiếng khóc của cô ấy quá thảm thiết, vì vậy, tôi cứ nghĩ là mình đã nghe thấy tiếng chó sủa tru, tôi lắc vai cô ấy: Nói ình nghe, rút cục là có chuyện gì?

Cô ấy vẫn chỉ khóc.

Tôi chưa thấy Chương Tiểu Bồ khóc như thế bao giờ, khóc rưng rức mãi không thôi, cả người cô ấy như run lên cầm cập, cô ấy lúc này nhìn thật mỏng manh, thật yếu đuối!

Trời không sắp được đâu, còn có mình mà, tôi ôm lấy cô ấy nói.

Tịch Hạ, mình... có thai rồi.

Tôi ngây người, đứng sững như thế bên bờ biển, sau đó hỏi: Cái gì cơ, cậu nói lại lần nữa đi!

Mình... có thai rồi, mình đã có con với Lê Minh Lạc, nhưng anh ta không muốn, anh ta bảo mình tự nghĩ cách!

Có thai? Có thai? Tôi nhắc đi nhắc lại từ đó, cảm giác đây là một chuyện quá đáng sợ, quá nghiêm trọng, sao cô ấy có thể có thai chứ? Sao có thể chứ?

Tâm trạng của tôi rối bời, nhưng Chương Tiểu Bồ đang khóc trong lòng tôi, dù sao cô ấy cũng vẫn là một cô gái chưa từng trải đời.

Sao anh ta có thể khốn nạn như thế, gọi điện thoại đi, bảo anh ta đến đây!

Đừng gọi, vô ích thôi, anh ta đã có bạn gái mới rồi, còn xinh hơn mình nhiều, hơn nữa, còn có thể đưa anh ta ra nước ngoài, vì vậy, anh ta đã thay lòng, việc này là do mình, chẳng có cách nào khác cả, hãy nói cho mình biết, phải làm sao bây giờ?

Còn có thể làm sao nữa? Tôi nói, nói với người lớn trong nhà đi, được không? Nói với mẹ cậu đi, bọn mình đều không có kinh nghiệm, nếu xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào?

Không, không được! Nói với họ, họ sẽ đánh mình chết, mình thà, thà một mình chịu đựng!

Lúc Chương Tiểu Bồ nói thế, tóc của cô ấy rũ xuống mặt, che mắt mắt, ánh mắt cô ấy đầy vẻ hận thù, đây là một Chương Tiểu Bồ mà tôi không quen, là một Chương Tiểu Bồ khác, khiến tôi có cảm giác sợ hãi đến lạnh người.

Vậy cậu nói phải làm thế nào?

Đi theo mình, Tích Hạ, đến bệnh viện phá thai, bệnh viện càng xa càng tốt, về vùng nông thôn ấy, được không? Đi cùng mình được không?

Được, tôi nói, mình đi cùng cậu.

Trong lòng tôi tràn đầy sự sợ hãi, nhưng cũng tràn đầy sự kiên quyết. Tôi biết, lúc này là lúc cô ấy cần tôi nhất, tôi phải ở bên cạnh cô ấy.

Đây là lần đầu tiên của cô ấy.

Trên xe bus đường dài, tôi có cảm giác cơ thể của cô ấy liên tục run lên bần bật, tay cô ấy rất lạnh, còn tôi liên tục nói một câu vô ích: Không sao đâu, không sao đâu.

Chúng tôi lên xe bus, đến một trạm y tế nhỏ ở tận vùng nông thôn xa, bác sĩ khinh miệt nhìn Chương Tiểu Bồ, sau đó nói: Dạng chân ra!

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy phần dưới của một người con gái, bác sĩ đưa dụng cụ chuyên dùng lạnh lẽo vào sâu bên trong người Chương Tiểu Bò. Chương Tiểu Bò kêu lên, tôi nắm chặt tay cô ấy, sau đó an ủi: Một tí nữa thôi, một tí nữa thôi là xong rồi.

Dạng chân ra! Câu nói đó thật là một sự sỉ nhục biết bao, còn hành động của Chương Tiểu Bò khiến người khác cảm thấy xấu hổ, tôi nghĩ, Lê Minh Lạc có lỗi với cô ấy!

Cô ấy khóc, tôi cũng khóc.

Chúng tôi ôm nhau khóc rất nhiều.

Người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi đó nói: Mới bé mà đã hư thế rồi, sau này phải chú ý, đừng có dễ dàng lên giường với đàn ông, cuối cùng người chịu khổ lại chính là bản thân mình thôi.

Chương Tiểu Bò gần như không xuống được bàn phẫu thuật, cô ấy kêu đau, vốn cô ấy đã rất sợ máu, giờ sắc mặt lại càng nhợt nhạt hơn, chúng tôi ngồi trên chiếc ghế ngoài hành lang rất lâu. Chương Tiểu Bò nói: Thệt trần nhỏ này, cả đời này mình cũng không bao giờ đến nữa.

Tôi đỡ cô ấy, cô ấy nhìn tôi, Tịch Hạ, cậu sẽ không nói ra chuyện này chứ?

Tôi nghiêm túc trả lời, Chương Tiểu Bò, cậu có biết chuyện này nghiêm trọng tới mức nào không, hơn nữa, bọn mình thân nhau như thế, sao mình có thể nói ra? Đây cũng là bí mật của mình mà, bởi vì, chính mình đã đi cùng cậu đến đây.

Trên đường quay về, Chương Tiểu Bò dựa vào người tôi, tay tôi nắm chặt tay cô ấy, một người con gái vốn xinh đẹp rực rỡ là thế, mà lúc này lại mềm nhũn không còn chút sức sống nào, tôi nói: Ngủ đi, sắp đến nhà rồi.

Không ai có thể ngờ rằng chúng tôi lại gặp Thẩm Gia Bạch.

Đúng vậy, vừa xuống xe, chúng tôi gặp anh.

Anh đứng người đứng nhìn Chương Tiểu Bò, chỉ đứng ngẩn ra mà nhìn Chương Tiểu Bò, còn tôi nhìn anh như một con ngốc, chỉ mình tôi biết, giữa ba người chúng tôi đang xảy ra chuyện gì.

Ba người chúng tôi, tôi yêu Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch yêu Chương Tiểu Bò, hai người bọn họ không biết vai trò của tôi trong chuyện này.

Khi Thẩm Gia Bạch định cất tiếng gọi Chương Tiểu Bò, tôi giơ tay vẫy một chiếc taxi, đang đang nghỉ đông, chắc là về quê ăn Tết, người phụ nữ bên cạnh anh tôi biết, là mẹ của anh.

Ánh mắt của anh vẫn không rời khỏi người Chương Tiểu Bò, còn Chương Tiểu Bò không có tâm trạng đâu mà nhìn anh dù chỉ một cái. Bởi vì Chương Tiểu Bò nhợt nhạt yếu đuối như thế, còn đang trăm mối tơ vò như thế, sao có thể để ý tới anh được?

Tôi không thể hình dung ra tâm trạng của mình lúc ấy, cũng giống như Thẩm Gia Bạch không có cách nào hình dung được tâm trạng của anh! Sau khi anh lên xe bus, anh đã áp mặt vào cửa kính để nhìn chúng tôi, không, là nhìn Chương Tiểu Bò, còn Chương Tiểu Bò không cả ngoảnh đầu lại.

Chính là tôi đã chạm ánh mắt anh trong một giây, phải, chỉ có điều chỉ một giây, một giây đó đối với tôi mà nói là trời rung đất sụp, tại sao tôi lại... lại thích anh đến như thế?

Tiền túng hữu thiên chủng phong tình, cánh dữ hà nhân thuyết?(3)

(3). Hai câu nói cuối trong bài Vũ lâm linh của nhà thơ Liễu Vĩnh, có nghĩa là: Dẫu có muôn vạn tình cảm trong lòng, cũng biết ngổ cùng ai?

Đỏ mặt, tim đập mạnh, chân tay lạnh buốt, tôi nói: Bác tài, bác lái nhanh hơn một chút.

Sau khi đưa Chương Tiểu Bò về nhà, tôi dặn dò cô ấy nhất định phải nghỉ ngơi, không được làm gì cả, hôm sau, tôi sẽ đến thăm cô ấy.

Trong đầu tôi vẫn luôn tái hiện cảnh tương ngộ vừa rồi.

Thẩm Gia Bạch chắc chắn sẽ rất buồn, bởi vì từ đầu đến cuối, Chương Tiểu Bò không liếc mắt nhìn anh dù chỉ một cái.

Sau đó trong thư tôi có giải thích rằng, bởi vì lúc ấy bên cạnh tôi còn có bạn, tôi sợ cô ấy nhìn thấy manh mối gì đó. Một lời giải thích như thế thật ra chỉ là lời biện bạch nhưng Thẩm Gia Bạch nói, Anh cảm giác trong mắt em không có anh, em còn không nhiệt tình với anh bằng cô bạn gái bên cạnh em.

Mặc dù chúng tôi chỉ chạm ánh mắt nhau có một giây.

Câu nói đó xuất hiện trong bức thư đầu tiên sau khi vào học, nó, nó khiến tôi phải rơi lệ. Xem ra, ánh mắt của người đang yêu rất sắc bén, có thể giết người ở bất kì đâu.

Mỗi ngày sau đó, tôi đến thăm Chương Tiểu Bò, nói cô ấy phải ăn nhiều hơn một chút, cũng có thể là vì còn trẻ, nên khi gần đến Tết cô ấy cũng đã vui vẻ hoạt bát hơn nhiều, có điều, cô ấy không bao giờ nhắc đến Lê Minh Lạc nữa mà gọi điện ấy cậu con trai trong lớp. Cô ấy nói: Tình cũ đã đi rồi, tình mới sắp đến, chẳng qua chỉ là một cuộc tình đã chết, có gì là ghê gớm đâu.

Nhưng tôi nhìn thấy cô ấy khóc.

Buổi trưa hôm đó, tôi đến nhà cô ấy sớm hơn thường lệ, vừa bước vào cửa, nghe thấy cô ấy khóc, sau đó nói trong điện thoại, Lê Minh Lạc, tôi hận anh, tôi mãi mãi hận anh.

Hận, đôi khi là vì còn yêu.

Bởi vì khó lòng chia cắt.

Còn tôi lúc ấy chỉ có một mong muốn, đêm giao thừa, mi mau đến đi.

Mười hai giờ, tôi sẽ nhẹ nhàng, khe khẽ gọi tên một người.

Thẩm Gia Bạch, đó chính là anh.

Đó chính là giao ước giữa em và anh. Giao ước năm chúng ta mười chín tuổi.

Đêm giao thừa cuối cùng cũng đã đến.

Thật hiếm khi bố cũng về nhà, cùng làm bánh trôi và sủi cảo với mẹ. Bên ngoài có tuyết, mưa tuyết đan lẫn vào nhau, gió cũng hiu hiu thổi, tôi và bố mẹ cùng xem buổi ca nhạc cuối năm, trong lòng không ngừng trông ngóng, liên tục nhìn đồng hồ.

Triệu Bản Sơn đang diễn một tiểu phẩm, khán giả phía dưới cười vui vẻ, đến bố mẹ cũng cười vui vẻ, anh gọi điện từ Vân Nam về chúc Tết, cả nhà dường như ai cũng tràn ngập niềm vui, nhưng tôi biết, phía sau những thứ này cất giấu một thứ có lực sát thương vô cùng lớn.

Mười một giờ ba mươi bố nhận một cuộc điện thoại.

Tôi biết, đó là Vân Cẩm.

Bố nói: Không được, để ngày mai đi.

Sau đó, bố cúp máy, thậm chí, còn tắt máy.

Mẹ tự nhiên lại nói: Cảm ơn anh.

Ước hẹn của tôi đã bắt đầu đếm ngược.

Tôi thay quần áo, bố hỏi: Con đi đâu? Tôi không quay đầu lại, sau đó nói: Con đi xem pháo hoa. Mười hai giờ đêm sẽ bắn pháo hoa.

Cho con đi đi, mẹ nói, nó rất thích sự yên tĩnh, hiếm khi lại thích sự ồn ào, để nó đi xem đi.

Mười hai giờ kém mười lăm, cả thành phố tràn ngập trong ánh sáng của pháo hoa, gần như đình tại nhức óc, pháo hoa bay đầy trời, hết quả này tới quả khác, thời khắc chuyển giao sang năm mới cũng bắt đầu được đếm ngược, trong ti vi vọng đến giọng nói của Nghệ Bình(4): Nào, chúng ta hãy cùng nhau đón chào năm mới.

(4). Nghệ Bình: Diễn viên, nhà sản xuất, người dẫn chương trình nổi tiếng của Đài truyền hình trung ương Trung Quốc.

Có tuyết, từng bông từng bông rơi xuống vai tôi.

Tôi muốn lau đi, nhưng lại phát hiện ra mặt mình đã ướt cả rồi.

Mười hai giờ cuối cùng cũng đến, tôi nghe thấy tiếng chuông đồng hồ của năm mới.

Thắm Gia Bạch, Thắm Gia Bạch, Thắm Gia Bạch.

Rất nhẹ nhàng, tôi gọi, lần sau nhấn mạnh hơn lần trước, lần sau kiên định hơn lần trước, cùng với cả thành phố ngập tràn trong pháo hoa này, Thắm Gia Bạch, em gọi tên anh.

Và lúc này, anh cũng đang gọi tên tôi, tôi biết anh sẽ không lỗi hẹn.

Bởi vì anh nói, đây là lần hẹn hò đầu tiên trong cuộc đời anh.

Sau khi gọi tên anh ba lần nước mắt tôi đã giàn giụa.

Tôi không định khóc, nhưng càng ngày càng nghẹn ngào, cuối cùng, trong tiếng pháo nổ tôi khóc rất thoải mái. Đây là thứ tình cảm đã phải kìm nén rất lâu, rất lâu rồi, cuối cùng vào đêm giao thừa lại bùng nổ.

Trong lá thư sau này Thắm Gia Bạch gửi cho tôi có nói, Em biết không, khi anh gọi tên em, khi anh hướng về phía bắc nơi có nhà em, anh đã khóc, em có khóc không?

Đây là lần hẹn hò đầu tiên trong cuộc đời tôi, một phương thức hẹn hò khác người và đẹp đẽ như thế. Giao ước đó, chúng tôi đã thực hiện liên tiếp ba năm.

Thắm Gia Bạch còn nói với tôi, vào ngày đầu tiên của năm mới, tức là mừng một, anh đã đến gần nhà Chương Tiểu Bò, còn tôi cũng giống như anh, đến trước cửa nhà anh.

Cuối cùng chúng tôi đã bỏ lỡ cơ hội như thế.

Tôi đến để nhìn anh, còn anh đến để nhìn Chương Tiểu Bò.

Anh không nhìn thấy Chương Tiểu Bò bởi vì Chương Tiểu Bò đã chạy đến tìm tôi, cô ấy nói: Buồn quá, chúng ta ra bờ biển chơi đi. Nhưng tôi không có nhà.

Ba người chúng tôi cứ lơ lửng như thế, lơ một thời, lơ cả một đời.

Những bông hoa tuyết vào đêm giao thừa mùa xuân năm ấy trong kí ức của nhiều năm về sau tỏa ra một thứ hương thơm rất hấp dẫn, mát mẻ và quyến rũ, cả đời không thể quên.

16. Chương 16: Xuân Thiên Đã Xuất Hiện Không Đúng Lúc

Ngày quay lại trường người đầu tiên tôi gặp là Xuân Thiên.

Ở ga, vừa xuống tàu tôi đã nhìn thấy anh đang đứng đợi trong gió.

Chương Tiểu Bò nói: Được đấy, xem người ta tốt với cậu biết bao.

Thật trùng hợp? Chương Tiểu Bò nói. Xuân Thiên hỏi lại: Trùng hợp sao? Ngày nào anh cũng ra đây đứng đợi như một tên ngốc, thế mà gọi là trùng hợp? Chương Tiểu Bò trêu tôi: Cậu xem, người ta si tình biết bao.

Tôi lại vô cùng tức giận, ai thèm quan tâm, tôi vốn cũng chẳng thích anh, thế này là định làm gì? Muốn tạo scandal chắc, muốn cả thế giới biết anh đang theo đuổi tôi chắc? Vì vậy, tôi nghiêng người đi lướt qua anh, không đưa túi cho anh xách, ngược lại Chương Tiểu Bò nói: Xách túi giúp em.

Có lời ước hẹn vào đêm giao thừa ấy thì tất cả những người con trai khác trong mắt tôi đã đều không có sự khác biệt giới tính nữa rồi.

Thì ra tình yêu là như thế, khi bạn thích một người nào đó, những người khác dường như không còn tồn tại trong mắt bạn nữa, anh ta có tốt đến thế nào cũng chẳng liên quan gì đến bạn, bạn cũng sẽ không động lòng, tất cả sự vương vấn, sự rung động của bạn đã hoàn toàn thuộc về một người khác mất rồi.

Vì vậy, tôi hiểu vì sao Thẩm Gia Bạch không liếc nhìn tôi dù chỉ một cái vào lúc tôi chỉ cách anh hai mươi centimet. Anh đã đi lướt qua tôi như thế.

Chương Tiểu Bồ trở lại, như đã trở thành một người hoàn toàn khác, không trở nên trầm tĩnh mà quây tung bùng, đi nhảy nhót khắp nơi, chỉ cần có vũ hội thì nhất định sẽ thấy cô ấy ở đó. Mùa xuân, tiết trời vẫn còn lạnh, cô ấy để lộ cặp đùi trắng ngần của mình, rạng rỡ đi giữa sân trường với váy caro kẻ màu đỏ trắng, rất bắt mắt.

Bên cạnh cô ấy lúc nào cũng thấy con trai vây quanh.

Hôm nay anh A ngày mai anh B, thay đổi liên tục.

Nhưng trong mắt cô ấy, có thứ gì đó trống rỗng.

Lê Minh Lạc ra nước ngoài rồi, cô ấy nói. Anh ta sẽ rơi từ máy bay xuống mà chết.

Mối tình đầu của Chương Tiểu Bồ cũng đã từng rầm rộ, cuối cùng đã hạ màn một cách buồn bã. Cô ấy trở thành Lí Đồng trong Trích tiên kí(1), ngày nào cũng khoe khoang, hút thuốc càng nhiều hơn.

(1). Một cuốn tiểu thuyết của nhà văn Bái Văn Dũng.

Khi chúng tôi lặng lẽ ngồi bên nhau, cô ấy nói: Nếu mình không phô trương vênh vang thì mình sẽ buồn chết mất, cậu nói xem, mình không ngông nghênh như thế thì mình biết làm gì? Khi còn trẻ, có tiền, có vô số đàn ông con trai vây quanh, về già rồi muốn ngông nghênh cũng không còn cơ hội nữa, vì vậy, mình muốn ngông nghênh. Muốn nói cười yêu đương với bọn con trai.

Khi cô ấy hút thuốc trông thật cô độc, tôi nói: Đã muốn khuyên cậu bỏ thuốc từ lâu, nhưng, nhìn cậu mơ màng trong làn khói thuốc lại rất đẹp.

Thẩm Gia Bạch liệu có thích một người con gái như thế này không? Khi suy nghĩ này lướt qua, tôi đã rùng mình.

Thi cuối kì, Chương Tiểu Bồ bị trượt hai môn, phải học lại mới qua.

Còn thành tích của tôi luôn đứng đầu. Đúng thế, lòng tôi yên bình như mặt nước, ngoài việc viết thư cho Thẩm Gia Bạch ra thì tôi chỉ biết nỗ lực học tập. Bố tôi có tiền, anh trai tôi cũng sắp đi du học, sau này tôi cũng muốn ra nước ngoài học.

Xuân Thiên vẫn liên tục đến tìm tôi, tôi luôn tỏ ra khách sáo nói: Có chuyện gì không?

Chúng ta chẳng phải là anh em sao, anh ở đó, một chân trên pedan xe đạp, một chân chống xuống đất.

Tôi lại cười, phải, tôi thừa nhận anh là anh em với mình.

Đừng chỉ biết cắm đầu vào học như thế, thành một sách đày. Đi, anh đưa em đi một vòng quanh Bắc Kinh một chuyến.

Thế là, rất nhiều buổi chiều hoàng hôn, tôi và Xuân Thiên mỗi người đạp một chiếc xe đạp không cũ mà cũng chẳng mới, đi khắp các ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, đi thăm nơi ở trước kia của Mã Liên Lương(2), Hồ Thích(3), còn cả những tòa nhà cũ để lại từ thời Minh Thanh, tôi không ngờ Xuân Thiên lại biết nhiều như thế. Anh có chút đặc ý: Đường nhiên rồi, em nghĩ xem, anh, một người Bắc Kinh hai mươi tuổi.

(2). Mã Liên Lương (1901-1966), nghệ sĩ kịch nổi tiếng của Trung Quốc.

(3). Hồ Thích (1891-1962), học giả, thi nhân, lịch sử gia, triết gia nổi tiếng Trung Quốc.

Tôi không hỏi về chuyện của Xuân Thiên, tôi chỉ thích cảm giác cổ kính của Bắc Kinh.

Trời xanh mây trắng, không khí của mấy trăm năm trước, còn cả tiếng chim bồ câu gù gù gọi bạn. Tôi nhớ những con phố, con ngõ cũ kỹ đó, tôi thích những con ngõ nhỏ dài và hẹp như chiếc điều cày, cảm giác tang thương của lịch sử như ùa về, không có thành phố nào lại có thể kết hợp sự cổ kính và hiện đại một cách hài hòa như thế.

Khi khu Đền Tam Lí(4) chìm trong bóng tối, tôi sẽ một mình đạp xe đi qua con ngõ nhỏ để ngắm tuyết. Tôi cũng thích mùa thu tươi sáng của Bắc Kinh, chỉ liếc mắt nhìn qua, là Bắc Kinh dưới ngòi bút thông thả của Lương Thực Thu(5), là Bắc Kinh của Vương Phi(6) vừa ăn tào phớ vừa mặc quần áo ngủ, đi dép lê, tóc xõa tung đi đổ nước tiểu.

(4). Khu phố quán bar nổi tiếng của Bắc Kinh.

(5). Lương Thực Thu (1903-1987) là học giả, tác giả viết tản văn, nhà dịch thuật, nhà phê bình văn học nổi tiếng của Trung Quốc.

(6). Nữ ca sĩ, diễn viên nổi tiếng Trung Quốc.

Khi có người chụp được bức ảnh đó của Vương Phi, đây là khoảng thời gian cô ấy và Đậu Duy ân ái nhất. Cô ấy quyết thu lại đôi cánh của mình nghỉ ngơi ở hồng trần để đi đổ nước tiểu ột người đàn ông. Đây là một cảnh sinh hoạt rất đời thường, tôi hi vọng có một ngày, tôi và Thẩm Gia Bạch cùng nhau thuê tứ hợp viện, sáng sớm thức dậy cũng sẽ làm như thế, cùng nhau đốt bếp lò. Bắc Kinh có hương vị đậm ẩm vợ chồng, không hẳn sóng lòng cuộn cuộn kinh thiên động địa, nhưng thật ấm áp, gần gũi và thân thương.

Khi tôi kể cho Xuân Thiên nghe những điều này, anh nói: Em là một cô bé hiểu biết, vì vậy, đừng ngăn cản anh thích em.

Khi anh nói câu đó, ánh nắng mặt trời đã tắt, chúng tôi đứng bên ngoài bức tường đỏ của Cố Cung Bắc Kinh.

Chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau, tôi nói: Em xin lỗi.

Phải, tôi đã nói ba từ đó, em xin lỗi, đôi khi, sự tương phùng của người với người chỉ vừa đúng chậm một bước chân.

Tại sao? Ánh mắt anh rất đau khổ.

Em đã yêu người khác.

Ai?

Anh ấy vẫn đang học ôn lại.

Thẩm Gia Bạch, anh không biết, khi tôi coi anh là bạn trai của mình, khi tôi nhắc đến anh trước mặt một người con trai khác, mặt tôi ửng hồng.

Rất yêu sao? Xuân Thiên hỏi tôi.

Rất yêu.

Yêu bao nhiêu?

Đủ để không thể yêu người khác được nữa.

Giọng nói của tôi điềm tĩnh và nghiêm nghị, phải, Thẩm Gia Bạch, em không thể yêu người con trai khác được nữa.

Xuân Thiên cười: Thế thì, xem ra chúng ta là anh em thật rồi.

Đúng vậy, thật sự là anh em.

Vậy thì, là anh em cả đời này có được không, không được rời xa không được từ bỏ, giống như anh là anh trai ruột của em, còn em là em gái anh, được không? Những lúc khó khăn khổ sở nhất, nhất định phải nói cho nhau biết, được không?

Mắt tôi thoảng đỏ, tôi quá hiểu anh, anh vẫn không nở, bởi vì không nở, cho nên mới chịu lùi bước cầu khẩn như thế.

Hôm ấy, tôi mời Xuân Thiên ăn cơm.

Chúng tôi ăn no căng bụng ở Tiền Môn, chúng tôi vừa ăn vừa uống rượu Tiểu Nhị, tôi đã uống rất nhiều, tôi chưa bao giờ uống nhiều rượu như thế, chẳng mấy chốc mà đã say.

Tôi bắt đầu nói lời của một kẻ say, liên tục gọi tên Thẩm Gia Bạch, Xuân Thiên nói: Cô bé ngốc, em yêu đến si mê rồi, nếu anh là người con trai đó, chắc đã chết vì hạnh phúc.

Mặc dù uống say, nhưng có một câu tôi không nói với Xuân Thiên, Thẩm Gia Bạch anh vẫn không biết tôi yêu anh, anh vẫn cho rằng, người con gái hết lòng yêu anh là Chương Tiểu Bò.

Bí mật đó đè nặng khiến tim tôi đau đớn, bây giờ tôi càng không thể nói, bởi vì... bởi vì anh sắp tốt nghiệp rồi.

Xuân Thiên công tôi quay trở về trường.

Đúng vậy, đây là lần đầu tiên tôi có sự tiếp xúc về mặt da thịt với một người con trai.

Tôi vẫn luôn cho rằng, lần đầu tiên của cả đời tôi sẽ là dành cho Thẩm Gia Bạch. Tôi yêu anh như thế, tôi nhất định sẽ dâng tặng tất cả lần đầu tiên của tôi cho anh, như cái nắm tay đầu tiên, cái ôm đầu tiên, hoặc là nụ hôn đầu tiên.

Tôi uống quá nhiều, được một người con trai tự nhận là anh em công về trường.

Giữa đường, tôi nôn.

Tôi nôn hết lên người anh.

Tôi nói: Em xin lỗi.

Xuân Thiên nói: Anh không sợ, không sao đâu.

Tôi khát, bình thường nôn xong sẽ khát, anh đã chạy đến một cửa hàng tạp hóa rất xa để mua nước cho tôi. Trên đường về, tôi uống hết một chai nước, dần dần tỉnh rượu. Anh kiên quyết công tôi lên xe, sau đó xuống xe, công tôi về kí túc xá nữ.

Trong thư viết cho Thẩm Gia Bạch, tôi nói, Thẩm Gia Bạch, em đã uống rất nhiều.

Thẩm Gia Bạch nói: Anh không thích con gái uống rượu, sau này đừng uống nữa được không?

Vâng, tôi nói, sau này em sẽ không đụng đến dù chỉ là một giọt. Chỉ bởi vì anh không thích.

Từ đó về sau, tôi không bao giờ uống rượu nữa.

Tháng bảy sắp đến rồi.

Tôi hạ lệnh cho Thẩm Gia Bạch không được viết thư tình nữa, phải tập trung toàn bộ sức lực vào học tập. Những ngày đó, tôi bắt đầu viết những bài văn ngắn, viết nhật kí.

Thỉnh thoảng đi ăn cơm cùng với Xuân Thiên, Chương Tiểu Bò.

Xuân Thiên không có bạn gái, anh vẫn là một chàng trai vui vẻ, đá banh, chơi bóng rổ. Có người con gái nào viết thư tình cho anh, anh sẽ cắt vào tận đáy hòm, không đọc cũng không hồi âm.

Chương Tiểu Bò vẫn chơi với những anh chàng có tiền hoặc có gia thế. Cô ấy luôn có quần áo mới, đồ trang sức thì nhiều vô kể. Cô ấy nói: Không thể chỉ chơi suông được, hơn nữa, mình có đôi đầu, họ tự nguyện mua tặng mình đấy chứ.

Khi cô ấy nói những lời này, cô ấy tỏ ra vô cùng đắc ý, ánh mắt quỳnh rũ. Tôi nói với Chương Tiểu Bò, Chương Tiểu Bò, một người con gái nếu quá ham hư vinh, hoặc mê muội vật chất, thì rất dễ lạc đường, rất dễ sa đọa.

Mình thực sự muốn sa đọa, thì sao nào?

Cô ấy gào lên với tôi, tôi cũng gào lên: Nhưng, mình không muốn thấy cậu sa đọa.

Nhà cậu có tiền, vì vậy cậu có thể thanh cao, cậu mãi mãi có lòng tự trọng, cậu sẽ không sa đọa, cậu thích làm một nữ tu là việc của cậu, chẳng liên quan gì đến mình. Mình thích sống nhanh sống gấp, mình không thích sự cô đơn, mình thích ồn ào náo nhiệt, thích được đàn ông vây quanh, thì sao nào? Cậu muốn làm nữ tu thì cứ làm đi, cậu chỉ là đồ thanh cao giả tạo.

Bốp! Tôi đã cho cô ấy một cái bạt tai.

Có trời mới biết sao tôi lại có thể ra tay.

Chúng tôi sống lại rất lâu.

Cô bạn gái luôn gắn bó với tôi như hình với bóng từ thuở niên thiếu ngẩn người ra, cô ấy không ngờ tôi lại có thể ra tay, phải, tôi đã ra tay, vì sự sa đọa của cô ấy, vì sự mất mặt của cô ấy!

Chúng tôi đứng nhìn nhau rất lâu, rồi đột nhiên ôm chầm lấy nhau.

Tịch Hạ, Tịch Hạ. Cô ấy gọi tôi, cô ấy nhìn tôi, cô ấy ôm tôi, hai chúng tôi cùng khóc.

Mình xin lỗi cậu, tôi nói, Chương Tiểu Bò, mình chỉ muốn tốt cho cậu.

Mình biết, Tịch Hạ, nhưng trái tim mình rất lạnh, rất lạnh.

Ngày hôm đó, chúng tôi đi vòng quanh Bắc Kinh, đi mãi cho tới tận khi trời sáng, trong không khí phảng phất mùi của bình minh.

Chương Tiểu Bò nói, Tịch Hạ, cậu thề đi, cho dù mình có trở thành người như thế nào cậu cũng sẽ vẫn tốt với mình được không? Thực ra mình quá ích kỷ, quá bá đạo, mình không có bạn, chỉ có một người bạn là cậu thôi, cậu mà rời bỏ mình thì mình chẳng còn gì nữa, cậu chỉ đối tốt với một mình mình thôi, được không?

Được, mình hứa với cậu, nhưng cậu cũng phải sống tử tế đi, đừng có làm loạn lên nữa, chuyên tâm yêu một người thôi, được không?

Bất luận thế nào, cậu cũng sẽ đối tốt với mình, được không?

Chương Tiểu Bò lúc này thật giống một đứa trẻ.

Tôi kéo tay cô ấy: Cậu ấy, có lúc thật giống như một đứa trẻ, được, mình hứa với cậu, mình sẽ tốt với cậu.

Thời thiếu nữ sẽ luôn có một người thân thiết với bạn nhất, bạn sẽ muốn nói với cô ấy tất cả mọi chuyện, dù tốt dù xấu, thì bạn vẫn chọn cô ấy, sau đó, cùng cô ấy trở thành bạn tâm giao, đôi khi, là do sự sắp đặt của Thượng Đế.

Đây là duyên phận.

Bất luận là lương duyên hay nghiệt duyên.

Thì cũng vẫn là duyên phận.

Còn tôi vẫn luôn là một cô gái trầm tư hướng nội, về Thẩm Gia Bạch, một từ tôi cũng không nhắc.

Cả về việc lần đầu tiên tôi và Xuân Thiên có sự tiếp xúc thân mật, tôi cũng không kể.

Đây là bí mật của tôi.

Tháng bảy, tháng bảy đen tối cuối cùng cũng đã đến.

17. Chương 17: Em Dùng Cách Của Riêng Mình Lặng Lẽ Yêu Anh

Ngủ hè, Chương Tiểu Bò đi chơi cùng với một anh chàng người Hồ Nam.

Chương Tiểu Bò nói: Lần này là thật.

Đi cho thoải mái, cô ấy nói, chán nản quá.

Cô ấy đến thành Phượng Hoàng ở Tương Tây, cổ hương của Thẩm Tông Văn(1).

(1). Thẩm Tông Văn (1902-1988), nhà văn, học giả nổi tiếng của Hồ Nam.

Tôi cũng đã từng gặp anh chàng người Hồ Nam kia rồi, trông cũng bình thường, không được đẹp trai lắm, nhưng gần giống như nam chính trong bộ phim Mùa xuân ở tiểu thành, cô đơn điềm tĩnh, không tỏ vẻ khoa trương như Lê Minh Lạc.

Cũng tốt, Chương Tiểu Bò nên tìm một người con trai như thế để trao trái tim mình.

Một anh chàng sinh viên năm thứ ba, cùng nhau đánh một trận tennis, thế là thích thôi.

Sự yêu thích của Chương Tiểu Bò chỉ đơn giản như thế, có khi ăn của người ta một cây kem, khi về đã nói: Anh chàng đó, ừm, không tồi.

Còn tại sao tôi lại si tình như thế, cả thế giới này mà tôi chỉ nhìn thấy có một mình Thẩm Gia Bạch?

Nghỉ hè Chương Tiểu Bò không về nhà, vừa hay để tôi có thể nói dối Thẩm Gia Bạch. Tôi nói: Em đi du lịch rồi, không về quê, anh nhất định phải thi tốt đấy.

Nhưng, thực sự thì tôi lại trông ngóng để được về nhà, tôi vội vàng vàng về quê. Vẫn là Xuân Thiên tiên tôi. Mang theo rất nhiều đặc sản của Bắc Kinh, tất cả đều do anh mua, anh nói, mua để người lớn trong nhà tôi ăn thử. Những thứ em mua trước đó không đúng vị, nhìn xem, những thứ này anh phải đi đến rất nhiều nơi, đến tận xưởng sản xuất để mua, còn những thứ bán ngoài cửa hàng chỉ dành cho người nơi khác đến, anh không bao giờ mua ở đây.

Tôi trả tiền cho anh.

Có phải xa lạ gì đâu? Anh em mà còn làm như thế sao? Xa, đúng là rất xa lạ! Khiến anh buồn lắm, lúc nào quay về trường mời anh uống trà ăn vặt chẳng phải là được rồi sao? Anh thích ăn đồ ăn vặt trước Tiên Môn, không tốn nhiều tiền, mà còn đậm chất Bắc Kinh cổ xưa, rất thú vị!

Vâng, tôi nói, nhất định rồi.

Em nợ anh đấy. Anh cười tinh quái: Hãy nghĩ mà xem, anh đã công em, như thế là đã thất tiết với em rồi, em phải chịu trách nhiệm!

Cuối cùng tôi cũng cười, anh chàng kì lạ này còn muốn tôi phải chịu trách nhiệm!

Anh còn mang cho tôi mấy quyển sách, đều là của Jane-Paul Sartre, Nietzsche, Stropenhauer, Tiên Trung Thư... những quyển sách cũ. Anh nói: Toàn bộ đều là sách quý của bố anh, em mang theo mà xem, thỉnh thoảng đọc những thứ em viết cũng thấy có chút linh khí đấy, đọc cho vui.

Không biết nói gì, tôi nói, lão Thiết, tạm biệt anh.

Tạm biệt, nữ lão Thiết.

Anh trai tôi đã về nhà từ trước, điều khiến mọi người bất ngờ hơn cả là, anh không ra nước ngoài, TOELF cũng đã thi rồi, cũng không học tiếp lên tiến sĩ, anh lại muốn quay về giúp bố quản lí kinh doanh. Anh nói: Con thích làm kinh doanh, rất đàn ông.

Tôi không ngờ anh trai mình lại lựa chọn con đường đó, cố gắng thoát ra, rồi lại quay về.

Gặp lại anh trai lần nữa, anh đã đàn ông hơn rất nhiều, tôi hỏi: Chị dâu đâu?

Tan lâu rồi, đừng có chị dâu, chị dâu mãi thế.

Trong ánh mắt anh có một thứ gì đó rất kì lạ, anh hút thuốc, mặc chiếc áo bằng lụa tơ tằm màu trắng rộng, ngồi trên chiếc ghế chạm trổ bằng gỗ Nam Mộc ngoài phòng khách. Tôi nói: Anh, sao anh trông giống các cậu ấm cô chiêu của những năm ba mươi thế?

Anh liếc mắt nhìn tôi một cái: Nhóc con, đừng có để ý anh, chăm chỉ học hành đi. Đúng rồi, có chàng trai nào theo đuổi em không?

Không.

Thật thất bại. Thật sự không có?

Thật sự không có.

Vậy em có thích anh chàng nào không?

Cái này... tôi ấp úng. Anh tôi sán lại: Có không? Nói cho anh nghe, là ai? Anh sẽ duyệt giúp em, muốn làm em rể anh đâu có dễ, em gái anh xấu xí thế này, gả cho cậu ta anh không yên tâm.

Anh mới xấu xí ấy. Tôi mắng lại anh.

Nhìn xem, đúng là hai anh em tôi. Tôi biết anh thương yêu tôi, nhưng tôi thật sự không thể kể chuyện của Thẩm Gia Bạch với anh, cái đó là nỗi buồn của riêng tôi, là bí mật chỉ mình tôi biết.

Anh tôi đã sớm quen Thẩm Gia Bạch từ lâu, anh cho rằng khi tôi vào đại học cũng sẽ yêu đương nhăng nhít như anh!

Mỗi buổi chiều hoàng hôn, tôi sẽ lại đến đứng ở phía bên kia đường, đối diện nhà Thẩm Gia Bạch để nhìn anh.

Lúc đó, đằng sau chiếc xe đạp của anh sẽ kẹp một quả bóng, sau đó đạp đến sân vận động của trường Nhị Trung để đá bóng với những người khác. Kỳ thi đại học đã kết thúc rồi, anh nói với tôi, chỉ điền một nguyện vọng: Phúc Đán. Anh tin là mình có thể đỗ, anh tin vào điều đó, vì vậy không điền nguyện vọng hai.

Đây mới chính là người con trai tôi thích, bá đạo và có tài.

Tôi đạp theo sau anh, nghe anh huyết sáo băng băng về phía trước.

Tóc anh có vẻ dài hơn, anh mặc một chiếc quần thể thao màu xanh sẫm, sân vận động đã có nhiều người đến, anh vừa tới đã có người gọi anh.

Tôi ngồi ở tận một nơi xa trên khán đài nhìn anh.

Trên khán đài còn có những đứa trẻ đến đây chơi, túm năm tùm ba. Chỉ có một mình tôi lặng lẽ ngắm nhìn anh.

Anh đá rất hay, mỗi động tác đều rất nhịp nhàng thanh thoát, anh chính là David Beckham của tôi! Vì anh mà tôi thích bóng đá, thích những cầu thủ ngôi sao bóng đá có vẻ ngoài u sầu, ví dụ như Baggio, ví dụ như Van Basten.

Anh liệu có để ý đến tôi không? Sẽ không đâu.

Anh đã từng nói trong tim anh chỉ có Chương Tiểu Bò. Chỉ có người con gái tên là Chương Tiểu Bò thôi.

Anh từng nói những lá thư tôi gửi đều được anh đánh số, khóa trong một chiếc hòm nhỏ, chiếc hòm đó được truyền lại từ đời Minh Thanh, có mùi gỗ Long Nảo. Anh còn nói, sẽ có ngày anh cho em thấy chiếc hòm đó.

Sẽ có ngày đó sao?

Không ai để ý đến tôi, tôi ngồi cách sân vận động rất xa, đưa mắt tìm cầu thủ bóng đá mặc chiếc quần thể thao màu xanh sẫm. Thỉnh thoảng lại có vài hạt mưa, tôi chính là người con gái cầm ô, đi đôi giày thể thao màu trắng và mặc chiếc váy bông dài màu trắng cũ kĩ. Tôi cũng đã thử mặc những chiếc váy hoa hoét màu sắc rực rỡ, nhưng kết quả lại phát hiện ra, chúng không hợp với tôi, tôi chỉ hợp với màu trắng. Mùa thu và mùa xuân, tôi chỉ mặc quần bò, mùa đông tôi mặc quần nhung kẻ màu nâu, nhưng tôi thích những màu sắc sạch sẽ và đơn điệu.

Tôi ngồi xa tít trên khán đài, nhìn ngắm người con trai mà tôi thích, từng lộn, từng lộn tóc của anh xòa xuống trước trán, hành động hất tóc trong ánh tà dương của buổi hoàng hôn vô cùng quyến rũ.

Thẩm Gia Bạch có một thứ khí chất cô độc kiêu ngạo bẩm sinh, giống như những nhà thơ u buồn ở thời trung đại, từ trong ánh mắt anh tôi có thể nhìn thấy một sự khác biệt so với những người con trai khác.

Ngày nào anh cũng đến đây để đá bóng, còn tôi ngày nào cũng đến đây để nhìn anh.

Một hôm trời mưa, chỉ có một mình anh đến.

Không, còn có tôi.

Tôi ngồi trên khán đài, một mình anh đá. Hay là anh nghĩ tôi bị thất tình? Từ xa, anh hình như có nhìn về phía tôi vài lần, mặc dù khoảng cách giữa chúng tôi xa thế, mặt tôi vẫn ửng hồng.

Quay người, tôi bỏ chạy, tôi chạy rất nhanh.

Chạy xa tới mức sắp không nhìn thấy anh nữa, tôi mới quay đầu lại.

Nếu như trên thế giới này chỉ có tôi và anh thì tốt biết bao.

Có một lần, anh đá quả bóng tới chân tôi, anh chạy đến, đầu tóc ướt đầm mồ hôi, từng lộn từng lộn, rất hấp dẫn. Anh chạy tới, đột nhiên đứng trước mặt tôi, tôi muốn nhìn anh nhưng lại không dám, tôi muốn ngẩng đầu lên nhưng trái tim lại run rẩy.

Bạn ơi, có thể ném giúp mình quả bóng không?

Tôi nhẹ nhàng đá quả bóng về phía anh.

Cảm ơn. Anh quay người đá quả bóng ra sân.

Nhìn anh từ phía sau, tôi ngẩn người, Thẩm Gia Bạch, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với anh, đứng cách anh rất gần, giọng anh rất dễ nghe, anh nói: Bạn ơi, có thể ném giúp mình quả bóng không?

Anh nói: Cảm ơn.

Tôi chống cằm, trái tim đập rộn ràng rất lâu, rất lâu.

Có bảng điểm rồi. Trên đường treo một banner rất lớn: Chúc mừng học sinh trường Nhất Trung, Thẩm Gia Bạch trúng tuyển vào Đại học Phúc Đán. Anh đã hoàn thành tâm nguyện, tôi đứng trước tấm banner màu đỏ, sau đó nước mắt chảy ướt mặt.

Phúc Đán, Phúc Đán! Là trường học mà tôi và anh đã cùng lên kế hoạch, chỉ bởi vì tôi nói tôi thích Thượng Hải. Sự vui sướng của tôi còn vượt xa sự vui sướng lần mình lên bảng vàng năm ngoái. Những ngày này Chương Tiểu Bò vẫn ở thành Phượng Hoàng, tôi vẫn đứng giờ xuất hiện ở trên khán đài sân vận động, không ai biết bí mật của tôi.

Sau khi Thẩm Gia Bạch thi đỗ vào Phúc Đán, trong hòm thư có một lá thư.

Anh nói, Chương Tiểu Bò, anh đã nhận được giấy thông báo nhập học rồi, còn nữa, bao giờ thì em quay về? Thành Phượng Hoàng có vui không? Có cơ hội chúng ta cùng tới đó nhé.

Tôi không trả lời thư của anh, Chương Tiểu Bò còn chưa quay về, tôi không có cách nào hồi âm.

Tôi không ngờ, trong hòm thư còn có một lá thư nữa.

Là của Xuân Thiên.

Hey, Âu Dương Tịch Hạ, em có khỏe không? Nghỉ hè em đã làm gì? Cậu bạn đang học ôn lại của em thi thế nào? Chúc cho cậu ấy thi tốt. Bởi vì cậu ấy là tình địch của anh. Haizz, nghĩ lại thấy buồn, còn chưa bắt đầu theo đuổi em mà đã xuất hiện một tình địch mạnh như thế, có điều, thế cũng tốt, như thế sẽ khiến anh phải nghiêm khắc xem xét lại bản thân mình hơn, xem xem còn có chỗ nào chưa phù hợp, sau đó, ra sức tiến công!

Haha, em không giận chứ em gái? Anh nói đùa thôi.

Chúc em vui.

Anh lúc nào cũng ủng hộ em, làm quân sư cho em, nếu như bước vào yêu đương cảm thấy mặt kỹ thuật còn yếu, nhất định phải tới tìm anh, anh sẽ nghĩ cách giúp em!

Nếu như muốn thu hút cậu ta thì có thể để anh tư vấn vài chiêu, bởi vì anh là con trai, biết các cậu con trai khác nghĩ gì.

Mùa hè phải ăn nhiều hoa quả và rau đấy, cả thịt nữa, con gái mà gầy quá là bọn trai không thích đâu.

Rảnh thì ra bãi biển chơi, nhớ bôi kem chống nắng.

Nếu em bận không cần phải trả lời thư đâu, anh ngày nào cũng đạp xe đi chơi khắp Bắc Kinh, không có em, cũng hơi buồn, haha. 88(bye bye)!

Đọc xong lá thư của anh, tôi chỉ cảm thấy anh thật vô vị, cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết chọc cười, viết lá thư cũng không nghiêm túc. Có điều, tôi vẫn trả lời thư của anh, nhờ anh mua giúp một chiếc ghi âm điện tử, bởi vì tôi muốn tặng cho Thẩm Gia Bạch một món quà, hoàn cảnh gia đình anh khó khăn, tôi nghĩ chắc chắn anh sẽ cần dùng đến. Huống hồ, anh đã thi đỗ Phúc Đán, tôi nên chúc mừng anh, tôi đã đi khắp cả thành phố biển này mà không tìm mua được, thế là tôi đành nhờ Xuân Thiên giúp.

Ba ngày sau, bút ghi âm điện tử được gửi đến. Dùng chuyển phát nhanh.

Lúc đó, cách ngày nhập học có mấy ngày, tôi gửi chiếc bút ghi âm điện tử cho Thẩm Gia Bạch qua đường bưu điện, tôi nói dối, tôi nói, Em vừa từ thành Phượng Hoàng về rồi, có điều phải quay lại trường ngay, đây là món quà mà em tặng anh, chúc mừng anh đã vào được Phúc Đán, vốn định gặp nhau, nhưng lại cảm thấy như thế vẫn còn sớm quá, nên đợi thêm thời gian nữa đi.

Có thể kéo dài được ngày nào biết ngày ấy.

Tôi không thể để mình sụp đổ.

Và tôi đúng là đã quyết định quay lại trường sớm, anh trai nói: Tâm trạng nặng nề thế? Có chuyện gì sao? Liệu có phải ở trường có bạn trai không? Có thì có, không sao, anh vẫn sẽ kiểm duyệt giúp em.

Tôi mắng anh nói lung tung, đặt xong vé tàu là đi luôn.

Không ai biết, tôi vì chạy trốn nên mới đi, ngồi trên tàu, nghe bài hát trong máy mp3, hình như bài nào cũng như viết để giành riêng cho tôi, toàn thấy thất bại, thất tình, thế là tôi tắt luôn.

Một mình dựa người vào cửa sổ ngắm ngư.

Nước mắt lại chảy dài.

Tuổi trẻ không biết buồn, ai nói câu này mà hồ đồ thế nhỉ? Sao lại không biết buồn chứ? Cảm giác đó luôn lách qua mọi góc ngách chiếm lĩnh lấy tôi, biến tôi thành vùng đất hoang dại.

Đời người ai cũng có một mối tình si. Nỗi hận này, biết tỏ cùng ai.

Ngay từ khi bắt đầu đã sai rồi, tôi lại cứ nắm chặt cái sai đó mà không chịu buông tay. Chỉ cần tôi buông tay, trái tim tôi sẽ trống rỗng, trái tim trống rỗng đó là chiếc điều không dây, tôi sẽ trôi dạt về đâu?

Đến trường, tôi mở hòm thư ra xem, thư của Thẩm Gia Bạch đến rồi.

Mở ra, một lá thư rất dày, hơn mười trang.

Chương Tiểu Bồ,

Anh không ngờ hè này em lại không về quê! Thật đấy, anh không ngờ.

Anh cứ nghĩ rằng em sẽ trở về thăm anh, nhìn anh thi, nhìn những tờ banner màu đỏ dán khắp thành phố, chỉ vì một ngày này mà anh đã chờ đợi cả một năm.

Nhưng anh không ngờ là em lại không về, em đến Phượng Hoàng.

Anh có thể nói gì đây? Anh có lí do gì mà trách cứ em? Em có sự tự do của em! Chắc là em đi với bạn học nam phải không? Anh nghĩ, anh ghen mất rồi!

Lúc nhận được chiếc bút ghi âm điện tử em tặng, tay anh run run, đây là lần đầu tiên có người con gái tặng quà cho anh, mà còn là một món quà rất quý.

Em có biết câu đầu tiên mà anh ghi âm là gì không?

Chắc em cũng đã đoán ra: Chương Tiểu Bồ, anh yêu em!

...

Không ngờ em vừa về đã quay lại Bắc Kinh ngay, chúng ta ở gần ngay trước mắt mà lại không thể gặp nhau, mùa hè này đối với anh mà nói thật vô vị! Mặc dù rất nhiều người nhìn anh thấy anh hạnh phúc, nhưng anh rất cô đơn!

Ngày nào anh cũng đi đá bóng, đó là một sự giải tỏa!

Bởi vì, mỗi giây mỗi phút anh đều nhớ em!

Trên khán đài thường có một cô gái lạ ngồi nhìn anh đá bóng, Chương Tiểu Bò, anh thật sự ước gì cô gái đó là em.

Nếu là em, anh sẽ đá hay hơn!

Nhưng anh biết, đó không thể là em.

Em đang ở Phượng Hoàng.

Thế là, anh chỉ còn biết xót xa một mình. Anh có thể yêu cầu em điều gì chứ? Em đối với anh đã rất tốt rồi. Anh chỉ muốn biết bao giờ chúng ta có thể gặp nhau?

Bao giờ?

Bao giờ?

...

Đọc xong thư, tôi cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ cả nửa ngày, mắt cay xè. Tôi muốn nói với Thẩm Gia Bạch biết bao, rằng, Anh yêu quý, người con gái ngồi trên khán đài đó là người con gái rất yêu anh.

18. Chương 18: Trong Làn Khói Thuốc, Em Thật Đẹp

Bước sang năm thứ hai, tình yêu của Chương Tiểu Bò lại một lần nữa kết thúc.

Dùng lời của cô ấy để diễn tả thì là một anh chàng quê mùa, giống hệt thành Phượng Hoàng, yêu một thời gian thì được, lâu dài thì chán lắm.

Nếu bạn nhìn thấy Chương Tiểu Bò bây giờ nhất định sẽ không nhận ra.

Trên người cô ấy toát ra một vẻ phong trần, trong túi áo khoác có các loại thuốc lá dành cho nữ giới. Cô ấy nói: Con gái dù sao cũng không thể rời xa bao thuốc được, thuốc là một đạo cụ rất tốt, khi không có tình yêu, thì nên có thuốc.

Đáng tiếc, tình yêu của cô ấy luôn chỉ là nửa điều thuốc.

Khi ở cùng với Lê Minh Lạc, Chương Tiểu Bò đã học cách hút thuốc.

Cũng là vì anh ta mà cô ấy đã không còn tin vào tình yêu nữa.

Khi còn rất nhỏ, Chương Tiểu Bò ngồi trong rạp chiếu phim tối đen để xem phim, vô cùng ngưỡng mộ nữ đặc vụ trên màn ảnh, bọn họ đa số tóc xoăn từng lọn to, đánh móng tay màu đỏ tươi, trên khuôn mặt trắng bóc là một đôi môi đỏ chót và đôi mắt đen sẫm màu khói, điều này đối với một cô bé gái hơn mười tuổi trong lòng đã ấp ủ những ý nghĩ ma quỷ mà nói, thực sự là có sức hấp dẫn vô cùng.

Như thế còn chưa đủ, trên tay bọn họ luôn kẹp một điếu thuốc. Những ngón tay kẹp thuốc đó dài, nhỏ và hấp dẫn, thậm chí còn để lộ ra cả sự quyến rũ.

Sự cám dỗ của những điếu thuốc vượt qua mọi khả năng tưởng tượng.

Đôi khi người con gái sẽ nhờ một chi tiết rất rất nhỏ mà trưởng thành thành một người phụ nữ. Đối với Chương Tiểu Bò mà nói, điếu thuốc trên tay những người phụ nữ hư hỏng đó chính là một đạo cụ như thế. Về bản chất, có lẽ cô ấy luôn hướng hình tượng của mình theo những loại phụ nữ đó, trong cuộc sống thực tế lại làm trái ngược lại.

Càng ngày càng thích những người phụ nữ hút thuốc là sau khi biết yêu, hơn nữa, người phụ nữ mà Chương Tiểu Bò thích - Maguerite Duras là người hay hút thuốc, Tam Mao cũng thế.

Tam Mao có một bức ảnh đang hút thuốc, mái tóc dài rũ xuống, khoanh chân ngồi dưới đất, một bức ảnh đen trắng nhìn hơi suy đồi, ngồi trước một quán trà ở Tứ Xuyên.

Một người phụ nữ nếu không quá cô đơn, sao có thể làm bạn với thuốc được? Chương Tiểu Bò nói: Vẻ đẹp của sự cô đơn ở họ chẳng liên quan gì đến sự xấu xa, nhưng tư thế quá đẹp lại khiến người ta phải liên tưởng triền miên.

Còn thích cả những câu những chữ được viết trên bao thuốc, người hút thuốc Marlboro thì nói, thường xuyên hút Marlboro tình yêu sẽ chậm đi ba bước. Phải chăng người phụ nữ hút thuốc thường quá cô đơn và quá yêu bản thân mình, vì vậy, trong tình yêu mới vui đầu đầu đầy như thế? Nhưng thái độ của Chương Tiểu Bò trong tình yêu lại hoàn toàn ngược lại.

Người cô ấy từng thích là Lê Minh Lạc cũng là người thích hút thuốc, không thể rời thuốc dù chỉ nửa giây. Chỉ cần tỉnh dậy, thì cứ mười phút phải hút một điếu thuốc, những loại thuốc anh ta hút như Bầy Con Sói, Trung Nam Hải đều là những loại thuốc mà đàn ông thường hút.

Khi ấy Chương Tiểu Bò không hút thuốc, nhưng anh ta vẫn thường đưa cho cô ấy một điếu, sợ anh ta cười, Chương Tiểu Bò cũng châm lửa, giả bộ rằng mình biết hút, kết quả là ho tới chảy cả nước mắt.

Bọn họ đã từng có mối nhân duyên tươi đẹp như thế, có thuốc, liền cảm thấy như được trở về nhà.

Những người phụ nữ vui vẻ và cô đơn như Chương Tiểu Bò liệu có phải cũng đã từng cùng người đàn ông mình yêu hút thuốc? Sau khi rời khỏi Lê Minh Lạc, Chương Tiểu Bò đã học được cách hút thuốc, thường xuyên hút một loại thuốc có mùi bạc hà Salem, có người đã nói với cô ấy, cảm giác giống như mối tình đầu, quả nhiên là vậy.

Sau này trong một lần vào quán bar, gặp một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi hút Mild Seven. Cô ấy nhẹ nhàng đốt một điếu thuốc, nhả từng vòng khói bằng tư thế thanh lịch nhất nói, người phụ nữ đã bị tổn thương vì tình yêu nhưng đã học được cách ổn định trở lại nên hút Mild Seven.

Người tình cuối cùng của người phụ nữ sẽ là thuốc, hút rồi lại hút, cuối cùng hiểu ra người hiểu sự cô đơn của họ nhất chính là từng làn khói thuốc từ từ bay lên. Chỉ đáng tiếc, có quá nhiều phụ nữ chưa hút hết nửa điếu thuốc đã vứt đi, nửa điếu thuốc đó, cô độc nằm lẫn lộn vào một góc, khiến người ta nghĩ đến mối tình đứt gánh giữa đường.

Một hôm khi đi ra phố, nhìn thấy một loại thuốc có tên là Camellia, bên trên viết: Gặp gỡ lần đầu, mà giống như gặp lại người bạn cũ.

Chẳng có lí do gì, nước mắt Chương Tiểu Bò đã chảy rơi.

Anh ta từng nói: Sẽ có một ngày em nhìn thấy thuốc sẽ nhớ đến anh, nhớ cả mùi thuốc trong hơi thở của anh. Mình còn nhớ đến hai câu, mà bọn mình từng hát: Khả liên Vô Định hà biên cốt, do thị xuân khuê mộng lí nhân(1).

(1). Hai câu thơ trong bài Lũng Tây Hành của Trần Đào.

Dịch nghĩa: Thương thay những bộ xương bên bờ sông Vô Định;

Nay vẫn còn là người hay mộng của khách phòng khuê.

Nhưng chỉ là nghĩ đến, sau đó mua thuốc, châm lửa, hít một hơi thật sâu, cười, rồi đi.

Trên đây là câu chuyện của Chương Tiểu Bò, buồn và khó hiểu.

Anh ta và cô ấy, còn có cả một đứa trẻ, tại một thị trấn nhỏ xa xôi, tôi đã đưa cô ấy đến, bỏ nó đi.

Có một bài hát tên là Điếu thuốc anh hút do Hứa Mỹ Tịnh hát, chắc là hát cho Trần Giai Minh nghe, sau này, cô ấy bị điên, có lẽ cũng là vì anh ta chẳng? Vì yêu?

Thứ thuốc mà anh ta hút, chắc chắn có mùi vị cảm dỗ vô cùng.

Vì yêu, nên thích anh ta, thích cả thứ thuốc mà anh ta hút.

Trong tác phẩm Hoa hồng đỏ, Hoa hồng trắng, cô gái tính tình nũng nịu thất thường Vương Kiều Nhị yêu chàng trai Đồng Chấn Bảo, thế là sau khi anh ta đi làm, cô gái ấy đã một mình ôm chặt quần áo của người mình yêu, hít hà mùi đàn ông còn lưu lại trong đó, nhặt đầu thuốc lá anh ta hút xong vứt đi lên, hít từng hơi từng hơi một, như một cô gái buông thả, phóng túng.

Khi cô ấy nhớ lại, đó chắc là nụ hôn đầu tiên của anh ta và cô ấy?

Sau này, khi tôi xem một bộ phim, tên là gì tôi cũng quên rồi, một đôi trai gái yêu nhau, người con trai hút thuốc, thế là lúc nào cô gái cũng nhìn chằm chằm xem người con trai đó hút thuốc gì. Cô gái thích cả loại thuốc mà anh ta thường hút, bởi vì yêu người con trai đó, cô gái đã tự mình chạy khắp thị trấn nhỏ để tìm bằng được loại thuốc anh ta hay hút. Bộ dạng cuống quýt chạy đi tìm mua thuốc của cô gái đó khiến tôi cảm động, chỉ khi người ta yêu, mới bất chấp tất cả như thế, cho dù chỉ là để đi tìm đúng loại thuốc mà người mình yêu thích hút.

Điều thuốc anh hút của Hứa Mỹ Tịnh, tôi thích nghe giọng hát của nữ ca sĩ này, cô đơn mà đơn côi, trong chất giọng trầm trầm đó phảng phất sự u sầu.

Có một lần đi siêu thị, đột nhiên nghe thấy bài hát này, tôi cầm mấy gói giấy ăn Tâm Tương Ấn, tự nhiên nước mắt chảy dài. Tôi chưa bao giờ hút thuốc, nhưng bởi vì Chương Tiểu Bò thích hút thuốc, bởi vì cô ấy đã từng yêu một người con trai thích hút thuốc, nên tôi cảm thấy buồn.

Hai người bạn thân, đến một mức độ nhất định, đương nhiên sẽ cảm thấy tâm linh tương thông.

Về điểm này, tôi rất tin.

Sau khi Chương Tiểu Bò uống say đã nói: tình yêu đúng là thứ thuốc độc khôn khiếp. Thứ mà cậu đã từng yêu, thậm chí cả mùi vị của nó cũng khiến cậu đau buồn.

Đúng thế, mùi vị.

Mùi vị cũng sẽ khiến người ta phải hoài niệm, có một hôm, cô ấy đột nhiên phát hiện ra thứ mùi vị quen thuộc ấy vẫn chưa xa, thế là cô ấy đi tìm một cửa hàng nhỏ, mua một bao thuốc 555. Cô ấy khóa trái cửa lại, tắt điện, trong bóng tối chỉ còn lại cô ấy và sự cô đơn... Cô ấy hút thuốc, từng điếu từng điếu một, ném lại thứ mùi vị mà cô ấy đã từng say mê, giờ rõ ràng đã xa như thế. Cô ấy nghe thấy tiếng trái tim mình đang khóc, bất lực như một đứa trẻ con không nơi nương tựa. Sự u buồn dần dần tràn đầy, bắt đầu lan tỏa ra bốn xung quanh, khói thuốc như làn sương mỏng nhẹ nhàng quấn quýt khiến tôi như say đi trong đó, nước mắt của cô ấy ướt nhoe. Thì ra, thuốc lá cũng có thể khiến người ta say, cô ấy hút, chính loại thuốc mà anh ta đã hút trước đây.

Mới đầu tôi còn khuyên Chương Tiểu Bò cai thuốc, sau này, tôi không khuyên nữa.

Bởi vì, trong làn khói thuốc, cô ấy thật sự rất đẹp.

Tôi thừa nhận, tôi thích cô ấy.

Cho dù cô ấy xấu xa, cô ấy sa đọa, nhưng trên người cô ấy toát ra một thứ mùi mê hoặc lòng người, không thể nói rõ được, rất xấu xa, rất mơ hồ, thậm chí là điên loạn, khiến bất kỳ ai sau khi nhìn thấy, muốn ngừng cũng chẳng được.

Sau khi tôi nói với cô ấy điều đó, cô ấy nhắm mắt mơ màng nói, Tịch Hạ, bọn mình không phải Les chứ?

Cậu nói gì thế? Tôi nói: Mình thích cậu, đơn giản chỉ là thích cậu thôi. Nếu như có kiếp sau, bọn mình nhất định là một nam một nữ, mình sẽ là nam, sinh ra để yêu cậu.

Cô ấy ha ha cười lớn, khi cô ấy cười, tươi như hoa nở, Chương Tiểu Bò, cô ấy có sự quyến rũ và sa đọa của một người con gái xấu, cô ấy đúng là yêu tinh.

Mà yêu tinh cũng có thể là cảnh giới cao nhất của người con gái. Tôi thật sự thích làm yêu tinh, nhưng tôi biết, trên người tôi không có yêu khí, tôi đơn giản như một tờ giấy, còn Chương Tiểu Bò là kim loại nặng, đi đến đâu đều có thể ding ding tang tang kêu rang rang.

Vì vậy, tình yêu của cô ấy luôn như những con sóng, một con sóng phẳng lặng qua, thì con sóng khác đã ào tới.

Mà Thẩm Gia Bạch có thể hiểu cô ấy được bao nhiêu?

Ấn tượng của anh ấy đối với cô ấy là ảo, là người con gái do tôi miêu tả. Anh ấy yêu người con gái trong thư, xinh đẹp mộc mạc, mang một sự yêu kiều ngăm, nhưng đó là tôi, không phải cô ấy.

Nhưng anh ấy vẫn vì “cô ấy” mà phát điên.

Sau khi vào Phúc Đan, lá thư này vừa được gửi đi, một lá thư khác của anh ấy đã được gửi tới.

Thời gian thư qua thư lại điên cuồng nhất của chúng tôi bắt đầu, thậm chí cả những việc vụn vặt như một ngày đi vệ sinh mấy lần cũng phải viết vào thư.

Ngày 21 tháng 10, là sinh nhật của tôi.

Anh đặc biệt gửi bằng chuyển phát nhanh đến một chiếc nhẫn.

Không phải là một chiếc nhẫn quá tốt, chỉ là một chiếc nhẫn bằng bạc nhỏ nhỏ, bên trên đó khắc tên Chương Tiểu Bồ.

Nhưng tôi biết, với hoàn cảnh gia đình của Thẩm Gia Bạch, anh đã cố gắng hết sức rồi. Là một chiếc nhẫn có bông hồng nhỏ nhỏ xinh xinh đính ở trên, khi nhận được chiếc nhẫn đó, tôi đã chạy tới sân vận động của trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, nâng niu nó, khóc rất lâu, rất lâu.

Tôi vui mặt vào hai đầu gối, hôn lên chiếc nhẫn đó, Thẩm Gia Bạch yêu quý, em yêu anh.

Trời bắt đầu đổ mưa, tôi không biết, chỉ muốn ngồi một mình ở đây, ngồi đến khi trời đất sục sạo.

Cho dù trời vẫn mưa không ngớt, không dừng.

Cho dù là như thế, tôi cũng không thể nói ra. Tôi là người con gái của Thẩm Gia Bạch, là người con gái mà anh ấy thích. Trong đêm giao thừa, tôi và anh ấy đã từng gọi tên nhau, mãi mãi với trời đất, tình này không thể xa.

Mùa đông cuối cùng cũng đã đến.

Tôi bắt đầu đan một chiếc khăn quàng, một chiếc khăn màu đỏ.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đan một thứ như thế, các chị em trong phòng kí túc xá mỉm cười hỏi tôi có phải tôi đan cho Xuân Thiên không, bởi vì anh vẫn cách năm ba ngày lại đến tìm tôi, mang đậu phộng và mứt vụn, mang son môi má hồng và tiểu thuyết của Diệc Thư mà rất nhiều nữ sinh thích đến.

Tất cả những thứ đó đều bị tôi đem tặng cho các bạn nữ nằm giường tầng trên, tầng dưới. Đúng thế, tôi không thích những thứ đồ vụn vặt ấy. Các bạn tôi nói: Không, không phải là cậu không thích, là vì cậu không thích anh ấy.

Tôi không thích anh ấy sao?

Anh vừa nửa đùa nửa thật, vẫn cười cười hỏi tôi: Bạn trai em đâu? Tại sao giờ vẫn chưa thấy xuất hiện? Còn không xuất hiện, anh sẽ bắt đầu theo đuổi em đấy.

Thẩm Gia Bạch đã mấy lần nói sẽ đến thăm tôi, nhưng, một là vừa vào học nên việc học cũng căng thẳng, hai là tình hình kinh tế của anh khó khăn, anh nói cả đi cả về phải vài trăm tệ, mẹ anh lại vừa nghỉ hưu, anh không thể lo được, hiện giờ anh đang đi dạy gia sư ở hai nơi.

Chiếc bút ghi âm điện tử đó cũng giúp được anh rất nhiều, anh nói, cứ nhìn thấy bút là lại nhớ đến tôi.

Mùa đông ở Thượng Hải lạnh thật đấy, anh nói: Khi đạp xe đi làm gia sư, gió lạnh thổi vào cổ, khó chịu chết đi được.

Chính vì câu nói này, tôi mới quyết định đan một chiếc khăn len.

Không biết đan, hỏi lão nhị trong phòng kí túc, hỏi rồi lại hỏi, mới biết kiểu đan mũi Đỉnh đơn giản nhất, lão nhị nói: Đan khăn, thì đan mũi Đỉnh là đẹp nhất.

Xuân Thiên cũng đã từng nhìn thấy, đến hỏi tôi: Đạn cho anh?

Tôi lắc đầu, anh ấy xì một tiếng: Sớm đã biết không phải đạn cho anh rồi!

Nhưng, rồi sẽ có ngày, em cũng sẽ đạn cho anh một chiếc!

Thật phiền toái khi phải nghe anh cả ngày nói nhăng nói cuội. Tôi nói: Anh đừng có đùa nữa, em có bạn trai thật rồi.

Có thật sao? Ở đâu? Sao lại không thấy xuất hiện?

Tôi không ngờ là anh lại đến hỏi Chương Tiểu Bò, Chương Tiểu Bò nói, Âu Dương Tịch Hạ có bạn trai? Tại sao em lại không biết? Chắc không phải đâu?

Chương Tiểu Bò chạy tới hỏi tôi, tôi cúi đầu, nói: Mình có.

Ai?

Mặt tôi ửng đỏ, tôi nói: Một lúc nào đấy sẽ kể cho cậu nghe.

19. Chương 19: U Dương Tịch Hạ Biến Thành Bọt Tường Vi

Khăn đan xong được gửi đi.

Thẩm Gia Bạch nói: Thật ấm áp, đây là chiếc khăn tình yêu. Anh cũng có một món quà tặng em, em nhất định sẽ rất thích.

Tôi chờ đợi món quà đó.

Tôi nhìn chiếc nhẫn trên tay, khắc trên đó, lại là tên của Chương Tiểu Bò.

Tôi vẫn chưa biết Thẩm Gia Bạch định tặng quà gì ình. Anh viết thư cho tôi nói, chuẩn bị cuối tuần này đến thăm tôi, đeo chiếc khăn mà tôi đan, đến khi đó, mong tôi hãy đến đón anh, nhất định phải nhận ra anh!

Sau đó, anh nói cho tôi biết là chuyến tàu nào!

Tôi hốt hoảng đến rụng rời!

Trời ơi, Thẩm Gia Bạch sẽ đến, anh ấy sẽ đến!

Tất cả mọi dối trá, sắp bị phơi bày rồi!

Làm thế nào, làm thế nào đây?

Làm thế nào bây giờ? Tôi chạy như điên, tóc rối tung, tuột cả giày, tôi sắp điên rồi, đúng vậy, tôi biết làm thế nào đây?

Còn nhớ ngày nhỏ khi xem Nàng tiên cá, mặt trời vừa lên, nàng tiên cá sẽ biến thành bọt biển, nhưng vì người con trai mà mình yêu, cuối cùng cô ấy cũng cam tâm tình nguyện.

Trong thư anh nói: Chúng ta đã nhờ hồng nhan đưa thư một thời gian lâu như thế, đừng gửi thư mãi nữa, Tiểu Bò, hãy để anh được nắm tay em!

Em có nghĩ món quà mà anh định tặng em là gì không?

Anh nghĩ, anh muốn tặng cho em nụ hôn đầu của mình!

Tôi biết mình sắp biến thành bọt biển rồi!

Chính bởi vì yêu anh nên tôi chuẩn bị từ bỏ tất cả, tất cả này bao gồm cả tình yêu của tôi, bao gồm cả anh - Thẩm Gia Bạch.

Mùa đông đến, tuyết rơi rồi, Bắc Kinh đẹp như thế này, hùng vĩ thế này nhưng tôi lại buồn đau như thế. Tôi biết, thứ tình yêu thuộc về tôi chỉ là thứ tình yêu trên giấy, chẳng liên quan gì đến thực tế, chẳng liên quan đến mùa đông này.

Tôi không ngờ là lại gặp Xuân Thiên.

Anh ấy đứng trong tuyết, tại nơi đã từng đâm vào tôi và gọi, Tịch Hạ, Tịch Hạ.

Tôi đứng trước mặt anh ấy, đột nhiên òa lên khóc nức nở.

Chuyện gì thế? Ai bắt nạt em, nói với anh được không?

Tôi ngồi xổm trên tuyết, nước mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt tạo thành một chiếc hồ nhỏ, một lúc sau, một đồng các hồ nhỏ được tạo thành. Xuân Thiên nói: Em làm sao thế? Có chuyện gì không thể chịu đựng được? Có thể nói cho anh nghe không?

Thất tình rồi? Phải không? Bị hấn ta bỏ rơi rồi? Anh sẽ cho hấn ta một trận, nói cho anh biết hấn đang ở đâu? Anh sẽ tới cho hấn một trận. Một người con gái tốt thế này con không yêu, hấn ta muốn tạo phản hay sao?

Nổi khở, nổi buồn, nổi cay đắng này... tất cả những bí mật thâm kín đó, sao tôi có thể kể với anh? Ai có thể chia sẻ với tôi? Tôi ngồi rất lâu, chân tê đi, khi tôi đứng dậy, Xuân Thiên ôm chặt lấy tôi.

Còn tôi nước mắt giàn giụa nằm gọn trong vòng tay của anh.

Cả người tôi như run lên, suy nghĩ hỗn loạn, loạn đến nỗi không thể sắp xếp lại được nữa, tôi khóc, nghẹn ngào, tủi nhục.

Xuân Thiên ôm một kẻ như phát điên là tôi, nước mắt tôi giàn giụa, ánh mắt hoảng hốt, đầu tóc rối bù, tất cả loạn rồi! Tôi sắp sụp đổ rồi!

Thẩm Gia Bạch, anh ấy sắp đến!

Bí mật, sắp bị phơi bày!

Không ai ngờ, Xuân Thiên lại có thể hành động to gan như thế.

Trong khi tôi còn chưa chuẩn bị gì, đang ở trong tình trạng hoảng loạn, anh ấy cúi đầu và nhanh chóng hôn tôi.

Anh ta đã hôn tôi!

Môi tôi, đột nhiên bị sự lạnh giá chạm vào!

Tôi vội vàng đẩy anh ra, sau đó xông vào đánh anh như một kẻ điên dại!

Anh ta là cái gì? Lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn! Anh ta đúng là kẻ lưu manh! Sao anh ta có thể hôn tôi?! Phải, nụ hôn đầu của tôi, nụ hôn đầu của tôi, đã dễ dàng bị lấy đi giữa trời đất đầy tuyết thế này!

Anh là đồ khốn nạn, đồ khốn kiếp, anh đi chết đi! Tôi nói những lời thô lỗ đó? Đây là tôi sao? Đây rõ ràng là một kẻ điên!

Tịch Hạ, Tịch Hạ, thấy em khóc, thấy em như bông hoa dưới mưa, nhìn em đau buồn như vậy, anh đã không biết tại sao, anh cũng hoảng loạn rồi, hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho anh...

Tịch Hạ, chắc em cũng biết trái tim anh, anh thật sự yêu em.

Nhưng tôi không yêu anh!

Tôi gào lên, quay người bỏ đi. Tất cả những gì xảy ra trong ngày hôm nay, như đã có tuyết lại thêm tuyết. Phải, nụ hôn đầu của tôi không còn nữa, đã bị cướp mất. Tôi và Xuân Thiên có quan hệ gì, tôi không yêu anh, tôi luôn muốn lẩn tránh anh, nhưng tại sao số mệnh lại như thế, sao nó lại khiến mọi lần đầu tiên của tôi đều là với anh.

Sau khi say là sự đụng chạm thân mật, hôm nay thì là hôn.

Trời ơi!

Tất cả, tất cả loạn rồi!

Người tôi nên đi tìm nhất lúc này là Chương Tiểu Bô.

Tôi quay về kí túc xá, tìm những lá thư đó. Tôi muốn Chương Tiểu Bò đọc từng lá thư. Mỗi lá thư, thật ra tất cả đều là viết cho cô ấy.

Phải, chỉ có cô ấy mới có thể diễn tiếp vở kịch này.

Sắc mặt của tôi khiến Chương Tiểu Bò sợ hãi, lần đầu tiên, cô ấy tỏ ra rất quan tâm hỏi tôi, Tịch Hạ, nói gì biết chuyện gì thế? Cậu làm mình sợ chết khiếp.

Tôi kéo cô ấy ra sân vận động: Tôi mặc phong phanh, run lên bần bật, nhưng tôi vẫn phải nói.

Nếu không nói, Thẩm Gia Bạch đến rồi thì hết, tất cả sẽ hết.

Từng chút, từng chút... tôi nói với Chương Tiểu Bò tất cả, về lá thư bị ném vào sọt rác ngày ấy, về chiếc khăn len màu hồng, về chiếc nhẫn có khắc tên cô ấy.

Sau đó, tôi đưa cho cô ấy tất cả những lá thư.

Cô ấy sững lại.

Đúng vậy, Chương Tiểu Bò, cô ấy chưa gặp tình huống này bao giờ.

Sau đó, cô ấy móc thuốc ra, đốt một điếu mà nói, Tịch Hạ, cậu muốn mình làm thế nào?

Tôi khóc, lắc đầu: Không biết, mình không biết. Lúc này, bầu trời của tôi đã sụp đổ, tôi không biết phải làm thế nào để tiếp tục câu chuyện dối trá này.

Thế này được không? Kịch, mình sẽ diễn, bọn mình sẽ cho anh ấy biết từng tí từng tí một, cũng có thể đến một ngày anh ấy sẽ thật sự yêu cậu, có được không?

Được. Tôi ghen ngào nói. Cảm ơn cậu, Chương Tiểu Bò.

Không có gì, mình sẽ cố gắng. Chương Tiểu Bò nói, Tịch Hạ mình không ngờ cậu lại thích một người đến phát điên như thế, Thẩm Gia Bạch, mình vẫn còn chút ấn tượng, một người con trai rất giỏi, thật đấy, rất giỏi.

Rất từ từ, tôi rút nhẫn ra, cười rồi đưa cho cô ấy, Chương Tiểu Bò, là của cậu. Tôi nói: Trả lại cho cậu.

Cô ấy đột nhiên ôm chầm lấy tôi, gọi liên tục, Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ.

Ấu Dương Tịch Hạ, tôi là Ấu Dương Tịch Hạ, đã từng yêu một người con trai tên là Thẩm Gia Bạch, trên giấy chúng tôi đã từng thề non hẹn biển.

Bây giờ, tôi biến thành bọt biển, dưới ánh mặt trời, không có màu sắc.

Tại sao em lại từ bỏ anh, bởi vì em yêu anh! Thẩm Gia Bạch, chỉ cần anh hạnh phúc, em từ bỏ, từ bỏ!

Tôi nói với Thẩm Gia Bạch: Khi đi đón anh, em sẽ mặc một chiếc váy màu hồng, anh đã từng nói em mặc váy màu hồng rất xinh. Hôm đó rất lạnh, tôi cũng hơi bị cảm, tôi nói với Thẩm Gia Bạch, em bị cảm rồi, đau đầu quá, lá thư này chỉ viết đến đây thôi, đó là lá thư ngắn nhất mà tôi viết.

Bởi vì, nếu còn viết tiếp, trái tim tôi sẽ vỡ vụn.

Khi ra ga đón Thẩm Gia Bạch, Chương Tiểu Bò mặc một chiếc váy màu hồng.

Khi ngồi lên xe taxi, Chương Tiểu Bò luôn nắm chặt tay tôi, tôi cảm thấy tay cô ấy hơi run, cô ấy nói, Tịch Hạ, mình không ngờ, Thẩm Gia Bạch lại yêu người con gái tên là Chương Tiểu Bò. Thật đáng tiếc, Chương Tiểu Bò đó lại không phải là Chương Tiểu Bò mình đây.

Phải, cô ấy đã đọc hết tất cả những lá thư.

Những lá thư đơn giản, chân tình, những lá thư khiến tim người ta muốn vỡ vụn.

Chỉ có một lá thư tôi không đưa cho cô ấy, đấy là lá thư có giao hẹn vào đêm giao thừa chúng tôi sẽ cùng gọi tên nhau ba lần, đấy sẽ là bí mật của cả đời tôi, là hạnh phúc lớn nhất của tôi, bí mật này, tôi sẽ biến nó thành bí mật vĩnh viễn của chỉ mình tôi. Vào đêm giao thừa năm nay, tôi vẫn muốn gọi tên anh.

Phải, chúng tôi đã từng giao hẹn, bí mật này chỉ có hai chúng tôi biết, không nói cho bất kì ai. Nếu có ngày chúng tôi để mất người kia, chúng tôi mắc bệnh mất trí nhớ, chỉ cần nói ra bí mật này thì có thể đưa người kia trở về bên mình.

Tôi và Chương Tiểu Bồ đứng trên sân ga đợi tàu đến.

Thẩm Gia Bạch ngồi ở khoang số 10.

Tàu dừng lại.

Là khoang số 5.

Chương Tiểu Bồ đứng đó, tôi nói, Chương Tiểu Bồ, cậu đi đi, đi tìm anh ấy.

Phải, nếu là tôi, tôi sẽ vội vàng chạy tìm tới khoang số 10, tôi không thể đứng đây mà đợi như một con ngốc, nhưng Chương Tiểu Bồ, cô ấy không có tâm trạng giống tôi.

Được, Chương Tiểu Bồ nói, mình đi.

Cô ấy chạy về khoang tàu số 10, còn tôi đứng lại đây, mưa tuyết nhẹ nhàng bay, nước mắt rơi như mưa.

Người chạy đi đó lẽ ra là tôi! Nên là tôi.

Từ xa, tôi nhìn thấy anh xuống tàu, anh quàng chiếc khăn len màu đỏ!

Trên mặt anh còn đọng lại một nụ cười kiêu ngạo, anh nhanh nhẹn chạy lên vài bước, sau đó ôm lấy Chương Tiểu Bồ, rất chặt.

Cảnh tượng đó như thế nào nhỉ! Giữa trời và đất, giữa những bông hoa tuyết bay bay, một người con trai mặc quần bò áo khoác có mũ màu tro ôm chặt một người con gái mặc một chiếc váy màu hồng, hai người họ nhìn rất đẹp đôi, một người đẹp trai tuấn tú, một người con gái dung mạo như ngọc.

Anh vừa xuống là nắm lấy tay cô ấy!

Anh đã từng nói: Em đến đón anh, anh sẽ nắm tay em!

Mặt Chương Tiểu Bồ tỏa ra một thứ ánh sáng quyến rũ mê hoặc, là màu vàng, lại như là màu hồng phấn, nhảy nhót dưới ánh mặt trời, thật sự rất quyến rũ.

Ánh mắt của cô ấy thời khắc ấy tôi hiểu, Chương Tiểu Bồ rung động rồi.

Phải, người con trai năm đó cùng cô ấy tham gia cuộc thi đầy cạnh tranh, người con trai duy nhất cô ấy từng khen ngợi từng tán dương, người con trai trong thư đã từng nói thích cô ấy, gọi tên cô ấy hàng trăm lần, đột nhiên trở thành Đế Vương, thành Thần thánh của cô ấy, so sánh với tất cả những người con trai cô ấy từng tiếp xúc trước kia, Thẩm Gia Bạch hoàn toàn khác biệt.

Anh có một khí chất mạnh mẽ, vừa lạnh lùng lại vừa hấp dẫn.

Tôi biết, tôi hết thật rồi.

Không còn việc gì cho tôi nữa.

Bọt biển từng chút từng chút vỡ tan, trái tim tôi vỡ vụn, từng mảnh từng mảnh một, ai có thể lắp ghép cho nó hoàn chỉnh trở lại đây?

Nhưng tại sao, tại sao tôi vẫn không thể từ bỏ được? Tại sao, tại sao tôi vẫn cứ yêu anh như thế?

Cuối cùng họ đi đến bên cạnh tôi. Thẩm Gia Bạch hỏi Chương Tiểu Bồ: Chẳng phải em nói bị cảm sao? Đã khá hơn chưa?

Tôi đứng đằng sau, vẫn còn chảy nước mũi.

Chương Tiểu Bồ nói: Khá hơn nhiều rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. Em đã hứa sẽ mời anh đi ăn món vịt quay Bắc Kinh. Phải, là tôi đã từng hứa với Thẩm Gia Bạch như thế.

Tôi luôn đi theo phía sau, hắt xì hơi không ngớt, nước mắt nước mũi túa ra, chẳng ai hỏi tôi lấy một câu. Tôi biết, tôi là bông hoa tường vi trong góc tối, lặng lẽ nở, lặng lẽ tàn.

Nhớ đến bài thơ Cây nở hoa tôi đã từng viết cho anh:

Bước đến gần xin anh hãy lắng nghe

Em run rẩy như chiếc lá đợi anh.

Khi anh lướt qua mà không nhìn thấy

Một vạt đầy rơi xuống sau lưng

Người yêu ơi, là cánh hoa đâu có thể.

Trái tim em vỡ vụn tự bao giờ...

Lúc này thật hợp cảnh và sinh động. Mùi vị của mối tình đầu, là mùi vị của quả quýt xanh, nhẹ nhẹ, tê tê, nhưng cả đời cũng không thể quên được.

Tình yêu năm mười chín tuổi, vẻ đẹp của tôi còn xanh hơn nước biển, u buồn hơn pháo hoa.

Đây là Tịch Hạ, Chương Tiểu Bồ giới thiệu tôi.

Oh, Thẩm Gia Bạch điềm đạm đáp lại một tiếng, nói, hình như anh đã từng gặp em ở đâu rồi thì phải? Đúng rồi, ở sân vận động! Có một lần em đến xem anh đá bóng, đúng không? Rất hiển nhiên, anh không hề có hứng thú với tôi. Anh quàng chiếc khăn màu đỏ. Tôi thấy anh rất cẩn thận kéo nó xuống, sau đó cầm gọn trong tay.

Ngồi lên taxi, qua gương chiếu hậu, tôi thấy họ luôn nắm tay nhau.

Trái tim vỡ vụn, từng mảnh từng mảnh lớn vỡ vụn.

Trái tim yêu như thủy tinh, người yêu dấu ơi, anh vừa chạm vào nó, nó đã vỡ tan rồi. Nhưng nhìn thấy Thẩm Gia Bạch hạnh phúc như thế, cuối cùng tôi cũng đã hiểu được lí do từ bỏ của nàng tiên cá. Chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì cho dù cô ấy có biến thành đám bọt dưới biển cũng cam tâm tình nguyện!

Khi chúng tôi đi ăn vặt quay Bắc Kinh, anh tháo khăn quàng cổ ra, sau đó vào nhà vệ sinh.

Tôi cầm chiếc khăn lên, phát hiện ra khi đan đã bị lỗi một mũi, giờ, sợi đã bị sút, thế là tôi dùng tay cẩn thận cài sợi len đó lại.

Đột nhiên, Thẩm Gia Bạch xông tới trước mặt tôi: Đừng động vào nó. Anh ấy nói: Sao em lại tùy tiện đụng vào đồ của người khác như thế!

Mặt tôi biến sắc, mặt Chương Tiểu Bồ cũng biến sắc, tôi bỏ chạy ra ngoài, Chương Tiểu Bồ đuổi theo, cô ấy luôn nói: Minh xin lỗi, minh xin lỗi.

Cậu quay lại đi. Tôi nói: Không sao đâu, ở đây gió lớn quá, còn nữa, mình không khỏe, mình về trước đây, cậu hãy chịu khó chăm sóc anh ấy.

Trên đường quay trở về một mình, tuyết bắt đầu rơi, tôi không tránh, cứ đi thẳng về phía trước.

Cả đêm đó tôi không chợp mắt.

Gối ướt đầm hết lớp này đến lớp khác.

Sâu cũng biết khóc, chỉ là, ai có thể nhìn thấy nước mắt của sâu chứ?

Bây giờ em đứng trước mặt anh nhưng anh lại không nhận ra, anh không biết em yêu anh, em nghĩ đây là việc đau khổ nhất trên thế giới này. Thẩm Gia Bạch, anh nói chỉ cần nhìn một cái là nhận ra em ngay nhưng anh không nhận ra em.

Tình yêu thấp hơn bụi đất sao? Nếu em yêu anh, em nguyện chìm trong bụi đất, thậm chí xuống dưới bụi đất, tới tận cùng.

Cái kén tình yêu từng lớp từng lớp được bóc ra, cuối cùng em nhìn thấy, ở trong cùng là anh.

20. Chương 20: Tôi Hi Vọng Mình Yêu Chính Tình Yêu

Tôi thừa nhận, Chương Tiểu Bồ là một diễn viên thiên tài.

Chỉ dựa vào những tình tiết và manh mối, cả những bức thư mà tôi cung cấp, cô ấy đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc.

Thẩm Gia Bạch nghỉ tại kí túc xá dành cho khách ở trường, hôm sau, họ cùng nhau đi chơi, Chương Tiểu Bồ không gọi tôi nữa.

Suốt cả một ngày, tôi nằm trên giường mở mắt nhìn tròng trờng.

Xuân Thiên đến tìm tôi ba lần, lần cuối cùng anh mang cơm hộp đến, món cơm rang và cà xào mà tôi thích ăn nhất.

Nhưng tôi mắng đuổi anh đi.

Tôi nói: Mời anh đi cho có được không?

Xuân Thiên đáng thương, anh vẫn cho rằng sự thất thần và buồn bã của tôi là vì nộ hôn bữa đó. Đúng thế, trong cùng một ngày, tôi mất đi nộ hôn đầu, mối tình đầu, mà đối tượng của nộ hôn đầu và mối tình đầu, lại không phải là cùng một người con trai! Một người yêu tôi và một người tôi yêu. Người yêu tôi, tôi không yêu anh ấy, người tôi yêu, lại không hề biết rằng tôi yêu anh.

Tại sao? Tại sao tôi lại không có dũng khí để nói ra rằng người con gái viết thư cho anh đó là tôi?

Bởi vì tôi sợ tôi sẽ mất anh.

Nhưng cuối cùng thì tôi cũng đã mất anh rồi.

Sau khi tiễn Thẩm Gia Bạch đi, Chương Tiểu Bồ đến tìm tôi.

Chúng tôi ngồi ngệt ra trên bậc thềm, Chương Tiểu Bồ nói: Tha thứ ỉnh!

Chỉ bốn từ đó, tôi đã hiểu tất cả.

Phải, tha thứ ỉnh.

Tôi phải tha thứ cho cô ấy điều gì? Người Thẩm Gia Bạch yêu vốn là cô ấy, người mà anh thường tưởng tượng cũng là cô ấy, chỉ trong vòng một ngày, cô ấy đã trải nghiệm qua tình yêu của một người con trai, người con trai này có đức tính thật tốt đẹp biết bao, xuất sắc biết bao, nghị lực biết bao, chung thủy biết bao.

Chương Tiểu Bồ nói: Sau này, cậu đừng viết thư cho anh ấy nữa, được không?

Mình đã mua cho anh ấy một chiếc di động, sau này bọn mình sẽ dùng di động để liên lạc, bởi vì anh ấy đã hôn mình...

Đầu tôi nổ bùng một tiếng. Thẩm Gia Bạch đã hôn Chương Tiểu Bồ sao?

Anh đã hôn cô ấy!

Đúng thế, đã hôn cô ấy!

Cô ấy nhớ lại: Tối hôm qua, sau khi bọn mình ăn tối xong quay về phòng ở kí túc xá, chính giây phút bước vào cửa đó, anh ấy đột nhiên ôm chặt lấy mình.

Sau đó thì sao? Tôi nghe thấy rõ cả sự run rẩy trong giọng nói của mình.

Đến cả hơi thở cũng như bị phóng đại lên, dường như thế giới này chỉ còn lại một người con trai và một người con gái.

Sau đó thì sao?

Sau đó bọn mình hôn nhau.

Ai hôn ai trước?

Tôi biết mình sắp phát điên rồi, đến một câu hỏi như thế mà tôi cũng muốn hỏi, phải, tôi điên rồi.

Mình có thể không trả lời không? Chương Tiểu Bò nhìn tôi.

Không được, cậu nhất định phải trả lời! Tôi hét lên như một người điên, đúng thế, Chương Tiểu Bò, cậu nhất định phải trả lời mình, bởi vì anh ấy đã từng nói, lần này đến đây, anh ấy sẽ tặng nụ hôn đầu tiên ỉnh!

Anh ấy hôn mình trước... Chương Tiểu Bò nói khẽ.

Tôi gục mặt xuống, đầu như muốn vùi vào trong bụi đất, trong không khí từng tiếng gió rít mạnh thổi tới, nhưng tôi không thấy lạnh. Tôi yêu cầu Chương Tiểu Bò trả lại mình tất cả những bức thư mà Thẩm Gia Bạch đã viết cho tôi, phải, đây là kí ức duy nhất của tôi, đây chính là thứ quý giá nhất trong cuộc đời tôi.

Sau đó, tôi nói với Chương Tiểu Bò: Hãy ngoan ngoãn mà yêu anh ấy, đừng có bắt nạt anh ấy, anh ấy là một người con trai si tình, cậu nên hiểu sự si tình của anh ấy.

Còn nữa, tôi dặn dò Chương Tiểu Bò, chiếc khăn đó, khi mình đan bị lỗi một mũi kim, cậu hãy nhớ để sửa lại cho anh ấy, đừng để bị sút sợi, sút sợi rồi, không thể đan lại được nữa đâu.

Còn nữa... Tôi còn muốn dặn dò người ta điều gì nữa đây? Tôi đang tự coi mình là gì của Thẩm Gia Bạch chứ?

Sẽ không còn lá thư nào nữa. Tôi luôn muốn Thẩm Gia Bạch viết thư, lí do tôi nói với anh là tôi thích phương thức liên lạc cổ điển này, tốt nhất là nên dùng giấy viết thư màu ngả vàng, dòng kẻ màu hồng, sau đó là những nét chữ thể chữ Liễu ở trên, đúng thế, đây là lí do duy nhất mà tôi luôn muốn anh viết thư.

Còn bây giờ, sẽ không có lá thư nào nữa.

Bởi vì chữ của tôi và Chương Tiểu Bò không giống nhau!

Chương Tiểu Bò đã mua di động cho anh rồi.

Tin nhắn đầu tiên anh gửi cho cô ấy, anh viết là: Anh yêu em, Chương Tiểu Bò.

Câu đầu tiên trong chiếc bút ghi âm điện tử đó cũng là: Chương Tiểu Bò, anh yêu em.

Chương Tiểu Bò, cậu là một cô gái thật hạnh phúc.

Nếu cậu bắt nạt Thẩm Gia Bạch, mình sẽ không tha thứ cho cậu đâu! Đây là câu nói cuối cùng mà tôi nói với Chương Tiểu Bò vào tối ngày hôm ấy, sau đó, một mình tôi đạp xe đạp đi.

Chẳng có nơi nào để đi nữa, cuối cùng tôi cũng đã mất Thẩm Gia Bạch.

Tôi đạp xe một mình, trong đêm tối, trong gió lạnh, ở Bắc Kinh.

Không ai có thể biết được nỗi cô đơn của một cô gái. Tình yêu là gì? Tại sao lại làm người ta tổn thương như thế? Tại sao lại khiến tôi muốn khóc nhưng không có nước mắt như thế?

Vòng quanh thành phố Bắc Kinh, tôi cứ thế đạp, không biết đi đâu, sau suốt cả một đêm đạp xe như thế, tôi phát hiện thể lực của mình suy nhược tới cực điểm, đã mấy ngày tôi không ngủ rồi, kể từ ngày Thẩm Gia Bạch đến tôi chưa ngủ ngày nào, anh đi rồi trái tim tôi cũng trống rỗng.

Sau khi về đến kí túc, tôi nằm vật ra giường, không dậy nổi nữa.

Tôi sốt, trận sốt này suốt ba ngày ba đêm.

Tôi liên tục mê sảng.

Xuân Thiên công tôi đến bệnh viện, tiêm rồi lại sốt, lại tiêm, khi cơn sốt lên tới cực điểm, mê man, tôi liên tục gọi tên một người.

Khi miệng tôi khô nứt chảy máu, khi ánh mắt tôi vô hồn trống rỗng như miệng một chiếc giếng sâu, người con trai đang ôm lấy tôi đó hỏi: Tịch Hạ, ai là Thẩm Gia Bạch? Anh ta hại em thậm chí tới mức này, anh phải đi tìm anh ta, cho dù phải cầu xin, anh cũng sẽ đưa anh ta đến thăm em, được không?

Tôi lắc đầu, Xuân Thiên, hãy ở bên em, đừng đi đâu cả.

Tôi ôm nặng một trận, tóc rụng rất nhiều.

Kì thi cuối học kì, miễn cưỡng cũng qua.

Sau đó, nghỉ đông, Chương Tiểu Bồ đi Thượng Hải, cô ấy đi tìm Thẩm Gia Bạch. Giữa chúng tôi, bỗng trở nên lạ lẫm và xa cách. Đúng thế, tất cả đều là vì tình yêu, cô ấy đã yêu Thẩm Gia Bạch, cô ấy không chịu nổi những câu hỏi truy xét của tôi, thậm chí cả những gì đã từng có giữ tôi và Thẩm Gia Bạch, cô ấy cũng ghen. Cô ấy không ngờ Thẩm Gia Bạch lại là một chàng trai quyến rũ đến như thế, sự quyến rũ của anh vượt qua tất cả sự quyến rũ của những chàng trai mà cô ấy đã từng quen biết cộng lại.

Thế là cô ấy lao vào tình yêu như một con thiêu thân.

Thẩm Gia Bạch không thích cô ấy hút thuốc, anh nói: Trong thư em không nói là mình hút thuốc mà.

Thế là, cô ấy không hút thuốc nữa.

Thẩm Gia Bạch không thích sự phong trần của cô ấy, thế là cô ấy lại bắt đầu ăn mặt rất hiền thực, đoan trang.

Một người nếu trong tim có tình yêu sẽ không cảm thấy cô đơn. Chương Tiểu Bồ, cô ấy không gào lên nói mình cô đơn nữa.

Tôi tận mắt chứng kiến từng thay đổi nhỏ của Chương Tiểu Bồ, tôi biết tình yêu khiến con người ta như được tái sinh, tất cả mọi thứ đã thay đổi như thế.

Cô ấy sẽ không trả lại tình yêu cho tôi, cô ấy độc chiếm nó một mình, yêu chính là ích kỉ, khi tình yêu đến không ai có thể từ chối.

Thẩm Gia Bạch chắc chắn chỉ có thể trở thành hình xăm trong tim của một người con gái thôi.

Hình xăm trong tim đó, vĩnh viễn không bao giờ mất đi.

Viễn viễn ở đó, vĩnh viễn đau nhói như thế, sắc như thế.

Anh sẽ mãi là bông cúc nhỏ trong tim tôi, còn chưa kịp nở đã rụng rồi, những cánh hoa nhỏ xú ấy khiến trái tim tôi đau đớn không nguôi.

Tôi về nhà, một mình ra bờ biển đi dạo, đã không biết bao nhiêu lần tôi tưởng tượng ra cảnh mình và Thẩm Gia Bạch đi dạo trên bãi biển, nhưng cuối cùng, tôi cũng đã hiểu ra, đấy chỉ là sự tưởng tượng của tôi mà thôi.

Tôi còn có gì? Còn có thể có gì?

Trừ lời hẹn ước vào đêm giao thừa mà Chương Tiểu Bồ không biết ra, tất cả những thứ khác cô ấy đều biết cả rồi, những lá thư đó, đủ để cho cô ấy trở thành một diễn viên giỏi!

Lời hẹn ước đó là của tôi và Thẩm Gia Bạch, là bông hoa bí mật của tôi và anh, tôi sẽ không nói cho bất kì ai biết, vĩnh viễn không bao giờ nói.

Đúng thế, tôi đã quyết định rồi, vào tối đêm giao thừa; tôi vẫn sẽ đi hét gọi tên anh, còn anh sẽ gọi tên tôi, tôi đã nói cho anh biết, nickname của tôi, không phải tên của Chương Tiểu Bồ.

Chỉ có giây phút đó, anh mới là của tôi.

Có vài giây đồng hồ, để anh gọi tên tôi.

Nỗi xót xa, đau đớn đó, ai có thể hiểu đây?

Tôi cắt tóc, trước kia, tóc của tôi luôn rất dài, nhưng lần này sau khi về nhà, tôi đã đến một hiệu cắt tóc sang trọng nhất trong thành phố để cắt tóc, bởi vì Vân Cẩm thường xuyên đến đây để làm tóc. Mái tóc của Vân Cẩm lúc nào cũng rất kì quái, cô ta luôn luôn không giống với người khác.

Người phụ nữ có thể hấp dẫn được bố nhất định phải có khí chất đặc biệt, cô ta không quá xinh đẹp, nhưng có khí chất uy nghiêm không dễ bị xâm phạm.

Sau khi về nhà, tôi lại muốn ngồi cùng Vân Cẩm một lúc.

Đúng thế, đây chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi, tôi vẫn nhớ không khí trong phòng tranh của cô ta, có cảm giác cũ kĩ, cảm giác đến từ kiếp trước.

Phải, có một loại phụ nữ chính là thuốc độc, bẩm sinh đã có khả năng hấp dẫn người khác phái, ví dụ như Chương Tiểu Bồ, ví dụ như Vân Cẩm. Còn cũng có loại phụ nữ như nước lã, chỉ có một màu trắng tinh và thứ mùi vị nhạt nhẽo, ví dụ như tôi.

Con trai và con gái giống nhau, cùng thích những cô gái phong trần.

Bọn họ chính là yêu tinh, hút máu đàn ông, bọn họ chính là ma quỷ, giày vò đàn ông.

Đây đúng là một cảm giác kì lạ, tôi thật sự muốn ngồi cùng Vân Cẩm một lúc. Nhìn cô ta lặng lẽ vẽ, hoặc nhìn bộ dạng vừa ngồi hút thuốc vừa gỡ sách của cô ta.

Chính xác, cô ta có mùi vị rất đặc biệt.

Mái tóc của cô ta, cũng có mùi vị đó.

Tôi biết salon tóc Ivory cũng là qua Vân Cẩm. Những kiểu tóc của cô ta, luôn không giống với người khác, nó toát lên sự phong tình và cảm giác lấn lướt, ngay từ cái nhìn đầu tiên, đã khiến người ta phải chấn động, vì vậy, tôi muốn cắt tóc, tôi muốn làm lại từ “đầu”.

Thợ cắt tóc là một thiếu niên mặt trắng bệch, mặt mũi nhìn như nhân vật hoạt hình, cậu ta nói: Chị cao thế này, để tóc dài vẫn xinh hơn, hay làm, làm xoăn thử xem? Giờ đang một xoăn xù, làm xoăn trông có khi cũng không tồi đâu.

Không. Tôi nói.

Tóc ngắn thật sự không hợp với chị. Cậu ta nhìn tôi trong gương.

Không. Tôi nói.

Tôi cũng không ngờ mình lại cứng đầu đến thế.

Cậu ta bắt đầu cắt tóc cho tôi, cắt rất cẩn thận tỉ mỉ, chỉ trong vòng vài giây, những lọn tóc dài bay bay rơi xuống. Tôi nhắm mắt lại, tạm biệt nhé, mối tình đầu của tôi. Phải, tôi đã nói như thế.

Mối tình đầu của một mình tôi.

Cuộc chiến đầu của một mình tôi.

Từ đầu đến cuối tôi tự giao chiến với chính mình.

Tôi mang trên đầu mái tóc ngắn rối bù xuất hiện ở nhà, mẹ nói: Con làm sao thế? Còn anh trai nói: Được đấy, giống hệt Vân Cẩm.

Anh đã nhắc đến Vân Cẩm.

Mẹ nói: Đừng nhắc đến người đàn bà ấy.

Bố kiên nghị tôi nuôi lại tóc như cũ, ông nói, con gái bố không phù hợp với kiểu đầu này, tôi đã hỏi lại ông một câu, chỉ Vân Cẩm mới thích hợp hay sao?

Bố trầm ngâm.

Vân Cẩm, luôn là một chiếc gai xương bị kẹp giữa gia đình tôi, cảm giác của mỗi thành viên trong gia đình không giống nhau, tôi vừa hận vừa ghen tị, khí chất của Vân Cẩm quả là đặc biệt, nếu tôi có thứ khí chất ấy, liệu Thẩm Gia Bạch có yêu Chương Tiểu Bồ hay không?

Hàng ngày, tôi vẫn đạp xe tới trước cửa nhà Thẩm Gia Bạch, anh vẫn chưa về, anh chưa về tức là Chương Tiểu Bồ chưa về, bọn họ đang cùng nhau ở Thượng Hải.

Họ ở cùng nhau.

Nghĩ đến bốn chữ này, tôi như nhìn thấy sự thân mật tình cảm của họ. Chương Tiểu Bồ nhất định sẽ nung nấu đòi anh công, phải, cô ấy thích con trai công mình, mỗi lần uống say đều đòi các chàng công về.

Thẩm Gia Bạch nhất định sẽ nhìn cô ấy say đắm, trong thư anh từng viết, Chương Tiểu Bò, nếu anh và em ở bên nhau, trong mắt anh sẽ không có bất cứ một người con gái nào khác, anh sẽ nhìn em như một kẻ si tình.

Tôi nói, Con trai si tình càng đáng sợ.

Đúng thế. Anh nói anh sẽ nhìn, không chớp mắt.

Một ánh mắt như thế sẽ đốt cháy điều gì?

Những con sóng xô bờ, đến rồi đi, đi rồi lại đến, tối cứ ngồi ngẩn ngơ như thế từ sáng đến tối.

Bãi biển vào mùa đông thật tĩnh lặng, nước mắt tôi rơi thấm xuống cát, từng giọt, lại từng giọt, tạo thành một hồ nhỏ. Cái hồ ấy cũng thật cô đơn, lặng lẽ lún sâu thêm, không có lối thoát.

Tôi nhận được mấy cuộc điện thoại của Xuân Thiên, anh vẫn nói những câu không đầu không cuối như thế, nói nhớ tôi tới mức không ngủ được, anh trai nhớ em gái tới gầy người, uống canh dầu mè cũng không béo được. Tôi mắng anh.

Anh nói: Không chừng có ngày anh sẽ xuất hiện trước cửa nhà em.

Anh đừng đến, tôi nói, tâm trạng em không tốt.

Tôi không muốn anh lợi dụng khi người khác gặp nguy nan. Tôi nói: Anh đừng có gọi nói linh tinh nữa, anh nên hiểu cảm giác của em.

Anh không hề bị đả kích bởi những lời tôi nói, mà còn khuyên giải, Tịch Hạ, em không biết là mình yêu ai, giờ em nghĩ người em yêu nhất là Thẩm Gia Bạch, nhưng anh ta hiểu em được bao nhiêu? Cũng có thể, thứ em yêu chỉ đơn giản là tình yêu, chẳng liên quan gì đến anh ta cả.

Yêu tình yêu?

Tôi nguyện rằng mình đã yêu tình yêu.

Xuân Thiên nói: Nữ lão Thiết, em chính là đã yêu chính tình yêu! Em hoàn toàn không biết, em đang si mê một cái bóng, mà một cái bóng thì không bao giờ nói chuyện yêu đương với một người đang sống cả.

Nhưng tại sao khi tôi nghĩ đến Thẩm Gia Bạch trái tim tôi lại đau như thế? Tại sao anh giống như hình xăm nơi trái tim tôi? Vĩnh viễn đau như thế?

21. Chương 21: Đừng, Đừng Bật Đèn

Chương Tiểu Bò không ngờ lại có một cảnh như thế.

Khi cô biết tất cả mọi chuyện, khi cô biết người mà Thẩm Gia Bạch yêu là cô, sự hư vinh trong cô trỗi dậy. Ngay lập tức trước mắt cô hiện ra hình ảnh Thẩm Gia Bạch, cao ráo đẹp trai, khi anh đi trong gió, dường như gió cũng đi theo anh.

Khi ra ga để đón Thẩm Gia Bạch, cô vẫn coi đây là một trò chơi. Thật quá thú vị, cô nghĩ.

Hai người thư đi thư lại, kéo dài dai dẳng, những giao tiếp về mặt tinh thần đó, kì thực, tất cả đều liên quan đến cô. Cô là cả thế giới trong mắt một người con trai, vì vậy, cô cảm nhận được vai trò quan trọng của mình, cô thích cảm giác ấy, con gái, xinh đẹp, nữ tính, có con trai thích, ai mà không đặc ý?

Nhưng cô biết, cô không thể quá đặc ý, nếu không sẽ làm tổn thương đến trái tim của Âu Dương Tịch Hạ.

Âu Dương Tịch Hạ, cô gái có tính cách quá cố chấp ấy, điểm tốt của Âu Dương Tịch Hạ là sự nữ tính của nội tâm, một người con trai không sâu sắc làm sao có thể nhận ra chứ? Chương Tiểu Bò quá hiểu điều này, nếu đặt cô và Âu Dương Tịch Hạ ở cạnh nhau, ban đầu người ta sẽ thích cô, nhưng lâu dần, sẽ chuyển sang thích Âu Dương Tịch Hạ, bởi vì ngay chính cô cũng thích tính cách mềm mại của Âu Dương Tịch Hạ, tính cách ấy có sức lan tỏa không giới hạn.

Nhưng lúc này không nghĩ ngờ gì cả, cô đặc ý.

Khi tàu đến, tâm trạng cô rất bình thản, bởi vì hình dáng của Thẩm Gia Bạch cô cũng đã quên khá nhiều, chỉ nhớ đó là một người con trai ưa nhìn, còn việc làm thế nào anh thì đổ được vào Phúc Đán và giờ trở thành một người như thế nào thì cô không dám chắc.

Vào khoảnh khắc Thẩm Gia Bạch bước từ trên tàu xuống, trái tim cô đập rất nhanh.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là chàng trai có sức hấp dẫn nhất trên đoàn tàu này.

Âu Dương Tịch Hạ bảo cô chạy qua, cô liền chạy tới, vừa chạy đến trước mặt Thẩm Gia Bạch đã bị anh ôm chặt lại, Chương Tiểu Bò nhìn người con trai có phần lạ lẫm ấy, đột nhiên nảy sinh một cảm giác rất lạ.

Đúng thế, anh rất đẹp, đẹp tới mức cô có cảm giác như mình muốn ngạt thở.

Dường như chỉ ngay trong giây phút ấy cô đã yêu anh.

Cô đã háo sắc như thế, chỉ mỉm cười hỏi anh một câu: Anh có phải là anh em sinh đôi với Kim Thành Vũ không?

Còn Thẩm Gia Bạch sau khi nghe được câu hỏi đó hóa đá như trời trồng, cả một hồ xuân bất đầu gợn sóng!

Trong lòng Thẩm Gia Bạch, Chương Tiểu Bò luôn là một cô gái e dè, hướng nội, là một bông hoa lan mọc trong khe núi, mang trên mình sự cô độc và một hương thơm kì lạ. Thậm chí, trong tưởng tượng của anh, khi cô tới đón anh, sẽ ngượng ngùng cúi thấp đầu di chuyển, giống như đóa hoa sen nhút nhát không thể sống tách khỏi nước. Hoặc là khi anh nắm tay cô, cô sẽ đỏ mặt.

Trong những lá thư của Chương Tiểu Bò tràn ngập những cảm giác trong lành mát mẻ đó, nhưng lúc này đây Chương Tiểu Bò lại túm lấy tay anh nói: Nhớ chết đi được.

Trái tim của Thẩm Gia Bạch nhảy lên đập thành thịch, giống như có mười mấy cái bễ đang thổi, thổi bùng lên ngọn lửa đang nhen nhóm. Vì vậy, khi Chương Tiểu Bò kéo tay Âu Dương Tịch Hạ đến bên anh nói: Đây là bạn học của em, Âu Dương Tịch Hạ, anh gần như đã không nghe thấy câu đó.

Trong lòng anh vẫn đang kéo bễ, tiếng thổi phù phù vang lên rộn rang.

Tiếng bễ đó cùng họ đi ăn cơm, cùng họ đi đến kí túc xá dành cho khách của trường.

Khi ngồi ăn cơm, Âu Dương Tịch Hạ có động vào chiếc khăn của anh, anh đã nói một câu, đừng động vào đồ của người khác, cô gái đó dường như lại còn cảm thấy không vui, đúng rồi, cô ấy tên là gì nhỉ? Anh lại quên rồi. Anh chỉ nhớ cô ấy cao gầy, khuôn mặt để mộc, trong ánh mắt, có chút gì đó thanh khiết mát lạnh như bạc hà. Nhưng lúc này Thẩm Gia Bạch không còn để ý được đến những điều ấy nữa, anh đã bị câu nói “Nhớ chết đi được” của Chương Tiểu Bò làm cho u mê rồi.

Sau khi Âu Dương Tịch Hạ đi, Chương Tiểu Bò liền gác chân lên chân anh, Thẩm Gia Bạch cảm giác trống ngực mình đang đập thành thịch, cứ như có một đoàn tàu đang lao nhanh trong đó, lao nhanh mãi. Cuối cùng anh đã bị Chương Tiểu Bò đánh bại hoàn toàn, đúng, anh là quân bại trận. Anh nói, anh trúng độc rồi, còn Chương Tiểu Bò cười hi hi, vẻ mặt yêu kiều.

Thẩm Gia Bạch, vốn đã nên là của Chương Tiểu Bò có!

Buổi tối, họ đến kí túc xá.

Vừa vào phòng, anh đi bật đèn.

Đừng, đừng bật đèn. Chương Tiểu Bò nói.

Trong bóng tối, cô đứng cách anh rất gần, hơi thở kề sát bên tai, âm thanh bị kìm nén nghe thật bức bối.

Chương Tiểu Bò, Chương Tiểu Bò. Anh gọi.

Em ở đây. Chương Tiểu Bò nói.

Chương Tiểu Bò. Anh vẫn gọi.

Anh không biết phải biểu đạt thế nào cho phải, dáng người cao lớn, anh hơi cong người về phía trước, vì muốn gần Chương Tiểu Bồ hơn chút nữa, anh đưa tay ra tìm, muốn sờ vào mặt cô, nhưng cánh tay đó lại vất lên cánh cửa, anh kẹp cô giữa góc tường tam giác.

Trong thư Chương Tiểu Bồ từng nói: Nếu anh nhìn em, em sẽ cúi đầu.

Nhưng, Chương Tiểu Bồ thật sự không hề cúi đầu.

Cứ nhìn anh như thế.

Chương Tiểu Bồ bắt đầu cười hi hi.

Người luống cuống chân tay lại là Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch rút cục đã luống cuống chân tay, người con gái anh mong chờ suốt mấy năm giờ đã ở bên cạnh mình rồi, cô ấy nói nhớ anh chết đi được, cô ấy nở một nụ cười ấm áp, ngập tràn hương vị của pháo hoa. Đang là mùa đông, nhưng anh lại cảm thấy nóng, rất nóng, nóng tới mức có thể cung cấp sự ấm áp cho cả miền Bắc, chiếc giường trong kí túc xá tỏa ra sự nhiệt tình và mời gọi, anh muốn ôm Chương Tiểu Bồ vào lòng, anh muốn ôm Chương Tiểu Bồ trên chiếc giường ấy.

Anh còn đang do dự.

Chương Tiểu Bồ đã nói.

Anh dám hôn em không?

Thẩm Gia Bạch thẳng thốt.

Trong đêm tối, mấy từ đó có đủ sức hủy diệt kinh khủng, cảm giác thật bức bối, khiến các dây thần kinh của anh như muốn nổ tung.

Anh không nhớ đã bắt đầu như thế nào, không nhớ mình đã bắt đầu ấn người Chương Tiểu Bồ dựa vào cửa như thế nào, sau đó anh hôn, anh chỉ nhớ rằng mình lập cập, run rẩy, từng chút từng chút một, tất cả đều loạn hết cả lên, anh không biết hôn.

Anh vẫn còn nhớ, có một con rắn nhỏ, trườn vào trong miệng anh, ướt, nóng, nhất thời anh thấy hỗn loạn, mất phương hướng, tay cũng không phải là tay, chân cũng không phải là chân nữa, tất cả đều có cảm giác không đúng.

Môi răng lạnh.

Cơ thể ấm nóng.

Đồ ngốc. Chương Tiểu Bồ mắng yêu anh.

Nào, đưa lưỡi ra đây cho em.

Anh đưa lưỡi mình ra cho cô. Rất ngoan.

Cô ấy mút lấy, nói: Ngoan lắm.

Từ “ngoan lắm” đó đã kích thích anh.

Anh gần như không chờ cô dạy mà nắm bắt ngay được quy trình tiếp theo, nụ hôn đó, kéo dài nửa giờ.

Nửa tiếng đã trôi qua, bọn họ vẫn đứng bên cửa. Bên ngoài là những vệt đèn hành lang mờ mờ ảo ảo, họ đứng trong bóng tối, lẩn khuất. Anh cởi cúc áo của Chương Tiểu Bồ.

Cũng có thể nói, Chương Tiểu Bồ đã dẫn dắt anh.

Bởi vì chiếc cúc đầu tiên là cô ấy tự cởi.

Sau đó, anh cởi chiếc cúc thứ hai, thứ ba.

Còn tay của cô ấy vẫn đặt trên eo anh, sau đó áp chặt người vào người anh.

Anh cảm thấy sự căng tức, căng tức vô cùng. Sau nụ hôn kéo dài nửa tiếng đồng hồ, anh khó chịu muốn chết.

Cứu anh đi, Chương Tiểu Bồ, Chương Tiểu Bồ.

Anh kêu lên đầy đau khổ, giống như một con thú nhỏ đáng thương. Chương Tiểu Bồ vẫn cười hi hi, rúc đầu vào ngực anh: Em không muốn cứu anh, đồ ngốc.

Thẩm Gia Bạch để cơ thể mình dính chặt lấy người Chương Tiểu Bồ, đây chính là tình huống anh không ngờ tới. Anh cho rằng, anh và Chương Tiểu Bồ sẽ luôn giữ một mét khoảng cách, sau đó đi tản bộ, nói những chuyện vu vơ. Nhưng ngay từ khi bắt đầu, anh đã nhận ra tất cả chẳng có thứ gì đúng hết, tất cả đều nóng hừng hực, anh đã hoàn toàn rơi vào u mê.

Mười hai giờ Chương Tiểu Bồ mới đi.

Khi đi lại ôm hôn một trận nữa, cuối cùng Chương Tiểu Bồ cũng cài lại từng nút áo.

Cô biết, giờ chưa phải là lúc, dễ dãi quá sẽ khiến anh coi thường mình, cô thế này cũng đã đủ bạo dạn rồi, nhanh quá thì sẽ không đúng, không phải phong cách của cô qua những lá thư, cô chỉ cho anh biết thế nào là sự mê hoặc, để anh phải nhớ đến mình. Người con trai khi đang say đắm với một tình đầu, một người con trai chưa từng chiếm đoạt người con gái nào, chỉ cần chút chút thế là đủ rồi. Không được phép quá nhiều, nhiều rồi, một là sẽ tự chuốc họa vào thân, hai là làm nhiều mà hưởng ít. Về điểm này, Chương Tiểu Bồ rất hiểu.

Vì vậy đến cuối cùng, cô kiên quyết rời đi, khi quay người nói lời tạm biệt, cô nói: Anh yêu, sáng sớm mai gặp lại, mình cùng đi ăn sáng.

Nhìn bộ dạng dờ dẩn của Thẩm Gia Bạch cô biết, cô đã thành công rồi, người con trai có vẻ bề ngoài giống Kim Thành Vũ này đã là của cô. Cô rời đi với sự đắc thắng vui sướng.

Khi Âu Dương Tịch Hạ hỏi ai hôn ai trước, đương nhiên là cô nói dối. Một là để thể hiện sự lúng túng của mình, hai là để cô ấy biết Thẩm Gia Bạch yêu cô như thế nào, lời dối trá đó, cô nhất định phải nói.

Đương nhiên, cô cũng nhìn thấy sự mất mát của Âu Dương Tịch Hạ, người con gái đó cô đơn tới sắp phát điên rồi! Người thật sự yêu Thẩm Gia Bạch là Âu Dương Tịch Hạ, bản thân cô yêu Thẩm Gia Bạch được bao nhiêu? Cô không nói rõ được, bởi vì tất cả đều xuất phát từ sự hư vinh. Bây giờ, đối với cô tình cảm chỉ là một chiếc tổ rỗng, đúng lúc ấy thì anh lại tới, đầy quyến rũ như thế, hấp dẫn như thế, huống hồ, anh còn là một sinh viên của Phúc Đán danh tiếng, tương lai chắc cũng có một tiền đồ xán lạn. Nghĩ như vậy, cô lại càng quyết tâm hơn.

Cái thứ gọi là tình yêu này vốn như thuốc độc, bản chất của nó đã là sự xâm lược vì tiền công. Nếu cô là Âu Dương Tịch Hạ, cô sẽ không ngốc như thế, cô nhất định sẽ nói rõ tình cảm của mình với anh. Thất bại thì đã làm sao? Trong con người của Âu Dương Tịch Hạ sự mềm yếu chiếm lĩnh quá nhiều. Người con gái này quá lương thiện, cô rất hiểu Âu Dương Tịch Hạ, không có ai có thể thuần khiết trong sáng được như cô ấy!

Tình yêu tìm đến, cô nhất định phải nắm lấy.

Chỉ một câu “Nhớ chết đi được” đã lấy mạng của Thẩm Gia Bạch. Khi anh ngậy người nhìn cô như một tên ngốc, cảm giác đầu tiên xuất hiện trong lòng Chương Tiểu Bồ là đắc ý, sau đó là rung động.

Nhưng sự hư vinh trong cô vẫn chiếm phần nhiều.

Còn Thẩm Gia Bạch lúc này lại như người mất hồn. anh tự đưa tay lên sờ sờ môi mình. Trên đó vẫn còn lưu lại hương thơm và sự ướt át của Chương Tiểu Bồ. Thật tuyệt, anh tự nói với mình, thật tuyệt.

Anh không nằm xuống.

Nằm xuống khiến anh cảm thấy mình không còn chút sức lực nào nữa!

Anh cứ ngồi như thế trong bóng tối, nhìn ánh đèn bên ngoài dần dần tắt lịm, cuối cùng, cả thế giới đều chìm trong bóng tối, nhưng hai mắt anh sáng rực, sáng vô cùng, phát ra những tia sáng khiến người ta phải động lòng.

Cơ thể Chương Tiểu Bồ là một chiếc giường không lò, anh rơi xuống đó, thật ấm áp, không tự trèo lên được.

Anh dám hôn em không?

Câu nói đó vang vọng mãi trong đầu anh, anh có cảm giác như toàn thân mình được bao bọc bởi một thứ không khí nóng hừng hực, nhưng lại không muốn vùng vẫy, không thể nói chính xác, có điều anh cũng hơi buồn. Nỗi buồn đó thật khó nói, nghẹn ngào, mang cả mùi vị của sự kì lạ, tại sao anh lại buồn chứ?

Sự kích động dữ dội vừa qua đi, chỉ còn lại một mình anh, anh cứ ngồi ngẩn ra nhìn ngắm cái bóng của mình, đột nhiên anh muốn khóc.

Hai tay ôm chặt lấy mặt, nước mắt chảy tràn theo kẽ tay rơi xuống.

Cuối cùng anh cũng hiểu ra, nụ hôn đầu tiên của mình, đã mất đi như thế.

Thậm chí, còn có sự thích thú vì đã bị xâm lược, bị chiếm đoạt.

Sau đó, anh không biết là mình đã thiếp đi lúc nào, không thay quần áo, dựa người vào thành giường mà ngủ, khi tỉnh lại mới nhận ra, Chương Tiểu Bò đang đứng trước mặt mình, môi nở nụ cười.

Họ lại quần lấy nhau mà hôn.

Là Chương Tiểu Bò hôn anh.

Anh còn chưa đánh răng rửa mặt.

Em đâu có chê. Chương Tiểu Bò nói: Em thích thế.

Trong ánh sáng của sớm ban mai, nụ hôn của họ như mang hương vị khác lạ của buổi tối ngày hôm qua, được hôn người con gái mà mình yêu, trong đầu anh chỉ dấy lên một suy nghĩ mãnh liệt: Đây, đây thật sự là mối tình đầu.

Sao mà lại hấp dẫn đến thế.

Chương Tiểu Bò lúc này, trong lòng lại có chút buồn bã, bạn thân của cô, Tịch Hạ, là một người con gái tốt biết bao, còn cô lại ích kỉ nhường này, mặc dù bản chất của tình yêu chính là ích kỉ, nhưng, nếu cô không từ bỏ thì sao? Chương Tiểu Bò cô có thể có được Thẩm Gia Bạch không?

22. Chương 22: Lúc Này, Cô Chính Là Yêu Tinh Của Anh

Thẩm Gia Bạch không ngờ Chương Tiểu Bò lại nhiệt tình nóng bỏng như thế, điều này nằm ngoài dự liệu của anh.

Anh cảm thấy bản thân mình giống như một lò than, trong chốc lát đã được châm lửa. Trước kia vốn ở trong trạng thái hỗn độn, nội dung trong những bức thư bỗng nhiên trở nên mong manh, anh không biết phải bắt đầu một tình yêu nóng bỏng như thế nào, chân tay có phần bối rối, trong lòng như có vô số cái bẽ, ra sức kéo không biết mệt mỏi.

Cho tới tận khi quay về Thượng Hải, anh vẫn không dám tin tất cả chuyện này là thật.

Nhưng người con gái trong lòng anh là thật, sự đau đớn còn đọng lại trên đôi bờ môi là thật. Sau này, đúng là anh đã hôn tới phát đau.

Chiếc điện thoại di động trong túi cũng là thật, Chương Tiểu Bò đã tặng nó cho anh, một chiếc Nokia, Chương Tiểu Bò nói: Gửi tin nhắn rất tiện.

Anh đâu có biết, Chương Tiểu Bò sợ phải viết thư, nếu tiếp tục viết thư, tất cả sẽ bị lộ.

Thẩm Gia Bạch ôm trong lòng giấc mộng tình yêu quay về Thượng Hải, anh bắt đầu đi làm thêm rất nhiều, làm gia sư, vì muốn kiếm thêm chút tiền, đợi đến kì nghỉ đông Chương Tiểu Bò sẽ tới Thượng Hải tìm anh.

Đúng vậy, trong lòng anh lúc này chỉ có cô ấy mà thôi.

Hễ cầm tới điện thoại là điên cuồng gọi tin nhắn, trước kia là sự lãng mạn qua những lá thư, giờ sự lãng mạn gửi qua tin nhắn rồi.

Anh không lúc nào quên được câu nói đó của Chương Tiểu Bò: Anh dám hôn em không?

Câu nói đó đã lấy mạng anh.

Mỗi lần nhớ lại cảnh đó, toàn thân anh lại nổi da gà. Thì ra tình yêu có mùi vị như thế. Không chỉ về mặt tinh thần, thì ra dục vọng trong cơ thể còn nguyên thủy hơn, rung động hơn. Anh vốn không thích những cô gái quá hấp dẫn, nhưng khi cô ấy dính chặt lấy người anh, khi cô giống như một bông hoa anh túc nở trong đêm, Thẩm Gia Bạch đã chấp nhận số phận rồi. Anh phấp phồng cảm thấy bất an, nhưng lại cũng cảm thấy có chút không nở rời xa, trong sự bất an này, ẩn chứa sự kích thích và khoái cảm vô cùng lớn.

Sau khi đến kì nghỉ đông, anh thật thà đợi Chương Tiểu Bò đến.

Trong tin nhắn gửi cho anh Chương Tiểu Bò nói, cô ấy sẽ đến Thượng Hải và hẹn hò riêng với anh.

Những tin nhắn cô ấy gửi bằng điện thoại và những lá thư viết trên giấy gửi theo phương thức cổ điển có phong cách hoàn toàn khác nhau, Thẩm Gia Bạch hoàn toàn không tỏ ra quá nghi ngờ, bởi vì, người con gái khi yêu thường có sự khác biệt trong tâm lí, điểm này có thể nhận thấy qua những tin nhắn của cô ấy. Cô ấy luôn hỏi, Thẩm Gia Bạch, nhớ em không? Chàng ngốc, hôm nay đã làm gì? Rõ ràng là mang phong cách của một cô gái nũng nịu không hề khi yêu, khiến người ta phải động lòng.

Khi ra ga tàu đón cô ấy, trong túi của Thẩm Gia Bạch có hai nghìn tệ, đây là số tiền anh kiếm được trong mấy tháng rong đi làm thêm.

Anh vẫn luôn muốn mua thứ gì đấy cho Chương Tiểu Bò, cô ấy đã từng nói rằng mình là một cô gái đơn giản, nhưng khi gặp thì chẳng thấy đơn giản chút nào mà chỉ thấy xinh đẹp đến mê hoặc, xem ra sức mạnh của tình yêu quả là vĩ đại.

Chương Tiểu Bò gần như lao về phía anh.

Chiếc váy kẻ caro đỏ đen, chiếc áo len màu trắng, Chương Tiểu Bò rõ ràng là một bức tranh nổi bật trên ga Thượng Hải. Tim Thẩm Gia Bạch đập thành thịch, tưởng tượng đến cảm giác khi cô ấy ở trong lòng anh, chỉ riêng giây phút ấy thôi trời đất cũng như muốn sụp đổ rồi.

Anh muốn nắm tay cô ấy.

Bởi vì anh luôn cảm thấy động tác đó thi vị đầy tính tiểu thuyết, thậm chí là hơi phim ảnh, hơi văn nghệ.

Nhưng Chương Tiểu Bò chạy lại, lao vào lòng anh, dính chặt lấy anh, sau đó hỏi: Nhớ em không?

Anh gật đầu.

Cô ấy không chịu tha: Rút cục là nhớ hay không nhớ?

Anh cũng học rất nhanh: Nhớ chết đi được.

Xét cho cùng, anh vẫn là một đứa trẻ thật thà, vô cùng thật thà. Có điều, cô giáo quá lợi hại, con gái chính là trường học của con trai, câu này là do ai đó đã nói, anh tìm thấy hiệu trưởng, hiệu trưởng mở cánh cửa của một lớp học ra, anh bị dẫn vào trong, cảm giác môn học nào cũng đều rất hay.

Đứng ôm nhau trong gió một lúc, anh nói: Đi thôi, chúng ta về trường.

Trường đang vào kì nghỉ, nhưng vẫn có sinh viên không về nhà, Chương Tiểu Bò lần đầu tiên đến Phúc Đán, nhìn đông ngó tây, sau đó đột nhiên nói một câu, Thẩm Gia Bạch, anh có phải là một trong những nam sinh đẹp trai nhất Phúc Đán không?

Thẩm Gia Bạch cười, để lộ hàm răng đẹp, vì rất trắng nên phát ra thứ ánh sáng mê hoặc, anh gần như cảm thấy ngưỡng ngưỡng, ngưỡng ngưỡng khi Chương Tiểu Bò khen anh như thế, con trai mà đẹp trai thì có quan trọng không? Chương Tiểu Bò nói nhỏ, giọng nói ầm ập mà tinh quái: Thật ra em rất thích những anh chàng đẹp trai, xì, em háo sắc, còn anh, lại rất giống người con trai trong mộng của em!

Câu nói đó mới mờ ám làm sao, thu hút như thế, khiến Thẩm Gia Bạch đỏ mặt, khẽ mắng yêu cô, háo sắc. Nhưng trong lòng anh rất thích, anh gần như bế Chương Tiểu Bò lên xe taxi, sau đó bàn tay bận rộn dưới chiếc áo khoác ngoài, mười ngón tay, buông cái này ra, nhặt cái kia lên.

Thế này mới là tình yêu chứ. Thẩm Gia Bạch nghĩ, thì ra, tình yêu là như vậy, khiến người ta phải rung động tới mức này.

Về đến kí túc xá.

Sinh viên trong kí túc đều đã về nhà cả.

Số tiền anh tiết kiệm được, có thể đủ để mua tặng Chương Tiểu Bò một chiếc áo rồi, anh đã nghĩ rất lung, cô thích gì, anh sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng, ai bảo anh yêu cô đến mức này chứ?

Họ vừa vào trong phòng đã bắt đầu hôn, thậm chí còn không cả kịp cởi áo, trong phòng rất lạnh, không có máy sưởi, nhưng Thẩm Gia Bạch vẫn cảm thấy nóng, nóng vô cùng.

Cảm giác căng tức đó lại xuất hiện rồi.

Thứ cảm giác ấy thật sự đầy dọa người ta, nói lại không thể nói, làm cũng không thể làm, có thể người con trai nào cũng có cảm giác kì lạ như thế phải không? Anh nhìn người con gái duyên dáng trước mặt mình, chỉ cảm thấy bản thân mình cần phải nén xuống, nén xuống, nhưng lại không biết rút cục phải nén tới mức nào, không có vạch, không có mốc, không có điểm cuối.

Lại muốn hôn, thậm chí đến cả một câu yêu cũng không nói được.

Là không kịp nói.

Cô rất phiền phức, bám riết lấy anh, nhưng Thẩm Gia Bạch tình nguyện bị cô quấy rối. Tình yêu đến cuối cùng cũng chính là sự quấy rối này thôi.

Buổi tối, tay trong tay đi đến một quán ăn nhỏ cạnh trường ăn đồ Thượng Hải, tất cả các món đều do Chương Tiểu Bò gọi.

Anh lặng lẽ nhìn cô, say mê, bao dung, kèm theo cả sự yêu chiều nữa, đây là người con gái của anh, một cô gái nhỏ thích nũng nịu, người con gái anh có được nhờ những lá thư, nếu như anh không gửi cho cô bức thư đầu tiên thì đâu có ngày hôm nay?

Anh hỏi: Tại sao lại trả lời thư của anh?

Chương Tiểu Bò hơi sững lại: Chẳng tại sao cả, thích thôi.

Lúc này Thẩm Gia Bạch như đã bị che mắt rồi, chỉ một câu thích thôi là đủ. Đúng thế, thích thôi chính là tất cả, chỉ riêng việc thích thôi cũng đã là một chuyện hiếm có rồi.

Hai người gọi bia, bia Thượng Hải, Chương Tiểu Bò nói: Cảnh đẹp thế này, phải uống một chút rượu.

Cảm giác của Thẩm Gia Bạch từng bước từng bước thắt chặt, bởi vì Chương Tiểu Bò từng bước từng bước ép sát, anh chỉ vừa mới kịp thích ứng với một chiêu thức của cô, thì ngay lập tức cô lại tung ra chiêu khác. Trong tình yêu, anh cảm thấy mình không phải là đối thủ của cô, nhưng trong lòng vẫn khát khao như thế, anh khát khao điều gì? Đến bản thân anh cũng không nghĩ ra.

Đêm đó, hai người bọn họ uống đến say mềm.

Cùng dìu nhau quay về, cô gục đầu lên vai anh, khẽ giọng gọi anh là quan nhân.

Quan nhân - hai từ này thật sự rất kích thích, đẹp như thế, cổ điển như thế, muốn lấy mạng người ta như thế.

Hỏi thế gian tình là gì; Mà đôi lứa thề nguyện sống chết; Nam Bắc hai đàng rồi li biệt; Cánh chim rủ mỗi hai hồi hàn ôn!(1) Lúc này Thẩm Gia Bạch mới có thể cảm nhận được ý nghĩa của mấy câu từ này.

(1). Bài thơ Điệu mô ngư nhi (Nắm mò chim nhạn) của Nguyễn Hiếu Vãn.

Trong thư Chương Tiểu Bồ từng nói, cô ấy thích những thứ cổ điển, ví dụ như, côn khúc, ví dụ như, Kinh kịch. Cả những bài dân ca của Thiểm Bắc, cả những bản nhạc cổ điển, cách gọi quan nhân đó mới cổ điển làm sao.

Sao Chương Tiểu Bồ có thể không biết cách gọi quan nhân này chứ, Âu Dương Tịch Hạ khi viết thư cho Thẩm Gia Bạch đã từng nói, cô ấy rất thích cách xưng hô của những nhân vật trong các vở kịch cổ, ví dụ như quan nhân, ví dụ như nương tử.

Vì vậy, một tiếng gọi quan nhân sao mà thơm tho đến thế, sao mà bịn rịn đến thế, xúc động lòng người đến thế.

Họ cùng đi lên phòng, vừa đóng cửa đã quần ngay lấy nhau.

Chương Tiểu Bồ cười hi hi, tiếng cười bay lượn trong không trung nghe rất ma mị, vô cùng quyến rũ.

Thẩm Gia Bạch chỉ cảm thấy da gà nổi khắp người, hơi thở như cũng loạn nhịp, vì vậy, đầu anh nặng trĩu nhưng chân lại nhẹ bẫng, anh bắt đầu bay lên, trong lúc mồm miệng khô đắng chỉ nói được một câu: Anh yêu em, Chương Tiểu Bồ. Anh yêu em, Chương Tiểu Bồ. Anh yêu em, Chương Tiểu Bồ, trong tâm trạng bối rối hỗn loạn.

Anh chàng ngốc, Chương Tiểu Bồ nói: Đúng là ngốc.

Ba từ “Anh chàng ngốc”, đột nhiên có cảm giác như lời mẹ, như là nuông chiều, như là muốn lấy mạng người ta, là sự trách mắng khéo léo, anh chính là anh chàng ngốc của cô, là con mồi của cô, là người đàn ông không có thuốc chữa của cô.

Anh vòng tay ôm siết cô vào lòng, nhưng lại cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Cuối cùng anh buông cô ra: Anh sang phòng bên cạnh ngủ, em cũng nghỉ sớm đi.

Làm thế này thật không phải.

Nhưng ngoài làm thế ra, anh còn có thể làm thế nào?

Đêm đã khuya, hơi lạnh bắt đầu bốc lên, nếu anh không rời đi, thì phải làm thế nào? Anh không dám tưởng tượng, đây là việc quá thần bí quá long trọng.

Ngày mai, anh đưa em ra bến Thượng Hải và miếu Thành Hoàng chơi, em ngồi tàu lâu như thế, nên nghỉ sớm một chút.

Những lời như thế nói ra vào lúc này không đáng tin cho lắm. Nhưng đúng là Thẩm Gia Bạch lực bất tòng tâm, khi anh đối diện với Chương Tiểu Bồ, anh luôn có cảm giác bất lực như thế.

Anh ngốc. Chương Tiểu Bồ bẹo bẹo mũi anh.

Trong bóng tối, mặt anh đỏ ửng lên, anh lại có cảm giác như mình đang bị xâm lược.

Nhân lúc chú ý chỉ cuối cùng còn sót lại, anh dự định sẽ rời đi, khoảng cách là sự đẹp đẽ, rời xa đôi khi cũng đẹp đẽ.

Anh sang phòng kí túc bên cạnh, mặc dù cũng chỉ ở một mình nhưng lại cảm thấy không an tâm. Có Chương Tiểu Bồ ở bên, cứ như có khối thuốc nổ, không biết lúc nào sẽ bùng nổ và kết quả của sự bùng nổ kia sẽ là gì? Anh không nghĩ ra, cũng không biết.

Mặc dù bị mắng là tên ngốc, Thẩm Gia Bạch vẫn rời đi.

Chạy ra vòi nước rửa mặt, nước mùa đông lạnh buốt, nhưng anh lại không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy nóng, nóng tới không có nơi nào để lẩn trốn nữa,

Nửa đêm, anh nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Ai?

Em đây.

Giọng nói bên ngoài rất mềm mại. Là Chương Tiểu Bồ.

Sao thế?

Em lạnh.

Giọng nói rất mềm mượt, như là giọng nói của đêm xuân, tiếng em lạnh đó, thật khiến người ta phải thương xót. Thẩm Gia Bạch không còn nghĩ được gì thêm nữa, anh vội vàng đi chân không xuống giường, sau đó ngay lập tức mở cửa cho cô.

Bên ngoài, người đẹp đang quần chân đứng chờ.

Ánh mắt phát ra những tia nhìn mê hoặc, sắc như dao, như muốn lấy mạng anh.

Em lạnh. Chương Tiểu Bồ tiếp tục nói. Giọng nói có chút lập bập. Cô ấy cũng đi chân không.

Ôm em. Cô ấy nói.

“Ôm em” hai từ đó, muốn lấy mạng của Thẩm Gia Bạch.

Anh giang tay ôm chặt lấy cô, sau đó hôn cô như điên như dại. Yêu tinh, anh gọi.

Đúng thế, lúc này, cô chính là yêu tinh của anh.

Họ đã lên giường như thế nào, bắt đầu như thế nào, Thẩm Gia Bạch hoàn toàn ở trong tình trạng hỗn loạn. Anh chỉ nhớ, chỗ nào cũng không thấy cửa, chỗ nào cũng không thấy lối thoát, anh cảm thấy mình không thông thạo, chỗ nào cũng không đúng, mà lại như chỗ nào cũng đúng, không thể nói rõ được, đến cuối cùng, vẫn là Chương Tiểu Bồ dẫn dắt anh.

Anh vô cùng cảm kích cô, vì cô đã giúp anh bớt đi rất nhiều ngại ngùng, nếu như không phải Chương Tiểu Bồ, anh không biết còn phải tự lằn mò tới tận bao giờ.

Trong bóng đêm, hơi thở của hai người quện vào nhau, quần lấy nhau.

Thẩm Gia Bạch nghĩ đến rắn.

Rắn mùa đông thức giấc rồi. Sau đó xoắn vào nhau.

Vô tận không ngừng nghỉ.

Khi trời sáng, cuối cùng thì Thẩm Gia Bạch cũng không thể tiếp tục nữa, anh ôm cô vào lòng mình: Anh là của em.

Chương Tiểu Bồ cười hi hi: Đúng, anh là của em, em muốn độc chiếm anh, tận hưởng anh, muốn quần lấy anh.

Những lời này đầy oai phong lẫm liệt, nhưng Thẩm Gia Bạch thích, đây là một cô gái thế nào thì có còn quan trọng nữa không? Cô ấy là của anh, cả thể xác và linh hồn đã hòa trộn vào làm một, sự tuyệt vọng vô hạn, trong sự tuyệt vọng đó, lại có cả niềm vui.

Thật hiếm thấy.

Trời sáng, anh bước xuống giường, cảm thấy chân mỗi nhừ, anh đi xuống nhà mua đồ ăn sáng.

Khi anh xách lên, Chương Tiểu Bồ vẫn còn ngủ.

Anh ngơ ngẩn đứng nhìn cô.

Hàng lông mi phủ dài trên mắt, thật khiến người ta phải rung động, anh chống cằm, nghĩ tới mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, muốn cười, nhưng nhận thấy, mắt mình ướt.

Thì ra, tình yêu là như thế, hấp dẫn như thế?

Tình yêu khiến nhiệt độ của cơ thể chúng ta dần dần nóng lên, tình yêu giúp chúng ta sưởi ấm lẫn nhau trong mùa đông giá buốt. Những lời này do ai nói, thật đúng quá, Thẩm Gia Bạch nghĩ.

Anh yêu cô ấy, bao gồm cả khuyết điểm của cô ấy. Điều này vừa nguy hiểm, lại vừa mù quáng, nhưng nếu yêu mà không mù quáng thì lại không đúng nữa. Mặc dù Thẩm Gia Bạch cảm thấy mình mù quáng, nhưng không mù quáng còn gọi là yêu?

23. Chương 23: Em Sẽ Không Tìm Được Ai Khác Như Anh Ấy Nữa

Chương Tiểu Bồ tiêu hết sạch tiền của Thẩm Gia Bạch rồi mới quay về.

Cô mua nước hoa của Chanel, khi cùng đi dạo trong trung tâm thương mại Mùa Xuân Paris, Thẩm Gia Bạch có cảm giác rất nặng nề, một thứ đồ mà mấy nghìn tệ, còn trong mắt Chương Tiểu Bồ phát ra những ánh nhìn tham lam thèm khát, cuối cùng, cô ấy đã chọn lọ nước hoa đó. Lúc trả tiền, Thẩm Gia Bạch nghĩ đến những tối mùa đông rét mướt đi làm gia sư cho bọn trẻ, thì ra bao nhiêu ngày tích lũy chỉ đáng một lọ nước hoa ngày hôm nay.

Nhưng anh không do dự, chỉ trách mình quá ít tiền.

Cô nín thở tay anh nói: Con gái ai cũng thích nước hoa, nước hoa là để mê hoặc đàn ông.

Thẩm Gia Bạch mỉm cười, anh đã từng nói, không thích mùi nước hoa quá nồng đậm.

Lẽ nào cô đã quên rồi sao?

Quên thì quên, ai cũng có lúc bị tình yêu làm cho không còn tỉnh táo.

Khi cùng nhau ngồi tàu hỏa về nhà, Chương Tiểu Bồ nói: Sau này, chúng ta nhất định phải có rất nhiều, rất nhiều tiền, cảm giác có tiền thật thích, anh đọc tiểu thuyết Hỉ Bảo của Diệc Thư chưa, Hỉ Bảo nói, nếu không có đàn ông, thì sẽ không có rất nhiều, rất nhiều tiền rồi. Dùng tiền để nói chuyện tình yêu, thì ra lại có một hương vị khác.

Những lời này khiến Thẩm Gia Bạch cảm thấy không dễ chịu, nhưng anh vẫn tha thứ cho cô.

Khi yêu có thể tha thứ tất cả, đúng hay sai, thậm chí, cảm giác yêu đương mới cũng sẽ che lấp cảm giác yêu đương cũ.

Đến ga tàu, họ hẹn sẽ gặp nhau hàng ngày. Gặp nhau bên bờ biển, ngày nào cũng sẽ gặp.

Chính bởi vì lời hẹn ước này của họ, mà tôi đã gặp Thẩm Gia Bạch.

Đêm giao thừa, khi tôi đang một mình đi lang thang trên bờ biển, tôi đã gặp Thẩm Gia Bạch.

Anh đến đây để đợi Chương Tiểu Bồ, nhưng tôi lại hoàn toàn không biết điều đó.

Chúng tôi đứng ở hai đầu cách nhau khoảng năm, sáu mươi mét, dừng lại.

Đây là người con trai tôi yêu, tôi nhớ, lần đầu tiên đứng riêng với tôi. Anh đột nhiên cười ngượng ngùng, tâm trí tôi hỗn loạn, loạn đến thế này, trên bờ biển một ngày mùa đông, chúng tôi đứng rất gần nhau, nhưng trái tim lại rất xa nhau, xa đến nỗi tôi đang đứng trước mặt anh, anh cũng không biết tôi là ai.

Tôi cứ lặng người đứng nhìn như thế.

Ah, anh lên tiếng.

Em là Tịch Hạ phải không? Anh ngập ngừng hỏi, bởi vì không chắc chắn, vì thế, mới ngại ngại.

Trái tim tôi đau đớn, anh đã quên tên tôi. Tôi nói, Thẩm Gia Bạch, em là Âu Dương Tịch Hạ, chính là cô gái động vào chiếc khăn và bị anh mắng. Em là bạn thân của Chương Tiểu Bồ.

Nhớ ra rồi, Âu Dương Tịch Hạ.

Anh đến đây để gặp Chương Tiểu Bồ à?

Đúng thế, bọn anh hẹn gặp nhau mỗi ngày ở đây, giờ đã bốn rưỡi rồi, vốn hẹn nhau lúc bốn giờ. Chắc cô ấy có việc.

Đúng vào lúc ấy, di động của Thẩm Gia Bạch đổ chuông.

Anh nói: Biết rồi, em cứ làm việc đi.

Sau đó anh quay lại nhìn tôi nói: Em xem, đúng là cô ấy không đến.

Chúng tôi sống bước đi bên nhau, trên bãi cát lưu lại hai hàng dấu chân.

Em thích cái gì? Bình thường hay làm gì? Anh hỏi tôi. Giọng chậm rãi.

Nghe kịch, đọc sách, mơ mộng. Tôi nói. Đúng thế, trong thư tôi đã từng nói, tôi thích nghe nhạc, đọc sách và ngồi mơ mộng.

Xem ra con gái cũng tương đối giống nhau nhỉ, Chương Tiểu Bò nói cô ấy cũng thích nghe kịch, đọc sách và ngồi mơ mộng, em thật không hổ là bạn thân của cô ấy.

Anh yêu cô ấy lắm phải không? Tôi hỏi.

Rất yêu.

Như thế nào?

Anh quay sang nhìn tôi một cái: Như là, nếu không có cô ấy anh không sống được.

Tôi nhìn anh, đây là lần đầu tiên chúng tôi nhìn vào mắt nhau, tôi không nói thêm được gì nữa, tay chân đã lạnh ngắt, Thẩm Gia Bạch, tại sao anh lại không biết, người con gái đứng trước mặt anh đây mới là người con gái anh nhớ nhưng trong những lá thư?

Oh, tôi điềm đạm đáp, tình yêu hay thật đấy.

Em đã có người yêu chưa?

Tôi lắc đầu.

Em thích một người con trai như thế nào?

Tôi có thể nói gì đây? Tôi có thể nói tôi thích anh không? Tôi đã nói một câu nghe rất mùi mẫn: Nhất định phải là một người mà cho dù em có sống bao nhiêu năm trên thế giới này, có gặp gỡ bao nhiêu chàng trai em cũng không thể tìm được một ai khác giống anh ấy nữa.

Tôi nhìn vào mắt anh, nhẹ nhàng nói.

Nếu như trên thế giới này có một trăm người yêu anh.

Em sẽ là một trong số đó.

Nếu trên thế giới này có mười người yêu anh.

Em cũng sẽ là một trong số đó.

Nếu trên thế giới này chỉ có một người yêu anh.

Thì người đó chắc chắn sẽ là em.

Nếu trên thế giới này không còn ai yêu anh.

Điều đó có nghĩa là em đã không còn trên thế giới này nữa...

Anh đã vỗ tay khi nghe xong bài thơ của tôi, đồng thời, tôi thấy mắt anh ươn ướt, khi đọc to bài thơ đó, tôi đã cố gắng để ngăn dòng nước mắt của mình chảy ra, Nếu trên thế giới này không còn ai yêu anh, điều đó có nghĩa là em đã không còn trên thế giới này nữa! Tôi đã đọc đầy thương cảm như thế, tình yêu đau đớn như thế!

Đúng thế, cho dù bao nhiêu năm trôi qua, cho dù có gặp bao nhiêu người, anh ấy vẫn chỉ là anh ấy, em vẫn chỉ là em, điều này đối với tình yêu, quả là một tiên cảnh tuyệt diệu. Âu Dương Tịch Hạ, có thời gian chúng ta hãy cùng đi chơi.

Đây là lần đầu tiên tôi và anh nói chuyện với nhau, chúng tôi nói về tình yêu, nói về sự vĩnh cửu.

Tôi nói với anh rằng, cho dù trải qua bao nhiêu năm nữa, cho dù có gặp bao nhiêu người nữa, tôi cũng sẽ không còn gặp được ai như anh. Đáng tiếc, anh vẫn cho rằng tôi đang nói tới người khác.

Anh chỉ cố vũ cho câu nói của tôi.

Chúng tôi chỉ ở bên nhau khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, anh vội vàng bước đi, gió bên bờ biển thổi mạnh, thổi tung chiếc khăn quàng cổ màu đỏ đỏ, tôi đứng sau lưng anh, nước mắt lăn dài trên má.

Sau khi anh đi, tôi ngồi một mình bên bờ biển tới tối.

Phải, hôm nay là đêm giao thừa, anh có nhớ lời hẹn ước không?

Có nhớ không?

Còn tôi đã chuẩn bị xong rồi, đúng giờ sẽ xuất hiện, khe khẽ, nặng tình gọi tên anh.

Phút giây giao thừa cuối cùng cũng đến trong tiếng pháo nổ vang trời.

Bốn người nhà tôi ngồi quay lại gói bánh chẻo, bữa tiệc mùa xuân ồn ào, trái tim tôi giá lạnh. Những tin nhắn của Xuân Thiên được gửi đến liên tục, lần nào cũng viết một đoạn dài, tôi chỉ lịch sự trả lời một tin: Chúc anh năm mới vui vẻ. Tôi ghét kiểu mặt dày của anh.

Tiếng chuông báo tin nhắn của anh trai tôi cũng vang lên không ngớt.

Tôi nói: Anh, tin nhắn. Nói xong, định mở tin ra giúp anh.

Đừng có động vào. Anh giận dữ mắng tôi.

Làm gì thế, có gì bí mật chứ?

Bỏ điện thoại xuống, anh nói, anh phải ra ngoài một lát.

Đang đón Tết, con đi đâu? Bố mẹ đều phản đối.

Con ra ngoài một lát, sẽ về ngay.

Anh mặc thêm áo, rồi đi ra ngoài, mẹ nói với theo: Mau về nhé.

Kết quả, cả đêm anh trai tôi không về nhà. Đêm giao thừa trở nên hết sức kì lạ, bố tôi liên tục gọi điện thoại, gọi điện thoại, sắc mặt mẹ để lộ vẻ trắng bệch, còn tôi trong lòng đầy tâm sự.

Chúng tôi trong lòng mỗi người đều có tâm sự.

Mười một giờ năm mươi phút, tôi ra ngoài.

Pháo hoa bắn đầy trời. Tôi nhìn về phía nam, bắt đầu đợi tiếng chuông đồng hồ điểm.

Chân và tay đều rất lạnh, trên trời sắc màu lung linh, Thẩm Gia Bạch, anh cũng sẽ ra ngoài chứ? Anh có ra ngoài không?

Tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đúng.

Còn tôi nước mắt giàn giụa.

Tôi gần như nghẹn ngào gọi tên Thẩm Gia Bạch.

Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch.

Đúng thế, chúng tôi đã hẹn ước gọi tên nhau ba lần. lúc này, tâm trạng tôi đã rất khác. Đúng thế, đã rất khác rồi.

Tôi ngồi xổm dưới đất, trong bóng tối, dưới ánh sáng của pháo hoa, tôi viết tên Thẩm Gia Bạch, viết hết lần này tới lần khác. Đột nhiên di động của tôi đổ chuông.

Tôi bắt máy trong tâm trạng mơ hồ.

Chúc mừng năm mới, chúc cho hạnh phúc giống như đám cỏ tròng luôn theo sát em. Giọng nói của Xuân Thiên từ đâu bên kia vọng tới, lại là anh!

Anh cũng vui vẻ nhé! Tôi lạnh nhạt nói.

Buồn bã thế, cẩn thận không mắc bệnh trầm cảm đấy. Em mà còn không vui, anh sẽ đến tìm em.

Đến thì đến, ai sợ chứ? Tôi nói: Anh là anh chàng lúc nào cũng thích quấy nhiễu. Xuân Thiên đâu biết nỗi lòng tôi lúc này nhưng lại cứ gọi đến để làm phiền, luôn xuất hiện vào những lúc tôi tuyệt vọng nhất.

Tôi ghét anh chết đi được, anh cướp mất nụ hôn đầu đời của tôi, còn tôi lại chẳng nhớ mùi vị của nó như thế nào. Nếu là Thẩm Gia Bạch hôn tôi thì tôi sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

Nghĩ đến đây khuôn mặt tôi ửng hồng trong đêm tối.

Tôi quyết định ngày mai vẫn ra bờ biển, cho dù có gặp anh và Chương Tiểu Bồ, chỉ cần nhìn thấy anh cũng là tốt lắm rồi. Người con trai quẩn quýt với tôi qua những lá thư kia, chắc chắn sẽ là nỗi đau suốt cuộc đời tôi. Đúng thế, sẽ không có người nào khác như anh nữa.

Từ nay về sau tôi còn có thể yêu ai nữa?

Thế giới này, ai nợ ai, đều do ông trời định đoạt.

Có lẽ tôi đã mắc nợ Thẩm Gia Bạch.

Kể từ ngày trả lời lá thư của anh, tất cả đã sai lại càng sai.

Ngày mừng một đầu năm, tôi đi ra bờ biển.

Tôi không biết họ hẹn mấy giờ, bờ biển không một bóng người, gió biển rất lạnh, rất nhức nhối, tôi vừa đi vừa nghĩ, Thẩm Gia Bạch, anh đang ở đâu?

Còn đang do dự, tôi nghe thấy tiếng cười và tiếng gọi của Chương Tiểu Bồ, họ đang đạp xe từ phía xa lại, Chương Tiểu Bồ ngồi ở trước xe đạp của Thẩm Gia Bạch, tiếng gọi sắc lẹm của cô ấy xuyên qua bầu trời, che lấp cả tiếng sóng biển, đúng thế, cô ấy đang khoe khoang hạnh phúc của mình.

Tịch Hạ, Tịch Hạ, cậu cũng ở đây à?

Tối nay cùng tụ tập đi, mình gọi thêm mấy người bạn cũ nữa. Được không?

Tôi mỉm cười, trên mặt để lộ vẻ ngượng ngùng, khó tin, tôi không muốn đi.

Đi đi, đi đi, cùng nhảy disco, nhất định sẽ rất vui. Thật đấy.

Tôi vẫn còn đang do dự, Thẩm Gia Bạch đứng bên cạnh nói: Đến nhé, Tịch Hạ.

Được, tôi liếc nhìn Thẩm Gia Bạch một cái, ánh mắt Chương Tiểu Bồ phức tạp, cô ấy ha ha cười lớn, kéo tay Thẩm Gia Bạch nói: Anh bảo đi chụp ảnh cho em mà? Đi, cùng đi chụp ảnh thôi, ở đây lạnh quá, Tịch Hạ, tối nay ở bar Xanh nhé, không gặp không về. Nói xong, cô ấy kéo Thẩm Gia Bạch đi.

Tôi quá hiểu ý của cô ấy.

Trên bãi biển cô độc, chỉ còn lại một mình tôi.

Khi chuông điện thoại reo, tôi đang trên đường quay về.

Là anh. Xuân Thiên, lại là anh ta.

Tôi hỏi: Anh còn có chuyện gì nữa?

Ấu Dương Tịch Hạ, thái độ của em thật không hay chút nào, đang là Tết, sao em có thể lạnh lùng với bạn học như thế, anh đích thân đến tận nơi để chúc Tết em đây, mau ra ga tàu đón anh đi, anh ngồi tàu cả một đêm đấy.

Hả? Tôi nói, Xuân Thiên, anh nói gì?

Anh đến rồi, đến thăm em, chẳng phải em bảo anh cứ đến đi còn gì?

Nhưng đây là lời nói trong lúc tức giận, anh đến thật sao? Anh bị làm sao thế? Thật chẳng ra thể thống gì cả.

Nhưng Xuân Thiên đã đến thật rồi.

Anh chàng đáng ghét đó, sao lại dễ tin đến thế. Nhưng tôi phải đi đón anh, bởi vì dù sao anh cũng vì tôi mà đến đây.

Tôi gọi điện cho anh trai, anh gắt: Có chuyện gì, anh đang ngủ.

Anh dậy đi, mau ra ga tàu đón bạn với em, bạn em đến.

Trai hay gái?

Tôi lấp ba lấp bắp: Trai, trai.

Em về đến rồi! Anh reo lên: Anh dậy ngay đây, em đừng vội.

Anh đúng là mồm quạ đen, tôi mắng anh trai, không phải như thế đâu.

Anh lái xe đến, đón tôi rồi đi thẳng ra ga. Nhìn thấy Xuân Thiên bước từ tàu xuống, anh nói: Trông cũng không có gì đặc biệt, nhưng nhìn thì rất có khí chất, có phải cũng làm chân cán bộ gì gì trong trường không? Tôi gật đầu: Chủ tịch hội sinh viên. Anh đã nói rồi mà, nhìn đã thấy quan cách, nhưng khi tìm hiểu yêu đương với em chắc không bắt em hợp đấy chứ?

Anh nói linh tinh gì thế, tôi mắng anh, chỉ là bạn em thôi.

Anh tôi trêu: Bạn học gì mà xa xôi như thế chạy tới đây để thăm em, thần kinh chắc, anh thấy, cậu ta quả là si tình. Hai từ si tình khiến tim tôi nhói đau, lẽ nào tôi cũng là người si tình sao?

Anh bước lên phía trước bắt tay Xuân Thiên, họ thân mật trò chuyện, cứ như chẳng liên quan gì đến tôi vậy, anh tôi mắng: Con bé này, sao chẳng biết phép tắc gì thế. Tôi hờ hững đáp: Là anh ta tự đến!

Đúng đúng, Xuân Thiên ngoan ngoãn nói, là em tự đến, chủ yếu là vì, là vì chưa từng được trải qua mùa đông ở vùng biển bao giờ.

Một lí do chính đáng biết bao, cuối cùng tôi cũng phải cười. Được, tôi nói, nếu chưa từng nhìn thấy biển bao giờ, vậy thì cứ giao cho anh trai em, ngày mai anh ấy sẽ đưa anh đi xem.

Xuân Thiên cười ngượng ngùng, sau đó nói: Anh chúng ta bạn, cứ để người nào rảnh rỗi đưa anh đi được rồi.

Anh mới là kẻ rảnh rỗi. Tôi phản bác.

Đúng, anh chính là kẻ nhàn rỗi. Nếu không, sao anh có thể đến đây tìm em?

Sau khi sắp xếp khách sạn cho Xuân Thiên xong, anh tôi nói: Em đừng như vậy, người ta từ xa đến, cũng nên quan tâm một chút. Tôi cãi: Ai bảo anh ta đến, em không đi. Anh tôi phê bình: Em thật chẳng ra sao.

Không thể không nghe lời anh. Ai bảo tôi sùng bái anh chứ, anh là người con trai mà tôi sùng bái, phóng khoáng, mềm mỏng, rất đàn ông, tôi vẫn luôn không hiểu tại sao anh không ra nước ngoài, còn cả chuyện đêm giao thừa anh đã đi đâu nữa, anh không chịu kể. Nhưng anh nói gì, tôi đều phải nghe.

Cuối cùng, tôi là người đưa Xuân Thiên ra biển.

Anh chàng Bắc Kinh này chưa từng nhìn thấy mùa đông trên biển, anh chạy như bay lao về phía biển, không sợ lạnh, lại còn cởi giày, sau đó lao xuống nước.

Ồm vì lạnh mất, tôi gọi, anh bị cảm thì làm thế nào?

Tôi đứng phía sau anh hét gọi. Anh nói: Không sao, anh chỉ tiếc là không cảm được thôi, nếu cảm, em có thể chăm sóc cho anh.

Em mặc kệ. Tôi giận dỗi ngồi xuống bờ cát, sau đó nghe bài hát mới nhất vừa down được. Bị ảnh hưởng từ mẹ, tôi rất thích nghe Kinh kịch, càng ngày càng say mê.

Đến cuối cùng tôi vẫn cứ thích Kinh kịch. Từ thái độ coi thường ban đầu cho đến sự yêu thích ngày hôm nay là cả một quá trình lâu dài, cũng giống như đối với một người, không biết là có bao nhiêu tình cảm, nhưng cuối cùng cũng quên đi sự nghiệt ngã của năm tháng, vào một giây phút ngẫu nhiên nào đó, cũng phải cảm thấy thương xót, từ bi.

Mùa hè nóng rực, trong con hẻm của thành phố chật hẹp, lưỡi biếng nằm trên ghế xếp, trong làn gió mát, bên tai vọng lại những làn điệu Bì Hoàng cổ xưa. Vào giây phút đó, dường như, thời gian cũng trở nên đẹp hơn, trần ai cũng muốn nhảy múa...

Chu Tác Nhân đã từng nói, “Ngoài những thứ đồ cần thiết dùng hàng ngày ra, thì chúng ta còn phải có một chút những thứ vô dụng như trò chơi và niềm vui, như thế cuộc sống mới có ý nghĩa”. Lúc đó, tôi đã hiểu, trò chơi và niềm vui vô dụng kia, chính là Kinh kịch, sau đó tôi đọc cuốn Từ khi tôi diễn kịch của u Dương Dữ Sảnh mới biết, những người say mê Kinh kịch rất nhiều. u Dương Dữ Sảnh là hiệu trưởng đầu tiên của trường kịch Trung Quốc, trước kia có viết Nam u Bắc Mai, ông sớm sang Nhật du học, cùng Lí Thúc Đồng thành lập đoàn kịch đầu tiên Xuân Liễu Xã, hát kịch rất ngọt, rất truyền thống.

Đáng tiếc là rất nhiều người không biết, Dữ Sảnh tiên sinh chính là một nhân vật tầm cỡ trong thế giới ca kịch, hồi ức về ông thân thiết, chân thực, gập sách vào mà thấy như thật, cảm giác hoảng hốt nảy sinh, nhất là tôi lại thích phong cách kịch cũ của Thượng Hải, nên cảm giác tĩnh tại hơn. Đây là cuốn sách ghi chép về người thật việc thật, không chỉ kéo tôi trở về thời kì đầu phát triển nhất của ca kịch Trung Quốc, dù sao mỗi khi đọc cuốn sách này đều cho tôi cảm giác như đã trải qua một thời gian dài.

Thật là: Hận mình sinh muộn, nguyện nằm mơ để quay về.

Kinh kịch đối với tôi là kiếp trước, tôi chính là diễn viên trên sân khấu, tự yêu mình vô cùng, trong lúc khua tay múa chân, dường như quay lại những năm ba mươi, tôi trên sân khấu, tự hát về đời mình.

Tôi mê nhất là loại hình “Thanh y Trình phái”, cũng có thể là tôi tự sùng bái chính mình ở kiếp trước, rất phong tình, rất u uất, rất thê lương, nhưng không chịu thỏa hiệp.

Tôi biết Kinh kịch đối với tôi cũng giống như hình với bóng, giống như máu chảy trong huyết quản, có một ngày, đột nhiên nghe thấy tiếng ai hát khúc “Nhượng Từ Châu” từ bên đình đối diện trên hồ vọng lại: Còn chưa nói mà nước mắt ta đã rơi lã chã... những giai điệu của Ngôn phái(1), vô cùng tang thương.

(1). Một trường phái Kinh kịch do Ngôn Cúc Bằng (1890-1942) sáng lập.

Tôi nghiêng mặt qua, cảm giác như có gì từ trong mắt chảy ra.

Kinh kịch, đã khiến tôi say mê vô hạn tới mức này rồi, cho dù chỉ là vô tình nghe thấy, thì nó cũng lập tức bao trùm lấy tôi, khiến tôi vốn đã chìm đắm ở kiếp này, lại thêm chìm đắm.

Lúc nào cũng thấy chưa đủ.

Khó quên nhất chính là khi tôi đến nhà hát kịch Trường An xem vở Xuân khuê mộng do Trương Hỏa Đình diễn, Trương Hỏa Đình vừa ra sân khấu, tôi đã ngẩn người, quên cả phải hò reo cổ vũ, lúc ấy mới biết thế nào gọi là say sưa.

Sau khi vở diễn kết thúc đi ra, bầu trời đầy sao, có cả những bông hoa tuyết bay lất phất, dưới bầu trời sao, tôi dùng khăn quàng làm tay áo, cũng từ tốn cất tiếng hát: Khi đi hoa rộ trời, hôm nay trên lầu liễu đã xanh... lúc đó, cuối cùng tôi cũng hiểu, Kinh kịch đã ăn vào máu mình, là người tình như hình với bóng của tôi, khiến tôi ngày đêm nhung nhớ, không sao dứt ra được. Tôi cũng đã hiểu ra rằng, đời người ta, có cái gì đó để nhớ nhung, để yêu thích, trong lòng sẽ u sầu nhưng cũng rất ngọt ngào.

Giống như tôi, cũng chỉ vì tình yêu, mà cảm thấy bầu trời xám xịt.

Ngay cả khi có một người con trai si tình như Xuân Thiên ở bên cạnh, anh vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, chẳng phải chỉ là để thăm tôi hay sao?

Tôi lấy di động ra gọi điện thoại cho Chương Tiểu Bò, hẹn cô ấy tối đi ăn cơm.

Tôi không muốn đi ăn một mình với Xuân Thiên, tôi sợ sự gượng gạo, Chương Tiểu Bò nhanh chóng đồng ý, cô ấy nói: Mình có thể đưa cả Thẩm Gia Bạch đi không.

Khi cái tên Thẩm Gia Bạch lọt vào tai tôi, tự nhiên tôi rùng mình.

Được, tôi nói, được mà.

Thẩm Gia Bạch, yêu anh khiến em quên mất cả hình dáng anh, yêu anh em quên cả thời gian, yêu anh khiến em trở nên cô đơn thế này, hiu quạnh thế này!

24. Chương 24: Trên Thế Giới Đây Khoảng Cách Xa Nhất Là...

Bốn người chúng tôi ngồi trong một nhà hàng có tên là Ngự Châu Xương Vãn.

Rất gần biển, thấp thoáng xa xa là ánh sáng của những chiếc đèn lồng đỏ, chúng tôi ngồi ở một bàn cạnh cửa sổ, ăn những món hải sản vừa được đánh bắt xong.

Trong lòng ai cũng nặng trĩu tâm sự riêng, Chương Tiểu Bồ nói rất nhiều, cô ấy nhiệt tình chào hỏi Xuân Thiên, bảo anh phải nhiệt tình hơn nữa nếu muốn theo đuổi tôi, nếu không khả năng thất bại rất lớn, Xuân Thiên cũng nhiệt tình tiếp lời cô ấy, hai người bọn họ đều nói rất nhiều.

Chỉ có tôi và Thẩm Gia Bạch là im lặng.

Bên cạnh có một thiếu nữ đang đánh đàn Tranh, đánh bài Xuất thủy liên, nhạc điệu u sầu buồn bã, tôi nghe mà cũng u buồn theo.

Chúng tôi uống rượu, uống phải đến ba mươi chai Corona, uống đủ rồi bắt đầu cùng đi theo đến sàn disco.

Trong sàn disco người rất đông, tôi bị Xuân Thiên kéo vào trong, tôi nói: Anh làm gì thế, em không biết nhảy.

Anh ghé sát tai tôi hét lên: Chẳng ai biết nhảy cả. Chúng ta cứ vờ như biết nhảy là được. Anh chàng này, thật sự cũng rất thú vị đấy.

Em không nhảy với anh.

Chê anh lùn? Đúng thế, Xuân Thiên đứng chỉ cao bằng tôi, tôi không thích những chàng trai có dáng dấp thấp bé, tôi thích những anh chàng có dáng đứng hiên ngang trong gió, hình ảnh đó thật sự rất đẹp.

Nhưng lúc này, Thẩm Gia Bạch lừng lững như cây trước gió kia đang ở giữa sàn nhảy, dưới sự dẫn dắt của Chương Tiểu Bồ đang lắc lư điên cuồng.

Xuân Thiên hỏi: Em thích Thẩm Gia Bạch, đúng không?

Tôi sững lại, vì bị người ta nhìn thấu, bị người ta bóc mẽ, nên tôi có chút tức giận.

Đừng giấu anh, ngốc ạ, anh nói, anh biết hết.

Tôi đột nhiên thấy tủ thân muốn khóc, uống một ngụm rượu lớn, tôi đáp: Đừng nói linh tinh.

Anh nhìn tôi chăm chăm, nói rõ ràng từng chữ từng chữ một: Âu Dương Tịch Hạ, tâm sự trong lòng em chỉ có anh mới là người hiểu nhất.

Nhưng cậu ta không thích em, chắc em cũng thấy đấy, cậu ta chỉ quan tâm đến Chương Tiểu Bồ.

Tôi quay người bỏ chạy. Xuân Thiên đuổi theo ra ngoài: Anh nói sai rồi được không? Đừng giận nữa. Dưới ánh sáng mờ ảo của những ngôi sao, đột nhiên tôi có cảm giác thật thê thảm, thật trống rỗng, tôi bắt đầu khóc. Phải, tôi để người ta nhận ra tôi thích ai, nhưng anh ấy lại không thích tôi, anh ấy thích Chương Tiểu Bồ.

Xuân Thiên ngồi bên cạnh tôi, gió đêm rất lạnh, anh hắt hơi mấy cái, sau đó sau khi quay về Bắc Kinh quả nhiên anh đã bị cảm, thậm chí còn sốt mất mấy ngày, vào kì học mới, anh gầy đi nhiều.

Khi kì học mới bắt đầu, tôi xác lập mục tiêu ình, quên Thẩm Gia Bạch, cố gắng học hành.

Từ đó, tôi không muốn có liên quan gì tới tất cả những chuyện đã qua nữa.

Phải, tất cả.

Thậm chí, tôi còn từ chối yêu cầu của Xuân Thiên là muốn được đi ăn cơm với tôi, ở trường đại học, sinh viên nam nữ ăn chung với nhau rất nhiều, cùng ăn cơm với nhau thường thì chỉ được coi là bạn cơm thôi, tiếp theo nữa, thì có thể dần dần phát triển thành quan hệ yêu đương, không, tôi không muốn cho anh cơ hội đó.

Nhưng ngày nào anh cũng xuất hiện dưới khu kí túc của tôi rất đúng giờ, sau đó gọi to tên tôi.

Âu Dương Tịch Hạ, xuống đi ăn cơm thôi! Lại còn ăn cơm! Thật độc ác! Khiến người ta phát điên! Lừa đảo, lừa đảo!

Rất nhiều bạn học thò đầu ra nhìn, sao anh chẳng biết xấu hổ gì như thế? Đúng vậy, giọng anh rất to, to tới mức cả tòa nhà kí túc xá nữ đều nghe thấy.

Sau này, hình như tất cả các sinh viên nữ trong khu kí túc tôi ở đều biết ở đây có một nữ sinh tên là Âu Dương Tịch Hạ.

Tôi nói, Xuân Thiên, sao anh lại làm cái việc không biết xấu hổ như thế?

Tình yêu chính là không biết xấu hổ mà, nhớ năm đó khi Từ Chí Ma theo đuổi Lục Tiểu Mạn còn để người ta ột cái bạt tai, thậm chí ngày nào cũng chạy đến nhà họ Lục.

Anh muốn em cho anh một cái bạt tai sao?

Đương nhiên không phải thế.

Vậy anh muốn gì?

Anh muốn sau này em là bà xã của anh, anh thích những cô gái có dáng người dong dỏng cao, thích sự gầy gò của em, thích đôi mắt trong veo của em.

Nhưng em không thích anh.

Em sẽ thích anh!

Anh đừng chỉ biết đến cảm giác của mình như thế, tôi nói, chúng ta là anh em thôi.

Chúng ta vốn vẫn là anh em mà.

Chúng ta hãy là huynh muội đi.

Anh ấy cười, Âu Dương Tịch Hạ, em đừng nghĩ dùng danh nghĩa huynh muội có thể ngăn cản được anh, chẳng gì có thể cản nổi anh hết. Bình thường khi nói đến huynh đệ tỉ muội chính là cái vực sâu thăm thẳm, nhưng, em phải biết, anh là người thậm chí có thể nhảy xuống cái vực thăm đó, dù làm gì cũng đừng nghĩ đến việc ngăn cản anh. Anh thích ai, sẽ là cả đời.

Tôi lạnh lùng đáp: Em cũng vậy, giống anh thôi.

Ý em muốn nói đến Thẩm Gia Bạch?

Nghe nhắc đến cái tên đó, tim tôi đập thành thịch, vừa đau vừa nhức, Thẩm Gia Bạch là cây kim trong tim tôi, không ngừng đâm chích vào đó, những lá thư, những buổi chiều hoàng hôn chờ đợi, những tiếng gọi trong đêm giao thừa, làm sao tôi có thể quên đây?

Còn nữa, còn cả phút giây đi ngang qua anh nữa!

Trương Tiểu Nhân nói, trên thế giới này khoảng cách xa nhất chính là, em đứng trước mặt anh, nhưng anh lại không biết rằng em yêu anh!

Đã bao nhiêu lần như thế, anh và tôi đi ngang qua nhau! Tôi đứng trước mặt anh, nhưng anh không biết tôi là ai.

Trên thế giới này có thiên thần hay không? Nếu như có, tại sao các thiên thần không đến giúp tôi? Trên thế giới này có thần tiên hay không? Nếu như có, tại sao thần tiên lại đứng nhìn tôi phải chịu khổ thế này?

Đã không khiến tôi thanh thản hơn, lại còn phải một người con trai đến giày vò tôi, tại sao? Anh ngày ngày đứng dưới sân kí túc gọi tên tôi, chạy đến kí túc để mang cái này mang cái kia cho tôi, tất cả mọi người đều cho rằng chúng tôi đang yêu nhau, thật đáng sợ biết bao.

Trong buổi chiều hoàng hôn, chúng tôi đứng tranh luận như thế, chẳng đưa ra được kết quả gì, tôi nói: Anh đừng có tốt với em như thế nữa được không?

Nhưng anh cười hi hi nói: Anh thích đối tốt với một ai đó, thích đối tốt với người con gái anh yêu, đấy chính là một thứ hạnh phúc lớn lao.

Nhưng đối với em mà nói, đấy lại là một thứ quá áp lực!

Anh mặc kệ!

Em cũng mặc kệ!

Tôi và Xuân Thiên, giống như hai con gà chọi ngày nào cũng đấu đá nhau, anh thích Châu Tinh Trì, cùng tôi lên diễn vở Đại thoại Tây du, đọc lời thoại cho tôi nghe: Nếu như cho tôi một thời hạn, tôi mong nó sẽ là vĩnh viễn.

Nhưng tôi nói với anh rằng, tôi mong chỉ là một giây.

Tôi thường xuyên ra lệnh cho anh: Ngay lập tức biến khỏi mắt em!

Chán chết đi được!

Nhưng các bạn nữ sinh xung quanh tôi lại nói, Xuân Thiên là một chàng trai tài giỏi biết bao, tốt biết bao, cậu không biết chứ, anh ấy rất hấp dẫn, anh ấy tổ chức hoạt động nào, thì hoạt động ấy lập tức thu hút được rất nhiều các nữ sinh tham gia, những nữ sinh ấy, viết thư tình gửi tin nhắn cho anh ấy, cậu không biết anh ấy tốt thế nào đâu.

Vậy thì coi như ý chí kiên định. Tôi nói với Xuân Thiên: Anh hãy mau đầu hàng đi, đừng có cứng nhắc mãi thế, xem cô nào xinh đẹp một chút thì đồng ý đi, đừng có bám riết một người như vậy.

Anh muốn em lập bằng vinh danh trình tiết cho anh!

Đấy, đấy chính là một Xuân Thiên lúc nào cũng thích nói đùa, sao tôi lại gặp phải một người con trai như thế chứ!

Anh còn nói rất buồn cười, rất nặng tình rằng: Anh vốn nghĩ rằng mình có thể lãng lẽ yêu em, anh nghĩ rằng có thể từ từ quên được em, nhưng, không phải thế, tình yêu của anh dành cho em tràn trề, đã trở thành thảm họa, hết thuốc chữa rồi!

Tình yêu rút cục thì nặng bao nhiêu? Được tám lạng không? Câu hỏi đó chỉ Thượng Đế mới có thể trả lời. Tình yêu của anh có sức nặng mà cuộc đời này không gánh được.

Chán nản.

Chương Tiểu Bò và Thẩm Gia Bạch đang trong giai đoạn tình yêu nồng cháy, trước kia cứ năm ba ngày cô ấy đến tìm tôi, giờ thì cả tháng cũng không thấy cô ấy đến. Khi gặp tôi, hễ mở miệng là nhắc tới Thẩm Gia Bạch, cô ấy không biết, mỗi lần cô ấy nhắc đến cái tên đó, đã khiến tôi kích động đến nhường nào.

Những khi ấy, tôi thường nghịch nghịch chùm chìa khóa trong tay, sau đó tung lên đón lấy, không nói, không chen ngang.

Không thích nghe à? Cô ấy hỏi: Có phải trách mình không hỏi chuyện của cậu và Xuân Thiên không? Hai người tiến triển tới đâu rồi?

Chẳng đến đâu cả, tôi nói: Nhắc đến tiến triển, mình và anh ta, không phải như cậu tưởng tượng đâu.

Như thế nào?

Yêu ấy.

Không yêu sao cả ngày cứ dính chặt lấy nhau?

Anh ta là keo 502, là keo vạn năng, chán ghét cũng chán ghét rồi, bao nhiêu con gái thích anh ta, tại sao anh ta lại chỉ thích mình chứ?

Ah, Chương Tiểu Bồ đáp, có một bài hát tên là Chỉ yêu mình em, tình yêu là thứ không có đạo lý nhất trên đời, bởi vì, không sớm hơn cũng chẳng muộn hơn, vừa tương ngộ, đã thích cậu ngay, đấy chính là Duyên.

Tôi nghĩ đến sự tương ngộ với Thẩm Gia Bạch, chẳng phải cũng là tình cờ tương ngộ sao? Đúng thế, tình cờ.

Chỉ đáng tiếc khi gặp nhau, tôi lại đeo một cái mặt nạ, tôi đeo mặt nạ của Chương Tiểu Bồ, cứ đeo mãi, nếu năm đó tôi dũng cảm giật chiếc mặt nạ ấy ra, liệu anh có yêu tôi không?

Tôi không từ bỏ, chỉ cần họ chưa kết hôn, tôi sẽ không từ bỏ.

Mua vé tàu đi Thượng Hải, cuối tuần, tôi một mình lên tàu đi gặp người trong mộng.

Tôi thích bộ phim Chuyến tàu của Châu Ngự, thích hơi thở văn chương trong bộ phim đó. Nếu là tôi, tôi cũng tình nguyện làm Châu Ngự, hướng hồ nhà thơ lại yêu Châu Ngự như thế, cho dù Thẩm Gia Bạch không biết tôi yêu anh nhường nào, tôi cũng tình nguyện, một mình lên tàu đi thăm anh.

Không phải lần nào đi tôi cũng có thể gặp được anh, nhưng tôi nguyện dù chỉ được nhìn anh một cái, thậm chí là đi lướt qua anh!

Xuân đến, hoa nở rộ, trong không khí đã thoang thoang mùi hoa dành dành, tôi bước đi trên con đường Thượng Hải cổ kính, nghĩ đến mỗi góc phố ở thành phố này, góc phố nào Thẩm Gia Bạch đã từng đi qua.

Sự tưởng tượng ấy thường khiến tôi cảm thấy rất buồn thảm.

Sau này khi tôi xem một bộ phim của Pháp, có tên là Yêu anh xin hãy lên tàu, chỉ riêng cái tên phim thôi cũng đủ khiến người ta thấy buồn rồi.

Có những lúc ra ga tàu mua vé tàu không được, Xuân Thiên còn xếp hàng giúp tôi, anh mua vé rồi đưa cho tôi, sau đó nói: Đi thăm người tình trong mộng của em đi.

Mọi chuyện trên thế giới này là như thế, một người nợ, một người đi trả.

Tôi mắc nợ Thẩm Gia Bạch, Xuân Thiên mắc nợ tôi, Thẩm Gia Bạch mắc nợ Chương Tiểu Bồ, một vòng luẩn quẩn.

Từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, một nghìn cây số, phải ngồi tàu cả một đêm, tôi đeo tai nghe, nghe những ca khúc bi thương, lên đường.

Lên đường, tôi luôn ở trên đường.

Trên đường theo đuổi tình yêu.

Nhưng người đứng ở nơi cuối đường không biết tôi yêu anh biết bao.

Có lúc tôi gặp anh, có lúc không gặp.

Khuôn viên trong trường Phúc Đán thật đẹp, nhưng tôi chẳng có tâm trạng đâu mà ngắm cảnh, tôi muốn được nhìn thấy người nào đó đứng trong gió.

Đa phần, khi tôi đang trên đường đến Phúc Đán thì Thẩm Gia Bạch cũng vừa lên chuyến tàu ngược đến Bắc Kinh mất rồi, anh đi gặp Chương Tiểu Bồ, còn tôi lại đến gặp anh, chúng tôi ngồi trên hai con tàu đi về hai hướng ngược nhau, lúc nào cũng lướt qua nhau.

Đi đi lại lại như thế suốt cả một năm.

Sau một năm.

Tôi bị sỏi chân.

Mùa xuân đến, tôi lại lên tàu đến Thượng Hải, điều đó đã trở thành thói quen, cho dù có thể gặp được Thẩm Gia Bạch hay không, điều này đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là tôi thích cảm giác khi lên tàu, thích cảm giác ôm ấp hi vọng và lí tưởng để đi gặp một người, thích cảm giác khi tàu chuyển bánh,

thích thấy nó lao xuyên qua màn đêm, tất cả mọi người đều ngủ, chỉ mình tôi mở to hai mắt nhìn vào bóng tối, suy nghĩ nhiều chuyện.

Tàu hỏa, thật nghệ thuật biết bao, có cảm giác đẹp tới động lòng.

Đôi khi, nước mắt lã chã rơi trong đêm.

Đêm tối rút cục là tối đến mức nào? Tối như vậy, thế mà tôi lại cứ lao đi trong bóng tối.

Tàu đến ga Thượng Hải, ra khỏi sân ga, tôi nhìn thấy sân ga đối diện đang có người đứng chờ để lên tàu.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi tương ngộ ở sân ga.

Tôi nhìn thấy anh, nhưng anh lại không nhìn thấy tôi.

Thẩm Gia Bạch, tôi khê gọi.

Nước mắt của tôi cứ thế rơi xuống, bao nhiêu nhung nhớ, bao nhiêu vội vã, cuối cùng tôi cũng gặp được anh. Đứng trên sân ga, gặp anh bên cạnh đường ray!

Tôi chạy về hướng sân ga đối diện, vì để tiết kiệm thời gian, tôi nhảy xuống sân ga, muốn chạy ngang qua đường ray.

Không muốn sống nữa hay sao, nhân viên nhà ga đứng trên sân ga hét lên.

Tôi không muốn sống nữa!

Vào giây phút ấy, tôi muốn nói với anh: Là em, là em đã viết thư cho anh, Chương Tiểu Bò trong thư không phải là Chương Tiểu Bò, mà là em!

Đúng thế, tôi phải nói với anh, tôi phải nói: Tôi yêu anh, tôi yêu anh biết bao!

Nhưng khi vừa nhảy khỏi sân ga, chân tôi có cảm giác đau đớn vô cùng! Đúng thế, tôi đã ngã ngay trên đường ray, bị nhân viên nhà ga kéo lại, tức giận giáo huấn ột bài: Cô điên rồi à! Họ mắng tôi: Tàu đến sẽ kẹp chết cô đấy!

Nhưng tôi đã không kịp nữa.

Đúng thế, tôi đã không kịp nữa, đoàn tàu đó, bắt đầu chuyển bánh, Thẩm Gia Bạch dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Anh đi rồi, anh lại đi gặp Chương Tiểu Bò rồi, còn tôi, khi nhảy xuống ga tàu tôi đã bị trật chân.

Không thể nào nhúc nhích được, tôi như chú cún nhỏ bị người ta vứt bỏ, nước mắt tuôn rơi, lần đầu tiên tôi gọi điện cho Xuân Thiên, trong lúc vô thức, khi tôi gặp khó khăn, người đầu tiên tôi nghĩ đến lại là anh.

Chuyện gì thế?

Chắc em bị gãy chân rồi.

Hả?

Đang ở đâu? Em đang ở đâu?

Em ở Thượng Hải.

Đến bệnh viện trước đi, anh sẽ đến đây ngay, anh sẽ ngồi máy bay đến, đợi anh!

Tôi khóc, nghẹn ngào nói, Xuân Thiên, anh mau đến đây đi!

Em ấy, đồ ngốc! Lần đầu tiên Xuân Thiên mắng tôi, gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng.

Cảnh sát đưa tôi vào bệnh viện, tôi chụp X-Quang, xương không sao, nhưng bị bong gân, phải nghỉ ngơi, không được cử động!

Tôi cứ cắn chặt chiếc chăn trên tay chực khóc, muốn gọi điện về nhà, nhưng lại sợ bị mắng, thế là đành đợi Xuân Thiên đến. Tôi biết anh sẽ đến, anh đến, tất cả sẽ được giải quyết.

25. Chương 25: Tình Si

Trên thực tế, tôi đã trải qua suốt ba tháng trời trên lưng Xuân Thiên.

Anh đến nhìn thấy tôi là mắng, mắng xong lại khóc, anh nói: Em đã thấy em ngọc chưa.

Nhưng chỉ nghĩ thôi cũng biết đưa một người con gái bị băng bó một chân về Bắc Kinh khó khăn tới nhường nào, vừa công vừa ôm, còn không ngừng tìm người giúp đỡ, sự đau đớn khiến mặt tôi sưng lên, anh phải liên tục dùng nước lạnh chườm mặt cho tôi.

Tóc tai rối bời, trái tim càng rối hơn, sắc mặt tôi nhìn rất khó coi, anh ôm chân tôi, sau đó nói: Anh chợp mắt một lát, nếu có chuyện gì em chỉ cần khẽ cử động là anh biết.

Tôi cúi đầu nhìn người con trai si tình ấy, đột nhiên nước mắt lại tuôn rơi.

Con người thường là như vậy, không biết trân trọng những người ở bên mình, đến khi người ấy đi mất thì lại hối hận. Nếu như không có Thẩm Gia Bạch, thì tất cả sẽ hoàn mỹ biết bao, tôi sẽ yêu người con trai vô tư suốt ngày hi hi ha ha này, nhưng lúc này, toàn bộ nhiệt huyết trong trái tim tôi chỉ dành ột người.

Đến Bắc Kinh, tôi trở thành gánh nặng cho Xuân Thiên!

Anh phải mua cơm cho tôi, phải phục vụ tôi hết cái này tới cái khác, phải đi mượn vở của bạn giúp tôi.

Nếu như có tiết học quan trọng, anh còn phải công tôi lên giảng đường, tất cả mọi người đều nghĩ Xuân Thiên là bạn trai tôi, còn anh vừa công tôi vừa hát: Anh trai nhớ em gái nhớ đến gầy cả người, uống cả bát dầu mè cũng không biết ngấy, núi non điệp điệp trùng trùng vẫn chề thấp, má áp má anh vẫn nhớ em... Tôi mắng anh: Đừng có tình quái, anh đừng nghĩ anh giúp em thì em sẽ phải thế này thế kia đáp lại, nói cho anh biết, chúng ta vẫn chỉ là quan hệ bạn học thôi.

Anh nói: Em đừng tưởng mình là dân nghệ sĩ, ngày ngày leo lên tàu hỏa lao về phía tình yêu, em chỉ là một kẻ ngốc, tim không có mắt mà thôi. Em đừng nghĩ nhiều, anh không định đục nước béo cò đâu.

Anh mới nghĩ nhiều ấy.

Haizz, cô nhóc này.

Cũng không biết tại sao, trước mặt người khác tôi là một thực nữ, nhưng trước mặt anh tôi lại như con ngọc, thậm chí, anh còn biết yếu điểm của tôi.

Chương Tiểu Bò chạy đến thăm tôi, kinh ngạc hỏi: Ngã ở đâu thế này?

Xuân Thiên sợ tôi ngại, nên che giấu giúp tôi: Cô ấy nghịch ngợm, đi xem anh đá bóng, lúc nhảy từ khán đài xuống bị treo mắt cá chân. Em xem, người này si tình biết bao nhiêu, anh biết cô ấy si mê anh, nhưng cũng không cần phải si mê đến mức ấy chứ.

Xì, tôi nói: Đúng là vô duyên! Với anh chàng này, thật hết cách, đúng là thật hết cách.

Chương Tiểu Bò nói với Xuân Thiên: Nhìn xem, đáng thương biết bao. Xuân Thiên, cơ hội cho anh thể hiện đến rồi đây, thể hiện cho tốt vào nhé, nhân cơ hội này khiến Tịch Hạ phải hồi tâm chuyển ý!

Nhất định rồi! Anh không muốn làm nhân viên thời vụ nữa, anh muốn trở thành nhân viên chính thức suốt cuộc đời của cô ấy!

Anh không thấy chán sao! Tôi nổi giận, chỉ hận một nỗi chân không thể khởi nhanh hơn, con người này, thật giống như bã kẹo cao su, đã dính rồi thì không sao cạy ra được.

Tôi không ngờ là Thẩm Gia Bạch lại đến.

Chương Tiểu Bò nói với anh, tôi bị sái chân, anh đã mua một túi hoa quả, sau đó cùng Chương Tiểu Bò đến thăm tôi.

Khi anh vừa lách người đi vào, tôi sững lại.

Anh gầy hơn, đen hơn.

Chắc là vì phải chạy đi chạy lại nhiều lần. Đặt hoa quả lên bàn, anh hỏi: Đã khỏe chưa?

Ba từ này, khiến người ta chua xót đến thế, nếu anh là người yêu của tôi, nếu anh yêu tôi, tôi sẽ thế nào? Tôi sẽ lao vào lòng anh mà khóc, tủi thân nói: Đều tại anh cả, tại anh cả!

Nhưng lúc này, tôi đang đứng cách anh một mét, bình thần trả lời: Không sao, em khỏe nhiều rồi!

Anh làm sao mà biết được, tôi vì đuổi theo anh nên mới nhảy xuống ga tàu.

Còn bây giờ, tôi và anh lẳng lặng đối diện với nhau, tay Chương Tiểu Bồ vòng ôm eo anh, họ đứng trước mặt tôi thân mật, tình cảm.

Sao tôi có thể nhẫn tâm chia cách họ?! Anh yêu cô ấy như thế, còn cô ấy nhìn anh đầy say mê, khi Xuân Thiên chạy vào, ba chúng tôi đang ngượng ngùng chẳng biết nói gì.

Đi, đi, tôi mời mọi người đi ăn cá hấp, để mừng chân của Tịch Hạ đã dần phục hồi.

Đương nhiên, khi đi xuống lầu lại là Xuân Thiên công tôi.

Sao em nặng thế, người ta ôm thì thường gầy đi, còn em lại như béo lên!

Tôi béo lên!

Bởi vì anh thường mang đến cho tôi rất nhiều đồ ăn ngon, bởi vì nhà anh ở Bắc Kinh, anh còn nhờ mẹ nấu canh cho tôi ăn, tôi ăn không biết bao nhiêu là canh cá và canh xương.

Khi ở trên lưng anh, Xuân Thiên nói: Mẹ anh nói, số canh này không thể ăn không được, phải trở thành con dâu nhà mình mới được.

Xì, linh tinh.

Cùng gọi xe đến Phí Đằng Ngư Hương ăn cá hấp, anh gọi một con cá mè hoa, ít nhất cũng phải năm cân, lại gọi thêm vài món đặc trưng khác, sau đó Xuân Thiên nâng cốc nói: Nào, một là chúc cho chân Tịch Hạ mau khỏi, hai là tiếp đón Thẩm Gia Bạch, còn ba là, sau này hãy nghiêm túc một chút, đừng có đang yên đang lành đi gây chuyện nữa.

Tôi nghe là hiểu ý anh, ý của anh là: Đừng có chạy đến Thượng Hải nữa!

Tối hôm đó bốn người chúng tôi uống hết mấy chục chai Heineken, ai cũng uống rất nhiều. Chương Tiểu Bồ gục đầu lên vai Thẩm Gia Bạch không nhỡ, hỏi anh thích cô ấy từ bao giờ, Thẩm Gia Bạch nói: Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, lần đầu tiên nhận được thư của em!

Mặt tôi lập tức đỏ ửng lên, tim đập thành thịch.

Chương Tiểu Bồ vội vàng nói lảng sang chuyện khác: Đi, cùng đi hát karaoke, em mời.

Mình không đi đâu, tôi nói khê, chân mình đau, muốn về nghỉ.

Thôi được, vậy thì chúng ta đi thôi. Cô ấy quay đầu lại hỏi Xuân Thiên, anh đi không?

Xuân Thiên đáp, còn phải hỏi? Anh đương nhiên cũng không đi, anh phải chăm sóc cho công chúa nhà anh.

Em không phải là công chúa của anh.

Tôi đột nhiên thấy bức tức, Chương Tiểu Bồ lúc nào cũng thích thể hiện cho tôi thấy cô ấy và Thẩm Gia Bạch yêu nhau thế nào, chưa bao giờ để ý tới cảm giác của tôi, mà mỗi lần cô ấy thể hiện tình cảm thì nó như mũi kim chích vào tim tôi đau nhói, mặt trời lên rồi, nàng tiên cá lại biến thành bọt biển.

Tất cả sao mà giống một câu chuyện cổ tích như thế.

Nàng tiên cá biến thành bọt biển.

Thế là, chân tôi bị đau.

Sau đó, tôi có thể tập tễnh đi lại được. Nếu tôi trở thành người tàn tật thì làm thế nào?

Xuân Thiên cười hi hi nói: Thành người tàn tật, thế cũng tốt, như thế sẽ chẳng có ai thích em nữa, cả thiên hạ, chỉ có mình anh thích em. Anh còn muốn em trở thành một cô gái mù, điếc và xấu xí nữa cơ, còn muốn, đột nhiên em trở thành bà lão nữa!

Thế là cái đạo lí gì? Tôi hét lên: Anh đáng ghét chết đi được, anh là đồ xấu xa, sao anh có thể mong em trở thành một cô gái vừa mù vừa điếc, vừa xấu xí chứ! Anh có tim không hả?

Anh nhìn tôi, đột nhiên nói hết sức nghiêm túc: Chỉ vì anh muốn không có anh chàng nào để mắt tới em nữa.

Đừng đừng đừng, tôi nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh nói, anh cứ ngày ngày đùa cợt với em đi, đừng có nghiêm túc quá, anh mà trở nên nghiêm túc, em lại thấy sợ.

Nhìn vào mắt Xuân Thiên, tôi muốn lẩn tránh.

Đôi mắt ấy thật quá chân thành, bên trong nó chứa quá nhiều tình cảm! Đúng thế, tôi biết tình yêu của anh, cũng giống như tôi biết tình yêu của mình, tôi thích Thẩm Gia Bạch, chỉ liếc nhìn anh một cái thôi cũng rung động rồi.

Tình yêu trên thế giới này chắc cũng đều như thế, từ khi lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Gia Bạch, tôi đã biết anh chính là tình yêu hủy diệt của tôi.

Thượng Hải, cuối cùng tôi cũng không đến đấy nữa, sau lần bị sái chân, tôi đã hiểu, Thượng Hải cũng là nơi hủy diệt tôi.

Đi đi về về, tôi đã đến Thượng Hải như vậy trong suốt hai năm, cuối cùng tôi cũng nhận ra, Thượng Hải chỉ là tòa thành hoang với tôi. Tòa thành tình yêu của riêng mình tôi, không liên quan gì tới Thẩm Gia Bạch.

Bởi vì, lần nào tôi và anh cũng đi ngang qua nhau.

Xuân Thiên nói đúng, tôi là một đứa con gái gốc gác nghèo, anh thường xuyên mắng tôi nghèo, thỉnh thoảng còn gọi tôi là gốc gác.

Nhưng anh còn nghèo hơn tôi, biết rằng tôi sẽ không thể yêu anh, nhưng anh vẫn ở bên tôi! Tôi nói: Anh ngày ngày cứ như con ruồi vậy, vo ve cạnh em.

Con ruồi? Em đừng nghĩ anh tốt đẹp như thế, anh là Tiểu Cường.

Tôi bị anh chọc cười, Tiểu Cường, anh là con gián sao?

Ah, anh là gián, thích đào tình yêu ở góc tường.

Nếu là ruồi, thì anh cũng phải là năm trăm con ruồi. Lúc nào cũng vây quanh em vo ve.

Đấy, đấy chính là Xuân Thiên, bao nhiêu phiền phức cũng được anh làm cho trở nên nhẹ nhàng.

Vì thế, đa phần thời gian tôi cùng anh đi dạo quanh Bắc Kinh, Bắc Kinh cổ kính, anh đưa tôi đi thăm Cố Cung, Tử Mã Đài, Trường Thành, đưa tôi đến những con hẻm nhỏ ở Bắc kinh, đưa tôi tới nơi ở của Mã Liên Lương ăn thịt chó. Chúng tôi đạp xe đi vòng quanh Bắc Kinh, không nói chuyện tình yêu, chỉ ăn những món quà dân gian, không nói tới chuyện cũ, hàng ngày chỉ đạp xe trong không khí cổ kính của Bắc Kinh.

Thậm chí, anh còn đưa tôi về nhà mình.

Anh nói, mẹ anh muốn mời tôi ăn bánh chéo.

Không đi đâu. Tôi đáp: Em lấy tư cách gì chứ?

Không phải một mình em, anh mời thêm vài người bạn nữa.

Còn có ai?

Còn có Tôn Lệ, Mã Đằng Đằng, Trần Tiểu Nghệ... anh ấy đọc tên rất nhiều mỹ nữ. Em đừng có tưởng bỏ nghĩ rằng anh đưa con dâu về gặp mặt mẹ chồng, không có ý đấy đâu, chỉ là một nhóm bạn tới thăm tư hợp viện cổ kính của Bắc Kinh thôi.

Được, tôi nói, em đi.

Đi rồi mới biết bị anh chàng này lừa.

Làm gì có ai khác, chỉ có một mình tôi!

Mẹ anh là một người phụ nữ vừa trẻ trung vừa xinh, rất trang nhã, tôi khép nép ngồi trên ghế sofa, thậm chí không dám tự tiện đi thăm tứ hợp viện xinh đẹp kia.

Xuân Thiên nói: Trước kia nơi này là do một thân vương để lại. Thôi được rồi, xem đi, cây hòe ở đây đã mấy trăm năm tuổi rồi đấy. Nhìn khu viện cũ kỹ này, tôi cứ có cảm giác mấy trăm năm trước mình đã sống ở đây.

Thực giác cho tôi biết, mẹ của Xuân Thiên tuyệt đối không phải là một nhân vật bình thường, bởi vì người ở trong viện này chắc chắn phải có gia thế đặc biệt.

Nhưng gia giáo của gia đình không cho phép tôi tùy tiện hỏi, bởi vì làm vậy là thất lễ.

Mặc dù không biết nặn vò nhưng tôi vẫn xuống bếp giúp. Bánh chèo do tôi gói nhìn rất xấu, nhưng mẹ anh lại khen: Được, đẹp lắm, lần đầu làm mà làm được thế này, giỏi hơn bác rồi.

Thật đúng là một người phụ nữ tốt.

Tôi nhìn bà, cảm giác như đã quen biết từ lâu, chẳng trách Xuân Thiên có khiếu hài hước bẩm sinh, tính tình vui vẻ thoải mái, được sinh ra trong một gia đình vui vẻ như thế này, nhất định sẽ trở thành người như anh.

Nghĩ đến gia đình mình, nghĩ đến bố và người phụ nữ có tên Vân Cẩm kia, tôi lập tức trầm ngâm trở lại. Mỗi lần mẹ gọi điện cho tôi đều thở dài, mẹ nói, chân mẹ lúc nào cũng rất lạnh, tôi biết, là bởi vì mẹ không chịu đi ra nắng, lúc nào cũng trốn trong phòng tắm tối thậm chí lúc nào cũng chỉ khoác chiếc khăn quàng đó, cho dù là ai sống cuộc sống như thế, cũng sẽ trở thành một con rắn ngủ đông.

Sau khi ăn xong bánh chèo ở nhà Xuân Thiên không lâu, tôi lại nhận được điện thoại từ một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó, chính là Vân Cẩm.

Vân Cẩm nói: Cô là Tịch Hạ, mau về nhà đi.

Sao? Tôi lạnh lùng hỏi: Chị có tư cách gì mà gọi điện cho tôi?

Cô mau về nhà đi, mẹ cô định tự sát.

Hả?

Tôi hốt hoảng, tay chân run lẩy bẩy, cái gì? Người tình của bố tôi đang nói gì thế?

Cô ta lại nặng nề giáng xuống một câu: Bố cô cũng định tự sát.

Hả?

Cú điện thoại đầu tiên, tôi lại gọi cho Xuân Thiên, Xuân Thiên, nhờ anh mua giúp em một tấm vé, em phải về quê, càng nhanh càng tốt.

Tôi gọi điện về nhà, rất lâu mới có người nghe máy.

Mẹ, tôi gào lên.

Tịch Hạ, mẹ ghen ngào nói, con mau về đi.

Rút cục là đã xảy ra chuyện gì? Mẹ mau nói cho con biết đi.

Một câu không thể nói hết được, dù sao thì mẹ cũng không muốn sống nữa.

Bảo bố con nghe điện đi!

Bố con không chịu nghe, con mau về đi.

Tôi lại gọi điện cho anh trai, anh chàng đến xuất ngoại cũng không thèm đi này, sao anh ở nhà lại xảy ra nhiều chuyện như thế?

Gọi điện thoại cho anh, nhưng anh tôi tắt máy.

Xin nghỉ phép, tôi lập tức bay về thành phố bên bờ biển, khi tôi vừa đẩy cửa bước vào, mẹ lao ra ôm chầm lấy tôi: Tịch Hạ, nhà ta thật bất hạnh, anh trai con lại yêu Vân Cẩm rồi!

Hả?!

Anh trai tôi yêu Vân Cẩm thật sao, sao mối nhân duyên này lại đáng xấu hổ như thế, nhưng họ yêu nhau, từ trong mắt của họ, tôi có thể nhìn thấy Vân Cẩm rất yêu anh.

Vốn là, anh định báo thù, để làm cho người con gái này yêu anh, sau đó sẽ vứt bỏ cô ta, nhưng, anh không sao thoát ra được.

Anh trai tôi đã cùng cô ta chạy trốn rồi, bỏ nhà ra đi đến Lệ Giang.

Tôi phải vòng vèo mất mấy ngày mới tìm thấy họ. Khi ánh mắt đầu tiên của tôi nhìn thấy anh, tôi biết, anh tôi nghiêm túc, anh đã thật sự yêu người con gái có tên Vân Cẩm kia.

Anh, tôi gọi.

Tịch Hạ.

Anh trai tôi lúc này gầy và đen, nhưng ánh mắt tràn ngập tình yêu.

Tôi cứ nghĩ khi gặp anh tôi sẽ mắng anh một trận, tôi cứ nghĩ tôi sẽ không bao giờ chấp nhận một người anh trai như thế nữa, sao anh tôi có thể gây ra một chuyện tày đình thế này.

Nhưng, khi anh gọi tôi, Tịch Hạ, khi anh đưa tay ra sờ vào người tôi, tôi bật khóc.

Tôi và anh trai đi lang thang khắp nơi trên đường phố Lệ Giang, đến trước một quán ăn, gọi hai bát mì, ánh mắt mơ màng, anh nói với tôi, Tịch Hạ, khi một người đàn ông yêu một người đàn bà, anh ta có cảm giác như bị nghẹt thở, em có biết cảm giác bị chết đuối khi bơi dưới nước không?

Em biết em biết.

Tôi quá biết, tôi đã bị ngạt từ lâu, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy Thẩm Gia Bạch, tôi đã có cảm giác đó, không thể hít thở, tắc nghẽn.

Tình yêu tại sao lại cách chúng tôi xa như thế. Với điều kiện của anh trai tôi, có bao nhiêu người con gái để anh lựa chọn, tại sao lại chỉ yêu cô ta? Tôi cứ nghĩ mình có thể đưa anh quay về, nhưng anh nói: Anh không thể từ bỏ Vân Cẩm, anh thà từ bỏ gia đình.

Khi ở cùng với Vân Cẩm, cô ta hút hết liều thuốc này đến liều thuốc khác, người phụ nữ đó, sinh ra đã là yêu tinh, có một thứ khí chất hiếm thấy, cô ta như có từ trường, cho dù ngồi đó, nhưng cũng tỏa ra ma lực hấp dẫn chết người.

Này, Tịch Hạ, hút một điếu đi.

Người phụ nữ hai mươi bảy tuổi - Vân Cẩm, bộ dạng khi hút thuốc nhìn rất phong cách, người phụ nữ lớn hơn anh trai tôi ba tuổi này, cô ta đã dùng cách gì để mê hoặc anh ấy?

Mới đầu, tôi muốn lợi dụng tiền của bố cô, tôi biết ông ấy thích tôi, vì vậy mở triển lãm tranh, mở phòng tranh đều là do ông ấy bỏ tiền, nhưng khi tôi nhìn thấy anh trai cô có một khí chất rất đặc biệt, giống Châu Kiệt Luân, lạnh lùng và ủy mị, khiến người ta không thể không yêu.

Khi nói những lời này, cô ta quay ra nhìn anh tôi đang tĩa chậu hoa bên cửa sổ, lẽ nào, họ định ở lại Lệ Giang suốt đời hay sao?

Tôi biết tôi không có khả năng níu kéo điều gì, tất cả những việc muốn làm khi đến đây đều không thực hiện được, tôi nghĩ tôi có thể đưa anh tôi quay về, tôi nghĩ tôi sẽ cho Vân Cẩm cái bạt tai, nhưng tôi, lực bất tòng tâm.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, đôi khi, con người sẽ bất lực trước một vài chuyện nào đó.

Ví dụ như tình yêu.

Ai cũng nghĩ rằng có thể bắt được tình yêu, nhưng nhìn lại từ đầu thì chỉ như một làn khói.

Sau khi về nhà, ngày nào tôi cũng đến với bố, tôi hi vọng tình thân có thể giúp nỗi đau trong lòng bố lắng dịu hơn, còn mẹ ngày nào cũng hát kịch cho bố nghe, vẫn là Bạch xà truyện: Duyên tại Hồng Lâu xuân vô hạn, làm sao biết được lương duyên lại thành nghiệt duyên...

Đây chính là sự thất vọng của gia đình, bố không còn tâm trí đâu mà quản lí công ty nữa, tình hình kinh doanh của công ty bình thường, trước kia đã từng phát đạt tới mức chuẩn bị lên sàn rồi, nhưng giờ thì chỉ ở tình trạng duy trì thôi.

Chỉ vì một người đàn bà.

Vân Cẩm, Vân Cẩm, người phụ nữ khiến tôi yêu hận lẫn lộn đó.

Chương Tiểu Bồ gọi điện, cô ấy nói tôi mau quay về trường ngay, một là sắp thi, hai là giữa cô ấy và Thẩm Gia Bạch có chuyện, cô ấy nói: Cậu mau quay về đi, mình sắp chết rồi.

Lúc này chẳng có người phụ nữ nào đau khổ hơn Chương Tiểu Bồ nữa.

Cô lại thất tình rồi.

Đây là lần thứ hai, cô được ném mùi vị của sự thất tình. Thẩm Gia Bạch đã mấy ngày hôm nay không thèm đoái hoài gì tới cô. Tất cả đều tại cô, ai bảo cô không giữ thể diện cho anh trong bữa tiệc ấy!

Nhưng trong lòng cô chỉ có anh mà!

Mặc dù cô lúc nào cũng tham lam, ích kỉ, gia trưởng... nhưng lần này, cô nghiêm túc thật sự, người con gái một khi yêu nghiêm túc thì sẽ trở nên ngốc nghếch, cô thậm chí còn cảm thấy hơi sợ Thẩm Gia Bạch, sợ anh giận, sợ anh không cần cô nữa.

Giờ cô ấy lại sợ một người đàn ông không cần mình nữa.

Là thứ logic quỷ quái gì thế này?

Nghĩ Chương Tiểu Bồ cô là ai chứ?

Cô là người con gái quen được đám con trai chiều chuộng thành hư rồi.

Từ nhỏ, bọn con trai đã coi cô là công chúa, coi cô là nụ hoa, cô bảo họ đi về hướng đông, họ sẽ đi về hướng đông, cô bảo họ đi về hướng tây, họ sẽ đi về hướng tây! Cô đã quen với việc giận dỗi rồi ra sức chỉ huy họ, quen với sự khoái chí khi được làm hoàng hậu!

Nhưng, khi gặp Thẩm Gia Bạch, đã không giống thế nữa, tất cả không giống thế nữa.

Cô tình nguyện thay đổi.

Ví dụ, Thẩm Gia Bạch thích cô mặc trang phục có màu sắc nhã nhặn, không thích cô trang điểm rực rỡ, thế là những bộ quần áo màu mè cô đều bỏ xó không mặc nữa.

Cô chỉ mặc váy trắng, bởi vì Thẩm Gia Bạch nói, váy trắng đẹp vô cùng, cô mặc lên nhìn giống Jane March đóng vai Dora trong The Lovers(1).

(1). Bộ phim được dựng từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Marguerite Duras.

Cô là Jane March sao?

Cô không biết.

Cô chỉ biết cô đã thay đổi rồi, trở nên phục tùng hơn, thậm chí còn học làm một vài món nữ công gia chánh, ví dụ như, đan mấy cái gối đệm, cô còn học nấu mỳ ở nhà, bởi vì Thẩm Gia Bạch nói, trên đời này chẳng có thứ gì ngon hơn mỳ cả.

Khi mới học nấu ăn, cô thường nấu mỳ quá nhũn, mỳ đặc quánh với nhau thành một đám, sau đó, dần dần thì sợi nào ra sợi ấy rồi, một lần Thẩm Gia Bạch tới tìm cô, đúng lúc bố mẹ không có nhà, cô nói: Anh yêu, em nấu mỳ cho anh ăn nhé!

Không có gì phải nghi ngờ, Thẩm Gia Bạch khen cô nức nở, còn nói, sau này vợ anh nhất định sẽ là cô, bởi vì đây là bát mỳ ngon nhất trên đời này.

Họ vừa ăn vừa bón mỳ cho nhau, sợi mỳ dài, khi ăn sẽ phát ra tiếng, Chương Tiểu Bò đỏ mặt, cô rất ít khi đỏ mặt, nhưng lần này, cô đã đỏ mặt thật!

Là ai đã từng nói, khi bạn ở trước mặt một người đàn ông, bạn đỏ mặt khi đứng trước anh ấy, vậy thì chắc chắn là bạn đã yêu anh ấy thật rồi!

Thượng Đế làm chứng, Chương Tiểu Bò đã thật sự, thật sự yêu Thẩm Gia Bạch rồi!

26. Chương 26: Tin Nhắn Duy Nhất, Không Nỡ Xóa

Lại vẫn là Xuân Thiên tới đón tôi!

Sao lúc nào anh cũng biết em sẽ quay lại vào lúc mấy giờ? Anh cười hi hi nói: Là Chương Tiểu Bò nói cho anh, vì vậy, anh xin nghỉ, sau đó tới đón em, ra đây anh xem, có mang thứ gì ngon ngon cho anh không?

Vô duyên. Tôi mắng anh: Chỉ nghĩ đến ăn, anh cứ ăn cho tới khi tròn như quả dưa đi.

Cũng may là anh đến đón tôi, nếu không làm sao tôi có thể mang được đồng túi to túi nhỏ này về trường, mẹ mua cho tôi rất nhiều hải sản, miệng thì nói không có, nhưng thật ra, đúng là có đồ ăn ngon cho Xuân Thiên.

Ai bảo tôi đi ăn bánh chéo của nhà anh chứ?

Trên đường đi anh báo cáo lại với tôi: Hơn mười ngày em vắng mặt, Chương Tiểu Bò tới Thượng Hải, không biết vì sao hai người đó cãi nhau một trận trời rung đất chuyển, trong lúc tức giận Chương Tiểu Bò quay về Bắc Kinh, sau đó Chương Tiểu Bò tuyên bố tuyệt thực, luôn miệng kêu không muốn sống nữa, anh khuyên nhiều rồi nhưng không nghe, em thử khuyên xem sao.

Trong lòng tôi cảm thấy nhói đau, tại sao tình yêu của họ có vấn đề lại muốn tìm tôi? Lẽ nào còn nghĩ tôi vẫn chưa đủ đau đớn hay sao? Chương Tiểu Bò, cô ấy biết rõ bông hoa bí mật cất giấu trong lòng tôi, cô ấy biết rõ Thẩm Gia Bạch có ý nghĩa như thế nào với tôi. Những lá thư đó, cũng đủ để chứng minh tôi yêu anh biết bao nhiêu.

Đến cuối cùng tôi vẫn là cái kén không thể hóa thành bướm bướm, tự mình ôm lấy cái vỏ bọc của mình. Lớp vỏ cứng đó, là lớp vỏ ngoài của tôi, tôi dùng nó để che giấu mỗi tình đầu đau đớn của mình, mà mỗi tình đầu này, là cuộc chiến đấu của riêng tôi, u sầu như thế, mong manh như thế.

Nhưng tôi vẫn đi thăm Chương Tiểu Bò, bởi vì, Xuân Thiên nói cô ấy thật sự muốn chết. Đến kí túc xá, tôi nhìn thấy Chương Tiểu Bò. Quả nhiên cô ấy gầy đi nhiều, nhìn thấy tôi liền tủi thân òa lên khóc, cô ấy nói, Thẩm Gia Bạch đã đánh cô ấy, bạt tai cô ấy.

Anh ấy đánh cậu? Tôi hỏi, thật không?

Thật.

Cô ấy nói: Mình muốn chia tay với anh ấy. Nghe tới đây, tự nhiên trong lòng tôi âm ỉ dấy lên một niềm vui, Chương Tiểu Bò lại nói thêm: Nhưng Tịch Hạ, mình không nỡ.

Haizz, tôi thở dài một tiếng, không nỡ là bởi vì còn yêu. Tôi quá hiểu mà, một tiếng không nỡ, thực ra chính là thứ tình yêu lớn nhất giữa nam và nữ, đã không nỡ, vậy thì theo đến cùng thôi. Chương Tiểu Bò nói: Mình đã thề, mình sẽ không thêm quan tâm tới anh ấy nữa, còn quan tâm tới anh ấy mình sẽ không là người, nhưng mình thật sự không thể từ bỏ anh ấy, mình vẫn còn yêu anh ấy!

Rút cục là đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi cậu đi, nhân hai ngày nghỉ cuối tuần mình đến Thượng Hải, bởi vì mình nhớ anh ấy.

Sau đó thì sao?

Sau đó anh ấy đưa mình đi gặp một họa sĩ ở Thượng Hải, là anh của người bạn học cùng anh ấy, bọn mình ở trong một tòa kiến trúc Gothic, cậu biết không, căn phòng đó của một người Tây Ban Nha để lại, mấy trăm năm rồi, đẹp lắm, mình rất thích.

Tối hôm ấy, bọn mình tổ chức một bữa tiệc nhỏ, mình hóa trang thành phù thủy, vì đó là dạ hội hóa trang, vui lắm. Mình rất thích cuộc sống như thế, dường như là một thú vui trong cuộc sống của người Thượng Hải, cũng phải trách mình quá ư hư vinh, mình liên tục nói chuyện với anh chàng họa sĩ kia, anh ta làm cái gì mà liên quan tới “nghệ thuật hành vi”, sau đó, anh ta đề nghị, mọi người sẽ thực hiện nghệ thuật hành vi trong đêm tối, rất nhiều người vỗ tay cổ vũ. Mình cũng muốn xem xem, nghệ thuật hành vi là cái gì, kết quả anh ta ghé sát vào tai mình nói, Chương Tiểu Bồ, khi nào tắt đèn chúng ta ôm lấy nhau được không, anh sẽ nói cho em biết thế nào là hành vi nghệ thuật nhất. Tim mình đập rất nhanh, mình quay người chạy đi tìm Thẩm Gia Bạch, thấy anh ấy đã ra ngoài, mình nghĩ chắc anh ấy vào nhà vệ sinh.

Nửa đêm, đèn đột nhiên vụt tắt.

Mình cảm thấy như bị ai đó ôm ghì lấy, chính là anh chàng họa sĩ đó.

Anh ta hôn mình ngẫu nhiên, sau đó nói, Chương Tiểu Bồ, anh yêu em, anh yêu em.

Đèn, trong giây phút đó vụt sáng, là Thẩm Gia Bạch bật đèn, anh ấy vừa ra ngoài nghe điện thoại, cứ nghĩ là mất điện, không ngờ là mọi người lại đang chơi trò nghệ thuật hành vi gì gì vào lúc đó.

Vào giây phút đèn bật sáng, anh ấy nhìn thấy mình đang bị anh chàng họa sĩ kia ôm chặt vào lòng. Anh ấy xông đến, đánh anh ta, còn mình thì hét lên: Anh làm gì thế, đây là nghệ thuật hành vi! Shit, anh ấy vung tay ỳnh một bạt tai, Chương Tiểu Bồ, cô là loại phụ nữ thối tha!

Trước bao nhiêu con mắt, anh ấy đánh mình.

Tịch Hạ, cậu biết mình ám ức tới mức nào không? Mình chẳng qua cũng chỉ phối hợp với người ta thực hiện nghệ thuật hành vi thôi, hành vi nghệ thuật này gọi là “Nụ hôn ngọt ngào trong đêm”, chính là những người gặp nhau lần đầu phải hôn nhau, để thông báo ọi người biết rằng, thế giới này bất ổn và đáng thất vọng biết bao, khi sống thì nên vui vẻ mà yêu nhau, đúng, chính là chủ đề đó, bọn họ thường xuyên thực hiện những hành vi nghệ thuật có chủ đề kiểu này. Tịch Hạ, cậu nói xem có phải anh ấy quá quẩn hay không?

Vì vậy, ngay ngày hôm sau mình đã quay về, mình không muốn quan tâm tới anh ấy nữa.

Nói xong, Chương Tiểu Bồ bảo: Cho mình quả chuối, mấy ngày nay mình không ăn gì rồi.

Nhìn Chương Tiểu Bồ với vẻ mặt đầy ám ức, tôi hỏi cô ấy một câu: Thế, cậu có đồng tình với hành vi nghệ thuật ấy không?

Đương nhiên đồng tình rồi.

Tôi kể cho Chương Tiểu Bồ nghe một loại hành vi nghệ thuật khác, một đám nam nữ, trèo lên đỉnh núi, sau đó bắt đầu cởi quần áo, nằm dưới cùng là mười người, tầng thứ hai chín người nằm lên trên, tầng thứ ba là tám người, sau đó bảy người, tầng cuối cùng là một người.

Hả? Chương Tiểu Bồ kinh ngạc: Đây là loại hành vi nghệ thuật gì?

Mình nghe anh mình kể thế, anh ấy từng tham gia, hành vi nghệ thuật này có tên gọi là “Để tăng thêm cho núi một mét nữa”, cậu sẽ tham gia chứ? Cậu có thấy vui không? Nói cho cậu biết, rất nhiều loại hành vi nghệ thuật chỉ là những trò đùa của thiên tài và kẻ điên, khoác lên mình cái áo khoác mang tên nghệ thuật để đi lừa bịp, mình thì chẳng thích mấy thể loại nghệ thuật hành vi gì cả, mình vẫn thích những thứ cổ điển hơn, như người đẹp thấp hương đêm đọc sách, giống như tình yêu trong vở kịch Endless Love của Hàn Quốc, vì thế, mình thấy Thẩm Gia Bạch đánh cậu cũng không có gì là quá đáng cả.

Xi, Chương Tiểu Bồ nói, cậu đừng có bao biện cho anh ấy, mình biết suy nghĩ của cậu.

Vô duyên. Tôi tức giận nói: Cậu coi mình là loại người gì, mình đã phân tích sự việc này qua cách nhìn nhận của mình, chẳng liên quan gì tới người khác cả, cậu nghĩ mình thích quan tâm chuyện vớ vẩn của hai người chắc!

Cậu có thể giúp mình gửi cho Thẩm Gia Bạch một tin nhắn không? Cứ nói là mình bị ốm rồi, được không? Mình không thể trực tiếp thừa nhận rằng mình đã sai, như thế thật mất mặt.

Đây là lần đầu tiên tôi gửi tin nhắn cho Thẩm Gia Bạch, tay tôi như run lên, tôi viết một cách đầy lí trí: Thẩm Gia Bạch, em là Tịch Hạ, Tiểu Bò ốm rồi, cô ấy biết là cô ấy đã sai, anh đến thăm cô ấy đi.

Tôi chờ đợi tiếng chuông báo tin nhắn của điện thoại, chỉ mấy giây, mà sao thật khó khăn, mặc dù nói là chuyện của Chương Tiểu Bò, nhưng đối với tôi mà nói, tôi cũng căng thẳng như thế.

Có tin nhắn trả lời: Tịch Hạ, cảm ơn em. Em lúc nào cũng tốt bụng như thế, anh rất cảm động. Nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống chiếc di động của tôi, di động của tôi là một chiếc Nokia màu đen, màn hình có hình ảnh chín mươi chín đóa hoa hồng, đáng tiếc những bông hoa đó chỉ là ảo, ảo giống như tình yêu của tôi vậy.

Ngày hôm sau, Thẩm Gia Bạch đến thật, Chương Tiểu Bò trang điểm, mặc bộ đồ mới, sau đó lao về phía anh như chú chim bồ câu nhỏ, còn tôi lại lặng lẽ đau đớn một mình, Xuân Thiên muốn mời tôi đi ăn món bánh nướng Đắp Liên của Bắc Kinh xưa, nhưng tôi nói: Không đi, em không khỏe.

Quay về kí túc xá, nhìn ra khung cảnh bên ngoài, trời rất xanh, có vài chú chim bồ câu bay ngang qua, tôi mở ra xem lại những lá thư mà Thẩm Gia Bạch đã viết cho tôi, nước mắt rơi lã chã trên thư, tôi biết, tôi chắc chắn là con nhộng không bao giờ hóa bướm, tự mình cứ ôm chặt nỗi đau.

Còn tin nhắn trong máy di động kia, tôi không nở xóa.

Thẩm Gia Bạch, anh nói tôi là một cô gái tốt bụng, đúng thế, tôi tốt bụng nhưng phải chịu ảm ức. Tôi chính là nàng tiên cá yêu chàng hoàng tử, khi mặt trời xuất hiện, tôi sẽ lại biến thành bọt biển, bọt biển của tôi, sẽ chết dần chết mòn dưới ánh nắng mặt trời.

Tình yêu vô tội. Nếu như có tội, tôi tình nguyện chìm đắm trong tội lỗi đó.

Xuân Thiên chạy qua chạy lại, cầm một túi cam to, sau đó bỏ cho tôi ăn, các bạn trong kí túc xá đều nói anh là bạn trai của tôi, tôi không giải thích nữa, chỉ tôi và anh biết không phải như vậy và anh cũng biết trong trái tim tôi đã có hình bóng một người con trai khác.

Anh đã từng nói, tình yêu là một việc thấp hèn, một người nợ, một người trả, anh nợ tôi, tôi nợ Thẩm Gia Bạch, có điều, anh không hối hận, bởi vì, có thể yêu được một người, đã là một chuyện hạnh phúc rồi!

Tôi không còn đi về giữa Thượng Hải và Bắc Kinh nữa, bởi vì, cứ theo đuổi một tình yêu không thể trở thành hiện thực thật sự là một việc đau khổ.

Đa phần thời gian, tôi ở lì trong phòng kí túc và thư viện, hàng ngày làm bạn với sách vở, thành tích học tập của tôi ngày càng đáng nể, chuẩn bị thi TOEFL. Tôi chuẩn bị ra nước ngoài học, đầu tiên là sang Anh, tôi thích không khí cổ điển đặc sệt của đất nước ấy, nước Mỹ quá hiện đại, tôi không thích. Tôi hi vọng sau khi đến nước Anh một mình tôi có thể tĩnh tâm trở lại, cũng có thể thời gian sẽ chữa lành tất cả mọi vết thương.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tôi nhìn mình trong gương, một cô gái hai mươi mốt tuổi, khuôn mặt tôi tròn trịa như thế, sinh động như thế, nhưng ánh mắt tôi sao lại đau thương u uất thế kia. Tôi thường xuyên một mình đi lên sân thượng khu kí túc thổi tiêu hát kịch, trên sân thượng phơi rất nhiều váy trắng, tôi từng mặc những chiếc váy trắng đó, thổi bài Dương Quan tam điệp, hát Khổng Tước Đông Nam phi, ai biết đến nỗi đau của một cô gái hai mươi mốt tuổi chứ?

Nỗi tương tư ngàn dặm, trước khi hành sự đừng vội nói ra.

Cổ điển như thế, mong manh như thế, giống như đám lá cây mùa thu treo trên cành, còn mang theo cả những giọt sương trĩu nặng.

Bên cạnh tôi, chỉ có Xuân Thiên, anh chàng nghịch ngợm hài hước này, hàng ngày nghĩ ra đủ mọi cách để chọc cho tôi cười. Anh nói tôi gầy xấu tới khó ưa, gió giật cấp hai trở lên thì đừng ra khỏi cửa. Tôi thường xuyên bỏ bữa sáng, dạ dày hồng rồi, anh đến tìm tôi nịnh nọt, ép tôi uống mật ong, không cho tôi ăn kem, hàng ngày đều đứng dưới lầu gọi tên tôi, gọi tôi xuống đi dạo cùng anh.

Không phải là yêu, nhưng có một người như vậy ở bên cạnh, lần nào tôi cũng nói anh phiền phức chết đi được, nhưng anh lại thường xuyên trả lời một cách không nghiêm túc rằng: Em cứ coi anh như một chú cún con ấy có được không? Em là chủ nhân của anh, anh nghe lời em.

Sự cô đơn của hai người lúc nào cũng hơn một người, chúng tôi thường vòng ra phía sau sân vận động tản bộ, đi dưới ánh sao, ngắm trăng, tôi nói bài hát Ánh trăng nói hộ lòng em không đúng, nó chẳng thể nói hộ cho ai cả.

Khi nói câu ấy, lòng tôi chất chứa u buồn.

Lúc này, chỉ còn khoảng năm tháng nữa là chúng tôi tốt nghiệp, nhanh quá, cuộc đời sinh viên của tôi, thế là tôi cũng hoàn thành bốn năm học đại học trong sự vội vã, bên cạnh tôi, xuất hiện thêm một anh chàng bám riết không rời.

Nhưng tôi không yêu anh.

Người con trai tôi yêu, anh ở trên mây, ở đầu đường bên kia. Tình yêu như thế, như con tằm, cần mẫn nhả tơ, đến cuối cùng, tôi trở thành cái kén rỗng của anh, vũ trụ trong cái kén rỗng, đã nhỏ như thế.

Tôi thi qua TOEFL, chuẩn bị ra nước ngoài, đúng thế, tôi phải rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt, vĩnh viễn không quay trở về thì tốt hơn.

Công ty của bố đã thu hẹp quy mô lại, cơ cấu trước kia cũng đã tan rã khá nhiều, anh trai tôi và Vân Cẩm vẫn ở lại Vân Nam, mẹ tôi đã bắt đầu có tóc bạc, bố bắt đầu đọc kinh Phật, ông có thể tĩnh tâm lại để nghe mẹ hát kịch, hơn nữa còn thường xuyên cùng mẹ đi tản bộ.

Lương Gia Huy từng nói: Khi còn trẻ thì yêu đương là tình tự, qua tám năm mười năm chỉ còn lại tình cảm, đến tận khi già vẫn còn có thể tay trong tay, đấy mới là tình yêu.

Câu nói đó thật khiến người ta cảm động, cũng có thể, tất cả mọi khắc cốt ghi tâm đến cuối cùng cũng chỉ là gió thoảng mây trôi.

Vì vậy, tôi chuẩn bị từ bỏ, cao chạy xa bay.

Mặc dù trong máy di động của tôi vẫn còn lưu giữ tin nhắn duy nhất mà Thẩm Gia Bạch gửi.

Cuối cùng tôi cũng hiểu, yêu thầm là một sự cô đơn cùng cực, có rung động, có hạnh phúc, nhiều hơn nữa là sự chua xót của một con người.

Tình yêu trống rỗng rồi, trái tim cũng rỗng.

27. Chương 27: Xuất Ngoại

Chúng tôi ai cũng bận lo cho sự sinh tồn của mình.

Việc tôi ra nước ngoài về cơ bản đã được quyết định xong, Chương Tiểu Bò muốn ở lại Bắc Kinh, cô ấy muốn trở thành phiên dịch hoặc vào làm trong cơ quan nhà nước, tốt nhất là làm ở bộ Ngoại giao. Còn Xuân Thiên nói, anh muốn ra nước ngoài với tôi, nhưng anh không qua được kì thi TOEFL, anh nói: Đợi anh, sang năm anh nhất định sang đây tìm em.

Đừng đừng đừng, tôi nói, anh cứ như một con ong vò vẽ, người ta đi đến đâu anh đi theo đến đấy.

Chơi cùng anh bốn năm, cuối cùng tôi cũng đã học được cách nói đùa, tôi nói: Khó khăn lắm em mới thoát được móng vuốt của anh, hãy mau trả lại tự do cho em đi.

Khi tôi nói Xuân Thiên như thế, anh có vẻ buồn bã mắng tôi: Em thật chẳng có lương tâm gì cả, yên tâm đi, anh nhất định sẽ nhớ em, cũng nhất định sẽ tới tìm em, em đừng hòng thoát.

Ha ha, anh nghĩ anh là Hoàng Thế Nhân, còn em là Hỉ Nhi chắc? Đúng là em không chạy thoát khỏi móng vuốt của anh thật rồi! Khi tôi nói những lời như thế, thật ra trong lòng tôi cũng dấy lên chút thương cảm nhẹ, bốn năm, từ lần gặp gỡ đầu, từ lúc anh đâm vào tôi, đến chiếc kẹo bạc hà, rồi những lần đi đi về về ra sân ga đưa đón, ngày anh đến bờ biển tìm tôi, rồi nụ hôn đầu đời, haizz, rút cục tôi và người con trai xấu xa này vẫn còn dửng dăng chưa dứt được! Tôi có thể nói rằng mình không có quan hệ gì với anh sao?

Nhưng tôi vẫn kiên quyết nói không yêu anh, để anh đừng ôm mộng tưởng nữa, nếu làm anh em của nhau thì còn vui vẻ, nếu muốn phát triển quan hệ thành người yêu thì sẽ không còn gì nữa.

Làm anh em thì làm anh em, em xem em đây, cứ nghĩ mình hấp dẫn lắm ý, bọn con trai đứa nào cũng chỉ thích mẫu hình của Chương Tiểu Bò thôi, vừa đầy đặn lại vừa hấp dẫn, em thì chỉ có thể làm anh em!

Câu nói này lại khiến tôi bị tổn thương, lần này tôi cũng không khách khí nữa, vung tay giáng cho anh một cái.

Lúc này tôi mới biết, đối với Xuân Thiên, tôi đã thân thiết tới mức có thể trêu đùa lăng nhăng, thậm chí còn giơ tay đánh anh, dã man quá rồi!

Chương Tiểu Bò sử dụng tất cả các loại quan hệ, khi cô ấy hơn hử chạy tới tìm tôi, tôi biết, cô ấy đã có kết quả tốt.

Âu Dương Tịch Hạ, Âu Dương Tịch Hạ, cô ấy đứng dưới sân kí túc gọi, mau xuống đây đi, đoán xem mình đã gặp ai?

Tôi chạy xuống, cô ấy hào hứng đứng đó, mặc một chiếc váy màu xanh ngọc, mềm mại như sắp muốn chảy cả nước ra, cô ấy nói: Mình đã gặp Trần Ngôn!

Ở buổi giao lưu nhân tài!

Anh ấy giờ đã là lão tổng của một công ty bất động sản rồi!

Trần Ngôn?

Đúng thế, chính là anh chàng học ở đại học Vũ Hán đó, là anh chàng đã từng viết thư ỉn!

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra, là người con trai đã bị cô ấy cho leo cây, anh chàng thấp đậm và đeo kính đó! Không ngờ mọi việc biến đổi khôn lường, Trần Ngôn, giờ đã trở thành một doanh nhân bất động sản.

Đúng thế, anh ấy muốn phát triển việc kinh doanh nhà đất sang Nga, nhìn thấy mình, đã gọi ngay, còn hỏi cậu đây, anh ấy cứ nghĩ cậu mới là mình.

Thế cậu nói thế nào?

Mình đã nói thật hết rồi.

Tôi có chút không vui đứng nhìn người bạn thân của mình, vào những lúc quan trọng, bao giờ cô ấy cũng làm những việc có lợi ỉn! Haizz, đúng thế, bây giờ cô ấy có thể cần dùng tới Trần Ngôn, anh chàng Trần Ngôn này, không chừng có thể giúp cô ấy, giúp cô ấy ở lại Bắc Kinh!

Quả nhiên, ngày nào cô ấy cũng ra ngoài, có người nhìn thấy một chiếc BMW đỗ ở cổng trường, cô ấy lên xe, không quay đầu lại!

Cô ấy đã đặt Thẩm Gia Bạch vào một tình huống vô cùng khó xử!

Những tin tức cô ấy mang về hằng ngày lại không giống nhau, Trần Ngôn đã giúp cô ấy xin vào cơ quan này, giúp cô ấy xin vào cơ quan kia, cuối cùng, cô ấy nói với tôi, Trần Ngôn mua nước hoa và cả một bộ mỹ phẩm của Nhật cho cô ấy!

Khi cô ấy khoe những điều này với tôi, tôi vô cùng buồn bã. Đúng thế, có thể cô ấy và Thẩm Gia Bạch sẽ có một bi kịch, người mà Thẩm Gia Bạch yêu, không phải là một cô gái ưa hư vinh như vậy, nhưng anh ấy đã lún sâu vào rồi, không thể tự thoát ra nữa.

Lại một lần nữa tôi bất bình thay cho Thẩm Gia Bạch, tôi nói: Cậu làm thế không cảm thấy có lỗi với Thẩm Gia Bạch sao?

Bọn mình chỉ là bạn thôi mà. Chương Tiểu Bồ giải thích.

Bạn bè có thể tặng nhau những thứ như thế ư?

Thế nào chả được. Anh ấy có tiền, hưởng hồ ngày đó còn có ý với mình, mình có thể kể lại đúng mọi chi tiết nhỏ nhất nhất trong thư, nói thế nào nhỉ, mình cũng có thể được coi như mối tình đầu của anh ấy.

Cậu thật quá quắt và vô duyên, tôi mắng Chương Tiểu Bồ. Cô ấy liếc mắt nhìn tôi một cái, Âu Dương Tịch Hạ, cậu ghen tị với mình phải không?

Nghe câu nói này, khiến tôi lập tức cảm thấy tức giận, Chương Tiểu Bồ, cậu làm mình đau lòng quá, sao mình lại ghen tị với cậu, nếu mình ghen tị với cậu, thì liệu mình có nhường Thẩm Gia Bạch cho cậu không? Nếu mình ghen tị với cậu, liệu mình có bảo vệ cậu như thế không?

Thẩm Gia Bạch không phải do cậu nhường ình!

Thẩm Gia Bạch yêu mình!

Nhìn cô gái đang vênh vang trước mặt mình, tôi đột nhiên có cảm giác đau lòng một cách bất lực, đúng thế, tôi nhường thì sao, tôi cũng giống như cô ấy, đến gặp anh và nói hết ư? Đến nói với anh rằng tôi chính là người con gái vẫn viết thư cho anh, là người mỗi đêm giao thừa đều gọi tên anh ư?

Không, tôi không thể, tôi thà làm một con tằm câm lặng như thế này thôi.

Phải, tôi không thể học Chương Tiểu Bồ, cô ấy đơn giản nông cạn, lẽ nào, lẽ nào tôi lại phải học theo cô ấy sao?

Tôi muốn hận cô ấy, nhưng lại không thể hận được, đúng thế, cô ấy có rất nhiều tật xấu, nói dối, lừa gạt, hư vinh, nhưng tôi lại vẫn coi cô ấy là bạn.

Đấy, vừa cãi nhau xong, cô ấy đã ôm ngang eo tôi, rủ tôi đi dạo bách hóa Trung Hữu, Đông Đan, nhờ tôi ngắm cho cô ấy cái váy mới, bởi vì ngày mai, cô ấy phải đi phỏng vấn ở một công ty, một công ty do Trần Ngôn giới thiệu!

Trần Ngôn nói, sếp tổng của công ty đó là bạn học của anh ấy, anh ấy có thể giúp đỡ mình.

Là một công ty của Nhật, vừa hay Chương Tiểu Bồ lại học tiếng Nhật, sếp tổng công ty đó cần tuyển một thư kí.

Đúng là cơ hội tốt trời ban tặng. Mặc dù, ở Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, khoa tiếng Nhật là có tiếng nhất, nhưng tôi không hối hận vì đã chọn tiếng Pháp, bởi vì tôi không muốn làm thuê cho người Nhật. Thật ra, sang Nhật du học cũng rất thuận tiện, nhưng tôi thật sự không thích Nhật Bản, cuối cùng, tôi chọn nước Anh.

Vào ngày đi phỏng vấn, tôi đi cùng cô ấy, chúng tôi cùng gặp Trần Ngôn, Trần Ngôn ngượng ngùng cười, đây là lần gặp lại đầu tiên sau bao nhiêu năm như thế.

Tôi gơ tay ra, Trần Ngôn, thật ngại quá, lần trước đã phải gạt anh, em là Âu Dương Tịch Hạ.

Chính là bởi vì tôi đưa tay ra, cho nên tôi và Trần Ngôn trở thành bạn tốt, anh ấy nói, vừa gặp tôi là đã biết tôi là một cô gái không biết nói dối, rồi hạ giọng nói tiếp, Chương Tiểu Bồ rất thích nói dối, cô ấy không đáng yêu, có điều, anh tình nguyện giúp đỡ cô ấy, em cũng biết đấy, năm đó, anh rất thích Chương Tiểu Bồ.

Buổi phỏng vấn rất thuận lợi, Chương Tiểu Bồ trúng tuyển.

Cô ấy mời chúng tôi đến quán bar ở Hậu Hải chơi, đương nhiên, Trần Ngôn thanh toán.

Chúng tôi bị kéo vào một quán bar gần Hậu Hải, nhìn thấy có ca sĩ đang hát, người ca sĩ đó có đôi mắt rất giống Thẩm Gia Bạch.

Tôi ngăn người ra, ngồi xuống một chiếc bàn gần cửa sổ, một mình uống cafe Jablum, Chương Tiểu Bồ nói chuyện với Trần Ngôn, họ uống Corona. Người ca sĩ đó hát bài Bressanone của Mathew Lien, tôi bỏ ra một trăm tệ, ghi tên năm bài hát, đúng thế, tôi muốn anh ta hát cho tôi nghe.

Mỗi lần như thế, anh ta đều nói: Tặng cho cô gái ngồi bàn số bảy bên cửa sổ.

Sau đó, ánh mắt anh ta chăm chú nhìn tôi, đây cũng là lần đầu tiên, tôi chăm chú nhìn một người đàn ông. Đúng thế, chăm chú như thế!

Tôi coi anh ta là Thẩm Gia Bạch, nếu như tôi và Thẩm Gia Bạch cũng từng trao cho nhau ánh mắt thiết tha như thế thì tốt biết bao.

Bọn họ uống tới tận nửa đêm, Trần Ngôn và Chương Tiểu Bò đều uống nhiều, chúng tôi lại đến Hậu Hải, đèn lồng đỏ treo cao, màn đêm dần dần buông xuống, tôi khẽ hát: Anh hỏi em yêu anh sâu sắc bao nhiêu... ánh trăng nói hộ lòng em.

Hai người bọn họ nhẹ nhàng ôm lấy nhau, nghe tôi hát, nước mắt tôi rơi xuống, ánh trăng, rút cục thì có thể nói hộ lòng ai không? Bốn năm, đã trôi qua nhanh như thế, lúc này, tôi đột nhiên lại hoài niệm về chuyện cũ.

Sau khi lên bờ, Trần Ngôn cũng nhẹ nhàng ôm lấy tôi, anh ấy nói: Các cô gái, cố gắng làm cho tốt nhé, thiếu tiền thì cứ nói với anh một tiếng, anh nhất định sẽ dốc sức chi viện cho các em.

Sau khi tốt nghiệp, trong không khí bao trùm mùi vị của sự chia li, chỗ nào cũng thấy toàn vỏ lon bia rỗng, tôi cầu nhàu vì ở trường hỗn loạn, nên cùng Xuân Thiên đạp xe đi quanh các ngõ nhỏ, ngày nào chúng tôi cũng đi trên con phố Trường An, khi chuẩn bị rời xa Bắc Kinh tôi mới nhận thấy, Bắc Kinh đã bén rễ trong lòng tôi, tôi đã yêu thành phố này mất rồi.

Ban đêm khi đạp xe xuyên qua phố Trường An, tôi sẽ nhìn thấy Thiên An Môn.

Cảnh đêm tàn tạ, ánh đèn rực rỡ, tình yêu của tôi cũng giống như hoa đèn tàn lụi. Có một hôm khi đạp xe ngang qua Thiên An Môn, Xuân Thiên quay đầu lại gọi tôi, Tịch Hạ, nhìn kìa, tượng chủ tịch Mao.

Thì sao?

Tịch Hạ, anh xin thề với chủ tịch Mao rằng, anh yêu em.

Tôi cười, anh chàng Xuân Thiên này, nói đùa với cả tượng của chủ tịch Mao, tôi cũng nói theo một câu: Em xin thề với chủ tịch Mao rằng, em không yêu anh.

Chúng tôi đều cười, anh nói: Anh nói thật mà.

Ha ha, em cũng nói thật đấy chứ.

Thời gian chuẩn bị tốt nghiệp, tôi và Xuân Thiên trở thành những con nghiện ngõ ngách, chúng tôi gần như đi qua khắp các con ngõ ở Bắc Kinh, còn đạp xe lên tận Hương Sơn, vào quán ăn có tên là “Na Gia tiểu quán” dưới chân núi Hương Sơn ăn cơm.

Na Gia tiểu quán nằm dưới chân núi, rất nên thơ, gạch nền màu xanh, đồ gỗ màu đỏ, cắm rất nhiều hoa khô, dưới lầu có rất nhiều những căn phòng nhỏ, bên ngoài là cảnh sắc tuyệt đẹp của Hương Sơn.

Hôm đó, tôi đã uống say.

Ngồi đối diện tôi, là một người con trai tôi sắp phải nói lời chia li, anh đã ở bên tôi suốt bốn năm, cho dù không yêu, cũng vẫn cảm thấy rất buồn.

Xuân Thiên nói: Tình yêu là một trận ốm, cảm cúm sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, sẽ bị sốt mất mấy ngày, dù uống loại thuốc gì cũng sẽ không ăn thua, liều thuốc duy nhất chính là em! Em chính là thuốc phiện của anh, anh tình nguyện bị trúng độc, tình nguyện cả đời này làm bất cứ việc gì vì em.

Chúng tôi lại nâng hết li này tới li khác, từ lúc bắt đầu quen nhau, cho đến sự chia li ngày hôm nay, mỗi một tình tiết như hiện rõ mồn một ngay trước mắt, khi nhắc tới chuyện tôi bị trọ chân anh phải đến Thượng Hải để đón tôi, tôi đã khóc, khi nói đến chuyện tôi sẽ phải rời khỏi nơi này để sang Anh, anh cũng đã khóc.

Chúng tôi đều đã khóc.

Tịch Hạ, anh khẽ gọi, em có biết không? Anh thật sự rất thích em, thật sự rất yêu em, em nên biết rằng, cho dù có trải qua bao nhiêu năm nữa, cho dù có quen biết với bao nhiêu người con gái khác nữa, anh cũng sẽ không bao giờ tìm thấy một người nào như em, không bao giờ tìm thấy...

Tôi im lặng, tôi im lặng!

Chỉ có tiếng nghẹn ngào, tôi giơ tay ra, đọc một câu thơ của Tịch Mộ Dung: Vì không có duyên, không phải là gặp quá sớm, thì cũng là quá muộn!

Khi nào, em chữa lành được vết thương, em sẽ tới tìm anh.

Phải, tôi đã trả lời Xuân Thiên như thế.

Anh là một người con trai tốt biết bao nhiêu, hài hước, rộng lượng, vui vẻ, tình cảm, khoan dung... Anh biết điểm yếu của tôi, tình nguyện yêu tôi, cũng giống như tôi tình nguyện yêu Thẩm Gia Bạch!

Na Gia tiểu quán, sự lãng mạn ở đó, có biệt li, có những giọt nước mắt đau buồn của tôi!

Là Chương Tiểu Bò và Xuân Thiên tiễn tôi lên máy bay, khi đi qua cửa an ninh, tôi thấy trong mắt họ có nước, còn tôi đi thẳng, không quay đầu lại!

Là tôi không dám quay lại, tất cả mọi sự yêu hận đan xen vào nhau, tất cả mọi cảm xúc, hãy cứ để chúng tan theo mây khói cùng với sự ra đi của tôi.

Để tôi có thể sang Anh tiếp tục học, bố đã phải bỏ ra một món tiền lớn, tôi nghĩ, rời xa nơi này, cũng có thể, tôi sẽ quên Thẩm Gia Bạch.

Tạm biệt nhé, trường đại học của tôi, tạm biệt nhé, tình yêu của tôi.

Xuân Thiên làm việc trong một công ty của Anh ở Bắc Kinh, anh ấy nói, tại sao lại chọn một công ty của Anh? Là bởi vì, sau này sang Anh sẽ dễ dàng hơn, anh nghĩ, anh sẽ có cơ hội sang Anh!

Trước khi đi, Xuân Thiên tặng tôi một chiếc đồng hồ Luminox của Thụy Sĩ, mà hãng sản xuất với số lượng có hạn, cả thế giới chỉ có mười chiếc. Vì rất quý, nên tôi đã từ chối.

Anh nổi giận: Không lấy sao được? Đây là tấm lòng của người anh em, để nhắc em không được quên anh. Anh muốn em mỗi giây mỗi phút khi nhớ về nhà cũng sẽ nhớ đến anh như thế.

Chiếc đồng hồ này pin của nó có thể dùng trong ba mươi năm, sau ba mươi năm thì em đã là bà cụ rồi, đến lúc anh sẽ thay cho em cục pin khác, em có thể dùng cả đời.

Thôi thôi, tôi nói, ai biết ba mươi năm sau em ở đâu?

Cho dù em ở đâu, anh cũng sẽ ở bên cạnh em!

Được rồi được rồi, đừng có thể hiện lòng chung thủy nữa, tôi nói, anh cứ như một con sâu ý, âm hồn không siêu thoát được. Xuân Thiên cười hi hi, nói một câu càng khiến tôi khó quên hơn:

Nếu như trên thế giới này có một trăm người yêu em

Thì anh sẽ là một trong số đó

Nếu như trên thế giới này có mười người yêu em

Anh cũng sẽ là một trong số đó

Nếu như trên thế giới này chỉ có một người yêu em

Người đó chính là anh

Nếu như trên thế giới này không còn ai yêu em nữa

Điều đó có nghĩa là anh đã không còn tồn tại...

Tôi sững lại, bởi vì, đây là điều mà tôi đã từng nói với Thẩm Gia Bạch!

Xuân Thiên nói: Anh vô tình đọc được nó trên mạng, rất thích, nên nhanh chóng ghi nhớ ngay!

Haizz, toàn những người si tình theo đuổi người trong mộng!

Tôi nói: Anh nhiệt tình quá, không chịu được! Đợi kiếp sau nhé. Đúng thế, kiếp sau, nếu như có kiếp sau, tôi sẽ chọn được tương ngộ với Xuân Thiên. Tương ngộ với Thẩm Gia Bạch là một sự sai lầm, là một sự phiêu bạt quá đau đớn, giống như một bông hoa còn chưa nở, những người trẻ tuổi chúng tôi đã úa tàn rồi.

Không, anh không muốn kiếp sau, kiếp sau xa xôi quá, Tịch Hạ, cho phép anh ở kiếp này đi!

Tôi ha ha cười lớn, sau đó quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: Tạm biệt, Xuân Thiên, tạm biệt, bạn của em!

Bỏ chạy một đoạn xa, tôi ngồi xổm xuống, ôm lấy mặt và khóc.

Năm ngoài đêm Nguyên tiêu, chợ hoa đèn sáng rực, ngọn liễu mảnh trắng treo, hoàng hôn người hẹn ước.

Tất cả, đã qua rồi, bốn năm ở Bắc Kinh của tôi và Xuân Thiên qua rồi, qua rồi.

Biết tôi sắp ra nước ngoài, Thẩm Gia Bạch cũng tặng quà cho tôi, anh tặng tôi một con dấu, tôi không ngờ anh còn biết khắc dấu!

Món quà đó mang lại cho tôi một niềm vui lớn!

Anh đã khắc ba chữ “Mạch Thượng Hoa”, mặc dù không phải là tên tôi, nhưng tôi hiểu.

Mạch Thượng Hoa, Mạch Thượng Hoa!

Một cái tên mới đẹp làm sao!

Khi những bông hoa đại ven đường nở rộ, trên bờ ruộng giữa tôi và anh, chúng tôi lúc nào cũng đi ngang qua nhau, lúc nào cũng lướt qua nhau, tôi chính là bông hoa ở bờ ruộng bên kia, lẻ loi một mình.

Cuộc đời nếu chỉ như buổi gặp gỡ ban đầu, thì tôi vẫn là thiếu nữ đứng đợi anh dưới gốc cây hợp hoan, trước cửa trường Nhị Trung phải không?

Còn anh vẫn là chàng thiếu niên hoa anh đào với mái tóc bông bênh khiến tôi choáng ngợp phải không? Chàng thiếu niên hoa anh đào của tôi, Thẩm Gia Bạch, chàng thiếu niên hoa anh đào của tôi, đứng trong những cánh hoa bay bay.

Con dấu này, tôi cất giữ rất kỹ, dùng để đóng lên rất nhiều cuốn sách. Những bạn học ở Anh hỏi tôi, u Dương, Mạch Thượng Hoa có nghĩa là gì?

Tôi phải giải thích với họ thế nào đây? Đây là những lời thơ cổ điển đẹp nhất ở Trung Quốc, nói về người con gái trẻ tuổi đứng trên bờ ruộng chờ đợi người chồng đang viễn chinh của mình, hết năm này tới năm khác, bông hoa trên ruộng nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, nhưng cô ấy vẫn mãi chờ đợi.

Đây là số mệnh rồi.

Tại sao tôi và Thẩm Gia Bạch luôn lướt qua nhau? Tại sao anh lại khắc “Mạch Thượng Hoa” tặng cho tôi?

28. Chương 28: Thời Gian

Thật ra, Chương Tiểu Bò cũng không ngờ gặp lại Trần Ngôn.

Khi xuất hiện ở hội chợ tuyển dụng nhân tài, cô đã nghĩ rằng con đường xuất phát của mình đầy rẫy khó khăn, cô nghe thấy có ai đó gọi mình. Đây, đây. Quay đầu lại, cô nhìn thấy Trần Ngôn.

Trần Ngôn, một Trần Ngôn năm đó cô không thấy thuận mắt chút nào, đột nhiên lại lừng lừng xuất hiện trước mặt Chương Tiểu Bò, mặc một bộ đồ của Versace màu đen, thật đúng là người đẹp vì lụa, xem chút nữa thì Chương Tiểu Bò không nhận ra Trần Ngôn.

Khi nghe thấy người khác gọi anh ta là Trần tổng, Chương Tiểu Bò biết cơ hội của mình đến rồi.

Đúng thế, năm đó đã chọn lầm ý trung nhân.

Ai biết mấy năm sau lại xuất hiện một sự thay đổi rung trời chuyển đất như thế? Con vịt xấu xí năm ấy giờ đã biến thành một chú thiên nga xinh đẹp, mà lại còn tiền hô hậu ủng nữa chứ?

Em là? Trần Ngôn nói: Anh đi tìm Chương Tiểu Bồ, em đi cùng cô ấy à.

A a, Chương Tiểu Bồ cười, anh ta nghĩ cô là Âu Dương Tịch Hạ, còn cô năm đó vốn muốn đùa cợt anh ta. Họ chọn một góc vắng, Chương Tiểu Bồ nói, Trần Ngôn, cho dù thế nào, tí nữa anh cũng phải mời em ăn cơm đây.

Trần Ngôn kinh ngạc trước khẩu khí đó của Chương Tiểu Bồ, bởi vì, khẩu khí ấy vừa bá đạo lại vừa nũng nịu. Anh ta liếc mắt nhìn người con gái có diện mạo xinh đẹp như hoa này, thở dài một tiếng nói: Thời gian trôi nhanh thật, các em đều đã trở thành những cô gái lớn cả rồi.

Tối hôm đó, bọn họ tới Hải Sản Thành, Trần Ngôn mời Chương Tiểu Bồ ăn hải sản. Chương Tiểu Bồ nói: Anh có nhớ ngày trước chúng ta cũng đã từng cùng nhau ngồi ăn hải sản không? Anh có nhớ cô gái có dáng cao cao gầy gầy đó không?

Trần Ngôn đáp: Anh chỉ nhớ người con gái đã viết thư qua lại với anh thôi, có điều sau này, anh rất thất vọng.

Cuối cùng Chương Tiểu Bồ cười nói, Trần Ngôn, thật ra, em mới là Chương Tiểu Bồ, em mới là người con gái viết thư qua lại với anh.

Trần Ngôn kinh ngạc, anh ta nói: Em đừng lừa anh nữa, sao có thể như thế được?

Chương Tiểu Bồ cười tươi như hoa, kể lại từng chút từng chút một, bắt đầu từ bài văn đó, rồi nói lại cả địa chỉ ngày ấy của anh ta ở Vũ Hán, sau đó là nội dung trong những lá thư, cuối cùng, cô đã nói dối, bởi vì năm đó vẫn còn nhỏ tuổi, sợ bố mẹ mắng, vì vậy mới để Âu Dương Tịch Hạ đóng giả làm mình.

Thật ra Trần Ngôn cũng đã hiểu là có chuyện gì rồi, anh bình thường như thế, làm sao có thể xứng với một Chương Tiểu Bồ đẹp như hoa như ngọc được chứ? Nhưng giờ, tất cả đã khác rồi, đừng nghĩ bọn họ sâu sắc, nhìn thấy tiền, ai cũng sẽ biến thành sói đói hết thôi, anh bây giờ, đã không còn là chàng trai lúng túng tự ti ngày đó nữa.

Ít nhất, thì anh cũng cảm thấy mình đã là một người đàn ông.

Vì vậy, khi nhìn thấy Chương Tiểu Bồ, anh đã đủ tự tin để gọi tên cô.

Còn việc Chương Tiểu Bồ vỗ vập và kể lại chân tướng toàn bộ sự việc cho anh nghe càng khiến anh nhận ra sự hư vinh của cô gái trẻ này, đúng thế, năm đó, cô ấy đã vứt bỏ anh, vì vậy, mới đẩy Âu Dương Tịch Hạ ra hứng mũi chịu sào, còn bây giờ, khi cô ấy nhìn thấy Trần Ngôn anh công thành danh toại rồi, lại hối hận, hay là, cô ấy có việc muốn nhờ anh?

Quả nhiên, Chương Tiểu Bồ nói ra mong muốn muốn ở lại Bắc Kinh của mình.

Để anh thử xem sao. Trần Ngôn nói.

Em biết ngay là anh sẽ giúp em, anh không nỡ bỏ mặc em, phải vậy không? Chương Tiểu Bồ bóc một con tôm, nịnh bợ đặt vào đĩa của Trần Ngôn.

Chương Tiểu Bồ không phải là Chương Tiểu Bồ năm xưa, còn Trần Ngôn cũng không phải là Trần Ngôn của năm ấy nữa rồi.

Trần Ngôn đẩy thuyền lên theo nước, nắm lấy tay Chương Tiểu Bồ, Chương Tiểu Bồ, năm đó, có phải em cũng đã từng rung động? Anh còn nhớ em nói trong thư rằng, là ai đã đem nỗi tương tư trong lòng trồng thành cây đậu đỏ, đợi em đến xay đậu thành bột, để xem em còn tương tư nữa hay không?

Chương Tiểu Bồ chớp chớp mắt, sau nói chắc chắn: Em nghĩ, em đã từng rung động.

Sự nhập nhằng giữa họ đã rõ như ban ngày, Trần Ngôn muốn tìm lại sự thất lạc năm đó, còn Chương Tiểu Bồ thì vội vàng vàng vọt túm chặt lấy còng cổ cứu mạng mình này, có thể nắm chặt bao lâu, thì nắm bấy lâu.

Thế là mấy hôm sau, Trần Ngôn gọi điện cho Chương Tiểu Bồ. Em yêu, anh đã tìm được một công ty của Nhật cho em, bạn anh là sếp tổng của chi nhánh công ty đó ở Trung Quốc, em đến phỏng vấn đi.

Chương Tiểu Bồ trang điểm ra trận, cô tân trang lại mình từ đầu đến chân, cả người cô toàn những món đồ xa xỉ, cô đã tiêu tất cả số tiền mình có vào bộ trang phục này: váy của Celine, giày Versace, đồng hồ Gucci. Suốt bốn năm ở trường đại học, Chương Tiểu Bồ chẳng thật sự chuyên tâm học tiếng Nhật được bao nhiêu, điểm thi lúc nào cũng miễn cưỡng mới qua được, nhưng, trong vấn đề ăn mặc trang điểm, cô luôn có cả một đồng kiến thức trong mình, cô là kiểu phụ nữ cho dù đại chiến thế giới có nổ ra thì cũng vẫn phải thoa son mới chịu ra đường!

Những vật Chương Tiểu Bồ thường xuyên mang theo người ngoài điện thoại di động, ví tiền thì còn có cả túi đựng đồ trang điểm, đây chính là kho báu của cô, bên trong có đủ tất cả từ phấn mắt, phấn đánh mũi, má hồng, son, cho đến chì kẻ lông mày, chì kẻ mắt, bút kẻ viền môi, mascara, phấn lót, phấn nền, tất cả như vũ khí được chuẩn bị để ra chiến trường. Cô có nguyên tắc trang điểm riêng, cô nói: Cho dù có lên núi cao hay xuống biển lửa thì mình vẫn phải đánh phấn lót trước, nếu còn có thời gian thì sẽ thoa các lớp phấn tiếp theo. Con gái ai cũng có mặt nạ cả, nhưng phàm những người biết làm đẹp, thì sẽ gào khóc để đòi bằng được một cái mặt nạ đeo lên mặt mình, phải rời xa những thứ đó chúng ta sẽ thấy giống như mình không mặc quần áo, không mặc quần áo thì còn thấy hấp dẫn và mê hoặc, nhưng nếu không trang điểm, thì cậu bảo mình phải đi gặp người khác như thế nào đây?

Nghe nói Đường Minh Hoàng thường chi hàng trăm vạn lượng bạc cho tiền son phấn của Dương Quý Phi, đàn bà con gái có mấy ai dám phủ nhận công lao của son phấn đâu? Những thứ đó dường như đã trở thành công cụ để chúng ta hấp dẫn đàn ông rồi. Những người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp kia đều cần đến phấn son, huống hồ là những kẻ da xấu thịt dày như chúng ta? Có người nói khi nhìn thấy một mình tinh không trang điểm, còn bình thường hơn cả cô gái nhà hàng xóm, lại còn gầy gò nhỏ bé, nên nhanh chóng bị nhấn chìm trong đám đông, khiến nhà báo phải kinh ngạc kêu cả nửa ngày. Còn có bà chị nào đó, khi trang điểm thì xinh đẹp như gái hai mươi, người trang điểm cho chị ta bỗng chốc danh nổi như cồn, nhưng có người gặp chị ta trên đường, nhìn thấy chị ta để mặt mộc ra ngoài, sau đó đã nói một câu: Đúng là một bà già năm mươi tuổi!

Còn trong việc ăn mặc, Chương Tiểu Bồ lại càng cầu kì chú trọng. Khi đi chơi với bạn trai hay đi hẹn hò thì ý nghĩ đầu tiên của cô sẽ là, nên mặc cái gì. Ai đó đã từng nói, trong tủ quần áo của các cô gái lúc nào cũng thiếu một bộ quần áo? Với Chương Tiểu Bồ mà nói thì chính là như thế. Cô bao giờ cũng nhớ mình đã từng mặc bộ quần áo nào để đi gặp người đàn ông nào. Cô cũng biết phải mặc quần áo như thế nào để đi gặp người đàn ông như thế nào thì thích hợp.

Ví dụ như nếu đi gặp Lê Minh Lạc, cô sẽ muốn mình ăn mặc hấp dẫn một chút, Lê Minh Lạc thích kiểu ăn mặc khô khan bắt mắt. Còn đi gặp Thẩm Gia Bạch, thì càng mộc mạc càng tốt, bởi vì Thẩm Gia Bạch từng nói, chỉ thích cô để mặt mộc, mặc áo trắng váy suông thô, trong lòng Thẩm Gia Bạch mãi coi cô là một nữ sinh, vĩnh viễn coi cô như một nữ sinh.

Còn việc cô yêu Thẩm Gia Bạch, nghĩ đi nghĩ lại, cũng có thể việc đó liên quan tới thói ưa hư vinh của cô.

Cô không ngờ bạn thân của mình Tịch Hạ lại vướng vào, không ngờ đến mối lương duyên sai trái đó, người Thẩm Gia Bạch yêu là cô, vẫn luôn coi Âu Dương Tịch Hạ là cô, hai người đó đã bịn rịn rất lâu rồi, nhưng là nhầm người.

Năm đó, cô và Thẩm Gia Bạch đều là những người nổi tiếng ở thành phố A, khi cô biết Thẩm Gia Bạch đã thầm yêu mình trong nhiều năm như thế, khi cô nhìn thấy anh anh tuấn hiên ngang đứng trước mặt cô, cô đã rung động.

Qua bao nhiêu cánh bướm đều không phải, thì ra, chiếc thuyền cổ lại ở đây.

Anh lại còn học Phúc Đán, anh còn từng viết cho “cô” bao nhiêu thư như thế.

Khi cô lật đọc những lá thư đó, đúng là cô đã rung động, tình cảm của anh chân thành và sâu đậm, khiến cô cảm động thật sự. Chương Tiểu Bồ đã quyết định sẽ ngoan ngoãn yêu người con trai này.

Nhưng trong bản tính của cô ẩn chứa những nhân tố bất an, cô thích những thứ kì lạ, thần bí và có tính kích thích, lần party đó, khi cô nghe nói đến mấy chữ nghệ thuật hành vi kia, cô đã biết ngay anh chàng họa sĩ muốn làm trò gì!

Bởi vì, cô vừa bước vào cửa, anh ta đã nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt háo sắc của đàn ông, cô biết rất rõ.

Cô không phải là một cô gái thiếu kinh nghiệm yêu đương, đừng tưởng tất cả bọn con trai khi tiếp xúc với bạn là vì muốn nói về lí tưởng về cuộc đời, không, không phải là như vậy.

Từ Lê Minh Lạc, cô hiểu được rằng, thì ra, bản tính của con người chính là dục vọng.

Vì vậy, sau khi đèn tắt, cô bị ôm chặt lấy, giây phút đó, cô lại cảm thấy hưng phấn, cảm giác tội lỗi trong lòng cô đã bị sự hưng phấn nhấn chìm.

Khi đèn vụt sáng, Thẩm Gia Bạch xông đến và đánh cô.

Anh lại dám đánh cô!

Sau đó là sự lạnh nhạt và giải thích, bạn thân Tịch Hạ vào cuộc, khiến cuộc chiến tranh lạnh đó kết thúc, nhưng, cô cảm thấy giữa mình và Thẩm Gia Bạch như bị ngăn cách bởi thứ gì đó, bởi vì khi Thẩm Gia Bạch ở bên cô, luôn chỉ hỏi một câu, Chương Tiểu Bò, em có thật là Chương Tiểu Bò không?

Cô rất kinh ngạc, lẽ nào, Tịch Hạ đã nói gì với anh sao?

Cô lại quần lấy anh, tìm mọi cách để lấy lòng anh, kết quả cuối cùng là, họ cùng nhau đạp xe đi xem phim, hoặc đi dạo quanh các con phố to nhỏ ở Bắc Kinh.

Giai đoạn chuẩn bị tốt nghiệp là giai đoạn cô cuồng chân cuồng tay nhất, đúng thế, ở lại Bắc Kinh đâu phải chuyện dễ dàng gì?

Cô cũng từng nghĩ tới chuyện về nhà, nhưng nhà có ý nghĩa gì chứ? Lúc này cô mới nhận ra, mình là một con diều, bay càng cao càng tốt. Không, cô không muốn quay về điểm xuất phát, không, đây không phải là tính cách của cô.

Gặp được Trần Ngôn, cô mới hiểu ý nghĩa của câu: Không sớm một bước, không muộn một bước. Trần Ngôn nhất định là do Thượng đế phái xuống để cứu cô.

Trần Ngôn đã không còn là Trần Ngôn bình thường thậm chí là nhát gan như trước kia nữa. Anh ta có tiền, có mùi đàn ông, từ người anh, Chương Tiểu Bò có thể ngửi thấy mùi vị của sự quần quật nam nữ trần tục, đúng thế, Trần Ngôn nhất định đã từng có đàn bà, chỉ có người đàn ông từng nếm mùi vị của đàn bà mới nhìn đàn bà bằng ánh mắt ấy.

Bọn họ là kì phùng địch thủ, cô lợi dụng anh ta, anh ta cũng lợi dụng cô, ví dụ khi chia tay là một cái ôm nhẹ nhàng, thể hiện sự lịch lãm và mê hoặc, anh ta muốn tìm lại thứ đã mất đi năm ấy.

Sau khi kí hợp đồng với công ty, Trần Ngôn nói, Chương Tiểu Bò, em phải mời anh một bữa.

Đương nhiên, đương nhiên.

Buổi tối, họ cùng nhau chúc mừng trong một quán bar ở Tam Lí Đồn, Chương Tiểu Bò nói: Em mời, anh hãy uống nhiệt tình nhé, cảm ơn anh đã giúp em.

Gọi một chai Chivas, thêm vài món nhậu, Trần Ngôn hỏi, Chương Tiểu Bò ngày ấy đi đâu mất rồi? Đó là những lời được thốt ra sau khi li rượu đã đổ vào bụng. Chương Tiểu Bò nâng cao chiếc li lên, cười tươi như hoa, buông ra hai từ: Chết rồi. Đúng là chết rồi. Từ sau khi gặp Lê Minh Lạc, đã chết rồi.

Còn Trần Ngôn lúc này gặp lại Chương Tiểu Bò, đồng thời có thể giúp được cô, là ôm trong lòng sự thích thú, là sự phô trương của người đàn ông sau cảm giác đắc ý, cũng là để rửa nhục ỉnh. Năm đó, anh đã từng xấu hổ thế nào chứ! Anh giúp cô, thực ra là có ý đồ của anh, anh cũng đã không còn là Trần Ngôn của năm đó nữa. Đúng thế, anh muốn lợi dụng cô, đùa cợt cô, cho dù biết cô đã có bạn trai, thế thì có sao?

Vì vậy, sau khi uống hết chai Chivas, chân Trần Ngôn gác lên chân Trương Tiểu Bò, Chương Tiểu Bò muốn co chân về phía sau. Trần Ngôn nói, Chương Tiểu Bò, em nên hiện thực một chút, thế giới này, chưa bao giờ là chân không.

Chương Tiểu Bò không rút chân về nữa, cô nhìn ra ánh đèn xanh đỏ bên ngoài, cảm thấy mình đã cách tuổi mười bảy rất xa rất xa rồi.

Trong lòng cô, mờ mịt.

Cô hoàn toàn không muốn thế này, nhưng, cô phải tự giúp mình, không ai có thể giúp cô cả, Tịch Hạ có tiền để ra nước ngoài, cô có gì chứ? Thẩm Gia Bạch lại càng không thể, cô phải nghĩ cho tương lai của mình và anh.

Đây là sự khôn khéo, sự vô vị, nhưng, lại là hiện thực.

Có người mang hoa đến bán, Trần Ngôn mang mấy chục bông hồng tặng cho Chương Tiểu Bò, Chương Tiểu Bò mỉm cười nói: Cảm ơn anh. Cô không thích hoa hồng, nhưng lại thấy khá đẹp, hơn nữa, cô còn phải nhờ Trần Ngôn nhiều.

Tại sao, tại sao cuộc sống lại khó khăn thế này?

Thật ra, cô chỉ muốn, chỉ muốn sống một cuộc sống giản dị với Thẩm Gia Bạch, nhưng sự giản dị đó, lại cũng cần tiền.

29. Chương 29: Võ Vụn

Đúng thế, Chương Tiểu Bò đã thay đổi quá nhiều!

Cô phát hiện ra xã hội này là một cái chảo nhuộm lớn, cuộc sống của cô trước kia đơn giản biết bao, cô cứ nghĩ rằng có tiền là sẽ có tất cả.

Không phải thế, không phải thế. Cô ở lại Bắc Kinh, nhưng lại sống trong một căn hộ dưới tầng hầm.

Chương Tiểu Bò vô tình quen biết đạo diễn Ngô. Nghe nói vị đạo diễn này có bộ phim được giải thưởng gì đó. Ban đầu Chương Tiểu Bò cũng không cho là thật, nhưng đạo diễn Ngô thỉnh thoảng lại nhắc tới tên một minh tinh nào đó, hình như ông ta rất có tiếng trong ngành này, giấc mộng minh tinh của Chương Tiểu Bò cuối cùng cũng trở dậy.

Cô biết hát biết nhảy, lại xinh đẹp thế này, tại sao không thể làm minh tinh chứ? Đã từng làm khán giả mấy lần trong trường quay của Đài truyền hình Trung ương, sau khi tận mắt nhìn thấy những minh tinh kia, cô càng thích cảm giác đó. Mà đạo diễn Ngô nói, sau này sẽ nghĩ đến việc giao cho cô một vai, ví dụ, trong bộ phim chuẩn bị quay sắp tới.

Khi cô kể với Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch nói: Em chỉ cần làm tốt công việc phiên dịch của em là được! Đừng có đi làm minh tinh gì gì kia, nếu không, em sẽ bị vấy bẩn!

Họ đã cãi nhau rất hăng qua điện thoại, Thẩm Gia Bạch lúc nào cũng què mùa như thế!

Đã là thời đại nào rồi! Không xem hết các tiết mục tuyển chọn này đến tiết mục tuyển chọn khác hay sao, khắp nơi đều thấy nếu không phải là super cái này thì super cái kia! Thật không hiểu anh đang nghĩ gì nữa!

Cô mặc kệ, dù sao cô thích là được, cô muốn đi đóng phim! Cô muốn tham gia các bữa tiệc! Thẩm Gia Bạch không đồng ý, là bởi vì anh quá lạc hậu!

Đạo diễn Ngô thường đưa cô đến một vài khu đại sứ quán, đó là những tòa nhà nhỏ kiểu phương Tây - gạch đỏ mái cong do các thương nhân người Anh để lại, những căn nhà vườn hầu hết là do giai cấp tư sản những năm ba mươi để lại, trong vườn rải rất nhiều đá cuội, khắp ba tầng trong căn nhà nhỏ tràn ngập tiếng đàn dương cầm bay bổng.

Thỉnh thoảng đi qua một căn phòng cổ kính, cửa sổ rất đặc biệt, khuôn cửa dài kiểu Gothic đều là kính màu, buổi tối, khi ánh sáng từ đèn điện tỏa ra, óng ánh mờ ảo, cảm giác như đang ở nhà, khiến trái tim người ta như muốn mềm đi.

Bắc Kinh, Bắc Kinh. Chương Tiểu Bò cuối cùng cũng hiểu tại sao người ta lại yêu thành phố này đến thế. Trong sự thoái hóa suy đồi và cảnh xa xỉ phồn hoa mê hồn vẫn còn một chút màu hồng của niềm đam mê, khiến người ta không thể từ bỏ.

Nhưng đạo diễn Ngô chê Chương Tiểu Bò ăn mặc quá giản dị, anh ta nói: Đi, đến Đông Phương Plaza, mua hai bộ quần áo!

Không, không cần! Chương Tiểu Bò từ chối.

Đúng thế, cô không thể tùy tiện nhận đồ của đàn ông tặng, Thẩm Gia Bạch sẽ không vui, nói cho cùng, cô vẫn còn yêu Thẩm Gia Bạch.

Nhưng, đạo diễn Ngô rất kiên quyết, anh ta nói: Em yêu, em phải là người phụ nữ số một của anh.

Quả nhiên, điều đó rất có lực hấp dẫn.

Đừng gọi em là em yêu, Chương Tiểu Bò nói.

Đối diện với người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi đã hơi có tướng phát phì này, Chương Tiểu Bò không hề có thiện cảm, nhưng cô muốn nổi tiếng, muốn trở thành minh tinh, mặc dù biết trong làng giải trí có những quy tắc ngầm, nhưng người trong sạch thì mãi vẫn là người trong sạch người xấu thì muôn đời vẫn là người xấu, mặc dù vẫn có chút thêm muốn hư vinh, nhưng cô vẫn yêu Thẩm Gia Bạch của cô!

Ở Đông Phương Plaza, đạo diễn Ngô chọn cho cô hai bộ váy.

Một bộ màu đen và một bộ màu trắng! Đai ở eo, màu đen, có ren, phần lớn bộ ngực trắng phau và xương bả vai lộ ra ngoài, thật đẹp biết bao! Chân váy xòe, có tua, điểm thêm bông sen nhỏ, đây là chiếc váy màu trắng, mặc lên, như một thiên thần!

Nhưng đắt quá! Một bộ những hơn một vạn!

Sao cô có thể mua được?

Không, không cần đâu... chính cô cũng cảm thấy sự từ chối của mình thật yếu ớt, yếu ớt tới mức chìm ngấm ngay lập tức.

Đúng thế, cô rất thích hai bộ váy này!

Cần, đạo diễn Ngô rút thẻ ra: Em yêu, chuyện nhỏ, em đẹp như tiên thế kia, đương nhiên là cần chứ! Em chính là nữ diễn viên chính của anh!

Trái tim Chương Tiểu Bò đập thành thịch, cô chưa từng mặc chiếc váy nào đắt như thế! Phải, quá đắt! Còn chưa hết, tiếp theo đạo diễn Ngô kéo cô đi làm tóc, anh ta muốn cô trở thành hoàng hậu trong đêm nay!

Hai tiếng sau - diện mạo của Chương Tiểu Bò đã hoàn toàn mới mẻ: Cô mặc chiếc váy đen dài thắt eo có ren, trang điểm rất đậm và rực rỡ, làm tóc hai tiếng đồng hồ, từ nhuộm, cho đến cắt tỉa và cuốn cao lên, sau đó cài một dây pha lê, đi một đôi giày cao gót sáu phân - cô nhìn mình trong gương, cảm thấy vô cùng thích thú.

Có thể ai cũng thích sự suy đồi, chỉ có điều người có cơ hội, người không có cơ hội mà thôi?

Không nghĩ ngờ gì nữa, cô đã trở thành tiêu điểm trong buổi tối hôm đó.

Khi đi xuống lầu, có tiếng vỗ tay, Chương Tiểu Bò nhận thấy trong đôi mắt của các cô gái phát ra những ánh nhìn ghen tị. Đúng thế, cô đẹp hơn họ, họ coi thường cô, bởi vì cô vừa vào nghề. Nhưng cô trẻ, trẻ nghĩa là có lợi thế.

Đạo diễn Ngô giới thiệu cô: Đây là nhân tài trong trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh.

Cô chào hỏi mọi người bằng thứ tiếng Anh và tiếng Nhật lưu loát của mình.

Tất cả mọi người đều sững sờ!

Đúng thế, đây chính là lợi thế của cô!

Cô trở thành công chúa, được hết người này tới người khác mời nhảy, đạo diễn Ngô là người cuối cùng nhảy với cô, điệu nhảy đó, tới tận cuối bữa tiệc, anh ta cũng không chịu buông tay.

Nửa đêm thì dạ tiệc tan, đạo diễn Ngô kéo cô về nhà mình!

Cô không muốn đi, vẫn muốn quay về căn nhà dưới tầng hầm kia, cô muốn đạo diễn Ngô đưa cô về, nhưng đạo diễn Ngô nói: Chỉ uống một tách cafe thôi, được không?

Uhm... cô do dự. Thôi được.

Không phải chỉ uống một tách cafe sao?

Cô hoàn toàn không biết, trong tách cafe đó có thuốc ngủ.

Trong căn hộ rộng ba trăm mét vuông trời đất bắt đầu quay cuồng!

Cô có cảm giác đạo diễn Ngô đang cởi quần áo trên người cô ra, nhưng cô bất lực, toàn thân cô mềm nhũn, hình như không còn nhìn rõ gì nữa!

Không, không... cô giãy giụa nói.

Gia Bạch, Gia Bạch... Vào giây phút quan trọng cuối cùng, cô gọi tên Thẩm Gia Bạch.

Sáng sớm, cô tỉnh dậy.

Thấy người mình không mảnh vải che thân, bên cạnh là đạo diễn Ngô béo núc, đã bắt đầu có bụng, trên tường, là bức ảnh chụp chung ba người gia đình họ - Lúc này, vợ và con gái anh ta đang ở Pháp.

Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô cố gắng nhớ lại, cố gắng nhớ lại, cuối cùng, Chương Tiểu Bò hét lên một tiếng, tiếng hét đó xé toạc sự yên tĩnh của buổi sáng sớm, vang vọng tới tận trời xanh!

Đạo diễn Ngô tỉnh dậy! Bị tiếng hét của cô đánh thức!

Cô gần như phát điên, cầm con dao gọt hoa qua trên bàn xông tới, anh ta bỏ chạy, vừa chạy vừa mắng cô: Cô điên à, thế đã là gì, cô nghĩ mình tỉnh không lên giường với đạo diễn chắc?

Cuối cùng, đạo diễn Ngô trốn trong nhà vệ sinh không dám ra.

Cô ra sức đâm nát cái váy, xé chúng thành từng mảnh, từng mảnh một!

Cô hú lên như một con sói, trái tim cô vỡ vụn - Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch! Cô thêm được lao vào lòng anh biết bao, để anh sưởi ấm cho cô.

Cô chạy như điên trên đường phố buổi sáng sớm, chạy mãi chạy mãi, nước mắt cạn khô, đầu tóc rối bù, môi cô tím lại, lạnh phải không? Răng va vào nhau lập cập.

Sau đó, cô ngồi xổm xuống bên đường, viết tên Thẩm Gia Bạch đầy trên mặt đất.

Gia Bạch!

Cô do dự, nói cho anh biết, hay là giấu anh đây?

Nếu cô không ưa hư vinh, nếu cô không muốn làm minh tinh gì đó, thì làm sao có thể xảy ra chuyện ngày hôm nay?

Trời còn chưa sáng hẳn, các chị lao công đã bắt đầu đi quét đường, cô tiếp tục viết tên Thẩm Gia Bạch, viết mãi, viết mãi.

Cô có lỗi với anh!

Nhưng, giờ người cô cần nhất cũng lại là anh!

Thế là, Chương Tiểu Bò, Chương Tiểu Bò với khuôn mặt ướt đầm nước mắt gọi điện thoại cho Thẩm Gia Bạch!

Gọi vào số máy bàn của Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch vừa tốt nghiệp, anh đang làm ột công ty chứng khoán, còn đang trong giai đoạn thực tập, thuê chung căn hộ với một người con trai khác.

Điện thoại đổ chuông.

Rất lâu, rất lâu, cô mới nghe thấy giọng Thẩm Gia Bạch!

Gia Bạch, cô gọi tên anh.

Thẩm Gia Bạch hoàn toàn không biết đã có chuyện gì xảy ra, anh chỉ biết, người con gái đã cãi cọ và nói lời chia tay với anh không biết bao nhiêu lần này khiến trái tim anh bấn loạn!

Lần nào cũng đều gọi điện vào sáng sớm!

Lần nào cũng thế!

Cuồng loạn cả một đêm, để nói với anh, cô ấy đã gặp những minh tinh này minh tinh kia, ăn cơm, nhảy nhót, đánh bài... anh thật sự nghi ngờ rằng mình đã yêu lầm người!

Tối hôm qua anh phải làm thêm tới gần sáng anh mới đi ngủ, đầu lại hâm hấp nóng, áp lực công việc rất lớn, cô lại không hiểu anh, còn muốn gây sự, còn định gọi điện để khoe với anh cô vui vẻ rôm rả thế nào hay sao?

Thế là, sau khi nghe thấy cô ấy gọi một tiếng Gia Bạch vào lúc bốn rưỡi sáng, anh đã phát điên!

Chương Tiểu Bò! Anh hét lên như muốn phát điên: Xin cô hãy có nhân tính một chút được không, hiểu biết một chút có được không? Cô đừng có đi đến đâu cũng khoe khoang sự hư vinh đáng sợ của mình nữa, tôi chịu đựng đủ rồi, chịu đựng đủ từ lâu rồi!

Đúng thế, buổi sáng sớm ngày hôm nay tâm trạng Thẩm Gia Bạch rất xấu!

Công việc không thuận lợi, thêm áp lực tìm việc ở Thượng Hải, còn cả áp lực từ phía gia đình, cộng thêm Chương Tiểu Bò không hiểu chuyện, anh thật sự muốn nổ tung! Mắt anh vẫn lên những tia máu!

Anh tiếp tục hét, Chương Tiểu Bò, làm người đừng quá đáng quá, tôi đã nhịn rồi lại nhịn, có phải cô lại định nhắc đến đạo diễn Ngô gì kia không? Có phải lại muốn nói chia tay với tôi không? Thế thì, chia tay đi, xin cô đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, tôi vừa mới chớp mắt, bây giờ còn phải ra ga bắt tàu điện đi làm cho kịp giờ, cứ coi như tôi xin cô đừng được không? Được không? Được không?!

Chương Tiểu Bò sững lại.

Đây là kết quả mà cô không ngờ tới.

Lẽ nào cô phải nghe tất cả những điều này sao?

Thẩm Gia Bạch cúp máy, Chương Tiểu Bò ngã vật xuống vũng nước đọng lạnh buốt, lạnh buốt, trong tim, trên người, từ trong ra ngoài, cô biết, cô và Thẩm Gia Bạch hết thật rồi.

Suốt mười ngày Thẩm Gia Bạch không gọi điện đến.

Chương Tiểu Bò hoàn toàn thất vọng, cô không biết, mẹ của Thẩm Gia Bạch bị ốm, anh đã về nhà, vì tâm trạng không tốt, nên không nói với Chương Tiểu Bò.

Trái tim Chương Tiểu Bò hoàn toàn vỡ vụn rồi, cô biết, cô không xứng với người con trai ấy, cô đã bị người ta vấy bẩn, vì thế, đến ngày thứ mười, cô dứt khoát đổi số điện thoại, đồng thời lao vào cái vòng luẩn quẩn đó trong tâm trạng rối bời.

Nửa năm sau, những điệu bộ cử chỉ của cô hoàn toàn mang tính chất xã giao, quan trọng nhất không phải cái này, quan trọng nhất là cô đã học được cách giao du với đàn ông, đây có thể được coi là nghệ thuật sống. Bạn phải hiểu rằng, trên thế giới này loài động vật khó hiểu nhất chính là đàn ông, nhưng thú vị nhất, khiến phụ nữ hào hứng nhất cũng lại là đàn ông.

Ví dụ như Hans. Hans là con lai chính cống, bố người Pháp, mẹ là con lai Trung - Thụy Sĩ. Đã từng có nhà cho thuê ở Đức, ba mươi hai tuổi, một anh chàng giàu có độc thân điển hình. Đầu tư vào bất động sản, là một nhân vật kiểu cũ, thích nghe Chu Toàn, thường xuyên nói mình đã sinh nhầm thời. Anh ta thường gọi Chương Tiểu Bò bằng tên tiếng Anh là Helen.

Ban đầu Chương Tiểu Bò không hề biết rằng Hans là tình nhân của một tiểu minh tinh khác, khi đó Hans thường hay tán tỉnh cô, khen cô xinh đẹp và quyến rũ. Cô thường bắt đầu mặc những bộ trang phục hở ngực, kích thích nhất là một lần cô mặc váy hở lưng, hở toàn bộ phần lưng phía sau, gần như tới tận cùng và phía lưng trần đó được vẽ một con bướm lớn, khi Hans ôm cô trong tay để khiêu vũ, đã gọi cô: Yêu tinh.

Cô cảm thấy, phụ nữ mà được gọi là yêu tinh, đó là sự khen ngợi lớn nhất dành cho họ.

Ai mà không thích những người đàn ông có khiếu hài hước? Huống hồ Hans lại rất đẹp trai, khuôn mặt với các đường nét rất rõ ràng, Chương Tiểu Bồ luôn cảm thấy, rất có sức hấp dẫn đối với phụ nữ.

Khi họ khiêu vũ, Hans thường đặt tay vào eo cô, mân mê. Tóm lại, ngôn ngữ của cơ thể chỉ họ mới có thể hiểu, anh ta đang trêu ghẹo cô. Hans chưa chắc đã phải là một lựa chọn tốt, nhiều tiền, anh tuấn, nhưng, Chương Tiểu Bồ biết, Hans đối với cô không có một chút gì là thật lòng.

Giữa họ, không có thứ gì gọi là tình yêu, nhưng điều đó cũng chẳng cản trở việc họ thích nhau.

Anh ta uống say rồi ép cô vào góc tường hỏi: Em có phải là trinh nữ không?

Cô ngheo đầu sang một bên, tư thế có phần mạnh mẽ, phá lên cười trả lời: Không phải, ai còn là trinh nữ chứ. Em không làm trinh nữ đâu.

Thẩm Gia Bạch từng nói, Chương Tiểu Bồ, em là thiên thần của anh.

Nhưng lúc này, Chương Tiểu Bồ không phải là thiên thần, cô muốn làm ma quỷ.

Buổi tối hôm đó, cô bị Hans kéo về căn hộ của anh ta, là một căn hộ cũ do người Đức để lại, âm khí rất nặng. Trong giấc mơ cô đã gọi tên Thẩm Gia Bạch, Hans hỏi: Ai là Thẩm Gia Bạch?

Cô quay mặt đi, đột nhiên òa khóc, trùm chăn qua đầu, cô khóc rất lâu, Hans nói: Chắc em phải yêu anh ta lắm, đúng không?

Trong bóng tối, cô rất kiên định nói với Hans rằng: Cả đời này, con người ta chỉ có thể yêu một lần, chỉ một lần thôi, sẽ khắc cốt ghi tâm.

Không lâu sau Hans về nước, nhưng không mang cô theo, còn Thẩm Gia Bạch hết lần này tới lần khác đến Bắc Kinh tìm cô, có vài người bạn học nói với cô rằng, Thẩm Gia Bạch sắp đi rồi, cô đi kèm cười nói, duyên phận đã hết rồi, cô để các bạn chuyển lời tới cho Thẩm Gia Bạch, cô không còn yêu anh nữa, không yêu từ lâu rồi, cô yêu tiền.

Khi nói những lời này, tim cô như bị dao đâm.

Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch của em.

Tới lúc này, Chương Tiểu Bồ mới nhận ra, cô yêu Thẩm Gia Bạch biết bao, bởi vì yêu như thế, cho nên, cô không nỡ tiếp cận anh nữa, cô bắn, cô sợ vấy bẩn lên người con trai thuần khiết ấy.

Ngô Xán đã bước vào cuộc sống của cô đúng lúc ấy, Ngô Xán là anh tài của ngành IT, có vợ và con ở Mỹ, anh là một người cô đơn, gặp Chương Tiểu Bồ trong một buổi tiệc tùng, khí chất khác người của Chương Tiểu Bồ đã thu hút anh ta, cô rất thanh cao, lại cũng rất lạnh lùng, nhưng trong sự lạnh lùng đó phát ra ánh hào quang hấp dẫn. Ngô Xán đi đến bên cạnh cô sau đó nói: Hay là, chúng ta đi dạo cảnh đêm Bắc Kinh nhé?

Chương Tiểu Bồ biết Ngô Xán chỉ là một trong những mục tiêu của cô, cô sớm đã luyện ình cách trở thành một con mồi ngon. Ngồi lên chiếc Mercedes-Benz của anh ta, cô rất điềm tĩnh, châm một điếu thuốc ưa thích, vừa hút vừa ngân nga bài Vô cùng của Trần Huệ Lâm.

Họ hôn nhau cũng rất tự nhiên như thế, dừng xe lại bên đường, sau đó là lao vào nhau, cũng không biết người nào đè vào còi xe, sau những tiếng kêu inh ỏi, Chương Tiểu Bồ nói: Em không cần tiền của anh, em muốn cổ phần của anh.

Từ đầu tới cuối, cô là một người rõ ràng.

Cô có được mười phần trăm cổ phần, từ nay có thể kê cao gối mà nằm được rồi. Những cuộc gặp gỡ định kì với Ngô Xán, là người tình bí mật của anh ta, không đòi phải kết hôn, nghe lời, lả lơi, khiến Ngô Xán có cảm giác như đang được bay khi ở trên giường, cô có bản lĩnh đó, cô rất tin vào bản thân mình.

Cô muốn mang theo tiền và bỏ đi, cao chạy xa bay, càng xa càng tốt.

Mục tiêu của cô là Nhật Bản.

Đúng thế, Nhật Bản.

Chương Tiểu Bồ, từ nay, trái tim đã chết, tắt lửa, một mình, đi khỏi quê hương.

Trước khi đi, cô dùng điện thoại công cộng gọi vào máy di động của Thẩm Gia Bạch, hơn một năm rồi, anh vẫn chưa đổi số điện thoại! Thật ra cô không hề biết, Thẩm Gia Bạch đang ở Bắc Kinh! Vì muốn chờ đợi cô, Thẩm Gia Bạch không đổi số điện thoại, cả ngày đi lang thang, chỉ vì muốn đợi cô!

Có chuông.

Tiếng Thẩm Gia Bạch vang lên: Alo, xin hỏi ai đấy? Alo, xin hỏi ai đấy?

Câu nói đó, anh hỏi chín lần.

Chương Tiểu Bồ cầm chặt ống nghe, nước mắt tuôn rơi, Thẩm Gia Bạch thương yêu, tại sao giọng nói của anh lại dễ nghe như thế? Như tiếng hót của chim sơn ca?

Tại sao?

Cô khe khẽ thở dài một tiếng!

Chương Tiểu Bồ! Đầu dây bên kia Thẩm Gia Bạch điên cuồng hét lên!

Chương Tiểu Bồ lặng lẽ cúp máy, dựa vào bên buồng điện thoại, khóc nức nở, ban đầu là thút thít, đến sau cùng, cô khóc òa lên, cho đến khi có rất nhiều người hiếu kì vây quanh cô.

Đã qua rồi, tất cả, thật sự đã qua rồi!

Nhưng cô hoàn toàn không biết, sau khi cô cúp máy, trước mắt Thẩm Gia Bạch tối sầm lại, không còn nhìn thấy gì nữa!

30. Chương 30: Một Đời Châu Sa(1), Một Đời Đau

(1). Nốt ruồi son

Tôi gặp Thụy Lâm ở Anh.

Anh ấy là một người Anh gốc. Theo lời của anh ấy thì, đến bây giờ anh ấy vẫn là quý tộc.

Đi dạo đêm với một người con trai Anh trên cầu Cambridge, nhớ lại những năm hai mươi, Từ Chí Ma và Lâm Huy Nhân cũng đã đi dạo trên cầu Cambridge vào ban đêm, chúng tôi cũng chèo một con thuyền nhỏ, du ngoạn trên Cambridge, tôi khe khẽ hát bài: Bông hoa nhài xinh đẹp, Thụy Lâm nói, u Dương, em có thứ khí chất u buồn bẩm sinh.

Thụy Lâm, tôi khẽ gọi tên anh ấy. Tôi có tình cảm tốt với người con trai này, xuất thân quý tộc, có sự anh tuấn và cao lớn của đàn ông châu u trung cổ, thích đưa tôi đến nhà thờ làm lễ, thích đưa tôi đi ăn những món ăn vật hương đồng gió nội của nước Anh, còn đưa tôi đến những tòa lâu đài cổ kính nhất nước Anh.

Tôi hiểu ý của anh ấy, đúng thế, anh ấy thích tôi.

Bởi vì anh ấy say mê phương Đông, say mê một người con gái có đôi mắt trong sâu thẳm thẳm và tết tóc đuôi sam.

Chúng tôi thường ngồi bên nhau ngẩn ngơ, anh ấy thích ngắm tôi, còn tôi lại thích hoài niệm.

Tâm sự của tôi, anh ấy không hiểu.

Tôi cứ nghĩ rằng rồi sẽ có ngày, tôi quên được tình yêu đó, quên được anh, nhưng, đột nhiên một hôm, nghe thấy một bài hát cũ, nước mắt của tôi lại rơi, vì bài hát này, tôi đã từng nghe vào thời gian tôi yêu Thẩm Gia Bạch say đắm nhất. Là Quân cờ của Vương Phi:... Em đã không còn đường để lui nữa.

Sau khi sang Anh, tôi gửi cho Xuân Thiên một email, nói với anh rằng: Sương mù ở Anh rất đẹp, cầu Cambridge rất đẹp, em thích nơi này.

Anh viết thư lại nói: Tình yêu của anh dành cho em như mưa xuân âm ỉ, sự bịn rịn của anh đối với em là con đường không có lối ra, đi vào bóng tối, vẫn tiếp tục đi sâu hơn nữa.

Chỉ mình tôi biết, không có Thẩm Gia Bạch, đi đến đâu thì trái tim cũng đã chết, cũng đã nguội lạnh!

Tôi không có địa chỉ liên lạc với Thẩm Gia Bạch, cũng không thể mở miệng ra để hỏi, rất nhiều đêm, tôi cứ ngồi ngẩn ra để nhìn cái dấu anh tặng.

Chớp mắt đã qua một năm, Thẩm Gia Bạch ở lại Thượng Hải, nhân tài của Phúc Đán, làm ột công ty chứng khoán, còn Chương Tiểu Bô muốn đi Nhật, cô ấy nói, muốn sang Nhật du học, nhưng tôi biết, bên cạnh cô ấy, nhất định là có một người đàn ông.

Những lá thư của Xuân Thiên, cứ ba bốn ngày lại được gửi đến, những bức ảnh anh đi công tác, ảnh đồng nghiệp của anh, còn cả những thay đổi rất rất nhỏ của thành phố Bắc Kinh, có Xuân Thiên, tôi gần như không có cảm giác rời xa Bắc Kinh.

Thỉnh thoảng, anh gọi điện thoại sang cho tôi. Mà đã nói là nói cả hơn nửa tiếng đồng hồ.

Thôi được rồi, tôi luôn khuyên anh, đang gọi điện thoại quốc tế đường dài đấy.

Nhưng để được nghe tiếng em thì cũng đáng mà.

Trong điện thoại, anh luôn nói những chuyện đầu đầu, nói anh đã nuôi một chú chó nhỏ và anh đặt tên nó là Hạ Hạ. Hạ Hạ, hay không? Anh hỏi tôi, anh cứ gọi tên nó, là có cảm giác như em đã đến, Hạ Hạ, cái tên đẹp thế.

Tôi nói: Anh thật là đáng ghét, anh thừa biết em tên là Tịch Hạ.

Đúng thế, nó là em gái em!

Là em gái anh ấy!

Tôi và Xuân Thiên ồn ào cãi cọ trên điện thoại, tôi nói: Anh đổi tên cho nó đi.

Gọi nó là gì? Anh sẽ nghe em.

Là Xuân Thiên. Ha ha, gọi nó là Xuân Thiên đi. Lúc này, Xuân Thiên đang kêu ầm ĩ trong điện thoại, nghe rất giống tiếng cún con, cuối cùng tôi cũng phải phá lên cười.

Bạn thấy đấy, tôi và Xuân Thiên lại nhắc đến chó trong một cuộc điện thoại quốc tế đường dài.

Mỗi lần anh gọi điện thoại đều khiến tôi rất vui vẻ, cuối cùng anh hỏi tôi: Còn đeo đồng hồ không?

Đương nhiên vẫn đeo.

Nghĩ đến ba mươi năm sau anh sẽ thay pin cho em nhé.

Đáng ghét. Ba mươi năm sau em sẽ không gặp anh nữa, người cũ không thích hợp cho chuyện gặp gỡ đâu, lúc ấy em hơn năm mươi tuổi rồi, là bà lão rồi, tóc đã bạc trắng, để cho anh nhìn thấy chắc? Còn lâu, nói cho anh biết, em định sẽ ở lại Anh đấy, không về nữa.

Không không không, em vẫn phải về chứ: Tổ quốc đẹp biết bao, cho dù không lấy anh, cũng phải lấy một người Trung Quốc, hoa thơm không thể cho người ngoài gửi.

Xì, tôi mắng anh, chẳng nghiêm túc gì cả.

Nửa năm sau, Chương Tiểu Bô cũng ra nước ngoài, sau đó thì bật vô âm tín. Xuân Thiên nói: Cô ấy bỏ đi cùng với một người Nhật, còn nói không muốn để Thẩm Gia Bạch đi tìm cô ấy, em xem, chuyện này xong rồi.

Tôi không ngờ chuyện lại thế này, đúng thế, dù sao đây cũng là người cô ấy đã yêu cuồng nhiệt, sao nói đi là đi?

Nhưng không ngờ sự việc không chỉ dừng lại ở đó!

Nửa đêm Xuân Thiên gọi điện cho tôi, Tịch Hạ, em ngủ chưa?

Lại chuyện gì nữa?! Tôi có chút chán nản hỏi: Lẽ nào anh định không cho người khác ngủ sao? Ngày mai em thi rồi.

Thắm Gia Bạch, Thắm Gia Bạch bị mù rồi.

Cái gì?! Anh nói cái gì!

Thắm Gia Bạch mù rồi!

Cậu ấy đột nhiên mù, bác sĩ nói khả năng hồi phục được là rất ít, e là cả đời này cậu ấy sẽ phải sống một cuộc sống tăm tối.

Trong giây lát, tôi cứng đờ người lại.

Lặng lẽ ngồi trong bóng đêm, nước mắt của tôi đột nhiên rơi xuống, Thắm Gia Bạch không nhìn thấy nữa, không bao giờ nhìn thấy nữa, anh nhất định sẽ vô cùng đau khổ buồn bã, nhất định là do Chương Tiểu Bò khiến anh quá đau lòng!

Nếu không phải là tôi, năm đó nếu tôi không trả lời lá thư ấy, thì sao anh có thể gặp tai nạn như thế này. Tất cả là tại tôi! Tôi không nên trả lời thư của anh, không nên khiến chuyện này sai nổi tiếp sai! Tôi hối hận, nhưng cũng muộn rồi. Khiến anh tổn thương, tôi cũng làm tổn thương chính mình!

Thắm Gia Bạch, Thắm Gia Bạch, Thắm Gia Bạch, tôi khe khẽ gọi tên anh? Em có thể giúp gì cho anh?

Nhớ lại quãng thời gian tiếp xúc với Thắm Gia Bạch, tôi cảm lạnh chỉ biết khóc, ông trời nhất định phải trừng phạt anh sao? Vì thế, mới để anh gặp Chương Tiểu Bò?

Lúc ấy tôi hoàn toàn không biết những gì mà Chương Tiểu Bò đã phải trải qua, chỉ ra sức oán trách cô ấy, nếu sớm biết thế này, thì hà tất phải có ngày ấy?

Đêm hôm đó thật dài, dài tới mức dường như quay trở về tuổi mười bảy, lần đầu chúng tôi gặp nhau, dưới gốc cây hợp hoan, chỉ một giây lướt qua ấy, khiến tôi sốc vô cùng, mối duyên cả đời, nỗi đau cả đời, cũng bắt đầu từ đây!

Trái tim tôi, vẫn là con rắn nhỏ đang tơ tưởng. Nhưng, tất cả đều trống rỗng, tôi sẽ kiên trì tới bao giờ?

Xuân Thiên sẽ kiên trì tới bao giờ? Tại sao lúc nào cũng lướt qua nhau trùng hợp thế? Tại sao?

Kì nghỉ hè đến gần, tôi quyết định về nước! Hai tháng, tôi chuẩn bị để ở bên cạnh Thắm Gia Bạch, đúng thế, quả do tôi trông, tôi phải từ từ mà thu hoạch.

Khi Xuân Thiên nghe xong quyết định của tôi, im lặng rất lâu, cuối cùng anh nói: Về đi, cũng có thể, Thắm Gia Bạch thật sự cần một cô gái dịu dàng lương thiện ở bên cạnh.

Khi Xuân Thiên nói ra những lời đó, tôi biết anh đã phải cố gắng dưng cảm bao nhiêu. Tình cảm trên thế giới này, bao giờ cũng là sự mắc nợ lẫn nhau, anh nợ tôi, tôi lại nợ anh, sau đó - cùng nhau hoàn trả.

Là Xuân Thiên giúp tôi nghe ngóng tin tức của Thắm Gia Bạch, Thắm Gia Bạch về một thị trấn nhỏ ở Giang Nam. Xuân Thiên nói: Cậu ấy chọn cách chạy trốn, chọn cuộc sống yên tĩnh, chúng ta cùng đi thăm cậu ấy.

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Bắc Kinh, tôi nhìn thấy Xuân Thiên đang đi về phía tôi. Thời gian một năm, anh gầy hơn cao hơn, trên nét mặt phẳng phất sự hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành, hai mươi ba tuổi, rực rỡ như thế, giống như cây bạch dương trong gió, trên thế giới này, người hiểu tôi nhất chính là Xuân Thiên.

Vào giây phút nhìn thấy tôi, anh lao đến như một cơn gió, sau đó kéo tôi vào lòng. Người anh em! Anh ấy gọi tôi.

Người anh em! Tôi cũng gọi anh.

Bốn mắt nhìn nhau, chúng tôi không còn là chàng trai cô gái ngây thơ của năm đó nữa, trong mắt chúng tôi, có sự cô đơn sâu thẳm thẳm!

Xuân Thiên đưa tôi về thành phố ven biển, bố đã khỏe hơn nhiều rồi, mẹ ngày nào cũng cùng bố đi dạo, anh trai và Vân Cẩm đang làm thủ tục để sang Anh, là bố đích thân lo giúp. Bố nhìn tôi, xoa đầu tôi, Tịch Hạ, con lớn rồi, cao hơn cả bố rồi.

Trên bàn tay bố đã bắt đầu có nếp nhăn, mái tóc điểm bạc, mẹ vẫn nhìn bố với ánh mắt sùng bái như thế. Sóng gió qua đi, cuối cùng đổi lại là cuộc sống yên bình, từ trong ánh mắt của bố mẹ khiến tôi hiểu ra, tình yêu thì ra là sự níu giữ của cả hai người!

Lên tàu đi đến Giang Nam, Xuân Thiên luôn ở bên tôi.

Trên tàu, cũng là anh đi đi lại lại vào trong bếp để lấy nước nóng cho tôi uống, không muốn tôi nổi giận, là anh đã chạy tới phòng phát thanh ở ga tàu để yêu cầu phát bài Nếu kiếp sau em vẫn còn nhớ anh cho tôi nghe. Tôi nói: Anh lúc nào cũng khiến người khác cảm động, nếu, nếu có kiếp sau, em...

Được rồi được rồi, anh ngắt lời tôi, đừng bao giờ ước có kiếp sau với anh, anh không cần.

Kiếp sau, anh sẽ làm chú chó nhỏ của em, nằm giữ cửa nhà em, nhìn thấy đàn ông con trai sẽ kêu gâu gâu!

Đấy, đấy là Xuân Thiên, khi bạn muốn nghiêm túc, anh lại không nghiêm túc, khi bạn không muốn nghiêm túc, anh lại nhất định phải nghiêm túc!

Tôi chìm vào giấc ngủ trong nặng nề, khi tỉnh dậy tôi thấy mình vẫn đang dựa vào Xuân Thiên. Anh nói: Anh không dám cử động, sợ lại đánh thức em trong lúc đang ngủ say, anh phát hiện ra trên đầu em có một sợi tóc bạc, nào, để anh nhổ cho em. Nói xong, anh cẩn thận giúp tôi nhổ sợi tóc bạc đó, sau đấy nhìn tôi nói, Oh, lúc này nhìn cũng đâu đến nỗi già!

Đáng ghét!

Tôi giờ nắm đấm lên!

Anh chàng này!

Nhưng, anh lại muốn em già, già tới mức rụng hết răng càng tốt.

Tại sao?

Bởi vì nếu em già rồi, thì sẽ không có người con trai nào muốn cướp em đi nữa, em chỉ thuộc về một mình anh.

Xuân Thiên kéo tay tôi, thương cảm nói. Sự li biệt của sinh tử, một lần là đủ rồi. Nếu em yêu anh, em sẽ không nỡ.

Tôi quay mặt ra ngoài cửa sổ, giả vờ như không nghe thấy gì.

Ngoài cách giả vờ ra, tôi còn có thể làm thế nào? Trái tim tôi, vẫn chỉ có, chỉ có người con trai tên Thẩm Gia Bạch kia, đấy là hình xăm cả đời, là nỗi đau cả đời tôi!

31. Chương 31: Thì Ra, Tình Yêu Là Một Cây Xoan

Khi gặp Thẩm Gia Bạch, tôi sống lại.

Chàng trai phong độ ngồi ngời ngời thần sắc phi phàm đây sao? Đây là người đàn ông trong giấc mộng thiếu nữ của tôi sao?

Một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi đang nhóm lò bên ngoài giếng trời, bên cạnh bếp lò là một cái ấm sắc thuốc bắc, còn Thẩm Gia Bạch ngồi trên một chiếc ghế dài, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước!

Tôi và Xuân thiên đều sống lại.

Đúng thế, so với Thẩm Gia Bạch trước kia, chúng tôi thật không dám tin đây là anh.

Anh gầy, đen, quần áo hơi tả, trên chiếc áo sơ mi trắng có vết dầu. Chắc là vì không nhìn thấy, nên cũng không kén chọn, giày cũng rất bẩn, dày cả lớp đất, quay về nhà tôi mới nghe nói, mẹ anh bị chảy máu não nên đã qua đời, anh trở thành trẻ mồ côi, vì thế, dù bị mù nhưng cũng không về quê, mà chọn một thị trấn nhỏ không người nào biết ở tận Giang Nam, Xuân Thiên phải tốn rất nhiều công sức mới có thể thăm dò được tin tức của anh.

Ai thế? Ai thế? Thẩm Gia Bạch lên tiếng.

Con người nếu mất đi đôi mắt, thì tai sẽ rất nhạy cảm, điều này cũng đã được khoa học chứng minh.

Tôi bước từng bước về phía trước, sau đó ngồi xổm xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đây là người đàn ông tôi nhớ nhưng, người đàn ông tôi yêu bao nhiêu năm nay, anh làm sao mà biết được, khi tôi hay tin anh bị mù, trong lòng tôi dậy lên bao nhiêu thứ cảm giác phức tạp muốn quay về chăm sóc cho anh, làm sao anh có thể hiểu tôi?

Ai?

Anh giơ tay ra.

Là Chương Tiểu Bồ phải không? Em về thăm anh phải không?

Tôi không lên tiếng, nước mắt lăn chã rơi.

Anh nắm chặt tay tôi, chúng tôi mười ngón tay đan vào nhau, đây là lần đầu tiên, chúng tôi nắm tay, mười ngón tay đan xen, tôi nguyện để anh ấy coi tôi là Chương Tiểu Bồ!

Dù sao cũng sai rồi!

Anh lại đưa tay ra, sờ khắp mặt tôi, lông mày, mắt, môi tôi... Chương Tiểu Bồ, sao em lại khóc, không sao đâu, không nhìn thấy, nhưng vẫn còn trái tim.

Tôi muốn nói biết bao, Thẩm Gia Bạch, anh không nhìn thấy, thì vẫn còn có em! Mắt của em, sẽ là mắt của anh.

Nhưng, người anh yêu lại là Chương Tiểu Bồ!

Anh nợ cô ấy!

Là em. Cuối cùng tôi cũng thốt ra được một câu.

Ah, là Tịch Hạ, đây, anh lại nhận sai người rồi, xin lỗi em.

Còn cả tôi nữa! Xuân Thiên đứng sau tôi nói.

Hai người đều đến à, thật tốt quá, thím Lí, mau đi mua mấy con cá, thêm cả cua nữa, chúng ta phải ăn mừng một bữa, đây là những người bạn thân của cháu, Tịch Hạ không phải em đang du học ở Anh sao? Xuân Thiên, không phải cậu ở Bắc Kinh à?

Đúng thế, tôi nói, bọn em về để thăm anh.

Em có hai tháng nghỉ hè, em muốn ở lại chăm sóc anh, Chương Tiểu Bồ không có ở đây, em là bạn thân của cô ấy, cứ để em chăm sóc anh.

Không, không cần. Anh không sao.

Nhất định cần! Xuân Thiên nói: Đây là tấm lòng của Tịch Hạ, cậu cứ coi cô ấy là một bảo mẫu miễn phí đi, không sao đâu!

Em không cầu tiền, tôi nói lớn, trêu đùa để che giấu đi sự hoảng loạn trong trái tim.

Công ty Thẩm Gia Bạch trả cho anh ấy không nhiều tiền, vì vậy, về cơ bản thì anh chỉ có thể duy trì cuộc sống một cách khó khăn, mà việc bị mù khiến anh đau khổ vô tận, anh nói: Anh đã làm mất Chương Tiểu Bồ rồi, sẽ có ngày, anh tìm lại được cô ấy.

Cô ấy ở Nhật có tốt không? Thẩm Gia Bạch hỏi chúng tôi.

Vẫn ổn, Xuân Thiên trả lời, cũng bận, nên ít liên lạc với bọn mình. Tôi phát hiện, khi Thẩm Gia Bạch nhắc đến Chương Tiểu Bô, hai mắt anh lấp lánh, mặc dù anh không nhìn thấy, nhưng, tôi vẫn cảm nhận được sự xao động trong trái tim anh.

Ngày hôm đó tôi tự tay làm mấy món, sau đó ra ngoài mua rượu, sau một năm chúng tôi lại ngồi cùng ăn cơm uống rượu, chỉ thiếu một người, người đó, đã sang Nhật rồi.

Không khí thanh bình, lại thêm có cố nhân đến, Thẩm Gia Bạch vui nên uống rất nhiều, Thẩm Gia Bạch không nhìn thấy, tôi gấp thức ăn vào chiếc bát trước mặt anh, để anh ném thử tay nghề của tôi.

Không ngờ em còn biết nấu ăn, Thẩm Gia Bạch nói, thật không ngờ.

À, sau khi đi Anh em đã học đấy, ăn không quen đồ ăn ở Anh, thường xuyên phải chạy ra đường Chinatown để mua nguyên liệu, rồi nấu theo công thức, một lần hai lần, là học được ngay thôi.

Xuân Thiên khen tôi, Tịch Hạ là thiên tài, học cái gì cũng rất nhanh.

Buổi tối hôm đó, chúng tôi uống tới muộn, nên ai cũng uống nhiều, tâm trạng Thẩm Gia Bạch rất tốt, thím Lí kể: Anh ấy hiếm hoi lắm mới nói một hai câu, mọi người đến, nên mới nói nhiều thế này, thật tốt quá.

Đi ngắm cảnh đêm Giang Nam.

Tôi và Xuân Thiên tích cực hưởng ứng.

Ánh trăng trong như nước, ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, tôi ngồi ở đầu thuyền, Thẩm Gia Bạch ngồi ở cuối thuyền, Xuân Thiên ngồi giữa, không ai nói gì, chỉ có tiếng gió và tiếng nước. Tôi nhìn trăng, nhớ lại bao nhiêu năm trước, một mình tôi ở quê, đi đến trước cổng trường Nhị Trung để chờ Thẩm Gia Bạch, lần gặp đầu tiên, tôi như Dante(1) nhìn thấy Beatrice, là nỗi đau của cả một đời, giây phút ấy, đã xác định nhân ngày hôm qua là quả ngày hôm nay của tôi.

(1). Dante (1265-1321) là một nhà thơ người Ý. Beatrice là mối tình đầu và là vị hôn thê của ông.

Hát đi, Thẩm Gia Bạch nói.

Được, tôi đáp.

Tôi khe khẽ cất tiếng hát, là bài Quang mây trời sáng của Hứa Ngụy.

Tất cả giống như một bộ phim

Sinh động hơn cả phim

Một cảnh tượng thật chân thực

Khiến anh không biết mình buồn hay vui

Đây là cảm giác của lần đầu tiên

Anh muốn hiểu cả thế giới này

Cuộc sống thấp thỏm nhớ mong

Khiến trái tim anh thổn thức...

Hát xong, Thẩm Gia Bạch nói, Tịch Hạ, giọng em rất hay. Tôi nhìn người đàn ông tôi đã yêu suốt bao nhiêu năm qua, anh không còn nhìn thấy được nữa, nhưng mắt anh vẫn sáng như thế, tôi nhìn anh, mắt nhòe đi.

Xuân Thiên cũng hát một bài, anh hát bài Thất lí hương của Châu Kiệt Luân, chúng tôi đều cười, bởi vì, giọng của anh rất tệ, phát âm không rõ ràng, anh nói thôi thôi, để anh kể chuyện cười vậy.

Anh kể một câu chuyện cười liên quan đến vấn đề ăn tiệc, đồng thời hỏi: Em nói xem các bữa tiệc mang tính quốc gia có ý nghĩa không, một bữa tiệc, vừa là sự giao lưu trò chuyện giữa người thân bạn bè, cũng là chỗ để đàm phán bàn bạc của những người làm ăn kinh doanh. Tất cả những cái gọi là các mối quan hệ vòng tròn, quan hệ xã hội, tài nguyên, cái gọi là năng lượng của một con người, tình bạn, việc làm ăn và

giao dịch, cuối cùng cũng đều xoay quanh bàn tiệc mà thôi. Cái hay của bữa tiệc, không phải ở tiệc mà là ở hình thức, cái đẹp của một bữa tiệc theo nghi thức quốc gia chính là ở chỗ có bố trí chỗ ngồi, sắp xếp bàn ăn, dụng cụ, tiếp khách, bình hoa, không thể thiếu dù chỉ một người, có tổ chức, có phái đoàn, có kết giao, có hứa hẹn, có âm mưu, có xưng huynh gọi đệ, có mượn đông đánh tây, có cả các nguyên lão trong bữa tiệc nhưng cũng có cả những người mới. Tiệc tùng ở Trung Quốc, cũng là cách để thể hiện thân phận của người tổ chức tiệc trong xã hội, những người Trung Quốc thông qua tiệc tùng, có thể nhìn thấy lợi ích xã hội, quan hệ xã hội, cuối cùng việc ăn uống chỉ là chuyện nhỏ, mục đích tổ chức tiệc mới là chuyện lớn... Nghe Xuân Thiên nói một hồi, tôi và Thẩm Gia Bạch đều cười: Anh được lắm, chẳng mấy chốc sẽ trở thành nhà nghiên cứu xã hội học!

Đương nhiên, Xuân Thiên chỉ nói đùa thôi, tôi hiểu anh, con người chỉ thích bông đùa này không muốn không khí của ngày hôm nay trở nên nặng nề.

Đến gần sáng ngày hôm đó, chúng tôi mới quay về, ba người cùng hát. Thanh xuân, thanh xuân là cái gì? Thật ra, theo cảm giác của tôi khi đó thì thanh xuân chỉ là một bài hát sắp hết, dừng nghĩ vừa rồi bạn còn đang hát, chớp mắt đã hết bài rồi, khi tôi nhìn thấy Thẩm Gia Bạch lần mò đi về phía trước, thì mùi vị thanh xuân trôi dạt trong gió thoảng tới cũng không còn nữa.

Ba ngày sau, Xuân Thiên quay về Bắc Kinh để đi làm, còn tôi ở lại chăm sóc cho Thẩm Gia Bạch.

Từ sáng đến tối, chúng tôi cùng ngồi nói chuyện với nhau, cùng nhau đi dạo trong thị trấn nhỏ, nhắc chuyện xưa ở quê nhà, chúng tôi đều tránh nhắc đến một vấn đề, cố gắng ít nhắc tới Chương Tiểu Bò.

Tôi đã quen dậy vào sáu giờ sáng, ra ngoài mua ít rau tươi, sau đó nấu bữa sáng, rồi sắc thuốc cho Thẩm Gia Bạch, nghe nói đây là một bài thuốc dân gian. Anh đột nhiên bị mù khi ngồi trước màn hình máy tính, tôi vẫn cảm thấy anh còn hi vọng.

Đa phần thời gian, chúng tôi ngồi nói chuyện. Trong một buổi chiều hoàng hôn rất đẹp, chỉ có tôi và anh, chúng tôi ngồi ngoài giếng trời, anh đột nhiên gọi tên tôi.

Tịch Hạ.

Em ở đây. Tôi nói: Em đang nấu canh.

Tịch Hạ.

Ừ, em đây.

Giọng nói của anh vẫn rất hấp dẫn như bao nhiêu năm về trước, có điều giờ đã trầm hơn. Tôi ngồi đối diện với anh, anh vẫn lịch lãm, vẫn chỉ cần liếc tôi một cái cũng khiến trái tim tôi xuyến xao, đúng thế, tôi đã mắc nợ anh!

Nói với anh, tại sao em lại tới tìm anh, tới thăm anh? Tôi chăm sóc cho anh?

Có thể nói cho anh biết không?

Tim tôi đập thành thịch, tôi có thể nói không? Có thể nói tôi yêu anh nhiều thế nào không? Anh luôn ở trong trái tim tôi, luôn là như vậy, luôn là hình xăm trong trái tim tôi, luôn là nốt ruồi son trong trái tim tôi!

À à, nhưng tôi lại nói là, tại sao nhỉ? Bởi vì anh là bạn trai của Chương Tiểu Bò, bởi vì em nghe nói mất anh đột nhiên không nhìn được nữa nên tới thăm anh, kết quả khi đến thăm thì thấy phong cảnh ở thị trấn nhỏ của Giang Nam này đẹp như tranh, em nghĩ hay là ở lại đây, coi như là đi nghỉ hè, anh không trách em làm phiền anh chứ?

Không không, anh chỉ sợ làm phiền em thôi.

Chúng tôi nói với nhau lịch sự và khách sáo.

Anh phiền em một việc, anh nói, nếu tìm thấy Chương Tiểu Bò, viết cho cô ấy một lá thư, nói với cô ấy...

Giọng của anh có chút ghen ngào, tôi ghé sát tai mình, lại gần miệng anh hơn, ngẩng đầu nhìn anh hỏi, nói với cô ấy thế nào?

Nói với cô ấy hãy tha thứ cho anh, khi cô ấy nói không cần anh nữa, anh đã từng phát điên lên và giày vò cô ấy, hỏi cô ấy tại sao lại bạc tình như thế? Bọn anh đã cãi nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng anh nhận thấy, anh vẫn còn yêu cô ấy. Cô ấy từng nói sẽ đối tốt với anh cả đời, lẽ nào chỉ vì anh bị mù mà không cần anh nữa sao? Nếu anh làm cô ấy tổn thương, vậy thì xin cô ấy tha thứ cho anh có được không?

Tôi cảm thấy Chương Tiểu Bồ không đáng được tha thứ, vào lúc Thẩm Gia Bạch cần sự an ủi và giúp đỡ của cô ấy nhất, cô ấy lại lựa chọn sự ra đi!

Còn Thẩm Gia Bạch đối với tôi mà nói, cho dù hai chân anh có tàn phế, tôi cũng vẫn cần anh!

Đúng thế, tôi cần!

Rất nhiều việc Chương Tiểu Bồ làm không thể tha thứ được, nhưng Thẩm Gia Bạch đều tha thứ cho cô ấy tất cả, tôi hỏi anh tại sao.

Em biết tại sao không?

Không biết, tôi trả lời, em vẫn luôn muốn biết.

Thẩm Gia Bạch thở dài một tiếng: Anh vẫn luôn tin, Chương Tiểu Bồ giống như những gì cô ấy viết trong thư, em có biết vì sao anh khó lòng có thể tách ra khỏi Chương Tiểu Bồ không, bởi vì những lời ước hẹn trong thư khiến anh không nỡ rời bỏ cô ấy, làm tổn thương cô ấy. Cô ấy, mãi là người con gái trong mộng của anh!

Nước mắt, không thể kìm nén hơn được nữa, người mà Thẩm Gia Bạch yêu đến thế, là tôi, là tôi đây!

Tôi đã hỏi anh một câu: Anh yêu Chương Tiểu Bồ tới nhường nào?

Rất yêu rất yêu.

Rất yêu rất yêu là yêu bao nhiêu?

Có thể yêu tới tận kiếp sau, kiếp sau, yêu đến ba đời ba kiếp.

Chỉ là bởi vì những lá thư đó?

Đúng, chính là vì những lá thư đó.

Tôi thêm biết bao được buột miệng ra nói, những lá thư đó là do em viết, là tình cảm của anh và em, nhưng tôi lựa chọn sự im lặng, bởi vì, trong trái tim anh đã tràn ngập hình ảnh của Chương Tiểu Bồ. Chờ đợi đi, chờ đợi cho đến khi anh nhớ tận gốc rễ hình ảnh của Chương Tiểu Bồ ra khỏi tâm trí, lúc ấy tôi nhất định sẽ nói với anh, Thẩm Gia Bạch, em ở đây, vẫn luôn ở đây, đợi anh.

Tôi mờ mịt hỏi một câu cũng mờ mịt, Thẩm Gia Bạch, anh còn có thể yêu nữa không?

Tôi hi vọng anh gật đầu biết bao, đúng, chỉ cần anh gật đầu, tôi sẽ nói với anh người con gái viết thư kia là tôi, là tôi!

Tôi sẽ nói với anh, Thẩm Gia Bạch, anh có biết em yêu anh biết bao nhiêu không, những buổi chiều hoàng hôn đạp xe trong mưa gió đi đợi anh, những chuyến tàu hàng tuần đến Thượng Hải, những lần đi lướt qua nhau! Chiếc khăn quàng màu đỏ, chiếc bút ghi âm điện tử nữa! Thậm chí, tôi còn có thể đọc thuộc lòng nội dung của những lá thư kia.

Nhưng, anh kiên định lắc đầu, Tịch Hạ, em nên hiểu tính cách của anh, một người đàn ông đã bị tổn thương bởi tình yêu, đời này, rất khó để có thể yêu nữa! Anh là một viên than, không dễ dàng gì để có thể đốt nữa, e là không thể.

Trái tim tôi lạnh giá, tôi phủ phục trên đầu gối anh, khẽ nói: Em biết rồi.

Bởi vì tôi đã từng nghe anh nói mơ, trong giấc mơ, anh vẫn gọi tên của Chương Tiểu Bồ!

Đời này, kiếp này, chúng tôi sẽ đi qua nhau như vậy sao?

Tôi nghĩ, tôi có thể đợi được, đợi đến khi Thẩm Gia Bạch quên đi tình yêu cũ, có thể làm lại tất cả từ đầu!

Tình yêu là gì chứ? Tình yêu chính là một chiếc răng, khi nó bị hỏng, phải nhổ đi, nhổ rồi nhất định sẽ để lại một lỗ hổng, khi chiếc răng từ từ mọc lên, tình yêu cũ cũng sẽ bị quên đi.

Tình yêu là gì chứ? Tình yêu là một cây xoan, chỉ khi những chiếc lá đã rụng hết, lá mới mới có thể mọc ra!

Vì vậy, tôi biết, mình vẫn sẽ chờ đợi với trái tim u buồn. Lúc này, Thẩm Gia Bạch vừa phải trải qua việc bị mù lòa và việc bị thất tình, anh làm gì có tâm trạng mà nói đến tình yêu mới?

32. Chương 32: Yêu Đến Sâu Đậm Sẽ Cô Đơn

Hai tháng sống ở thị trấn nhỏ, Thẩm Gia Bạch đã quen với việc có tôi bên cạnh, tôi chỉ cần đi đâu khoảng ba phút là anh đã gọi, Tịch Hạ, Tịch Hạ. Từng con đường trong thị trấn quê này chúng tôi đều quen thuộc như lòng bàn tay, khi tôi chuẩn bị phải rời đi để quay lại Anh, Thẩm Gia Bạch đã ôm tôi.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi có tiếp xúc thân mật về mặt thể xác!

Nó không thật biết bao, như mơ như ảo vậy!

Chỉ là một cái ôm nhẹ, nhưng với tôi, lại như một giấc mơ!

Linh lạc thành nề niễn tác trần, chỉ hữu hương như cổ(1).

(1). Câu thơ trong bài Bốc toán tử - Vịnh mai của Lục Du.

Dịch nghĩa: Khi rụng thành bùn hóa bụi bay, vẫn có hương như cũ.

(Nguyễn Xuân Tảo dịch)

Tôi thậm chí còn hi vọng giây phút này kéo dài mãi, với trời, với đất! Trải qua nhiều năm, chỉ có giây phút này!

Em sẽ còn quay về chứ, phải không? Sẽ lại đến thăm anh, đúng không?

Vâng, tôi đáp, em sẽ còn quay lại.

Là Xuân Thiên đến đón tôi, anh nói tôi đã nuôi Thẩm Gia Bạch béo lên, ngày ngày chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, y như trình tự nuôi heo vậy! Anh chàng này, luôn đùa cợt như thế!

Thời khắc biệt li cũng đã đến, tôi hứa với Thẩm Gia Bạch, nghỉ tết sẽ lại về thăm anh, trước khi đi, tôi đưa cho thím Lí hai vạn tệ để thím mua thêm ít đồ bổ dưỡng cho Thẩm Gia Bạch, thuốc vẫn phải kiên trì uống, biết đâu có ngày sẽ có tác dụng.

Lúc lên xe, tôi nghe thấy Thẩm Gia Bạch gọi tên tôi, Tịch Hạ, thuận buồm xuôi gió nhé.

Vâng, tôi nói, anh về đi, ở ngoài này gió lớn lắm.

Quay mặt đi, nước mắt rơi xuống.

Xuân Thiên đưa khăn tay cho tôi, thời này mà vẫn còn có người con trai dùng khăn tay! Chiếc khăn tay màu xanh, rất tinh xảo. Em yêu, dùng nó để lau nước mắt thì được, đừng lau nước mũi đấy, cho dù em là người đẹp, nước mũi của người đẹp cũng vẫn bắn như thường.

Đáng ghét! Tôi giờ nắm đầm lên.

Trên máy bay, Xuân Thiên khẽ hỏi tôi: Thế nào? Tiến hành thế nào rồi? Anh, còn có hi vọng không?

Tôi giả vờ ngủ, không trả lời.

Haizz, tình yêu, tình yêu rút cục là thứ gì chứ.

Xuân Thiên nói: Cũng có thể tình yêu phải trải qua cả ngàn cánh bướm, cũng có thể tình yêu thật sự cần hàng trăm ngàn chuyến đi đi về về, nhưng, tôi không hối hận, bởi vì, tình yêu thật sự, luôn xứng đáng với sự chờ đợi.

Nếu Thẩm Gia Bạch là tả ngạn của tôi, là gió bão ngấm hoa trong sương, thì Xuân Thiên chính là hữu ngạn, là sự ấm áp hiện thực, còn tôi, luôn luôn đứng giữa, tôi không biết có thể lên bờ nào, tôi lặng lẽ cứ treo thuyền ở đó!

Đến Bắc Kinh, Xuân Thiên nói, Âu Dương Tịch Hạ, anh chính thức thông báo với em, anh, tức Xuân Thiên, đã được công ty cử sang Anh để bồi dưỡng, điều đó có nghĩa là, em phải đứng trên cương vị chủ nhà làm công việc tiếp đón trong suốt ba tháng anh ở đó, em chính là văn phòng của anh ở Anh, chúng ta cùng bay đến Anh, em nhất định phải trở thành “Tam cùng” (cùng ăn, cùng chơi, cùng ở) đấy!

Anh chàng mặt dày này, thật hết cách với anh!

Tôi quá hiểu suy nghĩ của anh! Ai biết anh đã dùng cách gì để giành được cơ hội đi học kia, dù sao anh cũng sẽ đi Anh, dù sao anh cũng sẽ đi theo tôi.

Trời ơi! Anh sang Anh để học? Tôi trợn mắt nói, Xuân Thiên, anh đúng là một đồng rắc rối!

Không, anh chỉ là một chú ong nhỏ, o o o , o o o, mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ có người ghét, nhưng đa phần, anh mang lại cho em sự ngọt ngào.

Nghĩ thấy cũng đúng, từ khi đụng phải anh đến nay, những lúc không vui, những lúc khó khăn, anh lúc nào cũng o o kêu bên tai, sau đó tất cả mọi chuyện đều trở thành chuyện nhỏ đối với anh, haizz, anh chàng này!

Sau khi đặt chân lên nước Anh, tôi đặt một tour du lịch, chuẩn bị đưa anh chàng này đi khắp nước Anh, có điều, hướng dẫn viên không phải là tôi, mà là Thụy Lâm.

Khi Xuân Thiên gặp Thụy Lâm, anh nói: Em được lắm Âu Dương Tịch Hạ, còn tìm cho anh một hướng dẫn viên người nước ngoài, có điều, anh ta làm hướng dẫn viên thì được, nếu anh ta muốn làm bạn trai em thì sẽ trở thành kẻ thù lớn nhất của anh!

Anh chàng này, lúc nào cũng chọc cho tôi cười được.

Tuy nhiên chúng tôi cũng chơi rất vui vẻ, Thụy Lâm đưa chúng tôi đi gần như khắp nước Anh, Xuân Thiên nói: Nếu như mua hai căn hộ ở đồng quê nước Anh để về đó dưỡng già cũng hay đấy!

Phải, tôi nói, nơi này giống như trong truyện cổ tích.

Mặc dù chơi rất vui, nhưng tôi không quên gọi điện thoại cho Thẩm Gia Bạch, hỏi tình hình của anh thế nào, anh nói: Rất tốt, đang học chữ nổi. Cuộc điện thoại của tôi khiến anh cảm thấy ấm áp, bởi vì ở thị trấn nhỏ này rất yên tĩnh, đa phần thời gian chỉ nghe thấy tiếng nước và tiếng máy cày.

Chớp mắt ba tháng đã trôi qua, đợt tập huấn của Xuân Thiên kết thúc, tôi ra sân bay tiễn anh về nước, anh nói, Hồ Hán Tam ta sẽ còn quay lại!

Khi qua cửa an ninh, Xuân Thiên hét lên với tôi một câu, Âu Dương Tịch Hạ, em sẽ nhớ anh, đúng không?

Tôi gật gật đầu: Đừng tham quá, em sẽ nhớ.

Anh cũng sẽ nhớ, rất nhớ rất nhớ!

Anh giơ tay lên vẫy, trong khoảnh khắc anh quay người đi, tôi nhìn thấy mắt anh ươn.

Sự chia li như thế lúc nào cũng khiến người ta phải buồn, đa phần thời gian, anh trêu đùa, lạc quan, toàn tâm toàn ý làm cho tôi được vui, nhưng lúc này, bóng dáng đáng thương của anh khiến tôi vô cùng buồn bã.

Anh không đẹp trai bằng Thẩm Gia Bạch, không cao bằng Thẩm Gia Bạch, nhưng anh có một khí chất lạc quan bẩm sinh, lúc nào cũng vui tươi, rộng lượng, hài hước, ở cùng anh không hề có chút cảm giác áp lực nào.

Khi anh kéo vali đi về phía trước, tôi phát hiện ra vai anh không cân, đúng thế, vai trái của anh thấp hơn vai phải nửa centimet! Ít nhất là nửa centimet!

Tôi gửi tin nhắn cho Xuân Thiên, Xuân Thiên, vai trái của anh thấp hơn vai phải nửa centimet đấy!

Anh nhắn tin trả lời tôi, Tịch Hạ, đừng có không chịu thừa nhận rằng em yêu anh nữa, bởi vì, chỉ khi yêu một người đàn ông, mới quan sát người đàn ông đó kĩ đến thế!

Tôi suy nghĩ kĩ lại, tôi yêu Xuân Thiên sao? Hay là bởi vì anh luôn ở bên cạnh, vì vậy, tôi mới có cảm giác đó?

Khi bóng hình Thẩm Gia Bạch xuất hiện trong tâm trí tôi, tâm trí tôi nhói lên, trái tim mềm đi vì đau đớn, từng lớp từng lớp mở ra, dường như tôi nhìn thấy trái tim của mình.

Trái tim đó vẫn đang đập vì một người, đập nhanh, đúng thế, cho dù Thẩm Gia Bạch có biến thành thế nào, chỉ cần anh yêu tôi, tôi sẽ lập tức đến bên anh, tôi nghĩ, tôi vẫn còn yêu Thẩm Gia Bạch. Một tháng sau, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Gia Bạch.

Là anh, Tịch Hạ!

Giọng anh vô cùng kích động, gần như không thể kiểm soát được, tôi hỏi, Anh sao thế? Thẩm Gia Bạch, anh làm sao thế? Là nửa đêm, anh hét lớn, Tịch Hạ, anh có thể nhìn thấy rồi, anh lại có thể nhìn thấy rồi.

Hả?

Thật không? Tôi nhảy từ trên giường xuống, quên mất là mình mặc rất ít quần áo, bên ngoài sương mù dày đặc, lạnh vô cùng, nhưng tôi lại sung sướng nhảy ra khỏi giường, chạy ra trước cửa sổ, cứ như thể đến trước cửa sổ thì tôi có thể gần Thẩm Gia Bạch hơn một chút!

Thật thật thật!

Tôi vui quá bật khóc!

Tịch Hạ, bỗng nhiên lại có thể nhìn thấy, anh liền gọi điện thoại cho bác sĩ, sợ đây chỉ là ảo ảnh, bác sĩ nói, trong y học cũng đã có tình huống này, rất bình thường, có điều tỉ lệ xuất hiện rất thấp. Anh không ngờ anh lại may mắn như thế!

Tôi nghẹn ngào nói: Tốt quá rồi, Thẩm Gia Bạch, Thẩm Gia Bạch...

Tôi nói một tràng câu tốt quá rồi, ngoài câu tốt quá rồi ra, tôi không biết nên nói gì nữa, tốt quá rồi, thật sự là tốt quá rồi. Thẩm Gia Bạch lại có thể nhìn thấy, các thiên thần ban cho anh đôi mắt, để anh lại một lần nữa được nhìn thấy mặt trời.

Trong điện thoại, chúng tôi cứ điên cuồng như thế!

Thẩm Gia Bạch nói, Tịch Hạ, anh vui quá, ngay lập tức gọi điện thoại cho em! Anh quá hưng phấn, anh muốn gọi điện cho tất cả bạn bè, em cúp máy đi, anh phải gọi ột người khác nữa!

Đặt điện thoại xuống, rất lâu sau tôi vẫn không thể bình tĩnh lại được, người đầu tiên anh gọi lại là tôi! Điều này có nghĩa là gì, trong lòng anh có tôi!

Bởi vì, anh làm việc này trong vô thức!

Không biết từ lúc nào, nước mắt của tôi cứ từng giọt từng giọt rơi xuống, thấm ướt chiếc áo mới của tôi, tôi ngồi trước cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài, cảm giác thế giới này thật đẹp!

Sáng sớm trong làn sương mù mỏng, tôi đi lên cầu Cambridge, một mình cứ thế đi, một tin như thế đối với tôi mà nói thật là quá vui. Thẩm Gia Bạch yêu quý, cuối cùng anh lại có thể nhìn thấy rồi!

Dựa vào thành cầu, tôi đang nghĩ, tôi có nên về nước không? Tôi phải đi tìm anh!

Đúng, đi tìm anh!

Thằng thần nói với anh rằng, tôi mới là người con gái viết thư đó, tôi mới là người con gái đợi anh qua hàng nghìn cánh bướm đó!

Tôi không muốn phải đợi nữa!

Tôi phải về nước, tôi phải đi tìm anh!

Khi suy nghĩ này lướt qua đầu tôi, dường như có một sức mạnh to lớn đang thôi thúc tôi, tôi thu dọn hành lý, sau đó chuẩn bị về nước, tôi phải để anh nhìn thấy tôi, sau đó tôi hỏi anh, Thẩm Gia Bạch, anh, yêu em không? Tôi phải hỏi!

Đương nhiên, chuyện về nước tôi không nói với Xuân Thiên, đây là tình yêu của một mình tôi, tôi nguyện lao xuống nước xông vào lửa, nguyện vì ngọc mà vỡ!

Tôi không muốn cầm nín nữa!

Tôi mang theo toàn bộ những lá thư mà anh viết cho tôi, tôi mang theo cả con dấu có khắc ba chữ Mạch Thượng Hoa anh tặng, tôi còn chuẩn bị tinh thần để viết chữ ngay trước mặt anh, giúp anh nhận ra chữ của tôi, để anh hiểu, tôi đúng là người con gái đã viết thư kia!

Mười ngày sau, tôi xuất hiện tại thị trấn nhỏ ở Giang Nam mà tôi vừa đến vài tháng trước.

Khi tôi đẩy cánh cửa đó, tôi liền nhận ra, tất cả đã thay đổi, cảnh còn đây nhưng người đã không còn.

Chuyển tới đó là một gia đình khác, một gia đình người Lục An, họ tới đây để làm ăn.

Thẩm Gia Bạch đâu? Tôi hỏi, Thẩm Gia Bạch đâu rồi ạ?

Thẩm Gia Bạch? Không quen.

Thím Lí đâu, thím Lí?

Thím Lí? Cô muốn nói tới người đàn bà trung niên hơi béo đó hả, bà ta về nhà rồi, chỗ chúng tôi đâu cần bảo mẫu chứ?

Trời ơi, Thẩm Gia Bạch đã đi rồi.

Tôi gọi vào di động của anh, tắt máy, Thẩm Gia Bạch tắt máy!

Anh đã đi đâu? Anh đã đi đâu? Tại sao khi tôi đi hàng nghìn cây số về để tìm anh, anh lại đi rồi?! Qua người dân địa phương, tôi tìm thấy nhà thím Lí, thím Lí nói: Cậu ấy chỉ nói là phải đi tìm một người, không nói đi đâu!

Trong sự bất lực, tôi đến Bắc Kinh, Xuân Thiên tới đón tôi, anh thấy rất lạ vì tôi trở về, tôi nói: Mất của Thẩm Gia Bạch đã nhìn lại được rồi, anh ấy đã có thể nhìn thấy, em suy nghĩ kĩ rồi, em phải nói với anh ấy, em không muốn bạc đãi mình nữa.

Cô nàng ngốc, anh vò vò đầu tôi, em thật ngốc.

Nhìn vào mắt anh, tôi có thể hiểu hết, nhưng hiểu rồi thì sao?

Xin anh, hãy giúp em tìm xem anh ấy ở đâu được không?

Haizz, anh thở dài một tiếng, ngửa mặt lên trời, lần đầu tiên, tôi phát hiện ra mắt của Xuân Thiên cũng đã trở nên buồn bã, chẳng phải anh luôn là một chàng trai vui vẻ sao?

Còn cần phải tìm sao? Em và Thẩm Gia Bạch rất giống nhau, kiên trì, cho dù biết người đó không thuộc về mình. Thẩm Gia Bạch, cậu ấy rất có thể đã đi Nhật rồi, cậu ấy đi tìm Chương Tiểu Bồ, em có tin không?

Đúng thế, tại sao tôi lại không nghĩ đến chứ?

Tôi cũng muốn sang Nhật, tôi phải đi tìm anh!

Tôi nghĩ tôi chính xác là bị điên rồi, cho tới hôm nay tôi mới biết tôi là một kẻ cố chấp, không thấy Hoàng Hà không buông tay, đến được Hoàng Hà rồi cũng không chịu buông tay.

Nửa trời pháo hoa, vẫn khiến tôi cô đơn như thế! Tình yêu của một người tới mức độ nào mới có thể được coi là khắc cốt ghi tâm? Tôi ngẩn ngơ suy nghĩ, nhìn một cái tên tiếng Anh được xăm lên cánh tay mình,

tôi đã xăm nó khi mười tám tuổi. Jess, là hình xăm tôi đã xăm, cánh tay của tôi, bởi vì có hình xăm này, tôi thường xuyên phải mặc áo dài tay!

Đây là bí mật của riêng tôi, còn cái tên tiếng Anh đó, chúng tôi chỉ dùng khi viết thư!

Thẩm Gia Bạch gọi tôi là Anita, đây cũng là bí mật chỉ anh và tôi mới biết, liệu anh có gọi Chương Tiểu Bồ như thế không, còn liệu Chương Tiểu Bồ có gọi anh là Jess không?

Hậu Hải. Trong quán bar cũ.

Tôi và Xuân Thiên ngồi đối diện nhau.

Hai mươi mấy chai Heineken đã hết.

Tôi khóc, anh cũng khóc.

Anh yêu em, Xuân Thiên nói, luôn yêu em, ngay từ lần gặp đầu tiên.

Em biết, tôi đáp.

Anh nguyện chỉ yêu một người, đến khi đầu bạc cũng không chia li! Giọng Xuân Thiên như run lên, tôi nhìn anh như kẻ có tội, Xuân Thiên, đừng, đừng si tình quá như thế!

Anh sẽ yêu em đến già, đến khi đầu bạc cũng chỉ ở bên một mình em, anh hi vọng sẽ già đi ngay ở giây tiếp theo. Nhưng em, luôn khiến anh phải đau lòng, em luôn chạy theo tình yêu của em, còn anh, giúp em chạy theo tình yêu đó, cả hai sự theo đuổi đó, một là vì em, cái còn lại cũng là vì em.

Trong kí ức của tuổi thanh xuân, ngoài em ra, anh chẳng có gì, tất cả những kí ức có liên quan đến tình yêu, đều là em!

Không có em, nghĩa là cũng không có thế giới này nữa. Em là cả thế giới của anh, vũ trụ của anh, tất cả của anh. Nước mắt Xuân Thiên chảy giàn giụa.

Em biết, em biết. Đến lúc này, tôi chỉ có thể nói với Xuân Thiên rằng tôi biết, tôi còn biết, tôi cũng mang trong mình một trái tim cố chấp như thế.

Anh mở điện thoại ra, em xem đi, tin nhắn em gửi cho anh, tin nhắn nói vai trái của anh thấp hơn vai phải, anh vẫn còn giữ đây, anh không nỡ xóa, anh luôn cảm thấy em yêu anh, nhưng chính em cũng không biết điều ấy!

Anh có yêu em không?

Yêu.

Yêu bao nhiêu?

Rất yêu rất yêu.

Rất yêu rất yêu là yêu bao nhiêu?

Anh nghĩ một lát rồi nói, là có thể yêu đến chết.

Đây là đoạn đối thoại của tôi và Xuân Thiên, hỏi xong rồi, nước mắt tôi tuôn rơi.

Lần đầu tiên tôi đưa tay ra, vuốt ve gò má của người con trai ngồi đối diện với mình, Xuân Thiên, đợi em được không? Em không tìm được Thẩm Gia Bạch, em sẽ quay về, sau đó, chúng ta kết hôn sinh con và sống tới già, được không - nếu anh đồng ý đợi em!

Đợi! Anh nhất định sẽ đợi! Cho dù phải đợi một nghìn năm một vạn năm, cho dù đợi tới khi tóc bạc, anh sẽ đợi. Cho dù đợi đến kiếp sau, nếu trên thế giới này còn có một người yêu em, thì người đó nhất định là anh!

Còn nữa, Xuân Thiên nói, anh hi vọng em sẽ chết trước anh, bởi vì, anh sợ em ở lại trên thế giới này một mình sẽ cô đơn.

Nước mắt, từng giọt từng giọt rơi vào trong cốc, tôi uống một hơi cạn, tại sao tình yêu trên thế gian này chia li nhiều hơn hoan hợp, tại sao luôn có hai người lướt qua nhau?

Xuân Thiên cầm một điếu thuốc và châm lửa hút.

Nhìn cách anh hút thuốc, tôi cuối cùng hiểu ra, thì ra, yêu tới sâu đậm sẽ cô đơn!

Tôi cứ nghĩ rằng lau hết đợt nước mắt này thì sẽ không còn nữa, nhưng, vừa lau xong, lại một đợt khác rơi xuống, điều này giống tình yêu biết bao, hết đợt này đến đợt khác, không ngừng không nghỉ.

33. Chương 33: Đến Nhật Bản Tìm Tình Yêu

Sau khi đến Nhật, Xuân Thiên giúp tôi liên hệ với các bạn đang du học bên này, họ đã giúp tôi tìm ra Chương Tiểu Bò!

Tôi vui mừng như muốn phát điên, bởi vì không ngờ lại tìm thấy Chương Tiểu Bò nhanh như thế.

Chương Tiểu Bò sống ở ngoại ô Tokyo, có điều, bây giờ cô ấy không còn tên là Chương Tiểu Bò nữa, khi tôi gặp cô ấy, cô ấy mặc Kimono, cúi mặt cup mắt chào tôi, hoàn toàn giống phong cách của người Nhật Bản, cô gái tạo ra trào lưu nhuộm tóc đỏ năm đó không còn nữa.

Chương Tiểu Bò lúc này tên là Noriko.

Chúng tôi ngồi đối diện với nhau, trước mặt là một cốc trà xanh. Tôi không quen ngồi chiếu Tatami của Nhật, nhưng lại cảm nhận được sự bình yên của miền quê Nhật bản, là cái gì, khiến cô ấy rửa tay gác kiếm trở thành một người như bây giờ?

Hai năm trôi qua, mọi sự đều thay đổi, bãi biển nướng dẫu.

Chương Tiểu Bò đến Nhật, đầu tư tiền vào quay một bộ phim Nhật, kết quả là bị người ta lừa, cả món tiền lớn mất sạch, cô ấy phải vừa đi học vừa đi làm. Không có tiền, Chương Tiểu Bò không thể trả được tiền thuê phòng và điện nước, cuộc sống khó có thể duy trì, lại không chịu quay về, sống lang bạt đầu đường xó chợ, tất cả những gì có giữa cô ấy và Thẩm Gia Bạch dường như đã là chuyện của kiếp trước rồi! Cô ấy đã từng nhờ bạn bè chuyển lời tới anh, hãy quên cô đi, cô coi thường anh!

Bởi vì chỉ có thể nói như thế, cô ấy mới có thể khiến anh chịu từ bỏ!

Một người khi trái tim đã nguội lạnh, mới có thể bắt đầu một tình yêu mới.

Phương thức tốt nhất dành cho tình yêu đấy chính là lấy độc trị độc.

Cô ấy vốn cũng đã từng nghĩ tới chuyện quay về! Nhưng lại cho rằng đã đến mức này rồi, không còn mặt mũi nào quay về nữa, hơn nữa, trái tim của cô ấy đã chết rồi.

Cuối cùng Chương Tiểu Bò đến một vài quán bar và phòng trà để hát, giọng cô rất khá, nhưng đàn ông Nhật bản không chỉ muốn cô hát, còn muốn cô cởi quần áo, còn muốn cô ngủ với họ, đương nhiên, như thế thì kiếm tiền rất nhanh.

Không lâu sau, Chương Tiểu Bò sa ngã.

Lúc đó, cô ấy gặp Sakai.

Sakai rất thích cô, bởi vì cô có phong thái cổ điển của con gái phương Đông, còn Chương Tiểu Bò đã chán ngấy cuộc sống nhơ nhuốc này rồi, hơn nữa, Sakai có tiền, thế là, cô quyết định lấy anh ta.

Ai đó đã từng nói: Khi trái tim của người con gái đã chết, sẽ rất dễ dàng quyết định kết hôn.

Giây phút cô quyết định kết hôn, trong lòng Chương Tiểu Bò rất bình tĩnh.

Đúng thế, quên hết tất cả.

Làm lại từ đầu.

Làm một người vợ hiền, cup mắt cúi mặt, quên đi tình yêu, quên đi Thẩm Gia Bạch!

Khi cô quyết định kết hôn, Thẩm Gia Bạch đang tìm cô như muốn phát điên khắp Nhật Bản.

Khi anh tìm thấy cô ấy, cô ấy đã là gái có chồng.

Họ nhìn nhau, sắc mặt Chương Tiểu Bồ tĩnh lặng như nước, giống hệt như tiếp đón tôi, ngồi đối diện với Thẩm Gia Bạch, nói: Chào ông, mời dùng trà.

Thẩm Gia Bạch không tin, chạy lại lắc lắc gọi cô, nhưng, trái tim cô ấy đã tĩnh lặng như nước, người phụ nữ có khuôn mặt trầm tĩnh đó nói: Xin lỗi, tiên sinh, tôi không thể tiếp xúc với ông được nữa.

Lần gặp cuối cùng, họ đối mặt với nhau, không có gì để nói, lúc này, cho dù có trăm ngàn điều muốn nói, nhưng nói với ai đây?!

Cô ấy nói với anh: Hãy quên em đi.

Cô ấy đã nói với anh: Có thể còn có người hợp với anh hơn em!

Chương Tiểu Bồ lúc này trái tim như bị dao cắt! Đúng thế! Người đối diện với cô đã từng là người cô yêu, anh và cô đã từng có nhiều kỉ niệm, nhưng bây giờ, cô là gái đã có chồng, sao có thể chạy tới gần gũi với anh? Sao có thể?

Khi Thẩm Gia Bạch đi ra ngoài, Chương Tiểu Bồ cất tiếng gọi anh trong lòng, nhưng, Thẩm Gia Bạch không quay đầu lại!

Chương Tiểu Bồ chạy đuổi theo tới cửa, nhìn Thẩm Gia Bạch biến mất, cô biết, đời này, người con trai mà cô yêu nhất kia, lần này, thật sự, thật sự rời xa cô rồi!

Còn duyên phận, đôi lúc, thật nông, nông tới mức chỉ đủ để yêu một chút một chút đó thôi, khi cô thật sự yêu một người đàn ông, thì cô lại phát hiện ra, cô sắp mất anh!

Tình này đáng nhớ, tình này đáng nhớ!

Cô ấy không nhắc đến tên tôi, không nói ra bí mật to lớn được cất giữ trong tim, Chương Tiểu Bồ nói, nếu tôi và Thẩm Gia Bạch có duyên, thì sớm muộn gì chúng tôi cũng gặp nhau, sớm muộn gì cũng sẽ nói ra, sự tự tôn cuối cùng này cô ấy vẫn giữ lại cho riêng mình.

Còn lúc này, Chương Tiểu Bồ ngồi trước mặt tôi nói với tôi rằng, Tịch Hạ, người mà Thẩm Gia Bạch yêu không phải là mình, anh ấy yêu người con gái trong thư! Bởi vì anh ấy từng nói, người con gái đó mới là người con gái trong mộng của anh ấy, còn mình, đã phụ lòng anh ấy.

Anh ấy đã đi đâu? Anh ấy có nói là đi đâu không?

Chương Tiểu Bồ trả lời: Không, anh ấy nói có thể sẽ ở lại Nhật, cũng có thể sẽ về.

Tôi lại thở dài, tôi biết, tôi và Thẩm Gia Bạch lại một lần nữa lỡ hẹn rồi.

Cũng có thể tình yêu là như thế, bạn luôn cho rằng bạn rất yêu anh ấy, kết quả tình yêu chỉ là cái bóng của chính mình, bạn luôn cho rằng bạn không yêu anh ấy, còn anh ấy lại như cái bóng luôn song hành với bạn.

Không sớm một bước, không muộn một bước, khi tôi đến Nhật Bản, Thẩm Gia Bạch vừa rời xa Chương Tiểu Bồ được ba ngày.

Không ai biết anh đi đâu, với tính cách của anh, lang thang suốt đời cũng chưa biết chừng, anh từng nói trong thư rằng, rất thích làm một người lang thang, một người đi đến cùng trời cuối đất thì càng tốt, nếu có một hồng nhan tri kỉ bên cạnh thì càng tốt hơn.

Đấy chính là duyên phận, bạn có thể hận duyên phận không? Có thể trách duyên phận không?

Đang là tháng tư, tôi và Chương Tiểu Bồ đi ngắm hoa anh đào.

Hoa anh đào của Nhật đẹp rực rỡ, chúng tôi đi dưới những gốc hoa anh đào, cánh hoa lả tả rơi xuống, đậu trên mặt, đậu trên quần áo.

Thế sự, đôi khi thoát nhìn thì thấy rất tàn khốc, nhưng suy đi nghĩ lại, cũng là một loại từ bi, chúng tôi sống bên nhau từ nhỏ, cho tới hôm nay, người con gái nông cuồng kia đã trở thành một phụ nữ điềm đạm trầm tĩnh.

Chương Tiểu Bồ đi trước tôi, cô ấy quay đầu lại, sau đó cười rất tươi, tôi chụp ảnh cho cô ấy, trong ảnh cô ấy vẫn xinh đẹp như thế, chỉ có điều, vẻ đẹp này đã cách chúng tôi cả bãi bể nương dâu rồi.

Chúng tôi cùng ngẩng đầu, nhìn những cánh hoa anh đào bay bay, giống như tuổi thanh xuân bị thảm của chúng tôi, cũng đã bay xa, không bao giờ còn trở lại được nữa.

Còn trong lòng tôi thầm nói, Chương Tiểu Bồ, bạn yêu quý, chúc phúc cho cậu, phải, mình thật sự chúc phúc cho cậu, bởi vì, cậu là duy nhất, cậu xấu, cậu tốt, cũng vẫn là người bạn duy nhất của mình, mãi mãi là bạn mình, sự quần quýt từ năm mười sáu tuổi, là sự si mê cả đời, là mối lương duyên cả một đời!

Chương Tiểu Bồ khẽ ngẩng đầu, hứng lấy vài cánh hoa, cô ấy nói: Cậu có biết không Tịch Hạ, đôi khi, cánh của thiên thần cũng sẽ bị gãy! Tại sao tình yêu lại phải trải qua trăm cay ngàn đắng như thế? Tại sao, tình yêu đầu của một người chỉ như một thứ quả xanh trên cành cây trực rụng đã rụng chứ? Tại sao, chúng ta cứ phải đi tìm đi kiếm một người luôn đứng ở bờ bên kia? Tại sao, khi mình yêu anh ấy, anh ấy lại không yêu mình, tại sao, khi anh ấy yêu mình, mình lại vừa hay đi ngang qua?

Cậu thấy đấy, đấy mới chính là tình yêu.

Nó lúc nào cũng giống như một đứa trẻ cứng đầu, luôn tìm cách lẩn trốn cậu, cậu tìm đi kiếm lại và cần nó, kết quả phát hiện người đó chẳng yêu gì cậu, cậu chờ cậu đợi, kết quả chiếc xe đó đã chở người đó đi qua từ lâu.

Tình yêu trên thế giới này, đâu có thứ gì là đúng lúc, vào đêm trăng sáng, hoa nở, cậu đi ngang qua, anh ấy cũng ngang qua, kim phong ngọc lộ tương phùng rồi, sau đó cùng mỉm cười: Thì ra em cũng đang ở đây?

Nghe xong những lời Chương Tiểu Bồ nói, tôi chỉ vỗ vỗ vai cô ấy: Được rồi, đừng buồn bã nữa, hãy cố gắng sống cho tốt nhé.

Tôi làm sao biết được những ý tứ mà cô ấy muốn nói trong đó!

Tôi làm sao biết được!

Cuối cùng khi chia tay, Chương Tiểu Bồ nhìn hoa anh đào bên ngoài cửa sổ nói, Tịch Hạ, nếu có kiếp sau, chúng ta đổi cho nhau nhé, cậu làm Chương Tiểu Bồ, mình làm Tịch Hạ, mình nợ cậu, mình sẽ trả cho cậu... bởi vì, mình có lỗi với cậu!

Chúng tôi khẽ nắm chặt tay nhau, nước mắt tuôn rơi, tôi nói: Nếu có kiếp sau, mình vẫn làm Tịch Hạ, mình nguyện bị phụ, bởi vì, chúng ta là bạn!

...

Visa của tôi cũng đã hết hạn, không thể ở lại Nhật thêm được nữa, tôi gọi điện cho Xuân Thiên nói: Em sẽ về, hãy đợi em.

Đúng, tôi nên quay về thôi, từ khi bắt đầu trả lời lá thư đó, tôi đã luôn đuổi theo tình yêu trong mộng của mình, nhưng đến cuối cùng, tôi đang đuổi theo cái gì, tôi đang chạy theo cái gì?

Tôi chỉ còn lại một trái tim với vô vàn vết thương!

Chiếc đồng hồ trên cổ tay tích tích tắc tắc, mỗi lần tôi nghe thấy tiếng kêu của nó, tôi liền nhớ tới những lời Xuân Thiên nói: Mỗi phút mỗi giây của tình yêu là mỗi phút mỗi giây anh nhớ em.

Còn tôi và Xuân Thiên, coi như có duyên phận kiếp này.

Từ lúc đâm vào tôi cho tới khi đến thành phố A tìm tôi, thêm cả lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, thậm chí nụ hôn đầu vô tâm, thật chí hết lần này tới lần khác đi mua vé tàu cho tôi, tôi trọ chân anh đến Thượng Hải đón tôi về, sang Anh tìm tôi... nghĩ đi nghĩ lại, những lần tiếp xúc của tôi và Xuân Thiên nhiều hơn giữa tôi và Thẩm Gia Bạch biết bao nhiêu!

Tôi và Thẩm Gia Bạch là hai đám mây trên trời, lững lờ trôi, nhưng không bao giờ chạm vào nhau.

Tôi và Xuân Thiên, lúc nào cũng chắc chắn, cẩn thận, lúc nào cũng ở dưới mặt đất, những lời anh nói, những việc anh làm - từng thứ từng thứ một lướt qua tâm trí của tôi.

Tôi không thể ở lại Nhật Bản dù chỉ là một phút nữa!

Đúng thế, tôi phải về nước thôi.

Tôi phải đi tìm Xuân Thiên.

Trước khi lên máy bay, tôi nhắn tin cho anh: Anh yêu, hãy đợi em, em sẽ là cô dâu tháng năm của anh!

Khi tôi quyết định sẽ lấy Xuân Thiên, tôi nhận thấy trái tim mình thật bình thản, cứ như là một việc đang treo lơ lửng cả nghìn năm nay rồi cũng có được quyết định cuối cùng, hai mươi tư tuổi rồi, tôi không còn nhỏ nữa, cũng nên lấy chồng thôi! Không, đây không phải là lí do, quan trọng hơn cả là tôi không nên để một người đàn ông yêu tôi phải chờ đợi quá lâu nữa.

Cũng đã đến lúc kết thúc mối tình đơn phương của tôi rồi!

Cũng nên để tình yêu của người ấy đơm hoa kết trái thôi!

Tôi lên máy bay, nhắm mắt và ngủ, tôi mơ thấy mình kết hôn, hôn lễ làm rất long trọng, tổ chức ở một nơi rất rộng, bố mẹ tôi và bố mẹ Xuân Thiên cầm tay tôi và Xuân Thiên, Xuân Thiên lại đỏ mặt, anh hỏi tôi, Tịch Hạ, em có đồng ý lấy anh không?

Em đồng ý, tôi nói, em thật sự đồng ý.

Em còn yêu Thẩm Gia Bạch không?

Tôi ngáp ngừng.

Em còn yêu cậu ta không?

Tôi ghen ngào, nhưng tôi vẫn trả lời: Yêu.

Xuân Thiên quay người bỏ chạy, tôi cầm váy, vừa chạy vừa gọi, Xuân Thiên, anh đừng chạy nữa, phía trước có vực sâu đấy.

Còn đang nói, Xuân Thiên rơi xuống vực, tôi “Á” lên một tiếng, sau đó nhìn thấy tiếp viên hàng không hỏi tôi: Quý khách, cô gặp ác mộng phải không? Sao cô lại khóc?

Tôi khóc, tôi khóc rất thảm, nước mắt ướt hết cả giấy thấm, khi tôi tỉnh lại, tôi nhìn thấy mặt trời Bắc Kinh, còn Xuân Thiên, đang đợi tôi ở sân bay.

Cũng may, đây chỉ là giấc mơ. Nếu không, thật thảm biết bao.

Khi tôi đi ra, Xuân Thiên lặng lẽ đứng đó, anh đứng lặng ở đấy.

Tôi từng bước từng bước đi về phía anh, cứ như đi về phía máy quay vậy, tôi vừa đi vừa cười. Xuân Thiên, tôi gọi anh: Anh còn đứng ngẩn ra đấy làm gì, mau đến đây giúp em mang vali đi.

Bà xã. Anh đột nhiên gọi.

Hả?

Bà xã, anh lặp lại một lần nữa.

Đáng ghét! Tôi hét lên, anh nhắc bóng tôi lên chạy ra ngoài, tôi đập đập vào vai anh nói: Vali, vali!

Đấy, đấy chính là cuộc gặp gỡ của tôi và Xuân Thiên ở sân bay, anh chàng si tình này, cứ vác tôi như thế, tay kéo vali, sau đó ném vào trong xe, nói với lái xe: Có thể đi thẳng đến Cục Dân chính không? Tôi phải đến để lấy giấy đăng kí kết hôn!

Anh điên à, chúng ta còn chưa chụp ảnh mà.

Anh chỉ sợ muộn rồi không kịp.

Kịp, kịp.

Vội vàng không ăn được đậu phụ nóng đâu.

Nhưng anh sợ chẳng còn đậu phụ mà ăn ấy!

Còn còn còn! Tôi kéo tai anh nói: Lần này, em không đi đâu nữa, chúng ta kết hôn rồi sinh con, mua một căn nhà có khu vườn nhỏ dưới chân núi Hương Sơn, anh trồng cây, em dệt vải, chúng ta làm một đôi vợ chồng hòa thuận!

Tôi nhìn thấy mắt Xuân Thiên ướt nước, anh lấy ra một chiếc khăn gấp gấp, sau đó đeo vào ngón tay tôi: Lần này, xem em còn có thể chạy đi đâu?!

Tôi gục đầu vào vai anh, Xuân Thiên, em quá mệt quá mệt rồi.

Khi tôi đẩy cánh cửa ra, tôi nhìn thấy căn hộ mới mua của tôi và Xuân Thiên.

Rèm cửa sổ màu trắng, sàn gỗ, bộ sofa màu đỏ, những bức ảnh của tôi được phóng to – từ nhỏ tới lớn, treo ở lối vào.

Xuân Thiên nói, căn hộ này đã có từ một năm trước rồi, có điều, thường chỉ một mình anh ở, căn hộ này vẫn đang chờ đợi chủ nhân của nó!

Tôi còn có thể nói gì? Chỉ còn biết ném người xuống bộ sofa êm ái, sau đó lấy tay ôm mặt.

Đi đâu tìm được người tốt thế này? Đi đâu có thể tìm được?

Xuân Thiên ôm tôi từ phía sau, chúng tôi cứ lặng lẽ nghe tiếng trái tim của mình đập như thế.

Xuân Thiên nói, Tịch Hạ, nếu em hối hận, vẫn còn kịp.

Anh yêu em, anh nói, chính bởi vì yêu em, cho nên anh có thể bao dung tất cả, anh không nhẫn tâm nhìn thấy người con gái mình yêu bị tổn thương, nếu em hối hận, thật sự là vẫn còn kịp.

Lần này, tôi nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó quay người lại nói với anh: Em đã bỏ lỡ rất nhiều lần rồi, không muốn lỡ thêm một lần nữa.

Đêm đó mặt trăng đỏ nhô lên, Xuân Thiên nói, anh đã nhặt được một bảo bối! Bởi vì, anh vốn không nghĩ tôi lại quay về từ Nhật.

Sự mất đi và có lại đó khiến anh vui sướng muốn phát điên.

Tôi hỏi anh tại sao lại ngốc như thế, anh nói với tôi rằng: Tình yêu vốn đã là một việc ngốc nghếch rồi, nếu tình yêu là một đóa sen, thì, anh chính là tâm sen đang ngất kia, trước sau vẫn chỉ chờ đợi đóa sen đó nở.

Nói rồi, anh khe khẽ nâng cánh tay tôi lên: Ngốc ạ, hình xăm này, anh biết từ lâu rồi, nếu em muốn mặc áo cộc tay thì em hãy tẩy nó đi, cho dù quá trình ấy rất đau đớn, nếu em không muốn thì chúng ta sẽ giữ nó lại.

Tẩy, tôi nói, em phải tẩy.

Xuân Thiên đưa tôi đi tẩy.

Cũng giống như năm đó khi tôi xăm nó, quá trình tẩy nó đi cũng rất đau đớn, tôi cắn răng, không khóc.

Cánh tay của tôi đã lại sạch sẽ như cũ, những vết xăm đó không để lại sẹo.

Xuân Thiên ôm tôi nói: Em yêu, anh hi vọng trong trái tim em, hình xăm cũng không để lại sẹo, được không?

Tôi nhìn anh, rồi đưa mắt nhìn ra xa, Thẩm Gia Bạch, anh đang ở đâu? Phải mất bao lâu em mới có thể quên được anh?

Sắp rồi, em sắp thành cô dâu tháng năm.

Thẩm Gia Bạch, anh đang ở đâu?

34. Chương 34: Thời Gian Bảy Năm

Chúng tôi bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ của mình.

Đương nhiên, Xuân Thiên cùng tôi về thành phố A, bố mẹ tôi rất thích chàng con rể tương lai này, vẫn là mẹ, lo lắng hỏi tôi, Tịch Hạ, con và cái cậu Thẩm Gia Bạch kia kết thúc rồi sao?

Tôi cười, nói lảng sang chuyện khác.

Anh trai tôi và Vân Cẩm kết hôn ở Anh, thời gian là liều thuốc chữa lành vết thương tốt nhất, tất cả đã thành một làn khói bay đi, bố giao lại công ty ột người họ hàng quản lý, cả ngày bố ở bên cạnh nghe mẹ hát kịch, mẹ chuẩn bị sau này sẽ đến Bắc Kinh ở với tôi, nói là thay đổi môi trường sống sẽ tốt cho sức khỏe của bố.

Đương nhiên, tôi và Xuân Thiên cũng về nhà anh, mẹ anh vẫn quý tôi như thế, rất nhiệt tình đón tiếp tôi, bà còn trêu con trai mình: Mẹ biết cô gái này sớm muộn gì cũng sẽ là của con, bởi vì, con quá kiên trì, đã nhắm làm gì thì quyết không buông tay.

Dưới ánh đèn cùng ngồi gói bánh chẻo với mẹ Xuân Thiên, bà luôn miệng khen con trai: Hiểu biết, thương người, quan trọng nhất là lương thiện! Người nào lấy nó, thì sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất!

Tôi ngưng ngưng cười, nghĩ, Xuân Thiên chính là người hợp với tôi nhất!

Ai đó đã nói, trên thế giới này người bạn yêu và người bạn lấy luôn là hai người khác nhau, người bạn yêu chỉ thích hợp để yêu, còn người mà bạn lấy là người có thể sống với bạn đến hết đời.

Cũng có thể cuối cùng tất cả mọi buồn vui tan hợp đều sẽ rơi vào cuộc sống?

Khi tôi và Xuân Thiên đi chụp ảnh cưới, nhìn mình trong gương, cuối cùng tôi cũng hiểu tình yêu! Tình yêu thì ra là như thế này, khi bạn đau khổ đi tìm kiếm, nó luôn đi qua bạn, khi bạn không tìm kiếm nó nữa thì nó lại lặng lẽ đến bên bạn! Cũng có thể có thứ tình yêu là để bỏ lỡ.

Xuân Thiên là một người đàn ông rất cẩn thận, anh đích thân đến xem tôi trang điểm có đẹp không, sau đó quan tâm mang một li nước tới nói: Uống nước, nhất định phải uống nước, đừng nổi nóng.

Anh chỉ cao hơn tôi một centimet, vì vậy, khi chụp ảnh, nhiếp ảnh gia kê một chiếc ghế con xuống dưới chân anh, anh rất đặc ý nói: Thấy chưa, anh cao hơn em! Có phải là hoàng tử cười ngượng đen trong mộng của em không? Tôi quay mặt sang nhìn anh, đột nhiên nghĩ, nếu là Thẩm Gia Bạch cao cao đẹp trai đứng cạnh tôi, anh nhất định sẽ rất hợp! Nghĩ như thế, trong lòng tôi dấy lên cảm giác tội lỗi. Thượng Đế nói, trong lòng mỗi người đều có quỷ, đúng thế, trong lòng tôi có một con quỷ, mỗi tình thâm lặng bao nhiêu năm của tôi sắp kết thúc rồi, đúng thế, chính tôi kéo rèm hạ màn cho nó.

Ngày kết hôn được ấn định vào mừng một tháng năm, bố mẹ chuẩn bị để lên Bắc Kinh, tôi bắt đầu mua sắm vài thứ cần thiết cho hôn lễ, đi hết trung tâm thương mại này tới trung tâm thương mại khác, ngày nào cũng túi to túi nhỏ, mang về nhà.

Khi tôi bày những thứ đó lên giường, tôi tự hỏi mình: Mình thật sự sắp kết hôn sao?

Đột nhiên, tôi lại thấy hoang mang.

Hoang mang tới mức không hiểu vì sao nữa.

Khi ảnh cưới được mang đến, tôi lại muốn trốn chạy.

Hai người trong bức ảnh cưới treo trên tường rất ngọt ngào, tôi cười, anh cũng cười, tay anh đặt nhẹ lên eo tôi, tôi lại muốn bỏ trốn.

Anh yêu, em muốn chạy trốn.

Tôi nằm một mình trên giường, Xuân Thiên đi làm rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tại sao tôi lại kết hôn? Vì tình yêu ư? Vì muốn làm lại? Hay là vì trái tim tôi đã chết rồi? Tôi không rõ nữa.

Tối hôm đó, tôi không nói với Xuân Thiên, tắt máy, tôi đến Hậu Hải.

Quán bar ở Hậu Hải vô cùng phong tình, tôi ngồi gần cửa sổ, nhìn những chiếc đèn lồng treo bên ngoài, rõ ràng là ánh sáng màu đỏ, nhưng khiến tôi vô cùng hoảng hốt.

Gọi một chai Corona, tôi vừa khóc vừa nhìn chàng ca sĩ trên bục hát. Tại sao người phải tổn thương luôn là con?

Tại sao?

Tôi nhẹ nhàng lau giọt lệ nơi khóe mắt, Thẩm Gia Bạch, tại sao qua bao nhiêu năm như thế, anh vẫn là nốt ruồi son dưới đáy trái tim em? Tại sao chứ?

Trong điện thoại, vẫn còn lưu lại tin nhắn năm đó anh nhắn cho tôi, mặc dù rất đơn giản, nhưng tôi đã lưu giữ bao nhiêu năm.

Tóc tôi đã dài ra, bởi vì anh đã từng nói, thích những người con gái để tóc dài.

Nhưng, bây giờ anh đang ở đâu? Tại sao, tại sao tôi không thể quên được?

Tôi uống say, say đến bất tỉnh nhân sự.

Một mình chạy đến Hậu Hải, sau đó khe khẽ hát.

Mở di động ra, toàn là tin nhắn của Xuân Thiên. Em đang ở đâu? Em đang ở đâu? Anh lo chết mất!

Điện thoại gọi tôi, Tịch Hạ, em đang ở đâu, anh sắp chạy khắp thành phố Bắc Kinh rồi.

Xuân Thiên, Xuân Thiên, tôi ghen ngào, em không muốn kết hôn nữa, em sợ, em rất sợ, em không muốn kết hôn nữa...

Được được được, không kết hôn nữa, chỉ cần em quay lại, chỉ cần em vẫn ổn, được không?

Tôi òa lên khóc, tại sao người đàn ông này luôn khoan dung đối với tôi? Tại sao?

Ba giờ sáng, anh đến tìm tôi, sau đó công tôi lên taxi, tôi như một kẻ ngốc hát cho anh nghe, anh ôm chặt lấy mặt tôi, Tịch Hạ, em muốn lấy mạng anh sao! Em lúc nào cũng thế, lúc nào cũng khiến người ta đau lòng!

Chúng tôi lùi ngày kết hôn thêm một tháng nữa.

Xuân Thiên nói, nếu em muốn, có thể hoãn thêm, nếu em vẫn thấy là miễn cưỡng, cũng có thể không kết hôn nữa, anh đợi được.

Nhìn người đàn ông trước mặt, tôi đi đến trước mặt anh, chỉnh lại cà vạt cho anh: Đừng tốt với em như thế, đôi khi, đối tốt với người khác cũng là một cách làm tổn thương mình.

Tôi đi một mình đến thị trấn nhỏ ở Vi Châu, Hoàng Thôn Tây Đệ, những thị trấn nhỏ ở đây rất yên tĩnh, tôi muốn được yên tĩnh một mình, suy nghĩ xem, rốt cục có nên lấy Xuân Thiên hay không?

Là Xuân Thiên đưa tôi ra ga. Mua vé tàu đến Hoàng Sơn, sau đó đổi tàu đi Hoàng Thôn. Tôi nghỉ ở một nhà trọ, một đêm có hai mươi tệ, chủ nhà trọ là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, bà ấy là phụ nữ Vi Châu, phụ nữ Vi Châu điển hình, chồng đi làm ăn xa, không mấy khi về nhà, bà nói với tôi: Phụ nữ già rất nhanh, đừng nghĩ mình vẫn còn trẻ, cháu sẽ thấy mình già rất nhanh.

Tôi vẫn nghĩ tôi mới chỉ mười bảy tuổi, nhưng thời gian nói với tôi rằng, tôi đã hai mươi tư tuổi rồi, bảy năm đã qua rồi.

Thời gian bảy năm! Bảy năm của tôi!

Em và anh cách nhau dòng sông Ngân Hà, Thẩm Gia Bạch, anh lúc nào cũng đứng ở bờ bên kia. Vì tình yêu của anh, vì tình yêu của em, chúng ta đều đã từng bị chà đạp.

Tình yêu, rút cục nó là cái gì? Tại sao lại bỏ lỡ hết lần này tới lần khác như vậy?

Tôi đã từng nhớ nhung người con trai ấy khiến thân xác hao gầy tiêu tụy mà không hề hối hận nhưng cuối cùng thì lại thương tích đầy mình, tôi đã khóc hết nước mắt, bây giờ, tất cả đã hết!

Tình yêu của tôi là một mảnh gốm hoa lệ, phát ra thứ ánh sáng lấp lánh hấp dẫn trong bóng tối, những cuộc theo đuổi của tôi, những sự li tán của tôi, bây giờ, còn lại được gì?

Tôi ra sức tác thành cho hai người, đến bây giờ, một người đã lấy chồng, một người không biết đang ở đâu, còn người con trai vẫn luôn ở bên tôi, tôi đã khiến anh đau lòng đến cùng cực!

Vì những cuộc theo đuổi vội vã của tôi, anh đã nhìn tôi hết lần này đến lần khác, anh từng nói, tình yêu là một bông hoa sen nghìn năm, còn anh là tâm sen cay đắng!

Tháng năm ở làng quê Vi Châu, tôi ngắm nhìn màu xanh mới và những bông hoa sen đầu tiên lại một lần nữa nở ra trong chiếc ao nhỏ ở Hoàn Thôn vào mùa xuân, tôi cảm thấy lòng tôi chờ đợi đóa sen này nở quá lâu quá lâu rồi.

Tôi nghĩ, tình yêu tươi đẹp của tôi đã vỡ vụn ra thành từng mảnh, sự chói lòa đó đã vụt tắt chỉ còn lại sự âm u tối tăm, tất cả mọi thứ chẳng qua cũng chỉ là vai độc diễn của một người mà thôi, thậm chí đến một khán giả cũng không có, khi Xuân Thiên lên sân khấu, trên màn hình xuất hiện dòng chữ Game Over. Vỡ kịch không thể không kết thúc, nước không thể lắng xuống, cũng có thể đóng thành băng, chất đóng trong lòng, ai biết chứ.

Một tình yêu đẹp, chắc là phải như thế này, em nhìn anh với khuôn mặt sáng bừng xinh đẹp, anh nhìn em như đóa hoa đóa ngọc vì anh mà nở. Sau khi tôi từ bỏ vai độc diễn của mình tôi mới hiểu, có thể cùng yêu nhau đến già, đây mới là cảnh giới thật sự của tình yêu, còn tình yêu đơn phương, không thể gọi là tình yêu.

Tình yêu là một chất gây nghiện. Khi hết chất gây nghiện rồi thì tình yêu cũng không còn nữa.

Câu nói này đúng là một chân lý ngàn đời vẫn đúng, yêu anh tức là đã mắc nghiện rồi. Tôi đã quan sát theo dõi tất cả mọi thứ liên quan tới anh một cách kỹ lưỡng, màu áo sơ mi anh mặc, kiểu tóc của anh, thậm chí cả kiểu cười hơi nhếch môi lên đầy quyến rũ, thậm chí cả sự cô độc của anh khi đôi mắt bị mù, tất cả từng khiến trái tim tôi tan nát.

Còn người con trai luôn ở bên cạnh chờ đợi tôi thì tôi luôn luôn lướt qua.

Người yêu tôi nhất là anh.

Ánh hào quang của Thẩm Gia Bạch đã khiến Xuân Thiên trở nên mờ nhạt, thực ra, anh xuất sắc như thế, có biết bao cô gái hâm mộ anh, khi anh chờ đợi tôi, một cô gái tên Hồng đã luôn chờ đợi anh.

Cũng có thể tất cả mọi tình yêu đều như nhau, có nhân, có quả. Bạn là nhân của tôi, tôi là quả của bạn. Bạn chính là tòa thành khác của tôi, bạn là kiếp sau của tôi.

Khi ngồi bên hồ ngắm hoàng hôn, tôi lấy máy di động ra, lặng lẽ xóa đi tin nhắn duy nhất của Thẩm Gia Bạch, từ nay, tôi và người con trai đã vương vấn với nhau suốt bảy năm qua kia, cùng lãng quên nhau.

Chất gây nghiện hết rồi, tình yêu cũng hết.

Cai được tình yêu, là cai được chất gây nghiện. Nhưng cai được tất cả mọi thứ đều dễ, chỉ có cai tình yêu là khó, rất khó.

Chưa được vài ngày, tôi nhận ra tất cả trống rỗng vô vị, một mình túm chặt áo, bước đi trong đêm tối ở Hoàn Thôn. Tôi không tin sự nồng nhiệt lúc đầu, khi quay đầu lại, có thứ gì đó mẩn mẫn trên khóe môi, khóc rồi, buồn rồi, đến lúc này mây tan gió mất, những gì mình đã nghiện thường rất khó cai.

Hướng hồ, đây lại là nghiện tình yêu? Đây là mùi thơm của thuốc phiện, mùi hương của tình yêu, vì vậy, hãy cứ nghiện đi, nghiện rồi lại nghiện nữa, không sợ mắc mưu tình yêu, Vương Phi nói: Bạc đãi mình, đây mới chính là sự bạc đãi.

Tôi không định tiếp tục bạc đãi mình nữa, cũng không định bạc đãi Xuân Thiên nữa.

Sau khi nghĩ thông tất cả những điều này, tôi quay về Bắc Kinh.

Tôi cầm chìa khóa của căn hộ mới, mua rất nhiều thức ăn, mua rất nhiều đồ ăn ngon.

Đeo chiếc tạp dề màu trắng lên người, thay bộ quần áo mặc ở nhà vào, tôi bắt đầu nấu cơm.

Tôi làm rất say sưa, đúng thế, tôi nghĩ, một cô gái tốt là một cô gái biết nấu ăn, nấu những món ăn ngon nhất cho người đàn ông mình yêu, ai đó đã từng nói, muốn giữ chân một người đàn ông, phải giữ được dạ dày của anh ta trước.

Nấu một bàn đầy thức ăn, có gà Tam Hoàng luộc chặt miếng, canh gà nấu với rau xanh và dầu cá nấu kem. Món trứng cá muối được vận chuyển bằng đường hàng không từ Pháp qua kết hợp với món salad rau thơm của tôi... Sau khi chuẩn bị xong tất cả, tôi gọi điện thoại cho Xuân Thiên.

Hiển nhiên, anh nghĩ tôi là người từ hành tinh khác đến.

Khi anh đẩy cửa bước vào và nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, người đàn ông trưởng thành này, người đàn ông cả ngày thích cười đùa này, lại gục lên bàn và khóc.

35. Chương 35: Kiếp Sau

Xuân Thiên bắt đầu đưa tôi đi ăn khắp nơi. Anh nói, Tịch Hạ, em gầy quá, anh phải vỗ cho em béo hơn tí nữa mới kết hôn.

Nghe anh nói đồ ăn ở Cung Đình nào ngon, có nhà hàng tên là Mỹ Vị Trân Thiện hương vị món ăn rất chính thống, ăn lẩu dê không cần phải đến Đông Lai Thuận, ăn ở Dương Phường Đại Đô càng ngon hơn, đương nhiên Pizza thì ăn ở Pizza Hut là nhất... Nghe nhiều tới mức đầu tôi cũng muốn ù ù theo, muốn ăn sủi cảo phải đến quán chuyên về sủi cảo ở đường Nam Lễ Sĩ, bánh mì ở Hilton làm ăn rất ngon, đồ Thượng Hải thì phải đến Lộ Lộ, đồ Hàng Châu thì phải đến quán Tri Vị Quan, tôi ngẩng đầu nhìn Xuân Thiên, sắc mặt anh để lộ ra vẻ kinh ngạc, xen lẫn cả sự thích thú. Anh nói tiếp, món Thái đương nhiên phải tới Nghệ Uyển Hoàng Quan, anh nói muốn ăn chân giò kiểu Đức thì đừng ngại lần đầu đã nghĩ đến Kempinski, ăn ở nhà hàng dân tộc vừa ngon vừa rẻ, muốn ăn súp cải đỏ kiểu Nga thì phải tới quán ăn Moscow, bốn trăm tệ là đã được bữa ngon rồi, em muốn ăn gì? Đồ Tứ Xuyên, Quảng Đông, Bắc Kinh, Thượng Hải, Hồ Nam, Chuẩn Dương, Tô Châu, Hàng Châu, hải sản, đồ nướng, món Ý, món Pháp, đồ ăn Đông Nam Á, món Đức, món Nga... chỉ cần em nghĩ ra được, anh có thể đưa em đi ăn.

Tôi nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc, bởi vì anh không chỉ là chuyên gia tình yêu, mà còn là chuyên gia ẩm thực!

Tôi quá đổi kinh ngạc. Phần khiến tôi kinh ngạc hơn cả là ở phần sau!

Khi chỉ còn mười ngày nữa là đến ngày kết hôn của chúng tôi, anh không đi mua váy cưới cho tôi, mà tự tay may tặng tôi một cái!

Trời ơi! Người đàn ông mà tôi sắp lấy rõ ràng là một người đàn ông vạn năng.

Còn chuyện gì mà em chưa biết nữa không? Tôi hào hứng hỏi anh. Anh lặng lẽ áp sát người vào tai tôi nói một câu, khiến mặt tôi đỏ bừng lên: Chỉ một nhất là xuyên qua. Đồ xấu xa, tôi mắng anh!

Những ngày đó chúng tôi sống rất vui vẻ và đầy màu sắc, tôi gọi một cuộc điện thoại quốc tế đường dài cho Chương Tiểu Bò, đúng thế, cô ấy là bạn thân nhất của tôi, dù cô ấy hay gây sự, dù cô ấy ngoan cố, dù cô ấy có ở xa đến đâu, tôi cũng phải nói với cô ấy, tôi sắp kết hôn!

Vào nửa đêm, tôi cầm điện thoại lên và gọi cho Chương Tiểu Bò.

Bạn yêu quý, tôi nói, bạn yêu quý, mình sắp kết hôn rồi.

Với Thẩm Gia Bạch?

Cô ấy hỏi tôi: Là với Thẩm Gia Bạch phải không? Mình sớm đã biết hai người các cậu sẽ có cái kết của một đôi tình nhân!

Với Thẩm Gia Bạch?! Tôi nghi ngờ hỏi lại cô ấy, cậu điên rồi à? Sao mình lại kết hôn với Thẩm Gia Bạch? Chẳng phải anh ấy vẫn đang ở Nhật Bản hay sao? Anh ấy muốn ở bên cậu cơ mà?

Hả? Không phải với Thẩm Gia Bạch thì là với ai?

Với Xuân Thiên, mình và Xuân Thiên sắp kết hôn rồi, chỉ còn ba ngày nữa thôi!

Chỉ còn ba ngày? Trời ạ!

Chuyện gì thế?

Hai ngày trước, Thẩm Gia Bạch đến từ biệt mình, anh ấy phải quay về, mình nghĩ, có thể đây là lần cuối cùng mình gặp anh ấy, huống hồ, mình đã có thai, mình và anh ấy căn bản không thể nữa, thế là mình đã nói hết! Mình nghĩ, mình không thể bỏ lỡ một lần nữa, mình đã bỏ lỡ Thẩm Gia Bạch, không thể để cậu cũng lại bỏ lỡ anh ấy, một người con trai tốt như thế, nên thuộc về một trong hai bọn mình!

Tịch Hạ, bao nhiêu năm rồi, mình vẫn chưa nói một câu xin lỗi với cậu. Đúng thế, mình có lỗi với cậu.

Tiểu Bò, đừng nói thế...

Không, cậu nghe mình đã, ngay từ đầu, Thẩm Gia Bạch nên là của cậu! Nhưng cậu lại làm một nàng tiên cá, khi mặt trời lên cậu tự biến thành bọt biển tan mất! Tịch Hạ, sau khi mình đã trải qua những thất bại và những việc khó khăn ấy, mình mới biết, cậu là một người con gái hoàn mỹ biết bao, chẳng trách Thẩm Gia Bạch dù đang rất mặn nồng với mình cũng phải lên tiếng khen cậu, bây giờ, đã đến lúc mình trả anh ấy lại cho cậu rồi! Còn mình phải trịnh trọng nói một câu, Tịch Hạ, hãy tha thứ ừnh...

Tiếng Chương Tiểu Bò ghen ngào, còn tôi nước mắt giàn giụa, chúng tôi, chúng tôi, đã cách tuổi mười bảy bao xa rồi?

Cậu đã nói gì? Tôi khe khẽ hỏi, mắt ầng ậc nước.

Mình đã nói ra bí mật của hai đứa mình! Nói về tình yêu thầm lặng bao nhiêu năm của cậu! Mình nói hết với anh ấy rồi!

Hả? Cậu...

Đúng thế, mình đã nói với anh ấy, mình phải để anh ấy tự suy nghĩ xem nên đi về hướng nào?

Tôi bị sốc, tại sao, không sớm một bước, không muộn một bước, lại đúng vào lúc này!

Bàn tay nắm điện thoại của tôi run rẩy, còn Chương Tiểu Bò vẫn đang kể lại cho tôi nghe chi tiết mọi việc.... Thẩm Gia Bạch về nước rồi, anh đã biết tất cả, liệu anh có đến tìm tôi không? Hay là vẫn trầm mặc tới cùng?

Tối hôm đó, tôi mở to mắt, cho tới khi trời sáng. Trời sáng, Xuân Thiên nói: Đi, chúng ta đi lấy giấy đăng ký kết hôn. Vâng, tôi đáp, đi nhận giấy đăng ký kết hôn. Giọng tôi như run rẩy.

Có chuyện gì không? Xuân Thiên hỏi.

Không... không có.

Thẩm Gia Bạch, chúng ta chắc chắn đã lỡ mất nhau sao? Lẽ nào lỡ một ngày, thì phải lỡ cả đời sao?

Tâm thần tôi hốt hoảng. Xuân Thiên nhìn vào mắt tôi: Nói cho anh biết, có chuyện gì?

Không, không có.

Em chắc chắn?

Em chắc chắn, tôi ngần ngại nói.

Không hối hận?

Không – hối – hận! Tôi gần như nói từng chữ, từng chữ một.

Nếu em hối hận, thì sẽ hại chết anh, không có em, anh không thể sống được, Xuân Thiên vừa đùa vừa rất nghiêm túc nói với tôi.

Tôi biết ý nghĩa của mình đối với người con trai này.

Xuân Thiên nói: Anh ghét hai từ tạm biệt, vậy thì chúng ta đừng bao giờ nói tạm biệt có được không? Tạm biệt, cũng là vì lần gặp lại sau, có được không?

Vậy thì, Thẩm Gia Bạch, chúng ta tạm biệt nhé.

Mấy tiếng sau, chúng tôi đã nhận được giấy đăng ký kết hôn. Tôi, về mặt pháp luật, đã trở thành vợ của Xuân Thiên rồi. Mặt trời rất đẹp, chúng tôi nắm tay nhau đi trên đường, Xuân Thiên rất hào hứng: Vợ bé nhỏ của anh, anh khẽ cười.

Ngày kia, ngày kia chúng tôi sẽ phải tổ chức hôn lễ. Trong giáo đường chính thống đó, mục sư sẽ hỏi chúng tôi những câu hỏi mang ý nghĩa mãi mãi. Còn Thẩm Gia Bạch, đã biết về bí mật bao nhiêu năm của tôi rồi.

Cuối cùng anh cũng biết, người con gái viết thư kia chính là tôi! Cuối cùng anh cũng đã hiểu, tại sao khi anh bị mù tôi lại xuất hiện, tôi lại ở bên anh, vô duyên vô cớ!

Xuân Thiên đi khắp nơi để đưa thiệp mời, tôi một mình ở trong căn hộ mới, nhìn cái này, sờ cái kia, tâm trạng bất ổn, cứ như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Điện thoại đột nhiên reo vang vào lúc bốn giờ!

Là anh. Giọng nói tôi mong chờ, tôi hướng về bao nhiêu năm kia đột nhiên lại vang lên bên tai tôi.

Là anh. Thẩm Gia Bạch nói.

Là Thẩm Gia Bạch! Là Thẩm Gia Bạch! Là Thẩm Gia Bạch!

Em biết... tôi ghen ngào nói.

Anh đang ở Bắc Kinh.

Vâng.

Anh đã nghỉ mấy ngày rồi, vẫn muốn gặp em một lần, Tịch Hạ, có thể cho anh một cơ hội không?

Thẩm Gia Bạch, em sắp kết hôn rồi, chính là vào ngày mai!

Anh muốn gặp em!

Nhưng em sắp kết hôn rồi!

Anh muốn gặp em! Ngay lúc này, ngay bây giờ!

Tôi do dự, anh vẫn gọi khẽ tên tôi trong điện thoại, Tịch Hạ, gặp anh đi, được không?

Không được. Tôi đáp.

Anh muốn gặp em, muốn gặp!

Cho anh một cơ hội, được không?

Không được, không được, không được... tôi ghen ngào, không nói lên lời, không nói được gì.

Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ... Anh liên tiếp gọi khiến trái tim tôi vỡ vụn.

Tôi cảm thấy trong mắt mình có thứ gì đó chảy ra.

Tịch Hạ, em còn muốn anh khổ đến bao giờ?

Tịch Hạ, em còn muốn chúng ta bỏ lỡ nhau đến bao giờ?

Tịch Hạ, cho anh nhìn em một cái, cho dù chỉ là một cái thôi được không? Anh muốn em nhìn vào mắt anh và nói: Em và anh từ nay, mỗi người mỗi ngả!

Gặp anh đi, Tịch Hạ! Tịch Hạ! Tịch Hạ!

Không không không không! Tôi gần như phát điên mà hét lên, đúng thế, tôi không thể, không thể gặp anh nữa.

Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ... Anh thấp giọng nghẹn ngào gọi tôi, tôi thậm chí còn nghe thấy hơi thở của anh, trong đó, có sự yếu đuối, bịn rịn, đau đớn, nuối tiếc!

Đừng từ chối nữa, Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ!

Cuối cùng tôi cũng sụp đổ, người con trai tôi yêu bao nhiêu năm này, anh là thuốc độc của tôi, là hình xăm của tôi, là cái thừng của tôi, là hương bạc hà của tôi, còn bạc hà, là tình yêu vĩnh viễn sao? Nhưng, bạc hà lại mát như thế, mát tới tận xương tủy tôi.

Tịch Hạ, Tịch Hạ, Tịch Hạ... anh vẫn đang gọi tên tôi.

Vâng. Tôi đáp khẽ, tôi không muốn tiếp tục kiên trì nữa, tôi sắp chết rồi.

Tim đập thành thạch: Gặp ở đâu?

Trước Thiên An Môn! Bên cầu Kim Thủy ở Thiên An Môn, nơi nổi tiếng nhất trên thế giới! Nửa tiếng sau, anh đợi em ở đây.

Điện thoại đã gác máy!

Gặp hay là không gặp? Đi, hay là không đi?

Chỉ do dự khoảng năm phút, tôi bắt đầu trang điểm, đây là lần đầu tiên, tôi trang điểm cho anh nhìn, cũng sẽ là lần cuối cùng!

Tay tôi run run, mắt tôi ướt nước, bảy năm, suốt bảy năm, tôi và người đàn ông tôi yêu tới tận xương cốt kia sẽ gặp nhau, nhưng, lại là lần li biệt cuối cùng! Từ nay, mãi mãi biệt li!

Nửa tiếng sau, tôi nhìn thấy anh, anh đứng trước Thiên An Môn, bên cầu Kim Thủy, người con trai đứng uy nghiêm lừng lừng trước gió, người con trai đứng cách xa tôi suốt bảy năm!

Chúng tôi cùng nhìn nhau, cách một khoảng cách năm mét, rất lâu rất lâu, tôi nghe thấy anh khe khẽ thở dài. Còn tôi cũng thở dài một tiếng, không có duyên, nên anh không phải là đến quá sớm, mà là đến quá muộn!

Tịch Hạ. Anh khẽ gọi tên tôi.

Thẩm Gia Bạch, tôi muốn cười, nhưng lại nghẹn ngào tới ướt nước mắt: Anh biết không? Em đã kể với Chương Tiểu Bò gần như tất cả mọi bí mật, nhưng chỉ có một bí mật mà cô ấy không bao giờ biết!

Anh biết đó là bí mật nào!

Là bí mật nào?

Là bí mật đêm giao thừa! Chúng ta cùng nhìn lên trời và gọi tên đối phương!

Đúng thế đúng thế đúng thế! Tôi quả quyết gạt đầu, đây là bí mật khiến tôi hạnh phúc nhất, chua xót nhất.

Những sợi tóc mai lòa xòa bay trước trán anh, Tịch Hạ, anh vẫn luôn yêu người con gái trong thư, cô ấy thật kiên định, dịu dàng và tự tin, có thứ ánh sáng mộc mạc bao quanh cô ấy. Sau khi anh và Chương Tiểu Bò yêu nhau, rất nhiều lần anh đã nghi ngờ cô ấy không phải là người con gái trong thư, bởi vì hành động lời nói của cô ấy rất khác với những gì đã viết, khi anh nhắc đến đêm giao thừa, cô ấy hoàn toàn không có bất kì phản ứng gì!

Vì vậy, khi Chương Tiểu Bò nói tất cả với anh vào giây phút cuối cùng, anh không quá kinh ngạc, Tịch Hạ, anh nghĩ, kiếp trước anh đã quen em, nhưng kiếp này, em lại rời xa anh!

Chúng tôi nhìn nhau, hai đôi mắt đắm lệ!

Anh có yêu em không? Tôi hỏi.

Anh yêu em. Anh đáp.

Anh yêu em. Ba từ này dịu dàng quá đổi, mát lạnh quá đổi, đoạn tuyệt quá đổi!

Tịch Hạ, Tịch Hạ. Thẩm Gia Bạch khẽ gọi tên tôi: Anh xin thề với chủ tịch Mao anh đã yêu người con gái viết thư cho anh.

Nước mắt tôi đã chảy ướt đầm mặt, bức ảnh của chủ tịch Mao được treo trước Thiên An Môn, anh ngẩng đầu lên vừa đúng tầm nhìn thấy bức ảnh đó.

Em cũng thế. Phải, tôi cũng thế.

Em nói lại một lần nữa đi. Anh đưa tay khẽ nâng cằm tôi lên.

Em cũng thế. Em thề trước chủ tịch Mao, em đã từng, đã từng... đã từng yêu anh như thế. Nhưng, anh là sương mù trong trái tim em, mặt trời vừa xuất hiện, anh liền tan đi. Trong tim em, có một tấm bản đồ thông về phía anh, tất cả mọi nẻo đường đều hướng về anh, nhưng, anh không biết.

Bên cầu Kim Thủy, tôi và Thẩm Gia Bạch đứng trong gió, rất nhiều khách du lịch qua lại, đây sẽ là lần chia tay thật sự của tôi và anh, những nỗi nhớ nhung triền miên từ nay hóa thành mây, ngay từ đầu chúng tôi đã để lỡ nhau, vì vậy, luôn đi qua nhau ngày hôm qua, cho tới tận ngày hôm nay.

Lặng lẽ, anh nhìn tôi, Tịch Hạ, nói cho anh biết, anh còn có cơ hội, đúng không? Tình yêu yếu đuối như thế, giống như một giọt lệ, chỉ thổi đã tan. Tình yêu triền miên như thế, anh nghĩ cả đời này anh cũng không thể quên được em.

Dùng cả đời để yêu em có đủ không? Nếu không đủ, vậy thì, thêm cả kiếp sau nữa...

Tôi khóc, nghẹn ngào, tôi nói với Thẩm Gia Bạch, khi anh đi rồi, không có anh, thành phố này đối với tôi là một thành phố trống rỗng, có anh, thành phố này chính là Đồng hoa vạn lí lộ của tôi, là ăn mười dây đàn gấm(1) của tôi.

(1). Ý thơ trong bài Đàn gấm của Lý Thương Ẩn (813-858).

Đàn gấm năm mươi sợ ảo huyền; Từng dây, từng trục gọi hoa niên

Thế thì, hãy đi với anh, anh nói, chúng ta đi ngay bây giờ.

Tôi khe khẽ lắc đầu, gió đã thổi qua ngàn ngọn núi, tôi không để lại dấu tích gì!

Ngày mai, ngày mai đến dự lễ cưới của em nhé? Tôi khẽ nói, khi câu nói này được thốt ra, tôi đã nghẹn ngào rồi.

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến(2). Anh khẽ đọc, ánh mặt trời mát mẻ, như nhiều năm về trước.

(2). Câu thơ trong bài Mộc lan hoa linh của Nạp Tính Đức (1655-1685), người Mãn, tự Dung Nhược, hiệu Lăng Giả Sơn Nhân, nhà thơ nổi tiếng đời Thanh.

Tạm dịch: Nhân sinh nếu mãi chỉ như mới gặp, vậy thì đâu có gì phải phiền muộn?

Tịch Hạ, anh có thể ôm em một lát không?

Tôi gật gật đầu.

Anh đi tới, khẽ ôm tôi vào lòng.

Tôi òa lên khóc.

Ngay từ khi bắt đầu, tôi biết, mọi kết cục đều đã được viết xong, còn anh chắc chắn là giọt nước mắt, sự tinh khiết, trong sáng, u buồn đó trong lòng tôi!

Nếu tình yêu chắc chắn là sự chờ đợi, nếu tình yêu chắc chắn là vượt mặt nhau, liệu tôi có chọn được tương ngộ với anh nữa không? Tôi nghĩ, tôi vẫn chọn, bởi vì, tôi yêu.

Anh bắt đầu dùng sức ôm tôi, ôm tôi chặt hơn, siết mạnh khiến tôi có cảm giác đau, nhưng tôi thích cảm giác đau đón thế này! Đúng thế, sự đau đón này lại khiến người ta thích!

Đây là sự đau đón của tình yêu!

Nó thật thơm tho, sự thơm tho của bạc hà!

Người con trai mà tôi yêu, tỏa ra một thứ hương bạc hà mát lạnh, lúc nào cũng tươi mới như thế, lúc nào cũng thanh mát như thế! Như bao nhiêu năm về trước!

Yêu anh khó khăn biết bao, quên anh lại càng khó hơn. Yêu anh đau khổ biết bao, hận anh càng khổ hơn... Tình yêu, khiến người ta phải nhớ, sau đó phải dùng cả đời để quên sao?

Anh gục đầu vào vai tôi (chúng tôi đều đang khóc), Tịch Hạ, hãy hứa với anh, nếu như thật sự có kiếp sau, không được phép bỏ lỡ anh nữa, được không? Tịch Hạ, nếu thật sự có kiếp sau, cho dù em có là Âu Dương Tịch Hạ cao cao gầy gầy đi nữa, cũng đừng mượn danh nghĩa người khác, có được không? Cho dù em không được như hoa như ngọc, cho dù em không nghiêng nước nghiêng thành, anh vẫn yêu người con gái đã vương vấn bịn rịn với anh như trên thư kia, cô ấy hiểu anh như thế, cô ấy chính là kiếp trước của anh!

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu, những năm tháng tuổi trẻ đó, quãng thời gian yêu thầm đó, thậm chí cả những vết xăm khiến người ta đau đớn đó, lại là những thời khắc đẹp nhất của cuộc đời.

Tôi giờ tay ra, khe khẽ chạm vào lông mày anh, vào mắt anh. Người trong mộng của tôi, tạm biệt nhé!

Tạm biệt nhé, người tình tuổi thanh xuân của tôi!

Tạm biệt nhé, người tình trong giấc mộng thiếu nữ của tôi!

Im lặng, chúng tôi nhìn nhau không nói nên lời, nước mắt tuôn rơi... chỉ có nước mắt tuôn rơi, mối tình này xứng đáng để hồi tưởng lại, chỉ là lúc này đã thần thờ rồi.

Tôi và Thẩm Gia Bạch, nói lời tạm biệt trước Thiên An Môn. Sự biệt li của tình yêu, thì ra chỉ là một cái vẫy tay, cô độc, tang thương, thê lương, phảng phất hương vị của chùm pháo hoa đã nổ, lạnh lạnh, tràn ngập nhớ nhung, cô đơn và lạnh lẽo.

Anh nói: Chúng ta hãy cùng đi lùi, nhìn đối phương từ từ xa dần, được không?

Vâng, tôi nghẹn ngào đáp.

Chúng tôi chậm chậm bước lùi về phía sau, một người đi về phía đông, một người đi về phía tây, chúng tôi dường như lê từng bước một, khó khăn biết bao, nặng nề biết bao, thật không nỡ rời xa!

Trời bắt đầu tối, gió đã nổi lên, vạt áo khoác màu trắng của anh bay lên trong gió, hình bóng anh hết sức cô đơn, trước mắt tôi bỗng dưng mờ đi...

Tất cả mọi kết cục đã được viết sẵn.

Tất cả nước mắt đã khởi hành.

Nhưng đột nhiên lại quên mất phải bắt đầu như thế nào.

Vào ngày hè cũ không bao giờ quay lại đó.

Dù em có đuổi theo anh như thế nào.

Anh với tuổi trẻ của mình chỉ như bóng mây lướt qua.

Còn khuôn mặt với nụ cười mỉm của anh rất nhạt rất nhạt.

Dần dần ẩn vào trong làn sương mờ buổi hoàng hôn.

Hai trang đầu và trang cuối ngả vàng được lật ra.

Số mệnh đã đóng chúng ta rất chặt.

Ngậm nước mắt tôi đọc rồi lại đọc.

Nhưng không thể không thừa nhận.

Tuổi thanh xuân là một cuốn sách vội vàng.(3)

(3). Bài Thanh Xuân của nhà thơ Tịch Mộ Dung.

Trong đầu tôi lần lượt đọc lại bài thơ này, năm tháng đã qua, ai còn nhớ tới tôi của một thời thanh xuân trúc trắc ấy? Ai còn có thể đồng hành cùng tôi? Tôi gửi cho Thẩm Gia Bạch một tin nhắn: Không phải tất cả mọi giấc mơ đều có thể kịp thực hiện, không phải tất cả mọi điều đều kịp nói với anh, nỗi buồn của tuổi trẻ, sẽ được chôn sâu vào trong tim sau khi li biệt.

Cuối cùng, anh quay người, rồi bước đi!

Anh không quay đầu lại, anh không một lần quay đầu lại.

Tôi vịn vào lan can cầu Kim Thủy, nghẹn ngào không nói được gì.

Tôi còn nhớ câu cuối cùng mà anh nói, Tịch Hạ, cho dù anh có sống thêm bao nhiêu năm nữa, cho dù anh có yêu bao nhiêu lần nữa, anh biết, trên thế giới này, em là duy nhất, anh không thể tìm thấy người nào như em nữa!

Chúng tôi yêu nhau như thế, lại làm tổn thương nhau như thế, gần nhau như thế, rồi lại xa nhau như thế. Tình yêu đã chạm vào tay, bây giờ chúng tôi mỗi người mỗi nơi.

Đời này chúng tôi đã cùng bỏ lỡ nhau!

36. Chương 36: Tôi. Xuân Thiên. Bắc Kinh. Hôn Lễ

Tôi. Xuân Thiên. Bắc Kinh. Hôn lễ.

Trong nhà thờ, mục sư hỏi tôi và Xuân Thiên, những câu hỏi lâu đời cũ kĩ đó.

Con có đồng ý lấy Xuân Thiên, dù sinh lão bệnh tử, dù... không? Mục sư hỏi.

Vâng, con đồng ý, con đồng ý.

Dù sinh lão bệnh tử, dù thời gian có về thời viễn cổ hay vĩnh viễn. Tôi đồng ý cùng người con trai này tay trong tay tới khi về già, là một đôi vợ chồng hòa thuận gắn bó, cùng chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống.

Tôi đồng ý, là cây bông, đứng bên anh.

Còn Xuân Thiên nói: Nguyên là hai trong một, đầu bạc răng long!

Khi Xuân Thiên đeo chiếc nhẫn sáng lấp lánh đó vào tay tôi, tim tôi run rẩy. Đôi mắt ấy thuần khiết biết bao, đẹp biết bao, trong sáng biết bao, giống như một hồ nước vậy.

Xuyên qua đám người, tôi nhìn thấy Thẩm Gia Bạch đứng cuối cùng, anh đứng từ xa nhìn tôi, ánh mắt đau buồn. Mắt tôi ngấn nước, Xuân Thiên đã lặng lẽ lau nó đi.

Phải, người em từng yêu, hãy chúc phúc cho em nhé.

Anh vẫn lịch lãm như thế, mặc chiếc áo trắng khiến anh đẹp trai như thế. Khi Xuân Thiên đeo nhẫn vào tay tôi, tôi quay đầu lại lần nữa, Thẩm Gia Bạch đã đi rồi.

Anh đi rồi, lần này, là đi mãi mãi.

Tuần trăng mật chúng tôi sang Pháp, Xuân Thiên nói, Pháp là một đất nước lãng mạn vô cùng, vậy thì, hãy để chúng tôi được chìm đắm trong tình yêu.

Khi hôn lễ kết thúc, tôi nhận được một tin nhắn của Thẩm Gia Bạch: Thế gian trùng trùng/ Cuối cùng cũng thành không/ Anh không cố ý để lỡ mất em/ Nhưng anh lại luôn làm như thế/ Bỏ lỡ ngày hôm qua hoa nở đầy cành/ Lại bỏ lỡ cả ngày hôm nay/ Hôm nay vẫn lặp lại sự biệt li/ Phần đời còn lại thành lạc lõng/ Hễ cất bước đi là ngàn dặm/ Trong buổi tối sương mù/ Cúi đầu trước em/ Xin hãy vì anh mà trân trọng(1).

(1). Một đoạn trong bài thơ Tống biệt của nhà thơ Tịch Mộ Dung.

Trong hôn lễ của tôi, tôi đã khóc.

Nếu tôi đã từng là một con sâu, thì chính tình yêu của Xuân Thiên đã giúp tôi hóa bướm, trước khi hóa thành bướm, tôi đã từng, đã từng cố gắng để yêu, nhưng đây là vai diễn của một mình tôi, là tình yêu của một mình tôi.

Cảm ơn Xuân Thiên, đã cho tôi biết thì ra tình yêu là như vậy, có sự ầm áp thân thiết ngọt ngào.

Cảm ơn Thẩm Gia Bạch, là anh đã biến tôi từ một đứa trẻ đa cảm thành một người thiếu nữ ngượng ngùng, tình yêu mới chớm nở, khiến tôi không ngừng vội vã vì tình yêu suốt thời thanh xuân.

Cảm ơn tình yêu, là tình yêu đã cho tôi hiểu, sinh mạng đẹp như thế, có thể đau đớn, nhưng cũng rất vui vẻ.

...

Tôi uống say, có người gọi: Cô dâu đâu, cô dâu đâu, chúng tôi muốn uống rượu với cô dâu.

Xuân Thiên khẽ đỡ tôi dậy, tôi quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt anh như một đóa hoa phù dung, thật khiến người ta rung động, anh áp sát vào tai tôi nói: Cô dâu, đang ở trong lòng anh.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-mua-ha-ay-em-khong-gap-anh>